

Mục lục

<u>Chương 1: Kinh Trập (1)</u>
<u>Chương 2: Kinh Trập (2)</u>
Chương 3: Mở Cửa
Chương 4: Mặt Trời Mọc (1)
Chương 5: Mặt Trời Mọc (2)
<u>Chương 6: Se Sẻ (1)</u>
<u>Chương 7: Se Sẻ (2)</u>
Chương 8: Nói Toạc Ra (1)
<u>Chương 9: Nói Toạc Ra (2)</u>
<u>Chương 10: Thẻ Hạ (1)</u>
<u>Chương 11: Thẻ Hạ (2)</u>
Chương 12: Chén Nước (1)
Chương 13: Chén Nước (2)
Chương 14: Chén Nước (3)
<u>Chương 15: Cỏ Rác (1)</u>
<u>Chương 16: Cỏ Rác (2)</u>
<u>Chương 17: Cỏ Rác (3)</u>
Chương 18: Thiên Vũ Tuy Khoan (1)
Chương 19: Thiên Vũ Tuy Khoan (2)
Chương 20: Thực Trâu Bò (1)
Chương 21: Thực Trâu Bò (2)
Chương 22: ThiếU Nữ Và Phi KiếM (1)
Chương 23: ThiếU Nữ Và Phi KiếM (2)
Chương 24: ThiếU Nữ Và Phi KiếM (3)
Chương 25: Ngõ Nhỏ (1)
Chương 26: Ngõ Nhỏ (2)
Chương 27: Tương PhùNg (1)
Chương 28: Tương PhùNg (2)
Chương 29: Tương PhùNg (3)

Chương 30: Mùng Năm Tháng Năm (1)
Chương 31: Mùng Năm Tháng Năm (2)
Chương 32: ÁP ThắNg (1)
Chương 33: ÁP ThắNg (2)
Chương 34: Mơ TưởNg (1)
Chương 35: Mơ TưởNg (2)
Chương 36: BấT BìNh TắC Minh (1)
Chương 37: BấT BìNh TắC Minh (2)
Chương 38: BấT BìNh TắC Minh (3)
Chương 39: Ngũ Khứ Kỳ Tam (1)
Chương 40: Ngũ Khứ Kỳ Tam (2)
Chương 41: Ngũ Khứ Kỳ Tam (3)
Chương 42: Đại Đạo
Chương 43: ĐộT Nhiên Đâm LéN (1)
Chương 44: ĐộT Nhiên Đâm LéN (2)
Chương 45: Ưng Săn Rắn (1)
Chương 46: Ưng Săn Rắn (2)
Chương 47: Chỉ Cảnh (1)
Chương 48: Chỉ Cảnh (2)
Chương 49: Hòe Âm (1)
Chương 50: Hòe Âm (2)
Chương 51: Đem Tặng (1)
Chương 52: Đem Tặng (2)
Chương 53: Đem Tặng (3)
<u>Chương 54: Ly Biệt (1)</u>
<u>Chương 55: Ly Biệt (2)</u>
<u>Chương 56: Ly Biệt (3)</u>
Chương 57: Lời Nói Hay (1)
Chương 58: Lời Nói Hay (2)
Chương 59: Vẽ Rồng Điểm Mắt (1)
Chương 60: Vẽ Rồng Điểm Mắt (2)
Chương 61: Vẽ Rồng Điểm Mắt (3)

Chương 62: Tham Tiền
<u>Chương 63: Hồ Mị (1)</u>
<u>Chương 64: Hồ Mị (2)</u>
Chương 65: PhòNg TốI (1)
Chương 66: PhòNg TốI (2)
Chương 67: Gỗ Núi (1)
Chương 68: Gỗ Núi (2)
Chương 69: Lá Đào (1)
Chương 70: Lá Đào (2)
Chương 71: Cải Trang Vi Hành (1)
Chương 72: Cải Trang Vi Hành (2)
<u>Chương 73: Tề Tụ (1)</u>
<u>Chương 74: Tê Tụ (2)</u>
<u>Chương 75: Tê Tụ (3)</u>
Chương 76: Cam Thảo (1)
Chương 77: Cam Thảo (2)
Chương 78: Cam Thảo (3)
Chương 79: Quyền Phổ (1)
Chương 80: Quyền Phổ (2)
Chương 81: Cửu Cảnh (1)
Chương 82: Cửu Cảnh (2)
Chương 83: Cửu Cảnh (3)
Chương 84: Chửi Cây Hòe (1)
Chương 85: Chửi Cây Hòe (2)
<u>Chương 86: Hoàn Lễ (1)</u>
Chương 87: Hoàn Lễ (2)
Chương 88: Luyện Quyền (1)
Chương 89: Luyện Quyền (2)
Chương 90: Thiên Tài (1)
Chương 91: Thiên Tài (2)
Chương 92: Thiên Tài (3)
Chương 93: Thiếu Niên Cùng Con Chó Già (1)

Chương 94: Thiếu Niên Cùng Con Chó Già (2)

Chương 95: Tra Ra Manh Mối (1)

Chương 96: Tra Ra Manh Mối (2)

Chương 97: Dương Quang (1)

Chương 98: Dương Quang (2)

Chương 99: Dương Quang (3)

Chương 100: Áp Y Đao (1)

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 1: Kinh Trập (1)

2 tháng 2, Long Sĩ Đầu.

Hoàng hôn, địa phương yên tĩnh trong trấn nhỏ tên là ngõ Nê Bình, có thiếu niên gầy ốm lẻ loi hiu quạnh, lúc này hắn đang dựa theo thói quen, một tay cầm ngọn nến, một tay cầm cành đào, chiếu rọi căn phòng, vách tường, giường gỗ các chỗ, dùng cành đào gỗ đánh, ý đồ mượn cái này khu đuổi rắn rết, miệng lẩm bẩm, là cách ngôn trấn nhỏ này đời đời truyền xuống: 2 tháng 2, chiếu sáng nhà, đào đánh tường, rắn rết nhân gian không chỗ nấp.

Thiếu niên họ Trần, danh Bình An, cha mẹ sớm qua đời. Trấn nhỏ đồ sử rất nổi danh, bản triều khai quốc tới nay, đã đảm đương trọng trách "Phụng chiếu nung đồ cúng tế hiến lăng", có quan viên triều đình hàng năm trú đóng nơi đây, quản lý sự vụ. Thiếu niên không chỗ dựa, từ rất sớm đã là một diêu tượng nung sứ, khởi điểm chỉ có thể làm chút việc nặng vặt vãnh, đi theo một sư phụ nửa đường tính tình khó chịu, vất vả nhịn vài năm, vừa mới thu được một chút đường lối về nung sứ, kết quả thế sự vô thường, trấn nhỏ đột nhiên mất đi lá bùa hộ mệnh nung sứ này, mấy chục cái lò nung hình như rồng nằm quanh thân trấn nhỏ, trong một đêm toàn bộ bị quan phủ cưỡng chế đóng cửa tắt lửa.

Trần Bình An buông cành đào mới bẻ, thổi tắt ngọn nến, đi ra khỏi phòng, ngồi ở bậc thềm, ngửa đầu nhìn, tinh không lấp lánh.

Thiếu niên đến nay vẫn nhớ rõ ràng, lão sư phụ chỉ chịu nhận mình là nửa đồ đệ kia, họ Diêu, ở sáng sớm tàn thu năm trước, bị người phát hiện

ngồi ở trên một cái ghế trúc nhỏ, hướng đầu về phía lò nung, nhắm mắt.

Nhưng người để tâm vào chuyện vụn vặt như một người thợ già như vậy, chung quy là số ít.

Trấn nhỏ thợ thủ công đời đời chỉ biết nung sứ, vừa không dám đi quá giới hạn đi nung hàng cống phẩm, lại không dám mang đồ sứ cất trong kho ra buôn bán với dân chúng, chỉ phải đều tìm đường ra khác, Trần Bình An mười bốn tuổi cũng bị đuổi ra khỏi nhà, sau khi trở lại ngõ Nê Bình, tiếp tục thủ cái nhà cũ sớm rách nát không chịu nổi này, cảnh tượng không sai biệt lắm là chỉ có bốn bức tường ảm đạm, đó là Trần Bình An muốn làm bại gia tử, cũng không muốn ở.

Làm một đoạn thời gian cô hồn dã quỷ bay tới bay đi, thiếu niên thật sự tìm không được nghề nghiệp để kiếm tiền, dựa vào về chút tích góp ít ỏi, thiếu niên miễn cưỡng lấp đầy bụng, mấy ngày hôm trước nghe nói ở ngõ ky long ngoài phố, đến một lão thợ rèn họ Nguyễn vùng người, đối ngoại tuyên bố muốn thu bảy tám học đồ gõ sắt, không cho tiền công, nhưng quản cơm, Trần Bình An đã nhanh chạy tới tìm vận khí, chưa từng nghĩ lão nhân chỉ liếc mắt nhìn hắn, đã mang hắn cự ở ngoài cửa, lúc ấy Trần Bình An đã rất buồn, chẳng lẽ cái chuyện gõ sắt này, không phải xem lực cánh tay lớn nhỏ, mà là xem tướng mạo tốt xấu sao?

Phải biết rằng Trần Bình An tuy nhìn gầy yếu, nhưng khí lực không thể khinh thường, đây là thiếu niên từ nhỏ đã được rèn luyện trụ cột thân thể, trừ cái đó ra, Trần Bình An còn đi theo họ Diêu lão nhân, chạy khắp núi núi sông sông phạm vi trăm dặm khắp trấn nhỏ, biết tư vị các loại thổ nhưỡng bốn phía, chịu mệt nhọc, cái gì sống bẩn sống mệt đều nguyện ý làm, không chút nào chần chờ. Đáng tiếc lão Diêu thủy chung không thích Trần Bình An, ghét bỏ thiếu niên không có ngộ tính, là gỗ tạp không khai khiếu, xa xa không bằng đại đồ đệ Lưu Tiện Dương, cái này cũng trách không được lão nhân bất công, sư phụ đưa vào cửa, tu hành ở cá nhân, ví

dụ như cùng là một cái chén đơn giản, Lưu Tiện Dương ngắn ngủn nửa năm công lực, đã ngang với tiêu chuẩn Trần Bình An vất vả ba năm.

Tuy đời này cũng chưa chắc đã cần tới cái tay nghề này nữa, nhưng Trần Bình An vẫn giống như dĩ vãng, nhắm mắt lại, tưởng tượng trước người mình lại có bàn đá cùng bánh xe, bắt đầu luyện tập làm chén, quen tay hay việc.

Đại khái qua mỗi một khắc, thiếu niên sẽ tạm nghỉ một chút, lắc lắc cổ tay, tuần hoàn lặp lại như thế, thẳng đến cả người hoàn toàn tinh bì lực tẫn, Trần Bình An lúc này mới đứng dậy, vừa tản bộ ở trong viện, vừa chậm rãi giãn ra gân cốt. Cho tới bây giờ không có ai dạy Trần Bình An cái này, là chính hắn tự tìm ra môn đạo.

Trong thiên địa nguyên bản vạn vật yên tĩnh, Trần Bình An nghe được một tiếng cười châm chọc chói tai, dừng bước chân lại, quả nhiên, nhìn thấy bạn cùng lứa tuổi ngồi xổm trên đầu tường, nhếch miệng, không chút nào che dấu thần sắc khinh rẻ của hắn.

Người này là hàng xóm cũ của Trần Bình An, nghe nói là con tư sinh Giam tạo đại nhân tiền nhiệm, vị đại nhân nọ e sợ bị thanh lưu cười chê, ngôn quan buộc tội, cuối cùng độc thân trở lại kinh thành báo cáo công tác, mang đứa nhỏ giao cho quan viên tiếp nhận chức vụ rất có quan hệ tình nghĩa cá nhân, giúp đỡ trông coi. Nay trấn nhỏ đã mất đi tư cách làm đồ sứ cho triều đình một cách khó hiểu, đốc tạo đại nhân phụ trách thay triều đình quản lý ở nơi này, chính mình cũng là Bồ Tát bùn qua sông bản thân khó bảo toàn, nào còn lo lắng con tư sinh đồng nghiệp quan trường, để lại một ít tiền mà cấp tốc chạy về kinh thành đả thông quan hệ.

Thiếu niên hàng xóm bất tri bất giác đã trở thành thứ bị vứt bỏ, qua ngày thật ra vẫn khá thoải mái, cả ngày dẫn theo nha hoàn bên người, dạo chơi ở trong ngoài trấn nhỏ, quanh năm suốt tháng chơi bời lêu lồng, cũng chưa bao giờ từng vì tóc bạc mà quá sầu.

Ngõ Nê Bình nhà nhà tường viện đất vàng đều rất thấp, thật ra thiếu niên hàng xóm không cần kiếng gót chân cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng sân bên này, nhưng mỗi lần cùng Trần Bình An nói chuyện, cố tình thích ngồi xổm ở đầu tường.

So sánh với Trần Bình An thô thiển tục khí, thì thiếu niên hàng xóm lịch sự tao nhã hơn rất nhiều, kêu Tống Tập Tân, ngay cả tỳ nữ cùng hắn sống nương tựa lẫn nhau, cũng xưng hô có vẻ nho nhã, Trĩ Khuê.

Cô gái lúc này đứng ở bên kia tường viện, nàng có một đôi mắt hạnh, rụ rè sợ hãi.

Bên kia cửa viện, có tiếng nói vang lên, "Tỳ nữ này của người có bán hay không?"

Tống Tập Tân ngẩn người, theo thanh âm quay đầu nhìn lại, là một thiếu niên cẩm y mặt mày mim cười, đứng ở ngoài viện, một gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Bên cạnh thiếu niên cẩm y đứng một vị lão giả thân hình cao lớn, khuôn mặt trắng nõn, sắc mặt hòa ái, nhẹ nhàng hí mắt đánh giá thiếu nhiên thiếu nữ trong hai tòa nhà giáp sân.

Tầm mắt lão giả đảo qua Trần Bình An, cũng không đình trệ, nhưng mà ở trên người Tống Tập Tân cùng tỳ nữ, hơi có dừng lại, ý cười dần dần nồng đậm.

Tống Tập Tân liếc mắt nói: "Bán! Sao lại không bán!"

Thiếu niên nọ mim cười nói: "Vậy ngươi nói cái giá."

Cô gái trừng lớn đôi mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng, giống một con nai con.

Tống Tập Tân liếc cái xem thường, vươn một ngón tay, lắc lắc, "Bạc trắng một vạn lượng!"

Thiếu niên cẩm y sắc mặt như thường, gật đầu nói: "Tốt."

Tống Tập Tân thấy thiếu niên nọ bộ dáng không giống như là nói đùa, vội vàng sửa lời nói: "Là hoàng kim vạn lượng!"

Thiếu niên cẩm y khóe miệng nhếch lên, nói: "Chọc ngươi thôi."

Tống Tập Tân sắc mặt âm trầm.

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 2: Kinh Trập (2)

Cẩm y thiếu niên không hề để ý tới Tống Tập Tân, chếch đi tầm mắt, nhìn về phía Trần Bình An, "Hôm nay ít nhiều có ngươi, ta mới có thể mua được cá chép kia, sau khi mua trở về, ta càng xem càng thích, nghĩ nhất định phải giáp mặt với ngươi nói một tiếng cảm ơn, vì thế bảo Ngô gia gia đưa ta suốt đêm tới tìm ngươi."

Hắn đưa ra một cái túi thêu nặng trịch, vứt cho Trần Bình An, khuôn mặt tươi cười sáng lạn nói: "Đây là tạ ơn, ngươi ta tính là xong."

Trần Bình An vừa muốn nói, thiếu niên cẩm y đã xoay người rời đi.

Trần Bình An nhíu nhíu chân mày.

Ban ngày mình trong lúc vô tình nhìn thấy một người trung niên, mang theo lồng cá đi ở trên đường cái, bắt được một con cá chép vàng óng ánh dài chừng bàn tay, nó ở trong lồng trúc nhảy bắn lợi hại, Trần Bình An chỉ liếc mắt một cái, đã cảm thấy thực thích, vì thế mở miệng hỏi, có thể dùng mười văn tiền mua nó hay không, người trung niên vốn chỉ để ăn, mắt thấy có thể có lợi, nên đã lên giá, công phu sư tử ngoạm, tới ba mươi văn tiền mới bằng lòng bán. Trần Bình An trong túi ngượng ngùng nào có nhiều tiền nhàn rỗi như vậy, thật sự luyến tiếc cá chép ánh vàng rực rỡ kia, liền đi theo người trung niên, cố gắng trả giá, muốn mang giá hạ xuống mười lăm văn, cho dù là hai mươi văn cũng được, ngay tại thời điểm người trung niên có dấu hiệu nhả ra, thiếu niên cẩm y cùng lão nhân cao lớn vừa lúc đi ngang qua, bọn họ không nói hai lời, dùng năm mươi văn tiền mua đi cá

chép cùng lồng cá, Trần Bình An chỉ có thể trở mắt nhìn bọn họ nghênh ngang đi, không thể làm gì.

Gắt gao nhìn thẳng bóng lưng hai người đi càng lúc càng xa, Tống Tập Tân sau khi thu hồi ánh mắt hung tợn, nhảy xuống đầu tường, tựa như nhớ lại cái gì, nói với Trần Bình An: "Ngươi còn nhớ rõ bốn chân hồi tháng giêng kia không?"

Trần Bình An gật gật đầu.

Sao lại không nhớ rõ, quả thực chính là ký ức hãy còn mới mẻ.

Dựa theo phong tục truyền thừa mấy trăm năm của trấn nhỏ này, nếu có rắn rết chui vào nhà mình, là dấu hiệu tốt, chủ nhân tuyệt đối không được khu trục đánh giết. Tống Tập Tân ở thời điểm đầu tháng giêng, ngồi ở cửa phơi nắng, sau đó có con thắn lắn nhỏ tục xưng là rắn bốn chân, ở dưới mí mắt hắn chạy vào trong phòng, Tống Tập Tân bắt được liền quắng ra ngoài viện, không nghĩ tới con thắn lắn kia dù cho rơi tới thất điên bát đảo, lại càng vứt càng dũng cứ đâm đầu chạy vào, làm cho Tống Tập Tân chưa bao giờ tin thuyết quỷ thần tức giận đến nhịn không được, giận dữ mang nó quẳng vào sân nhà Trần Bình An, nào nghĩ đến, Tống Tập Tân ngày hôm sau ngay ở dưới giường mình, thấy được con thắn lắn kia cuộn mình chiếm cứ.

Tống Tập Tân nhận thấy cô gái kéo kéo tay áo mình.

Thiếu niên cùng nàng lòng có linh tê, theo bản năng mang lời nói đã đến bên miệng, một lần nữa nuốt về bụng.

Hắn muốn nói là, con thần lằn vô cùng xấu kia, gần đây trên trán hở ra, như đỉnh đầu mọc sừng.

Tống Tập Tân thay đổi một câu khác, "Ta cùng Trĩ Khuê khả năng tháng sau sẽ rời khỏi nơi này."

Trần Bình An thở dài, "Đi đường cẩn thận."

Tống Tập Tân nửa thật nửa giả nói: "Có chút vật ta khẳng định dời không đi, ngươi cũng đừng thừa dịp nhà của ta không có người, liền không kiêng nể mà trộm mất."

Trần Bình An lắc lắc đầu.

Tống Tập Tân bỗng nhiên cười ha ha, lấy tay chỉ điểm điểm Trần Bình An, cợt nhả nói: "Nhát như chuột, khó trách hàn môn vô quý tử, đừng nói là đời này nghèo hèn, nói không chừng kiếp sau cũng trốn không thoát."

Trần Bình An im lặng không lên tiếng.

Đều tự quay về phòng ở, Trần Bình An đóng cửa lại, nằm ở trên tấm ván gỗ cứng rắn, thiếu niên bần hàn nhắm mắt lại, nhỏ giọng lẩm bẩm nói: "Toái toái bình, tuế tuế an, toái toái bình an, tuế tuế bình an..."

Trời hơi hơi sáng, gà chưa gáy, Trần Bình An đã rời giường, đệm chăn đơn bạc, thật sự lưu không được nhiệt khí, hơn nữa Trần Bình An ở thời điểm làm học đồ, cũng dưỡng thành thói quen ngủ sớm dậy sớm. Trần Bình An mở ra cửa phòng, đi vào tiểu viện bùn đất xốp, sau khi hít sâu một hơi, duỗi cái lưng mỏi, đi ra sân, quay đầu nhìn thấy một bóng người gầy yếu, cong thắt lưng, hai tay mang theo một cái thùng gỗ đựng nước, đang dùng bả vai đẩy ra cửa viện nhà mình, đúng là tỳ nữ Tống Tập Tân, nàng hắn là mới từ thiết khóa tỉnh bên kia ngỗ Hạnh Hoa múc nước trở về.

Trần Bình An thu hồi tầm mắt, xuyên phố qua ngõ, một đường chạy chậm hướng phía đông trấn nhỏ, ngõ Nê Bình ở phía tây trấn nhỏ, ở phía đông nhất của cửa thành, có người phụ trách thương lữ trấn nhỏ ra vào cùng tuần phòng cấm đêm, bình thường cũng thu, chuyển giao một ít thư nhà từ bên ngoài gởi về, việc Trần Bình An cần làm kế tiếp, chính là mang thư này đưa cho dân chúng trấn nhỏ, trả thù lao là một phong thơ một đồng tiền, cái này là phương pháp kiếm tiền hắn thật vất vả cầu được, Trần Bình

An đã cùng bên kia giao hẹn, ở sau 2 tháng 2 Long Sĩ Đầu, sẽ bắt đầu tiếp nhận vụ mua bán này.

Dùng lời Tống Tập Tân nói chính là trời sinh cùng khổ mệnh, chẳng sợ có phúc khí vào gia môn, Trần Bình An hắn cũng lưu không được. Tống Tập Tân thường xuyên nói một ít lời tối nghĩa khó hiểu, ước chừng là nội dung từ trong sách mang ra, Trần Bình An luôn nghe không hiểu cho lắm, ví dụ như hai ngày trước nhắc tới cái gì se lạnh xuân hàn đông lạnh giết thiếu niên, Trần Bình An là hoàn toàn không rõ ràng, về phần hàng năm sống qua mùa đông, sau khi nhập xuân có đoạn thời gian là càng lạnh hơn, thiếu niên thật ra thiết thân thể hội, Tống Tập Tân nói cái gọi là rét tháng ba, cùng hồi mã thương trên sa trường là lợi hại giống nhau, cho nên rất nhiều người sẽ chết ở quỷ môn quan này.

Trấn nhỏ không có tường thành vây quanh, dù sao đừng nói giặc cỏ đạo tặc, chính là trộm vặt cũng ít có, cho nên trên danh nghĩa là cửa thành, thật ra chính là một loạt hàng rào cũ ngã trái ngã phải, là nơi qua loa để có cái cho người xe thông qua, cũng tính là thể diện tòa trấn nhỏ này.

Trần Bình An thời điểm chạy chậm ngang qua ngõ Hạnh Hoa, nhìn thấy không ít phụ nữ trẻ con tụ ở bên thiết tỏa tỉnh, bánh xe giếng nước luôn luôn kẽo kẹt rung động.

Lại vòng qua một con phố, Trần Bình An chợt nghe thấy cách đó không xa truyền đến một trận tiếng đọc sách quen thuộc, nơi đó có tòa hương thục, là vài nhà giàu trấn nhỏ này kết phường gom tiền mở ra, tiên sinh dạy học là người bên ngoài, Trần Bình An khi nhỏ thường xuyên chạy tới trốn ở ngoài cửa sổ, vụng trộm ngồi, vềnh tai nghe. Vị tiên sinh kia tuy thời điểm dạy học cực kỳ khắc nghiệt, nhưng đối với Trần Bình An đứa nhỏ "đọc sách chống mù chữ" này, cũng không nói gì, sau đó Trần Bình An đi một long diêu (lò nung hàng cống phẩm cho vua) ở ngoài trấn nhỏ làm học đồ, không đi đến ngôi trường này nữa.

Lại đi về phía trước, Trần Bình An đi ngang qua một cái bài phường đá, bởi vì bài phường xây có mười hai cột đá, dân bản xứ thích gọi nó là bài phường con cua, tên chân thật tòa bài phường này, cách nói của Tống Tập Tân cùng Lưu Dương Tiện thực không giống nhanh, Tống Tập Tân thề thốt nói ở trên một quyển sách cũ gọi là Địa phương huyện chí, gọi nơi này là Đại học sĩ phường, là bài phường hoàng đế lão gia ngự ban, để kỷ niệm một vị đại quan văn trì vũ công trên lịch sử.

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 3: Mở Cửa

Còn Lưu Dương Tiện là dân nhà quê như Trần Bình An, thì nói đây là bàng giải phường, chúng ta đã gọi mấy trăm năm, không lý do gọi là cái gì Đại học sĩ phường rắm chó không kêu. Lưu Dương Tiện còn hỏi Tống Tập Tân một vấn đề, "Đại học sĩ quan mũ đến cùng là lớn bao nhiêu, có phải so với miệng thiết khóa tỉnh còn lớn hơn hay không ", hỏi Tống Tập Tân mặt đỏ lên.

Lúc này Trần Bình An vòng quanh bài phường mười hai chân một vòng, mỗi một mặt đều có bốn chữ to, tự thể cổ quái, có vẻ không giống nhau, phân biệt là "Đương nhân bất nhượng", "Hi ngôn tự nhiên", "Mạc hướng ngoại cầu" cùng "Khí trùng đấu ngưu". Nghe Tống Tập Tân nói, trừ bỏ bốn chữ này, ba tấm biển đá còn lại, đều từng bị vẽ loạn, bóp méo qua. Trần Bình An đối với cái này tỉnh tỉnh mê mê, chưa bao giờ suy nghĩ sâu xa, đương nhiên, cho dù thiếu niên muốn hỏi đến cùng, cũng là phí công, hắn ngay cả Địa phương huyện chí mà Tống Tập Tân thường xuyên nói ở bên miệng, đến cùng là sách gì cũng không biết.

Qua bài phường không quá xa, rất nhanh nhìn thấy một gốc hòe thụ già cành lá xum xuê, dưới cây, có một thân cây không biết bị ai dời tới đây, sau khi hơi hơi vạt đi, đầu đuôi đều bằng phẳng, được đặt lên hai tảng đá, đoạn đại thụ này liền được xem là một cái ghế dài giản dị. Thời điểm mùa hè hàng năm, dân chúng trấn nhỏ đều thích ở đây tránh nóng, người gia cảnh giàu có, trưởng bối còn có thể từ trong giếng nước kéo lên một rổ dưa và trái cây ướp lạnh, bọn nhỏ ăn uống no đủ, liền lập bang kết phái, ở dưới bóng cây chơi đùa.

Trần Bình An đã quen lên núi xuống sông, chạy đến phụ cận hàng rào cửa, dừng lại ở dưới cái cửa màu vàng đất đứng cô đơn kia, tim không đập nhanh thở không mạnh.

Trấn nhỏ người ngoài lui tới không nhiều, theo lý thuyết, hôm nay cây rung ra tiền chỗ này đã ngã, thì càng không có gương mặt nào mới. Thời điểm Diêu lão nhân còn trên đời, từng có lần hô cao, nói cùng Trần Bình An cùng Lưu Tiện Dương các đồ đệ, chúng ta làm là phần làm ăn độc nhất trên đời này, là đồ sứ cho hoàng đế bệ hạ cùng hoàng hậu nương nương ngự dụng, dân chúng khác chẳng sợ có tiền, chẳng sợ làm quan có lớn, dám can đảm động tới, đó đều là muốn bị chém đầu. Diêu lão nhân ngày đó, tinh thần khí hết sức dâng cao.

Hôm nay Trần Bình An nhìn về phía ngoài hàng rào, lại phát hiện có nhiều người đang chờ cửa thành mở, không dưới bảy tám người, nam nữ già trẻ, đều có.

Hơn nữa đều là người xa lạ, dân chúng địa phương trấn nhỏ ra ra vào vào, vô luận là đi lò nung làm chút đồ kiếm sống, đều rất ít đi cửa đông, lý do rất đơn giản, cửa đông trấn nhỏ đường kéo dài ra ngoài, không có lò nung cùng ruộng đất nào.

Lúc này Trần Bình An cùng người bên ngoài này, hai bên cách một đạo hàng rào gỗ, hai bên nhìn nhau.

Một khắc nọ, thiếu niên mang giầy rơm tự làm, là có chút hâm mộ quần áo thực dầy trên người những người này, khẳng định thực ấm áp, có thể chống lạnh.

Những người ngoài cửa, rõ ràng phân thành vài nhóm, cũng không phải một đám người, nhưng đều nhìn về phía thiếu niên gầy ốm trong cửa, phần lớn sắc mặt hờ hững, ngẫu nhiên có một hai người, tầm mắt sớm lướt qua bóng dáng thiếu niên, nhìn về phía chỗ xa hơn trong trấn nhỏ.

Trần Bình An có chút kỳ quái, chẳng lẽ những người này còn không biết triều đình đã phong cấm toàn bộ lò nung? Hay là nói bọn họ vì biết chân tướng, cho nên cảm thấy có cơ hội có thể lợi dụng?

Có một người trẻ tuổi đầu đội cao quan cổ quái, dáng người thon dài, bên hông mang một khối ngọc bội màu xanh lục, hắn tựa như chờ không kiên nhẫn, một mình đi ra khỏi đám người, muốn đi đẩy ra cửa lớn hàng rào không có khóa, chỉ là ở thời điểm ngón tay hắn muốn chạm vào cửa gỗ, hắn đột nhiên dừng lại, chậm rãi thu hồi tay, hai tay chắm sau lưng, cười tủm tỉm nhìn về phía thiếu niên giầy rơm trong cửa, cũng không nói gì, chỉ cười.

Trần Bình An dư quang khóe mắt, trong lúc vô tình phát hiện những phía sau người trẻ tuổi, giống như có người thất vọng, có người nghiền ngẫm, có người nhíu mày, có người châm chọc, cảm xúc vi diệu, đều không giống nhau.

Vào lúc này, một trung niên hán tử tóc lộn xộn đột nhiên mở cửa ra, hùng hùng hổ hổ nói với Trần Bình An: "Tiểu vương bát đản, có phải trong mắt chỉ có tiền hay không? Sớm như vậy đã gọi hồn đòi mạng, người vội vàng đầu thai đi gặp cha mẹ ma quỷ của người à?!"

Trần Bình An liếc mắt xem thường, đối với ngôn ngữ chanh chua này, thiếu niên cũng không để ý, thứ nhất là vẫn sinh hoạt ở vùng quê tổng cộng độc không được mấy quyển sách này, nếu bị người mắng vài câu liền nổi giận, rõ ràng tìm miệng giếng nhảy xuống cho xong, bớt lo bớt việc. Thứ hai trung niên quang côn trông cửa này, thân mình chính là đối tượng thường xuyên bị dân chúng trấn nhỏ giễu cợt trêu ghẹo, nhất là phụ nhân gan lớn mạnh mẽ, đừng nói ngoài miệng mắng hắn, động thủ đánh hắn đều có không ít. Hơn nữa người này còn cực kỳ thích mặc quần yếm trẻ nhỏ mà khoác lác, ví dụ như cái gì lão tử năm đó ở cửa thành, một hồi chém giết, đánh cho năm sáu đại hán răng rơi đầy đất, đầy đất đều là máu, cả con

đường rộng hai trượng trước cửa thành, cùng trời mưa đường lầy lội là không mấy khác biệt!

Tức giận nói với Trần Bình An: "Chút chuyện cỏn con của người, đợi lát nữa nói sau."

Trấn nhỏ không ai xem người kia là cái gì.

Nhưng mà người bên ngoài có thể tiến vào trấn nhỏ hay không, nam nhân này lại nắm giữ quyền to sinh sát.

Hắn vừa đi hướng cửa hàng rào gỗ, vừa đưa tay gãi đũng quần.

Nam nhân này đưa lưng về phía Trần Bình An, sau khi mở cửa, thường thường cùng người thu một cái túi nhỏ, cho vào tay áo của mình, sau đó nhất nhất cho đi.

Trần Bình An từ sớm đã nhường ra con đường, tám người đại khái phân ra năm nhóm, đi hướng trấn nhỏ, trừ bỏ người trẻ tuổi đầu đội cao quan, lưng đeo lục bội kia, còn trước sau đi qua đứa nhỏ hai bảy tám tuổi, nam hài mặc một cái áo choàng màu đỏ, nữ hài thì má phấn phúng phính, thật giống như đồ sứ vậy.

Nam hài so với Trần Bình An còn thấp hơn nửa cái đầu, đứa nhỏ thời điểm đi qua sát bên người hắn, há miệng ra, tuy cũng không có phát ra tiếng gì, nhưng mà có khẩu hình rõ ràng, hắn là nói hai chữ, tràn ngập khiêu khích.

Trung niên phụ nhân dắt nam hài, nhẹ nhàng ho khan một cái, đứa nhỏ lúc này mới thoáng thu liễm.

Tiểu cô nương phía sau phụ nhân nam hài, được một vị lão nhân khôi ngô đầu đầy sương tuyết dắt, nàng quay đầu nói với Trần Bình An một chuỗi dài, không quên chỉ trỏ đối với nam hài cùng lứa tuổi phía trước.

Trần Bình An căn bản nghe không hiểu cô gái đang nói cái gì, nhưng đoán được, nàng là đang cáo trạng.

Lão nhân khôi ngô liếc liếc mắt nhìn thiếu niên giầy rơm một cái.

Chỉ là bị người vô tình nhìn thoáng qua, Trần Bình An thuần túy theo bản năng lui về phía sau một bước.

Như chuột gặp mèo.

Sau khi thấy một màn như vậy, tiểu cô nương nguyên bản líu ríu giống như một con se sẻ, nhất thời không có hưng trí châm ngòi thổi gió, quay đầu không hề liếc mắt nhìn Trần Bình An một cái nào nữa, giống như lại liếc mắt nhìn thêm một cái sẽ ô uế mắt của nàng vậy.

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 4: Mặt Trời Mọc (1)

Thiếu niên Trần Bình An xác thực chưa thấy qua nhìn, nhưng không phải là xem không hiểu sắc mặt.

Đợi cho người đi đường này đi xa, hán tử trông cửa cười hỏi: "Có muốn biết bọn họ nói cái gì hay không?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Muốn."

Trung niên quang côn vui vẻ, cười hì hì nói: "Khen ngươi bộ dạng đẹp, tất cả đều là lời hay."

Trần Bình An nhếch nhếch khóe miệng, nghĩ ngươi xem ta là kẻ ngốc à?

Hán tử xem phá tâm tư thiếu niên, cười càng thêm vui vẻ, "Ngươi nếu không ngốc, lão tử có thể cho ngươi đến đưa thư?"

Trần Bình An không dám phản bác, sợ chọc giận người này, đồng tiền sắp tới tay sẽ bay đi.

Hán tử quay đầu, nhìn về phía những người đó, đưa tay xoa xoa râu dưới cằm, thấp giọng chậc chậc nói: "Phụ nữ vừa rồi, hai đùi có thể kẹp chết người đó."

Trần Bình An do dự một chút, tò mò hỏi: "Vị phu nhân kia luyện võ qua sao?"

Hán tử ngạc nhiên, cúi đầu nhìn thiếu niên, nghiêm trang nói: "Tiểu tử ngươi, là thật ngốc."

Thiếu niên không hiểu chuyện gì.

Hắn bảo Trần Bình An chờ, sải bước đi vào phòng, thời điểm trở về, trong tay có một xấp thư, không dày không mỏng, ước chừng mười mấy lá, hán tử đưa cho Trần Bình An rồi hỏi: "Ngốc nhân có ngốc phúc, người tốt có báo tốt. Người tin hay không?"

Trần Bình An một tay lấy thư, một tay mở ra, trừng mắt nhìn, "Đã nói một phong thơ một văn tiền mà."

Hán tử thẹn quá thành giận, mang năm đồng tiền trước đó đã chuẩn bị tốt, hung hăng vỗ vào trong lòng bàn tay thiếu niên, sau đó vung tay lên, hào khí can vân nói: "Còn lại năm văn tiền, trước thiếu!"

Trấn nhỏ không lớn không nhỏ, hơn sáu trăm hộ người, hộ người cùng khổ trên trấn, Trần Bình An phần lớn nhận ra, về phần người có tiền có của ăn của để, nhà cao cửa rộng, thiếu niên chân đất một bước không vào, một ít ngõ rộng nhà giàu tụ tập, Trần Bình An thậm chí còn chưa có đặt chân qua, mặt đường bên đó, đa phần được lát đá, trời mưa tuyệt sẽ không một chân giẫm xuống bùn lầy văng khắp nơi. Những tảng đá này cũng thực tốt, trải qua trăm ngàn năm người ngựa giẫm đạp nghiền áp, sớm đã phẳng bóng loáng như gương.

Lô, Lý, Triệu, Tống bốn dòng họ, ở trấn nhỏ là thế gia vọng tộc, hương thục chính là mấy nhà này ra tiền, ở ngoài thành phần lớn có được hai ba khu lò lớn. Chỗ ở của các đời đốc tạo quan, đều cùng những hộ này trên một con đường.

Vừa đúng dịp, Trần Bình An hôm nay đưa mười phong thư, hầu như tất cả đều là những hộ có tiếng hào phòng trong trấn nhỏ, cái này cũng thực hợp tình hợp lý, rồng sinh rồng phượng sinh phượng, con chuột sinh trong

lỗ chuột, có thể gởi thư từ xa về, gia thế khẳng định không kém, nếu không cũng không cần lo lắng xuất môn đi xa. Chín phong thư trong đó, Trần Bình An thật ra phải đi hai nơi, phố phúc lộc cùng ngõ đào diệp, khi hắn lần đầu tiên giẫm lên đá lát lớn như cái sạp giường, thiếu niên có chút thấp thỏm, chậm lại bước chân, thế mà có chút tự biết xấu hổ, nhịn không được cảm thấy giầy rơm của mình làm ô uế mặt đường.

Trần Bình An đưa đi phong thơ đầu tiên, là Lô gia tổ tiên được đến một thanh ngọc như ý hoàng đế ngự ban, khi thiếu niên đứng ở cửa, có chút co quắp bất an.

Nhà người có tiền là chú ý nhiều, nhà của Lô gia lớn không nói, cửa còn bày hai tòa sư tử bằng đá, cao bằng người, khí thế khiếp người. Tống Tập Tân nói trò chơi này có thể tị hung trấn tà, Trần Bình An căn bản không rõ ràng lắm cái gì gọi là hung tà, chỉ rất ngạc nhiên miệng sư tử cao bằng người, hình như còn ngậm một cái thạch cầu tròn vo, cái này là tạo hình ra như thế nào? Trần Bình An cố nén xúc động đi chạm thạch cầu, đi lên bậc thang, gõ cái tay cầm hình sư tử bằng đồng xanh trên cửa, rất nhanh có một người trẻ tuổi mở cửa đi ra, vừa nghe nói là tới đưa thư, người nọ mặt không chút thay đổi, dùng hai ngón tay kẹp lấy một góc phong thư, sau khi tiếp nhận phong thư nhà nọ, liền xoay người bước nhanh đi vào nhà, trùng trùng đóng lại cánh cửa lớn.

Quá trình thiếu niên đưa thư sau đó, cũng bình thản vô kỳ như vậy, góc đường ngõ đào diệp hộ nhà thanh danh không hiện, mở cửa là một lão nhân thấp bé mặt mũi hiền lành, sau khi nhận thư, cười nói: "Tiểu tử, vất vả rồi. Muốn tiến vào nghỉ ngơi một chút, uống ngụm nước ấm hay không?"

Thiếu niên ngại ngùng cười cười, lắc đầu, chạy rời đi.

Lão nhân mang phong thư nhà nọ nhẹ nhàng để vào tay áo, không có gấp trở vào nhà, ngầng đầu nhìn phương xa, tầm mắt đục ngầu.

Cuối cùng của tầm mắt, từ cao đến thấp, từ xa đến gần, dừng ở cây đào hai bên đường, lão nhân có vẻ già nua hoa mắt tai ù, lúc này mới lộ ra nụ cười.

Lão nhân xoay người rời đi.

Không quá lâu sau, một con se sẻ nhỏ màu sắc đáng yêu đậu ở đầu cây đào, mở ra cái miệng nhỏ, nhẹ nhàng kêu lên.

Lá thư lưu đến cuối cùng này, Trần Bình An cần đưa cho tiên sinh dạy học ở hương thục, trong lúc đi ngang qua một cái sạp thầy tướng số, là một đạo sĩ trẻ tuổi mặc đạo bào cũ, thẳng thắt lưng tọa trấn sau bàn, đỉnh đầu hắn đội cao quan, giống một đóa hoa sen nở rộ.

Đạo nhân trẻ tuổi sau khi nhìn thấy thiếu niên bước nhanh chạy qua, nhanh chào hỏi nói: "Người trẻ tuổi, đi ngang qua không cần bỏ qua, đến rút một thẻ, bần đạo giúp người đoán một quẻ, có thể giúp người biết trước cát hung phúc họa."

Trần Bình An không có dừng bước chân lại, nhưng quay đầu, khoát tay.

Đạo nhân không từ bỏ ý định, thân thể chồm tới, đề giọng to, "Người trẻ tuổi, ngày xưa bần đạo thay người giải đoán, cần thu mười văn tiền, hôm nay phá lệ, chỉ lấy người ba văn tiền! Đương nhiên, nếu là rút ra một thẻ thượng, người không ngại lại thêm một văn tiền mừng, nếu vận may vào đầu, là thẻ tốt, vậy bần đạo cũng chỉ thu người năm văn tiền, thế nào?"

Xa xa bước chân Trần Bình An, rõ ràng tạm dừng một chút, đạo nhân trẻ tuổi đã hoả tốc đứng dậy, rèn sắt khi còn nóng, cao giọng nói: "Buổi sáng sớm, người trẻ tuổi cậu là vị khách đầu, bần đạo rõ ràng là làm người tốt làm đến cùng, chỉ cần cậu ngồi xuống rút thẻ, thực không dám đấu diễm, bần đạo sẽ viết một ít phù văn giấy vàng, có thể giúp người vì tổ tiên cầu phúc, tích góp một ít âm đức, lấy năng lực bần đạo, không dám nói

nhất định làm cho người ta đầu thai đại phú đại quý, hưng nó thêm một hai phần phúc báo, chung quy là nên thử một chút."

Trần Bình An ngần người, nửa tin nửa ngờ xoay người quay về, ngồi ở trên ghế dài trước sạp.

Một đạo sĩ mộc mạc, một thiếu niên nghèo hèn, hai kẻ nghèo hèn lớn nhỏ, đối diện mà ngồi.

Đạo nhân cười đưa tay ra, ý bảo thiếu niên cầm lấy ống thẻ.

Trần Bình An do dự, đột nhiên nói: "Ta không rút thẻ, người giúp ta viết một phần phù văn giấy vàng, được không?"

Ở trong trí nhớ của Trần Bình An, giống như vị đạo gia trẻ tuổi này vân du đến đây, ở trấn nhỏ đã ít nhất năm sáu năm, bộ dáng thật ra không có biến hóa gì, đối với ai cũng đều hòa hòa khí khí, bình thường chính là giúp người sờ xương xem tướng, rút thẻ xem bói, ngẫu nhiên cũng có thể viết giùm thư nhà, có ý tứ là, trên bàn có ống thẻ chứa một trăm lẻ tám cây thẻ trúc, nhiều năm qua như vậy, trấn nhỏ cả trai lẫn gái rút thẻ, cũng không có ai rút ra được thẻ thượng thượng, cũng không có ai từ ống thẻ rút ra một thẻ hạ, giống như cả một trăm lẻ tám thẻ, chỉ có thẻ trung thượng chứ không có thẻ xấu.

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 5: Mặt Trời Mọc (2)

Cho nên nếu là ngày lễ ngày tết, thuần túy vì may mắn, dân chúng trấn nhỏ tiêu tốn mười văn tiền, cũng có thể chấp nhận, nếu thật gặp chuyện phiền lòng, khẳng định sẽ không có người nguyện ý tới nơi này mà coi tiền như rác. Nếu nói đạo sĩ này là kẻ lừa gạt rõ đầu rõ đuôi, cũng là oan uổng người ta, trấn nhỏ lớn như vậy, nếu thực chỉ biết giả thần giả quỷ, chỉ biết lừa gạt, đã sớm bị người ta đuổi đi ra ngoài rồi. Cho nên nói công lực vị đạo nhân trẻ tuổi này, khẳng định không ở trên tướng thuật, giải đoán thẻ. Cũng có chút tiểu bệnh tiểu tai, rất nhiều người uống một chén phù thủy của đạo nhân, rất nhanh có thể khỏi, có chút linh nghiệm.

Đạo nhân trẻ tuổi lắc đầu nói: "Bần đạo làm việc, đồng tẩu vô khi, đã nói giải đoán thẻ viết phù là cùng nhau, thu ngươi năm văn tiền."

Trần Bình An thấp giọng phản bác nói: "Là ba văn tiền."

Đạo nhân ha ha cười nói: "Vạn nhất rút ra thẻ thượng thượng, cũng chỉ năm văn tiền thôi."

Trần Bình An hạ quyết định quyết tâm, đưa tay đi lấy ống thẻ, đột nhiên ngầng đầu hỏi: "Đạo trưởng làm sao biết trên người ta vừa mới có năm văn tiền?"

Đạo nhân ngồi nghiêm chỉnh, "Bần đạo xem độ dày phúc khí người ta, tài vân nhiều ít, luôn luôn thực chuẩn."

Trần Bình An nghĩ nghĩ, cầm lấy ống thẻ nọ.

Đạo nhân mim cười nói: "Người trẻ tuổi, đừng khẩn trương, mệnh khi có thì cuối cùng sẽ có, mệnh không có thì chớ cưỡng cầu, lấy tâm bình thường đối đãi chuyện vô thường, đó là pháp vạn toàn đệ nhất."

Trần Bình An một lần nữa mang ống thẻ thả lại trên bàn, vẻ mặt trịnh trọng, hỏi: "Đạo trưởng, ta mang năm văn tiền đều cho ngươi, cũng không rút thẻ, chỉ xin đạo trưởng mang tấm phù văn giấy vàng nọ, viết càng tốt hơn so với bình thường, có được không?"

Đạo nhân ý cười như thường, hơi cân nhắc, gật đầu nói: "Có thể."

Trên bàn, bút mực giấy đã sớm chuẩn bị tốt, đạo nhân cẩn thận hỏi qua ngày sinh tính danh quê quán cha mẹ Trần Bình An, rút ra một tấm phù chỉ màu vàng, rất nhanh đã viết xong, hành văn liền mạch lưu loát.

Về phần viết cái gì, Trần Bình An mờ mịt không biết.

Hạ bút, cầm lên lá phù chỉ nọ, đạo nhân trẻ tuổi thổi thổi nét mực, "Sau khi cầm về nhà, người đứng ở trong cửa, mang giấy vàng đốt ở ngoài cửa, là được."

Thiếu niên trịnh trọng tiếp nhận lá phù chỉ nọ, sau khi thật cấn thận cất đi, không quên mang năm đồng tiền đặt ở trên bàn, cúi đầu cảm tạ.

Đạo nhân trẻ tuổi huy phất tay, ý bảo thiếu niên đi làm chuyện của mình đi.

Trần Bình An nhấc chân chạy đi đưa một phong thơ cuối cùng.

Đạo nhân lười biếng tựa vào trên ghế, liếc mắt nhìn đồng tiền, xoay người đưa tay mang chúng kéo đến trước người.

Liền vào lúc này, một con sẻ sẻ tiểu xảo linh lung, từ trên cao bay hạ lên trên mặt bàn, khẽ mổ mổ lên đồng tiền, rất nhanh đã không có hưng trí, vỗ cánh đi xa.

" Hoàng tước thủy dục hàm hoa lai, quân gia chủng đào hoa vị khai."

Đạo nhân sau khi khoan thai niệm xong câu thi từ này, ra vẻ tiêu sái nhẹ nhàng huy tay áo, thở dài nói: "Mệnh đã tám xích, sao có thể cầu một trượng."

Cái vung tay áo này, có hai thẻ trúc từ trong tay áo rơi xuống, rơi ở trên đất, đạo nhân ai u một tiếng, nhanh nhặt lên, sau đó lén lút nhìn xung quanh, phát hiện tạm thời không người lưu tâm bên này, lúc này mới như trút được gánh nặng, một lần nữa mang hai thẻ trúc nọ giấu vào trong tay áo rộng thùng thình.

Đạo nhân trẻ tuổi ho khan một tiếng, chỉnh lại mặt mày, tiếp tục ôm cây đợi thỏ, chờ đợi vị khách tiếp theo.

Hắn có chút cảm khái, quả nhiên vẫn là kiếm tiền nữ tử, càng dễ dàng một ít.

Thật ra, hai thẻ trúc giấu trong tay áo đạo nhân trẻ tuổi, một mũi là thẻ tối thượng, một mũi là thẻ tối hạ, đều là dùng để kiếm tiền lớn.

Không thể nói cho người ngoài.

Thiếu niên tự nhiên không rõ ràng cho lắm huyền cơ ảo diệu này, một đường bước chân nhẹ nhàng, đi tới bên ngoài tòa hương thục quán xá, phụ cận rừng trúc xào xào, ý xanh dào dạt.

Trần Bình An chậm lại bước chân, trong phòng vang lên tiếng người trung niên thuần hậu, "Nhật xuất hữu diệu, cao cừu như nhu."

Theo sau liền vang lên một trận thanh âm thanh thúy non nớt chỉnh tề, "Nhật xuất hữu diệu, cao cừu như nhu."

Trần Bình An ngắng đầu nhìn, mặt trời mọc lên ở phương đông, huy hoàng mênh mông.

Thiếu niên suy nghĩ xuất thần.

Chờ hắn lấy lại tinh thần, hài đồng học vỡ lòng đang rung đùi đắc ý, dựa theo tiên sinh yêu cầu, thành thạo ngâm nga một đoạn văn chương: "Kinh chập thì phân, thiên địa sinh phát, vạn vật thủy vinh. Dạ ngọa tảo hành, nghiễm bộ vu đình, quân tử hoãn hành, dĩ tiện sinh chí..."

Trần Bình An đứng ở cửa học thục, muốn nói lại thôi.

Trung niên nho sĩ hai mái đã bạc quay đầu trông lại, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Trần Bình An mang thư hai tay đưa ra, cung kính nói: "Đây là thư của tiên sinh."

Nam nhân cao lớn quần áo thanh sam sau khi tiếp nhận phong thư, hòa nhã nói: "Về sau thời điểm vô sự, ngươi có thể tới nơi này nghe."

Trần Bình An có chút khó xử, dù sao hắn vị tất thực có thời gian tới đây nghe tiên sinh này dạy học, thiếu niên không muốn lừa gạt hắn.

Nam nhân cười cười, thiện am hiểu ý người nói: "Không sao, đạo lý tất cả trên sách, làm người lại ở ngoài sách. Ngươi đi làm đi."

Trần Bình An nhẹ nhàng thở ra, cáo từ rời đi.

Thiếu niên sau khi chạy đi xa, ma xui quỷ khiến quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy vị kia tiên sinh thủy chung đứng ở cửa, bóng người đắm chìm trong ánh mặt trời, xa xa nhìn lại, giống như thần nhân.

Nếu không có đi qua phố phúc lộc hoặc là ngõ đào diệp, Trần Bình An khả năng đời này, cũng sẽ không ý thức được ngõ Nê Bình âm u hẹp hòi. Nhưng thiếu niên giầy rơm chẳng những không có sinh ra cảm giác mất mát, ngược lại rốt cuộc cảm thấy tâm an, thiếu niên cười vươn hai tay, vừa vặn lòng bàn tay va chạm vào vách tường đất hai bên, nhớ rõ đại khái ba bốn năm trước, Trần Bình An mới chỉ có thể đưa hai tay đầu ngón tay chạm vào tường đất.

Đi đến trước nhà mình, phát hiện cửa viện mở rộng, thiếu niên nghĩ gặp phải trộm liền vội vàng chạy vào sân, kết quả nhìn thấy một thiếu niên cao lớn ngồi ở cửa, lưng tựa cửa phòng đã khóa lại, chán đến chết mà ngáp, sau khi nhìn thấy Trần Bình An, như lửa thiêu mông vậy đứng lên, chạy đến trước người Trần Bình An, rất nhanh túm lấy cánh tay Trần Bình An, hung hăng kéo vào trong phòng, đè thấp tiếng nói: "Nhanh mở cửa, có chuyện quan trọng muốn nói với người!"

Trần Bình An không có thể giãy ra người này trói buộc, đành phải chịu hắn kéo đi mở cửa phòng, thiếu niên cường tráng lớn hơn so với hắn hai tuổi, rất nhanh đã hất ra Trần Bình An, rón ra rón rén sờ ván gỗ giường của Trần Bình An, mang lỗ tai áp sát ở trên vách tường, nghe phía cách vách.

Trần Bình An tò mò hỏi: "Lưu Tiện Dương, ngươi đang làm cái gì vậy?"

Thiếu niên cao lớn đối với Trần Bình An hỏi ngoảnh mặt làm ngơ, ước chừng nửa nén nhang, Lưu Tiện Dương khôi phục bình thường, ngồi ở bên mép ván giường, sắc mặt phức tạp, vừa có chút thoải mái, cũng có chút tiếc nuối.

Lưu Tiện Dương lúc này mới phát hiện Trần Bình An đang làm một hành động cổ quái, ngồi xổm trong cửa, thân thể hướng ra phía ngoài, dùng một đoạn nến chỉ còn lại có chừng ngón cái, đốt một tấm giấy vàng, tro tàn

đều rơi ở ngoài cửa. Có vẻ Trần Bình An còn lầm bẩm gì đó, chỉ là cách có chút xa, Lưu Tiện Dương không nghe được.

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 6: Se Sẻ (1)

Lưu Tiện Dương, đúng là đệ tử quan môn của Diêu lão nhân danh tiếng đã từ lâu, về phần Trần Bình An tư chất đần độn, lão nhân từ đầu tới đuôi căn bản không chân chính nhận thức đồ đệ này, ở địa phương, đồ đệ không có kính bái sư trà, hoặc là sư phụ không có uống qua chén trà nọ, chẳng khác nào không có danh phận thầy trò. Trần Bình An cùng Lưu Tiện Dương không phải hàng xóm, hai bên tổ trạch cách khá xa, sở dĩ Lưu Tiện Dương lúc ấy giới thiệu Trần Bình An cho Diêu lão nhân, nguyên là từ thiếu niên từng có một đoạn ân oán năm xưa, Lưu Tiện Dương từng là thiếu niên bất hảo có tiếng trong trấn nhỏ, trước khi gia gia qua đời, trong nhà tốt xấu còn có trưởng bối quản, đợi cho gia gia hắn bệnh chết, thiếu niên mười hai mười ba tuổi đã thân cao mã đại không thua nam tử thanh tráng, đã thành Hỗn Thế Ma Vương hàng xóm láng giềng ai nấy cũng đều đau đầu, sau đó không biết vì sao, Lưu Tiện Dương chọc giận một Lô gia tử đệ, kết quả để cho người ta chận ở ngõ Nê Bình mà đánh cho một trận, đối phương đều là thiếu niên đang khí thịnh, xuống tay cũng không so đo nặng nhẹ, Lưu Tiện Dương rất nhanh đã bị đánh cho không ngừng nôn ra máu, hơn mười hộ gia đình ở tại ngõ Nê Bình, đa phần là tượng hộ tầng dưới chót làm thuê kiếm chén cơm ăn, nào dám nhúng vào vũng nước đục này.

Lúc đó Tống Tập Tân hoàn toàn không sợ, ngược lại vui vẻ hài lòng ngồi xổm ở trên đầu tường xem náo nhiệt, e sợ thiên hạ không loạn.

Đến cuối cùng, chỉ có một đứa nhỏ khô gầy như củi, vụng trộm chuồn ra sân sau, chạy tới đầu ngõ, hướng về đường cái rách họng mà hô: "Chết người rồi chết người rồi..."

Nghe được hai chữ "chết người", Lô gia tử đệ lúc này mới bừng tỉnh, nhìn thấy Lưu Tiện Dương trên đất đầy người là máu đang hấp hối, thiếu niên lang nhà giàu này cuối cùng cảm thấy lo sợ, sau khi hai mặt nhìn nhau, mới chạy trốn khỏi ngõ Nê Bình.

Nhưng mà sau đó, Lưu Tiện Dương chẳng những không có cảm kích đứa nhỏ cứu mạng mình kia, ngược lại luôn luôn trêu cợt trêu chọc, cô nhi dã quật, mặc kệ Lưu Tiện Dương khi dễ như thế nào, chính là không chịu khóc, để cho thiếu niên càng thêm phẫn uất. Chỉ là sau đó một năm, Lưu Tiện Dương mắt thấy tiểu cô nhi họ Trần kia, bộ dáng nhắm chừng là thật sự gánh không được mùa đông, rốt cuộc lương tâm xuất hiện, thiếu niên đã bái sư học nghệ ở long diêu (lò gốm sứ), liền dẫn theo cô nhi đi tòa long diêu ở bên dòng suối kia, ra trấn nhỏ đi về phía tây, trời tuyết mấy chục dặm đường núi, Lưu Tiện Dương đến bây giờ vẫn không nghĩ ra, tiểu tử bộ dạng như than củi kia, hai chân rõ ràng gầy như gậy trẻ, là đi đến long diêu như thế nào? Tuy lão Diêu đầu tuy cuối cùng vẫn cho Trần Bình An ở lại, nhưng đối đãi hai người, quả thật cách biệt một trời, đối với đệ tử quan môn Lưu Tiện Dương, cũng đánh cũng mắng, nhưng người mù cũng cảm thụ được dụng tâm lương khổ trong đó, vi dụ như có lần xuống tay nặng, đập trán Lưu Tiện Dương chảy ra máu, thiếu niên da dày thịt béo không cảm thấy cái gì, ngược lại là lão diêu đầu làm sư phụ, rất là hối hận, lão nhân này ở trước mặt đồ đệ uy nghiêm, ngại ở mặt mũi khó mà nói cái gì, kết quả ở trong phòng của mình vòng quanh hơn nửa đêm, vẫn lo lắng cho Lưu Tiện Dương, cuối cùng đành phải kêu Trần Bình An đến, đi đưa cho Lưu Tiện Dương một lọ thuốc mỡ.

Trần Bình An nhiều năm như vậy, vẫn thực hâm mộ Lưu Tiện Dương.

Không phải hâm mộ Lưu Tiện Dương thiên phú cao, khí lực lớn, nhân duyên tốt. Chỉ là hâm mộ Lưu Tiện Dương không sợ trời không sợ đất, đi đến nơi nào cũng vô tâm vô phế, cũng chưa bao giờ cảm thấy một mình sống, là chuyện gì không ổn. Lưu Tiện Dương mặc kệ đến địa phương nào,

ở chung với ai, rất nhanh có thể kề vai sát cánh, xưng huynh gọi đệ, uống rượu vung quyền. Lưu Tiện Dương bởi vì gia gia hắn thân thế không tốt, từ rất sớm đã tự lực cánh sinh, trở thành tồn tại như hài tử vương, bắt rắn bắt cá hốt tổ chim, đều thành thạo, cung gỗ cần câu, bắn cung bắt chim, Lưu Tiện Dương giống như cái gì cũng đã từng làm, nhất là ở bờ ruộng bắt cá chạch cùng câu lươn hai chuyện này, thiếu niên không thế nghi ngờ là lợi hại nhất trấn nhỏ. Thật ra Lưu Tiện Dương từ thời điểm năm đó bị hương thục đuổi học, vị Tề tiên sinh kia còn cố ý đi tìm gia gia trên giường bệnh Lưu Tiện Dương, nói có thể không thu một văn tiền, nhưng mà Lưu Tiện Dương chết sống không đáp ứng, nói hắn chỉ muốn kiếm tiền, không muốn đọc sách, Tề tiên sinh nói hắn có thể ra tiền thuê Lưu Tiện Dương làm thư đồng của mình, Lưu Tiện Dương vẫn không chịu gật đầu. Trên thực tế, Lưu Tiện Dương sống rất tốt, chẳng sợ Diêu lão nhân đã chết, long diêu bị phong cấm, không quá vài ngày hắn đã được thợ rèn trong ngõ ky long thuê, ở phía nam trấn nhỏ bắt đầu dựng nhà tranh, bếp lò, thật sự bận rộn.

Lưu Tiện Dương nhìn Trần Bình An thổi tắt ngọn nến, đặt lên bàn, thấp giọng hỏi: "Ngươi bình thường sáng sớm có từng nghe qua tiếng vang cổ quái, tựa như..."

Trần Bình An ngồi ở trên ghế dài, chậm rãi đợi câu dưới.

Lưu Tiện Dương do dự một lát, phá lệ hơi hơi đỏ mặt, "Tựa như mèo kêu xuân vậy."

Trần Bình An hỏi: "Là Tống Tập Tân học mèo kêu, hay là Trĩ Khuê?"

Lưu Tiện Dương lừ mắt, không có đàn gảy tai trâu nữa, hai tay chống ở trên ván giường, chậm rãi co khuỷu tay, sau đó duỗi thẳng cánh tay, mông rời khỏi ván giường, hai chân rời khỏi mặt. Hắn treo mông ở không trung, bĩu môi châm chọc nói: "Cái gì Trĩ Khuê, rõ ràng kêu là Vương Chu, họ Tống từ nhỏ đã thích khoe khoang, không biết từ nơi nào nhìn thấy hai chữ "Trĩ Khuê", liền dùng lung tung, căn bản mặc kệ ý tứ hai chữ như thế nào.

Vương Chu gặp phải công tử như vậy, thật sự là đời trước làm bậy, nếu không cũng không đến mức ở bên cạnh Tống Tập Tân chịu tội chịu khổ như vậy."

Trần Bình An không phụ họa cách nói của thiếu niên cao lớn.

Lưu Tiện Dương vẫn bảo trì tư thế nọ hừ lạnh nói: "Ngươi thực không rõ ràng? Vì cái gì ngươi giúp Vương Chu nha đầu nọ xách thùng nước một lần, sau đó nàng liền không bao giờ nói chuyện phiếm với ngươi nữa? Bảo đảm là Tống Tập Tân bụng dạ hẹp hòi kia, đã ghen tỵ, liền uy hiếp Vương Chu không được mắt đi mày lại với ngươi, bằng không sẽ mang gia pháp xử lý, chẳng những đánh gãy chân của nàng, còn đuổi ra khỏi ngõ Nê Bình..."

Trần Bình An thật sự nghe không nổi nữa, cắt ngang lời nói Lưu Tiện Dương, "Tống Tập Tân đối với nàng không xấu."

Lưu Tiện Dương thẹn quá thành giận nói: "Ngươi có biết cái gì tốt cái gì xấu?"

Trần Bình An ánh mắt trong suốt, nhẹ giọng nói: "Có chút thời điểm nàng ở trong sân làm việc, Tống Tập Tân ngẫu nhiên ngồi ở trên ghế dài, xem cái gì Địa phương huyện chí của hắn, thời điểm nàng nhìn Tống Tập Tân, thường xuyên sẽ cười."

Lưu Tiện Dương ánh mắt dại ra.

Bất chợt, tấm ván gỗ giường đơn bạc chống đỡ không được sức nặng của Lưu Tiện Dương, bị gãy thành hai nửa, thiếu niên cao lớn đặt mông ngồi ở trên mặt đất.

Trần Bình An ngồi ở trên đất, hai tay ôm đầu, than thở, có chút đau đầu.

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 7: Se Sẻ (2)

Lưu Tiện Dương gãi gãi đầu, đứng lên, cũng không nói lời áy náy gì, chỉ nhẹ nhàng đạp Trần Bình An một cước, nhếch miệng cười nói: "Được rồi, không phải một tấm ván giường rách nát sao, ta hôm nay đến, chính là mang cho ngươi một tin tức tốt bằng trời, xem thế nào cũng đáng giá hơn so với tấm ván giường rách nát này của ngươi!"

Trần Bình An ngẩng đầu.

Lưu Tiện Dương đắc ý dào dạt nói: "Nguyễn sư phụ nhà của ta sau khi ra trấn nhỏ, ở bên dòng suối phía nam kia, đột nhiên nói muốn đào mấy miệng giếng, ban đầu nhân thủ không đủ, cần kêu người hỗ trợ, ta thuận miệng nói tới người, nói tên nhóc đó, khí lực là thông qua được. Nguyễn sư phụ cũng đáp ứng, bảo người hai ngày này liền tự mình đi qua đó."

Trần Bình An đột nhiên đứng dậy, đang muốn nói một tiếng cảm ơn.

Lưu Tiện Dương nâng một bàn tay lên, "Đình chỉ đình chỉ! Đại ân không lời nào cảm tạ hết được! Nhớ ở trong lòng là tốt rồi!"

Trần Bình An nhe răng trợn mắt.

Lưu Tiện Dương nhìn quanh bốn phía, góc tường cắm một cái cần câu, cửa sổ treo một bộ cung, trên vách tường treo mộc cung, thiếu niên cao lớn muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nhịn xuống không mở miệng.

Hắn nhanh đi qua cửa, giày rõ ràng cố ý vòng qua tro tàn của phù chỉ.

Trần Bình An nhìn bóng lưng cao lớn kia.

Lưu Tiện Dương đột nhiên xoay người, đối mặt Trần Bình An trong cửa, thiếu niên cao lớn hạ xuống thắt lưng, chân không rời đất, thẳng hướng phía sau mấy bước, trùng trùng chém ra một quyền, sau đó thu quyền thẳng lưng, lớn tiếng cười nói: "Nguyễn sư phụ nói riêng với ta, quyền pháp này ta chỉ cần luyện một năm, có thể đánh chết người!"

Lưu Tiện Dương tựa như cảm thấy chưa đã nghiện, làm động tác đá chân khá là cổ quái, cười nói: "Cái này gọi là thối tất nhập đang, thích tử muộn đảo lư!"

Cuối cùng Lưu Tiện Dương vươn ngón cái, chỉ chỉ ngực mình, ý chí dâng cao nói: "Nguyễn sư phụ thời điểm truyền thụ ta quyền pháp, ta có chút tâm đắc, liền nói chuyện cùng hắn, ví dụ như cảm ngộ của ta đối với độc môn tuyệt học "Khiêu - đao" của Diêu lão nhân, Nguyễn sư phụ khen ta là kỳ tài luyện võ trăm năm có một. Về sau ngươi cứ để ý đi theo ta lăn lộn, không thể thiếu chỗ tốt cho ngươi!"

Lưu Tiện Dương dư quang khóc mắt thoáng nhìn nha hoàn cách vách đã muốn vào phòng, liền lập tức không còn hưng trí sắm vai anh hùng hảo hán nữa.

Lại thuận miệng nói với Trần Bình An: "Đúng rồi, mới vừa thời điểm ta đi qua gốc hòe thụ, bên đó có lão đầu tự xưng "Thuyết thư nhân", đang ở đó dựng sạp, còn nói hắn tích góp một bụng kỳ nhân thú sự, muốn kể ra với chúng ta, người rảnh có thể đi xem xét xem xét."

Trần Bình An gật gật đầu.

Lưu Tiện Dương sải bước rời khỏi ngõ Nê Bình.

Về vị thiếu niên kiệt ngạo độc lai độc vãng này, trấn nhỏ truyền lưu nhiều cách nói, nhưng thiếu niên thích tự xưng tổ tiên là tướng quân mang binh đánh trận, cho nên nhà hắn mới có một món bảo giáp đời đời truyền thừa xuống.

Nói là bảo giáp, Trần Bình An tận mắt thấy qua một lần, thật ra bộ dáng xấu xí, vừa như là mụn cóc trên thân người, lại như là u cục trên thân cây già.

Nhưng bạn cùng lứa tuổi Lưu Tiện Dương, lại không nói như vậy, chỉ nói tổ tông Lưu Tiện Dương, là một đào binh, là chạy trốn tới trấn nhỏ, làm con rể cho nhà người ta, vận khí tốt mới tránh thoát quan phủ đuổi bắt. Nói như ván đã đóng thuyền, như là chính mắt thấy tổ tông Lưu Tiện Dương thoát khỏi chiến trường như thế nào, lại một đường lang bạc kỳ hồ đến trấn nhỏ này như thế nào.

Trần Bình An nghĩ nghĩ, ngồi xổm bên cửa, cúi đầu thổi tán đi tro tàn.

Tống Tập Tân không biết từ khi nào đứng ở bên kia tường viện, bên người đi theo tỳ nữ Trĩ Khuê, hắn hô: "Muốn cùng chúng ta đi hòe thụ bên kia hay không?"

Trần Bình An ngẩng đầu, "Không đi."

Tống Tập Tân nhếch nhếch khóe miệng, "Không có ý nghĩa."

Hắn quay đầu cười nói với nha hoàn nhà mình: "Trĩ Khuê, chúng ta đi! Đi mua cho ngươi bộ bộ đào hoa phấn tướng quân đỗ tử quán."

Nàng ngượng ngùng nói: "Khúc khúc quán nho nhỏ là đủ rồi."

Tống Tập Tân hai tay chắp sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực, đi nhanh tới trước, "Ta người Tống gia, cuộc sống xa hoa, nhiều thế hệ trâm anh, sao có thể hẹp hòi, chẳng lẽ không phải có nhục gia phong?!"

Trần Bình An ngồi ở cửa, day day trán, Tống Tập Tân này, thật ra thời điểm không nói như mê sảng, làm cho người ta cảm giác cũng không kém, nhưng mà ví dụ như loại thời điểm này, Lưu Tiện Dương ở đây mà nói, nhất định sẽ nói hắn rất muốn nhằm vào đầu của Tống Tập Tân, một gõ mà gõ xuống.

Trần Bình An dựa vào cửa phòng, nghĩ quang cảnh ngày mai, quá nửa sẽ giống hôm nay, quang cảnh hôm sau nữa, cũng sẽ giống ngày mai, lặp lại như thế, vì thế đời này Trần Bình An hắn sẽ vẫn tiếp tục như vậy, thắng đến cuối cùng không khác gì Diêu lão nhân.

Người ta ăn đất cả đời, đất ăn thịt người một hồi.

Cuối cùng nhắm mắt, lại mở mắt ra, khả năng chính là chuyện kiếp sau.

Thiếu niên cúi đầu nhìn giầy rơm trên chân, đột nhiên cười lên.

Dẫm ở trên đá lát đường, cùng dẫm ở trên bùn đất, cảm giác là không quá giống nhau.

Lưu Tiện Dương rời khỏi ngõ nhỏ, thời điểm đi qua sạp của thầy tướng số, đạo nhân trẻ tuổi nọ gọi lại nói: "Đến đến đến, bần đạo xem ngươi khí sắc như lửa nóng đổ thêm dầu, cũng không phải điềm lành, nhưng chớ sợ, bần đạo có một pháp, có thể giúp ngươi tiêu tai..."

Lưu Tiện Dương có chút kinh ngạc, nhớ rõ đạo sĩ này trước kia giải thẻ tính mệnh cho người ta, không nói đến chuẩn hay không chuẩn, nhưng người này thật đúng là không có chủ động thu hút làm ăn, hầu như toàn bộ thuộc về người tự nguyện mắc câu. Không lẽ hôm nay long diêu chịu quan phủ triều đình đóng cửa, đạo sĩ này cũng chịu xui xẻo theo, vì đói, cho nên thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót? Lưu Tiện Dương cười mắng: "Pháp môn

của người chính là phá tài tiêu tai, có đúng hay không? Lăn con mẹ người đi, muốn lừa tiền từ ta, kiếp sau đi!"

Đạo nhân trẻ tuổi cũng không tức giận, hô lớn với thiếu niên cao lớn nọ: "Chỉ vọng kim niên bách sự xương, thùy tri mệnh lý hữu họa ương. Vô tai không chịu niệm thần tiên, muốn an ổn cần thắp hương... nên thắp hương đó..."

Lưu Tiện Dương thình lình xoay người, bước nhanh như bay chạy hướng sạp thầy tướng số, một bên xoa tay, một bên la hét: "Thắp hương phải không, ta đốt sạp của người trước!"

Đạo nhân hiển nhiên sợ hãi không nhẹ, sau khi đứng dậy cũng bất chấp sạp, mà bỏ chạy chỗ khác.

Lưu Tiện Dương đứng ở bên sạp, nhìn bóng người đạo nhân chật vật, cười ha ha, thoáng nhìn ống thẻ trên bàn, tùy ý đưa tay đẩy ngã, thẻ trúc rầm rầm rơi ra ống thẻ, cuối cùng ở trên bàn bày biện ra bộ dáng hình quạt.

Lưu Tiện Dương đưa tay chỉ chỉ đạo nhân dừng bước ở xa xa, "Về sau gặp ngươi một lần đánh một lần!"

Đạo nhân trẻ tuổi ôm quyền chắp tay, cầu tình khoan dung.

Lưu Tiện Dương lúc này mới bỏ qua.

Đạo nhân trẻ tuổi đợi cho thiếu niên cao lớn đi xa, mới dám một lần nữa ngồi xuống, thở dài, "Thế đạo gian khổ, lòng người không lành, làm hại bần đạo sống tạm cũng không dễ."

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 8: Nói Toạc Ra (1)

Ngay vào lúc này, đạo nhân trước mắt sáng ngời, nhanh nhắm mắt lại, cất cao giọng nói: "Trì đường doanh - mãn oa thanh loạn, thứ nhân đỗ tràng thị nhân tâm. Thử xử công danh thủy thượng bình, chích nghi phong động tứ phương hành!"

Thiếu niên thiếu nữ nọ hiển nhiên nghe được lời đạo nhân nói, chỉ tiếc không có ý tứ muốn dừng bước.

Đạo nhân hơi hơi mở kẽ mắt, mắt thấy lại sắp mất mối làm ăn, đành phải vỗ một cái ở trên bàn, đề giọng nói to, "Trạng nguyên bản thị nhân gian tử, tể tương vô phi thế thượng nhân. Học quán thiên nhân danh động thành, đắc ý dương dương tinh khí thần!"

Tống Tập Tân cùng tỳ nữ Trĩ Khuê vẫn tiếp tục đi tới.

Đạo nhân chán ngán thất vọng, thấp giọng lầm bẩm nói: "Cái ngày này thật khó qua mà."

Thiếu niên không hề dấu hiệu quay đầu, hướng đạo nhân trẻ tuổi xa xa quẳng đến một đồng tiền, cười sáng lạn nói: "Mượn cát ngôn của ngươi!"

Đạo nhân vội vàng tiếp lấy đồng tiền, mở lòng bàn tay ra xem, mặt co mày cáu, chỉ là một văn tiền nhỏ nhất.

Bất quá.

Đạo nhân trẻ tuổi mang đồng tiền này nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Trong giây lát, liền có một con se sẻ nhanh chóng hạ xuống mặt bàn, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng mổ một cái đối với đồng tiền nọ, sau đó ngậm ở trong miệng, ngắng đầu nhìn về phía đạo nhân trẻ tuổi, se sẻ đôi mắt linh động, không khác gì người.

Đạo nhân nhẹ giọng nói: "Đi đi, nơi đây không nên ở lâu."

Se sẻ chợt lóe rồi biến mất.

Đạo nhân trẻ tuổi nhìn quanh bốn phía, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở tòa bài phường lâu cao cao xa xa kia, đối với tấm biển bốn chữ "Khí trùng đấu ngưu", cảm khái nói: "Đáng tiếc."

Cuối cùng đạo nhân bổ sung một câu, "Nếu có thể lấy đi bán ở bên ngoài, thế nào cũng phải tám trăm hay một ngàn lượng bạc chứ?"

Tống Tập Tân dẫn theo tỳ nữ Trĩ Khuê đi tới dưới tàng cây hòe, phát hiện dưới bóng cây đã kín người hết chỗ, gần năm mươi người, ngồi ở trên băng ghế nhà mình đưa đến, lục tục còn có hài đồng dắt trưởng bối lại đây góp vui.

Tống Tập Tân cùng nàng sóng vai đứng ở bên cạnh tàng cây, nhìn thấy một lão nhân đứng ở dưới cây, một tay cầm cái bát lớn, một tay để ở phía sau, thần sắc dâng trào, đang lớn tiếng nói: "Mới vừa nói qua đại khái hướng đi long mạch, ta lại nói đến Chân long này, chậc chậc, cái này là thực khó lường, ước chừng ba ngàn năm trước, trên đời xuất hiện một nhân vật thần tiên khó lường, đầu tiên là ở một tòa động thiên phúc địa dốc lòng tu hành, chứng đại đạo, liền một mình một kiếm du lịch thiên hạ, trong tay ba thước khí khái, bộc lộ sắc bén. Không biết vì sao, người này cố tình lại đối phó cùng giao long, suốt ba trăm cái xuân thu, có giao long xử trảm giao long, giết đến thế gian đã không còn Chân long, lúc này mới bỏ qua, cuối cùng không biết tung tích, có người nói hắn là đi nơi đạo pháp cực cao, cùng đạo tổ ngồi mà luận đạo, cũng có nói là đi tây phương tịnh thổ

Phật quốc cực xa, cùng Phật Đà biện kinh thuyết pháp, cũng có người nói hắn tự mình tọa trấn cửa lớn Phong Đô địa phủ, phòng ngừa yêu ma quỷ quái làm hại nhân gian..."

Lão tiên sinh nói đến nước miếng văng khắp nơi, toàn bộ dân chúng trấn nhỏ bên dưới đều thờ ơ, mỗi người vẻ mặt mờ mịt.

Tỳ nữ thấp giọng tò mò hỏi: "Ba thước khí khái là cái gì?"

Tống Tập Tân cười nói: "Chính là kiếm."

Tỳ nữ tức giận nói: "Công tử, vị lão nhân gia này, lại thích khoe khoang học vấn, nói cũng không có gì hay ho."

Tống Tập Tân liếc mắt nhìn lão nhân, vui sướng khi người gặp họa nói: "Trấn nhỏ chúng ta biết chữ không có mấy người, vị thuyết thư tiên sinh này xem như mị nhân vứt cho cho người mù rồi."

Tỳ nữ lại hỏi: "Động thiên phúc địa lại là cái gì? Trên đời thực không ai có thể đủ sống ba trăm tuổi sao? Còn có Phong Đô địa phủ nọ, không phải là chỗ người chết mới có thể đi sao?"

Tống Tập Tân bị hỏi nghẹn, cũng không muốn mất mặt, liền thuận miệng nói: "Toàn là nói hưu nói vượn, nhắm chừng xem qua mấy bản sách tạp lục bất nhập lưu, lấy đến hồ lộng thôn phu hương dã."

Một khắc này, Tống Tập Tân sâu sắc phát hiện lão nhân nọ, cố ý vô tình liếc mắt nhìn mình một cái, tuy chỉ là tầm mắt chuồn chuồn lướt nước, rất nhanh liền lướt qua, nhưng Tống Tập Tân vẫn cẩn thận bắt giữ được, chỉ là thiếu niên vốn cũng không có để bụng, chỉ cho là trùng hợp mà thôi.

Tỳ nữ ngầng đầu nhìn về phía cây hòe, ánh sáng lấp lánh tinh tế xuyên thấu qua khe hở lá cây mà rơi xuống, nàng theo bản năng nheo đôi mắt lại.

Tống Tập Tân quay đầu nhìn, đột nhiên ngây ngần cả người.

Hôm nay mới biết tỳ nữ này, có một bên mặt vừa mới bắt đầu rút đi vẻ trẻ con, nàng giống như cùng tiểu nha hoàn gầy ốm nho nhỏ trong trí nhớ kia, có khác biệt rất lớn.

Dựa theo tập tục trấn nhỏ, nữ tử khi lập gia đình, sẽ mời một người mẹ con cái đầy đủ khoẻ mạnh phúc khí tề toàn, mời nàng cạo đi lông tơ trên mặt tân nương, rẽ ra mái tóc cùng thái dương, chính là khai diện, hoặc là thăng mi.

Tống Tập Tân còn từ trên sách đọc được một tập tục trấn nhỏ không có, cho nên ở năm Trĩ Khuê mười hai tuổi, hắn đã mua rượu mới làm tốt nhất của trấn nhỏ, cho vào bình sứ giấu được, màu sắc cực đẹp, giống như quả mơ vậy, sau khi mang rượu đổ vào trong đó, thì cẩn thận phong bùn lại, cuối cùng chôn vào trong lòng đất.

Tống Tập Tân đột nhiên mở miệng nói: "Trĩ Khuê, tuy nói là họ Trần, dựa theo cách nói lão tổ tông người đọc sách chúng ta, thuộc loại 'hủ mộc bất khả điều dã, phần thổ chi tường bất khả ô', nhưng mà mặc kệ nói như thế nào, hắn đời này cuối cùng vẫn làm được một chuyện có ý nghĩa."

Tỳ nữ cũng không đáp lời, rũ xuống chân mày, vẫn có thể thấy được lông mi hơi hơi rung động.

Tống Tập Tân tự nghĩ tự nói: "Trần Bình An, người thật ra không xấu, chính là tính tình quá cứng nhắc, làm chuyện gì chỉ nhận chuyện đó, cho nên làm diêu tượng, ý nghĩa hắn có cần lao khổ luyện, cũng nhất định làm không ra một thứ tốt có linh khí, cho nên sư phụ Lưu Tiện Dương, Diêu lão đầu kia, đối với Trần Bình An chết sống chướng mắt, là có ánh mắt độc đáo này, cái này gọi là gỗ mục không thể điêu khắc (hủ mộc bất khả điêu). Về phần phẩn thổ chi tường bất khả ô, đại khái ý tứ nói là Trần Bình An loại

nghèo kiết hủ lậu này, chẳng sợ ngươi cho hắn mặc vào long bào, hắn vẫn là một tên chân đất dáng vẻ quê mùa..."

Tống Tập Tân thời điểm nói tới đây, tự giễu nói: "Ta thật ra so với Trần Bình An còn thảm hơn."

Nàng không biết an ủi công tử nhà mình như thế nào.

Tống Tập Tân cùng tỳ nữ của hắn, ở trong tòa trấn nhỏ này, vẫn thuộc nhóm người giàu có phố phúc lộc cùng ngõ đào diệp, ở đề tài câu chuyện khi trà dư tửu hậu, cái này phải quy công cho "lão cha tiện nghi" kia của Tống Tập Tân, Tống đại nhân.

Trấn nhỏ không có nhân vật gì lớn, cũng không có sóng gió gì, cho nên được triều đình phái trú diêu vụ đốc tạo quan nơi đây, không thể nghi ngờ chính là loại thanh thiên đại lão gia trên kịch bản, ở trên lịch sử trong hơn mười vị đốc tạo quan, Tống đại nhân lại lấy nhận chức đốc tạo quan, được dân tâm nhất.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 9: Nói Toạc Ra (2)

Tống đại nhân không giống quan lão gia cao cao tại thượng trước đó, Tống đại nhân chẳng những không có tránh ở công sở, tu thân dưỡng khí, cũng không có đóng cửa từ chối tiếp khách, một lòng ở thư phòng nghiên cứu học vấn, mà là đối với công việc nung tạo đồ sứ nơi đây, việc phải tự làm, quả thực so với tượng hộ diêu công càng như là dân chúng hương dã hơn, trong hơn mười năm, vị Tống đại nhân nguyên bản đầy người phong độ trí thức này, da thịt bị phơi nắng ngắm đen tỏa sáng, trang phục ngày thường cùng nông dân không khác gì nhau, đối nhân xử thế, không hề làm giá, chỉ tiếc trấn nhỏ long diêu nung ra đồ sứ ngự dụng, vô luận là phẩm tướng của sứ, vẫn là hình dạng và cấu tạo kiểu nhỏ, thủy chung không giống như ý người, chuẩn xác mà nói, so với tiêu chuẩn đĩ vãng, thậm chí còn muốn kém hơn một chút, làm cho các lão diêu đầu trăm tư không thể giải.

Cuối cùng đại khái triều đình bên kia cảm thấy nên coi trọng Tống đại nhân, không có công lao cũng có khổ lao, Lại bộ sắc lệnh văn thư điều trở lại kinh thành, tốt xấu cũng được cái đánh giá tốt. Tống đại nhân trước khi về kinh, thế mà ngàn vàng tiêu hết, bỏ vốn kiến tạo một tòa lang kiều, sau lại phát hiện trong đoàn xe Tống đại nhân rời đi, không có đưa đi một đứa nhỏ, vài thế gia vọng tộc trấn nhỏ môn đình liền bừng tỉnh đại ngộ. Có thể nói, Tống đại nhân cùng trấn nhỏ tích góp qua một phần tình hương khói không tầm thường, hơn nữa đốc tạo quan đương nhiệm cố ý quan tâm, thiếu niên Tống Tập Tân cuộc sống mấy năm nay ở trấn nhỏ, áo cơm không lo, tiêu diêu tự tại. Nha hoàn nay cải danh là Trĩ Khuê, về thân thế lai lịch của nàng, có nhiều cách nói, ở dân bản xứ ngõ Nê Bình, nói là một mùa

đông tuyết lớn như lông ngỗng, có cô gái ở phần đất bên ngoài đi ăn xin đến tận đây, chết ngất ở cửa gia viện Tống Tập Tân, nếu không có người phát hiện sớm, thì đã đi Diêm vương gia bên kia chuyển thế đầu thai rồi. Lão nhân làm việc vặt quan thự bên kia, có cách nói khác, lời thề son sắt nói là Tống đại nhân năm đó đã cho người từ nơi khác mua về cô nhi, chính là cho con tư sinh Tống Tập Tân một chút ấm lạnh tình đời, bù lại một chút thua thiệt cha con không thể nhận thức.

Mặc kệ như thế nào, tỳ nữ sau khi được thiếu niên gọi là Trĩ Khuê, xem như hoàn toàn ngồi chắc quan hệ cha con hai người, bởi vì đại tộc thân hào trấn nhỏ đều hiểu được, một phương nghiên mực Tống đại nhân chung tình nhất, là có khắc hai chữ "Trĩ Khuê".

Tống Tập Tân lấy lại tinh thần, khuôn mặt tươi cười sáng lạn hắn lên, "Không biết vì sao, nhớ tới con thắn lắn mặt dày mày dạn nọ, Trĩ Khuê ngươi nghĩ, ta đã mang nó ném tới sân Trần Bình An, nó vẫn chui vào nhà chúng ta, ngươi nói ổ chó Trần Bình An, là không có người muốn ở cỡ nào, mới có thể nghèo đến ngay cả một con rắn nhỏ cũng không muốn đi vào?"

Tỳ nữ thật sự nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Có một số việc, cũng giảng duyên phận mà?"

Tống Tập Tân vươn ngón tay cái, thoải mái nói: "Đúng là đạo lý này! Trần Bình An hắn chính là người duyên nông phúc mỏng, có thể sống là đã quá đủ rồi."

Nàng không nói gì.

Tống Tập Tân lẩm bẩm: "Chúng ta sau khi rời khỏi trấn nhỏ, thứ trong phòng giao cho Trần Bình An coi ngó, người này không biết có thể giam thủ tự đạo hay không nữa?"

Tỳ nữ nhẹ giọng nói: "Công tử, không đến mức đó chứ?"

Tống Tập Tân cười nói: "U, Trĩ Khuê, ý tứ giam thủ tự đạo cũng biết?"

Tỳ nữ chớp chớp đôi thu thủy dài, "Chẳng lẽ không đúng ý tứ mặt chữ?"

Tống Tập Tân nở nụ cười, nhìn về phía nam, lộ ra một chút tâm thần hướng tới, "Ta nghe nói kinh thành địa phương nọ giữ sách, so với hoa cỏ cây cối trấn nhỏ chúng ta còn muốn nhiều hơn!"

Ngay vào lúc này, thuyết thư tiên sinh nói: "Trên đời tuy đã mất Chân long, chi phụ của long, như giao, cầu, ly vân vân, vẫn là chân chân chính chính, thật sự là sống ở thế gian, nói không chừng là..."

Lão nhân cố ý nói không hết câu, mắt thấy người nghe thờ ơ, căn bản không hiểu cổ động, đành phải tiếp tục nói: "Nói không chừng là ẩn nấp ở bên cạnh chúng ta, đạo giáo thần tiên xưng là tiềm long tại uyên!"

Tống Tập Tân ngáp một cái.

Đỉnh đầu đột nhiên bay xuống một mảng lá hòe, xanh ngắt ướt át, vừa vặn dừng ở trên trán thiếu niên.

Tống Tập Tân đưa tay bắt lấy lá cây, hai ngón kẹp lấy cuống lá.

Thiếu niên muốn đi cửa đông thành đòi nợ một lần, ở thời điểm tới gần cây hòe, cũng thấy trước mắt có lá hòe bay xuống, hắn bước chân nhanh hơn, muốn đưa tay đi bắt lấy.

Chỉ là một trận gió nhẹ thổi qua, lá cây đã lướt qua khỏi tay hắn.

Thiếu niên giầy rơm thân hình mạnh mẽ, rất nhanh đã chuyển tới một bước, muốn chặn lại cái lá cây này.

Cố tình lá cây lại đánh một vòng tròn ở không trung.

Thiếu niên không tin tà, mấy lần xê dịch, cuối cùng vẫn không thể bắt lấy lá hòe.

Thiếu niên Trần Bình An đành chịu.

Một thiếu niên thanh sam trốn học hương thục, cùng Trần Bình An gặp thoáng qua.

Thiếu niên thanh sam bản thân cũng không biết, trên đầu vai không biết khi nào rơi xuống một mảng lá hòe.

Trần Bình An tiếp tục đi hướng cửa đông thành, chẳng sợ nếu không được tiền, thúc giục cũng tốt mà.

Xa xa bên sạp thầy tướng số, đạo nhân trẻ tuổi nhắm mắt dưỡng thần, lầm bẩm: "Là ai nói thiên vận tuần hoàn không dày mỏng?"

Trần Bình An đi vào cửa đông, nhìn thấy hán tử nọ ngồi xếp bằng ngồi ở gốc cây chỗ hàng rào cửa, lười biếng phơi nắng đầu mùa xuân, nhắm mắt hừ hừ khẽ hát, hai tay vỗ lên đầu gối.

Trần Bình An ngồi xổm bên người hắn, đối với thiếu niên mà nói, chuyện đòi nợ, thật sự khó mở miệng.

Thiếu niên đành phải im lặng nhìn đại lộ rộng lớn phía đông, uốn lượn mà xa xôi, giống một con trường xà màu vàng tráng kiện.

Hắn theo thói quen bốc lên một nắm bùn đất, nắm ở lòng bàn tay, chậm rãi xoa nắn.

Hắn từng đi theo Diêu lão nhân trèo đèo lội suối ở quanh trấn nhỏ, lưng mang bọc hành lý nặng trịch, chứa có sài đao, cuốc các loại vật dụng, căng đầy. Ở dưới lão nhân dẫn dắt, sẽ ở các nơi đi đi dừng dừng, Trần Bình An thường xuyên cần "ăn đất", bốc lên một nắm bùn đất trực tiếp để vào trong miệng, nhấm nuốt bùn đất, tinh tế nhấm nháp tư vị. Lâu ngày, quen tay hay việc, Trần Bình An chẳng sợ ngón tay chỉ là nghiền nát một phen, đã rõ ràng tính chất thổ nhưỡng. Thế cho nên ở sau đó, từ một ít mảnh sứ vỡ ở trên chợ, Trần Bình An suy nghĩ một chút, đã có thể biết là từ lò nung nào, thậm chí là vị sư phụ nào làm ra.

Tuy Diêu lão nhân tính tình quái gở, bất cận nhân tình, động cái đánh chửi Trần Bình An, từng có một lần, Diêu lão nhân ghét bỏ Trần Bình An ngộ tính quá kém, quả thực chính là ngu xuẩn không xuất khiếu, trong một lần tức giận đã mang hắn để ở trong rừng núi hoang vắng, lão nhân một mình quay về. Đợi cho thiếu niên đi sáu mươi dặm đường núi, thời điểm tới gần tòa long diêu nọ, đã là đêm khuya, ngày hôm đó mưa to giàn giụa, thiếu niên tập tễnh mà đi ở trong bùn đất lầy lội, thời điểm rốt cuộc xa xa nhìn thấy một điểm ánh sáng, thiếu niên quật cường sau khi tự lực cánh sinh, lần đầu tiên có xúc động muốn khóc.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 10: Thẻ Hạ (1)

Nhưng mà thiếu niên chưa bao giờ thầm oán lão nhân, lại càng sẽ không ghi hận.

Thiếu niên gia thế bần cùng, không có đọc qua sách, nhưng mà rõ ràng một đạo lý ở ngoài sách vở, trên đời trừ bỏ cha mẹ, thì sẽ không có ai đối xử tốt với ngươi một cách vô điều kiện.

Mà cha mẹ hắn, đã mất sớm.

Trần Bình An nhẫn được tính tình mà ngồi ở đó, hán tử lôi thôi như cảm thấy quá nửa là không có cách nào lừa dối quá quan, trợn mắt cười nói: "Không phải năm văn tiền sao, nam nhân nhỏ mọn như vậy, về sau không có tiền đồ lớn."

Trần Bình An vẻ mặt bất đắc dĩ, "Ngươi không phải đang so đo sao?"

Hán tử nhếch miệng, lộ ra một miệng răng vàng so le không đồng đều, hắc hắc cười nói: "Cho nên, nếu không muốn về sau biến thành quang côn như ta vậy, cũng đừng nhớ thương năm văn tiền nọ."

Trần Bình An thở dài, ngắng đầu, chân sự nói: "Ngươi nếu đang kẹt, năm văn tiền này coi như vậy đi, nhưng mà trước đó đã nói rồi, về sau một phong thơ một đồng tiền, không thể lại quỵt."

Hán tử cả người lộ ra một mùi chua loét quay đầu, cười tủm tỉm nói: "Tiểu tử kia, với loại tính tình như đá hầm cầu thối này của người, tương lai

thực dễ ăn thiệt thòi lớn. Chẳng lẽ chưa từng nghe qua một câu cách ngôn, chịu thiệt là phúc? Ngươi nếu chút thiệt cũng không muốn ăn..."

Hắn thoáng nhìn bùn đất trong tay thiếu niên, hơi tạm dừng, bỡn cợt nói: "Chính là mặt hướng đất vàng lưng hướng thiên mệnh."

Trần Bình An phản bác: "Ta mới vừa rồi không phải nói, không cần năm văn tiền sao? Chẳng lẽ không tính là thiệt thòi nhỏ?"

Hán tử có chút kinh ngạc, thần sắc căm tức, phất tay đuổi người: "Lăn đi, nói chuyện phiếm cùng tiểu tử người thực lao lực."

Trần Bình An buông ngón tay ra, búng đi bùn đất, đứng dậy nói: "Gốc cây hơi ẩm khá nặng..."

Hán tử ngầng đầu cười mắng: "Lão tử còn cần ngươi đến giáo huấn? Người trẻ tuổi dương khí tráng, mông có thể nướng cả bánh!"

Hán tử quay đầu liếc mắt nhìn bóng lưng thiếu niên, nhếch nhếch miệng, nói thầm một câu, hình như là mắng lão thiên gia.

Thục sư Tề tiên sinh hôm nay không biết vì sao, day học xong khá sớm.

Phía sau học thục có cái sân, phía bắc mở một cái cổng tre nhỏ, có thể đi thông rừng trúc.

Thời điểm Tống Tập Tân cùng tỳ nữ ở dưới tàng cây hòe nghe chuyện xưa, bị người kêu đến chơi cờ, Tống Tập Tân không quá tình nguyện, chỉ là người nọ nói là ý tứ Tề tiên sinh, muốn nhìn một cái kỳ lực bọn họ có tiến bộ hay không, Tống Tập Tân đối với Tề tiên sinh rất ít nói cười, có một loại quan cảm nói không rõ, đại khái có thể xưng là vừa kính vừa sợ, cho nên

Tề tiên sinh tự mình hạ đạo thánh chỉ này, Tống Tập Tân không thể không nhận lời, nhưng mà hắn nhất định phải chờ thuyết thư tiên sinh nói xong chuyện xưa, rồi mới đi hậu viện học thục. Thiếu niên thanh sam giúp tiên sinh truyền lời, đã đi về phủ trước, không quên dặn dò Tống Tập Tân ngàn vạn đừng tới quá trễ, nói liên miên, vẫn là một bộ nhai đi nhai lại cũ rích nọ, cái gì tiên sinh nhà của ta là rất chú ý quy củ, không thích người khác nói không giữ lời, vân vân và vân vân.

Tống Tập Tân lúc ấy bịt lỗ tai, không thể làm gì, nói đã biết đã biết.

Khi Tống Tập Tân dẫn theo Trĩ Khuê đi vào hậu viện học thục, gió lạnh phất phơ, thiếu niên lang thanh sam hào hoa phong nhã vẫn như trước, đã ngồi ở trên ghế phía nam, thắt lưng thẳng, ngồi nghiêm chỉnh.

Tống Tập Tân đặt mông ngồi ở đối diện thiếu niên thanh sam, ngồi bắc hướng nam.

Tề tiên sinh ngồi ở phía tây, luôn luôn xem cờ không nói.

Tỳ nữ Trĩ Khuê mỗi lần thiếu gia nhà mình cùng người chơi cờ, đều sẽ đi rừng trúc tản bộ, để tránh quấy rầy đến ba vị "người đọc sách", hôm nay cũng không ngoại lệ.

Trấn nhỏ ở một góc, không có gì cái gọi là môn đệ thư hương, cho nên người đọc sách, có thể nói vô cùng hiếm có.

Dựa theo quy củ cũ mà Tề tiên sinh lập ra, Tống Tập Tân cùng thanh sam lang phải đoán quân, chấp đen đi trước.

Tống Tập Tân cùng bạn cùng lứa tuổi đối diện, hầu như là cùng bắt đầu học cờ, chỉ là Tống Tập Tân thiên tư thông minh, kỳ lực tiến bộ thần tốc, tiến triển cực nhanh, cho nên được Tề tiên sinh truyền thụ kỳ nghệ cho hai người xem là cao đoạn giả, lúc đoán để đi trước, là từ trong hộp cờ của Tống Tập Tân lấy ra một nắm cờ trắng, số lượng không biết. Thiếu niên

thanh sam sau đó lấy ra một hoặc hai quân đen, sau khi đoán cờ trắng chẵn lẻ, có thể được chấp đen đi trước, cái này có ưu thế đi trước. Tống Tập Tân ở trong hai năm đánh cờ, vô luận là chấp trắng đi sau, hay là chấp đen đi trước, đều chưa từng bại.

Nhưng Tống Tập Tân đối với chơi cờ hưng trí không lớn, ba ngày câu cá hai ngày phơi nắng, trái lại thiếu niên thanh sam tư chất kém cỏi, vừa là đệ tử hương thục, lại đảm nhiệm thư đồng, cùng Tề tiên sinh sớm chiều ở chung, chẳng sợ chỉ bàng quan tiên sinh ngồi chơi cờ, cũng được lợi không phải là ít, cho nên thiếu niên thanh sam từ chấp đen mới có thể ngẫu nhiên may mắn thắng lợi, cho tới bây giờ chỉ cần chấp đen, thắng bại có thể cùng Tống Tập Tân ở trong 5-5, kỳ lực tiến bộ là rõ ràng. Đối với loại so ngắn dài này, Tề tiên sinh không can thiệp, khoanh tay đứng xem mà thôi.

Tống Tập Tân vừa muốn đi lấy quân cờ, Tề tiên sinh đột nhiên nói: "Hôm nay các người làm một bàn tọa tử kỳ đi, chấp trắng đi trước."

Hai thiếu niên không hiểu ra sao, đều không biết "tọa tử kỳ" là cái gì.

Tề tiên sinh giọng điệu không nhanh không chậm, sau khi cẩn thận giải thích qua quy củ, cũng không rườm rà, chỉ ở bốn tinh vị phân biệt hạ đen trắng hai quân.

Người trung niên kẹp cờ, hạ cờ, động tác thành thạo, như nước chảy mây bay, làm cho người ta thấy thích mắt.

Thiếu niên thanh sam bình thường thích tuân thủ quy củ nghiêm ngặt nhất, sau khi nghe "tin dữ", trợn mắt há hốc mồm, si ngốc nhìn bàn cờ, cuối cùng thật cẩn thận nói: "Tiên sinh, như vậy, giống như rất nhiều thứ bình thường không dùng được."

Tống Tập Tân nhíu mày suy tư một lát, rất nhanh trước mắt sáng ngời, mày giãn ra nói: "Là kỳ bàn cách cục biến nhỏ sao."

Sau đó Tống Tập Tân công một bàn, ngầng đầu cười hỏi: "Đúng không, Tề tiên sinh?"

Trung niên nho sĩ gật đầu nói: "Quả thật như thế."

Tống Tập Tân hướng tới bạn cùng lứa tuổi đối diện hướng mày một cái, cười hỏi: "Muốn nhường trước hai quân hay không, nếu không ngươi khẳng định thua."

Thiếu niên đối diện nhất thời mặt đỏ tai hồng, rụt rụt rè rè, bởi vì hắn trong lòng biết rõ ràng, số lần mình thắng lợi càng ngày càng nhiều, trừ bỏ kỳ lực tăng trưởng ra, thật ra nguyên nhân chân chính chủ yếu là Tống Tập Tân, hai năm này chơi cờ càng ngày càng không yên lòng, thậm chí có chút thấy phiền, rất nhiều lần thắng bại, Tống Tập Tân thậm chí cố ý thả nước, hoặc là sau khi tiên thủ bố cục rõ ràng chiếm ưu, cờ tới giữa bàn, Tống Tập Tân sẽ cố ý vì đồ đại long mà binh đi nước cờ hiểm.

Đối với chơi cờ, Tống Tập Tân tài hoa hơn người, chơi mà không thấy hứng thú là không chơi.

Đối với thiếu niên thanh sam, từ quân đầu tiên hạ xuống bàn cờ, hắn đã chấp nhất ở hai chữ thắng bại.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 11: Thẻ Hạ (2)

Tề tiên sinh nhìn về phía đệ tử học thục của mình, "Ngươi có thể chấp trắng đi trước."

Kế tiếp thiếu niên thanh sam hạ cờ thong thả, cẩn thận chặt chẽ, thận trọng. Tống Tập Tân vẫn là hạ cờ như bay, đại khai đại hợp, linh dương quải giác.

Tính tình hai bên, cách biệt một trời.

Nhưng hơn tám mươi nước, thiếu niên thanh sam đã thua rối tinh rối mù, cúi đầu không nói, nhếch miệng mím môi.

Tống Tập Tân khuỷu tay để ở trên mặt bàn, tay nâng má, một tay hai ngón kẹp cờ, nhẹ nhàng gõ thạch bàn, ngưng nhìn ván cờ.

Dựa theo quy củ Tề tiên sinh, hai bên đánh cờ, hạ cờ không tiếng động là xem như nhận thua, tuyệt đối không thể nói hai chữ "ta thua".

Thiếu niên thanh sam mặc kệ không cam lòng như thế nào, vẫn chậm rãi hạ cờ.

Tề tiên sinh phân phó với đệ tử: "Luyện chữ đi, không cần thu thập tàn cục, viết ba trăm chữ "Vĩnh"."

Thiếu niên áo xanh nhanh đứng dậy, tất cung tất kính chắp tay cáo từ.

Tống Tập Tân khi bóng người thiếu niên biến mất, mới nhẹ giọng hỏi: "Tiên sinh cũng muốn rời khỏi nơi này?"

Văn sĩ nho nhã hai mái đã bạc gật đầu nói: "Trong vòng một tuần, sẽ rời khỏi."

Tống Tập Tân cười nói: "Vậy cũng vừa lúc, ta còn có thể tiễn đưa cho tiên sinh."

Vị tiên sinh dạy học này do dự một lát, rốt cuộc vẫn mở miệng nói: "Không cần tiễn đưa ta. Tống Tập Tân, người về sau ở ngoài trấn nhỏ, nhớ rõ không cần quá mức khoa trưởng. Ta thân không có vật gì khác, ba bản mông học thư tịch, 《Tiểu Học》, 《Lễ Nhạc》, 《Quan Chỉ》, người có thể cầm lấy, thường xuyên ôn tập, cần biết đọc sách trăm biến, ý nghĩa tự thấy. Nếu có thể đọc sách phá vạn quyển, lại hạ bút như có thần, chân ý nơi đây... người về sau tự nhiên sẽ biết được. Về phần ba bản nhàn tạp thư, thuật toán 《 Tình Vì 》, kỳ phổ 《 Đào Lý 》, văn tập 《 Sơn Hải Sách 》, không ngại khi rảnh rỗi lật xem, cũng có thể di tình dưỡng tính."

Tống Tập Tân vẻ mặt kinh ngạc, có chút xấu hổ, lấy can đảm nói: "Tiên sinh như là đang "uỷ thác", làm cho ta thật không thích ứng."

Tề tiên sinh vẻ mặt chứa ý cười, ôn nhu nói: "Không có khoa trương như ngươi nói đâu, cuộc đời nơi nào không phân cách, về sau luôn luôn có một ngày gặp lại."

Vị tiên sinh này lúc mim cười, làm cho người ta như cây gặp gió xuân.

Hắn đột nhiên nói: "Ngươi đi chỗ Triệu Diêu nhìn xem, coi như trước nói lời từ biệt."

Tống Tập Tân đứng dậy cười nói: "Được rồi. Vậy ván cờ này làm phiền tiên sinh thu thập rồi."

Thiếu niên vui vẻ mà đi.

Trung niên nho sĩ cúi người thu thập quân cờ, nhìn như đông một quân tây một quân, hỗn độn không trật tự, thực ra trước đen sau trắng, bắt đầu từ quân cờ cuối cùng của Tống Tập Tân mà nhặt lên, trình tự đảo ngược mà đi, một quân không kém.

Không biết khi nào, tỳ nữ Trĩ Khuê đã từ trong rừng trúc đi ra, nhưng chỉ đứng ở ngoài cổng tre, cũng không đi vào sân.

Hắn không có quay đầu, trầm giọng nói: "Tự giải quyết cho tốt."

Cô gái lớn lên ở ngõ Nê Bình, lúc này vẻ mặt thần sắc ngây thơ, ôn nhu rụt rè, điềm đạm đáng yêu.

Nho sĩ tao nhã mơ hồ lộ ra một chút vẻ giận dữ, chậm rãi quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt lạnh lùng.

Cô gái vẫn bộ dáng mơ mơ màng màng như cũ.

Thiên chân vô tà.

Người đọc sách trung niên đứng lên, ngọc thụ lâm phong, nhìn về phía cô gái kia, cười lạnh nói: "Nghiệp chướng nghịch chủng!"

Cô gái chậm rãi thu liễm thần sắc vô tội trên mặt, ánh mắt dần dần lãnh liệt, khóe miệng nhếch lên ý cười châm chọc.

Nàng giống như đang nói, ngươi có thể làm gì được ta sao?

Nàng cứ thế đối diện thẳng cùng nho sĩ.

Trong ngoài tiểu viện, giống như có một đôi mãng giao đang giằng co.

Giữa hai người, hỗ thị cừu khấu.

Xa xa, Tống Tập Tân cao giọng hô: "Trĩ Khuê, về nhà thôi."

Cô gái lập tức kiếng mũi chân, nhu thuận trả lời một câu, "Ai, được, công tử."

Nàng đẩy ra cổng tre, bước chậm đi qua sát bên người tiên sinh dạy học, sau khi bước được vài bước, nàng không quên xoay người, đối với bóng lưng kia làm cái vạn phúc, tiếng nói uyển chuyển dễ nghe, "Tiên sinh, Trĩ Khuê đi trước."

Hồi lâu sau, nho sĩ thở dài.

Gió xuân ấm áp, lá trúc lay động, như tiếng lật sách.

Đạo nhân trẻ tuổi đầu đội liên hoa quan, thu thập sạp, thở dài thở ngắn, dân chúng trấn nhỏ quen biết hỏi nguyên do, cũng chỉ lắc đầu không đáp.

Cuối cùng một vị phụ nhân mới gả từng ở đây tính nhân duyên, đi ngang qua nơi đây, mắt thấy đạo nhân trẻ tuổi khác thường như thế, xấu hồ ngượng ngùng dừng bước chân lại, tiếng nói mềm mại, ngoài miệng hỏi vấn đề, cặp đôi mắt thủy nhuận có thể nói kia, lại ở khuôn mặt anh tuấn của đạo nhân trẻ tuổi bồi hồi không dứt.

Đạo nhân trẻ tuổi dấu diếm thanh sắc liếc mắt nhìn cô gái, tầm mắt hơi hơi xuống phía dưới, là một bức phong cảnh trập trùng, sau đó đạo sĩ nuốt nuốt nước miếng, nói một câu quái ngữ, "Hôm nay bần đạo tự mình tính một thẻ, thẻ hạ, là đại hung."

Ngõ Hạnh Hoa có giếng nước, tên là thiết tỏa tỉnh, có một dây xích sắt to như cánh tay thanh tráng, năm này qua năm khác, rủ vào trong miệng giếng, khi nào có giếng nước này có xích sắt này, hoặc là người phương

nào làm ra cái chuyện kỳ quái này, sớm đã không ai biết chân tướng, ngay cả mấy lão nhân tuổi lớn nhất trấn nhỏ, cũng nói không được căn nguyên.

Lời đồn trấn nhỏ từng có người hiểu chuyện, ý đồ kiểm nghiệm xích sắt đến cùng là dài bao nhiêu, không để ý người già khuyên can, đối với "kẻ kéo xích sắt ra miệng giếng, ra mỗi một thước, giảm thọ một năm", quy củ truyền miệng bao năm này, người nọ căn bản không xem là chuyện gì, kết quả sau khi dùng sức kéo một nén nhang, kéo ra một đống lớn xích sắt, vẫn không có nhìn thấy dấu hiệu đã tới cuối, người nọ đã kiệt sức, nên tùy ý để xích sắt kéo ra khỏi miệng giếng này, quấn ở trên bánh xe của giếng nước, nói là ngày mai lại đến, hắn là cố tình không tin tà. Người này sau khi về nhà, ngay hôm đó thất khiếu đổ máu, chết bất đắc kỳ tử ở trên giường, hơn nữa chết không nhắm mắt, mặc kệ người nhà lao lực cố gắng như thế nào, thi thể chính là không nhắm được mắt, cuối cùng có một người già nhiều đời ở phụ cận giếng nước, bảo hộ nhà nọ nâng thi thể đến bên cạnh giếng nước, "trợn mắt" nhìn lão nhân mang xích sắt này thả lại vào giếng nước, đợi cho cả xích sắt một lần nữa thắng tắp nhập sâu vào trong giếng nước, thi thể nọ rốt cuộc nhắm mắt.

Một già một trẻ chậm rãi đi tới thiết khóa tỉnh nọ, đứa nhỏ còn buộc tóc hai trái đào, nhưng mà nói đến chuyện xưa này, mồm miệng rõ ràng, đâu vào đấy, căn bản không giống như là một đứa nhỏ hương dã mới học vỡ lòng nửa năm, lúc này đứa nhỏ đang ngắng đầu lên, hai mắt thật to, giống hai quả nho, mũi nhẹ nhàng khụt khịt, hai dòng nước mũi như con rắn nhỏ liền rút trở về, đứa nhỏ nhìn thuyết thư tiên sinh một tay nâng cái bát trắng, bĩu môi nói: "Ta nói xong rồi, ngươi cũng nên để ta nhìn xem trong bát của ngươi chứa cái gì chứ?"

Lão nhân cười ha ha nói: "Đừng nóng vội đừng nóng vội, đợi đến bên cạnh giếng nước ngồi xuống, cho ngươi xem là được mà."

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 12: Chén Nước (1)

Đứa nhỏ "thiện ý" nhắc nhở: "Không được đổi ý, bằng không ngươi không chết tử tế, vừa đến bên thiết tỏa tỉnh sẽ cắm đầu rơi vào đó, đến lúc đó ta cũng sẽ không đi với thi thể cho lão, bằng không sẽ đột nhiên có sét đánh xuốn, vừa vặn đánh cho ngươi thành một khối than, đến lúc đó ta lại vác đá, gõ nát từng chút một..."

Lão nhân nghe đứa nhỏ mang một chuỗi dài những lời độc ác xui xẻo không lặp lại nói hết, thật sự có chút đau đầu, nhanh nói: "Khẳng định cho người xem, đúng rồi, những lời này là người học của ai?"

Đứa nhỏ chém đinh chặt sắt nói: "Học từ mẹ của ta!"

Lão nhân cảm khái nói: "Không hổ là địa linh nhân kiệt, đất thiêng sinh hiền tài."

Đứa nhỏ đột nhiên dừng bước chân lại, nhíu mày nói: "Ngươi mắng người có phải không? Ta biết có chút người thích nói ngược, ví dụ như Tống Tập Tân!"

Lão nhân vội vàng phủ nhận, sau đó chuyển hướng đề tài, hỏi: "Trên trấn nhỏ có phải hay thường xuyên phát sinh một ít việc lạ?"

Đứa nhỏ gật gật đầu.

Lão nhân hỏi: "Nói thử xem."

Đứa nhỏ chỉ chỉ lão nhân, nghiêm trang nói: "Ví dụ như lão nói là cái bát trống, lại không chịu để cho người ta thả tiền vào. Thời điểm lão còn chưa kể xong chuyện xưa, mẹ ta đã nói ngươi nói không tệ, nhưng toàn như lọt vào trong sương mù, xem qua chính là quân lừa gạt, cho nên bảo ta đưa cho lão mấy văn tiền, lão lại chết sống không cần, trong bát đến cùng có cái gì?"

Lão nhân dở khóc dở cười.

Thì ra là thuyết thư tiên sinh lúc trước ở dưới tàng cây hòe kể xong chuyện xưa, thì đứa nhỏ bảo này dẫn mình đi ngõ Hạnh Hoa xem miệng giếng nọ, đứa nhỏ khởi điểm không thích, lão nhân lại nói cái bát của lão rất đang chú ý, chứa thứ hiếm lạ khó lường. Đứa nhỏ nọ trời sinh hoạt bát hiếu động, bị cha mẹ nói là thời điểm đầu thai là đưa cái mông ra trước, hắn từ rất nhỏ đã thích đi theo đám người Lưu Tiện Dương đi chơi khắp nơi, có thể vì câu một con lươn hoặc là cá chạch, đứa nhỏ này có thể ở dưới thái dương phơi nắng nửa canh giờ, không nhúc nhích, kiên nhẫn kinh người.

Cho nên làm lão nhân nói trong bát chứa thứ gì đó, đứa nhỏ lập tức liền mắc câu.

Chẳng sợ lão nhân ngay từ đầu nói ra yêu cầu cổ quái gì, nói phải thử nhấc nó lên một chút, xem nó đến cùng là nặng bao nhiêu, muốn biết có phải nặng bốn mươi cân hay không, đứa nhỏ không chút do dự gật đầu đáp ứng, dù sao để cho người ta nhấc vài cái cũng sẽ không mất miếng thịt nào.

Nhưng mà chuyện làm cho đứa nhỏ lần lượt mắt trợn trắng đã xảy ra, lão nhân tay trái cầm cái bát, ra sức dùng tay phải ước chừng nhấc nó năm sáu lần, nhưng không lần nào có thể thành công nhấc nó lên, đứa nhỏ cuối cùng liếc mắt nhìn cánh tay gầy guộc của ông lão, lắc lắc đầu, nghĩ cùng là gầy ốm, khí lực của kẻ nghèo như Trần Bình An còn lớn hơn lão nhân này. Chỉ nghĩ mình còn chưa có nhìn thấy quang cảnh trong bát, đứa nhỏ giống như trời sinh đã sớm thông suốt, liền nhịn không nói một ít lời nói sẽ làm

lão nhân sượng mặt, phải biết rằng, ở ngõ Nê Bình ngõ Hạnh Hoa vùng này, luận chửi nhau cãi nhau, nhất là nói chuyện kỳ quái, đứa nhỏ này có thể xếp thứ ba, thứ hai là người đọc sách Tống Tập Tân, thứ nhất lại là mẹ đứa nhỏ này.

Lão nhân tới bên giếng nước, nhưng không có đi ngồi ở trên miệng giếng.

Giếng cổ được xây từ gạch xanh.

Trong vô hình, lão nhân hô hấp trầm trọng hẳn lên.

Đứa nhỏ đi đến bên giếng nước, đưa lưng về phía miệng giếng, nhảy về phía sau một cái, mông vừa vặn ngồi ở trên miệng giếng.

Lão nhân nhìn thấy một màn này mồ hôi lạnh chảy ròng, cái này nếu một khi không cẩn thận, thẳng nhóc có thể sẽ trực tiếp ngã xuống, lấy lịch sử sâu xa của giếng cổ này, nhặt xác cũng khó.

Lão nhân chậm rãi đi về phía trước vài bước, nheo mắt lại, cúi người xem kỹ cái khóa sắt kia, một đầu được buộc chặt vào bánh xe giếng nước.

"Phong thủy thắng địa, giáp vu nhất châu."

Lão nhân nhìn quanh bốn phía, trăm mối cảm xúc ngồn ngang, nghĩ nghĩ nói: "Lại không biết món trọng khí này, cuối cùng sẽ hoa rơi nhà ai?"

Lão nhân vươn cánh tay trái rảnh rỗi, chăm chú nhìn vào lòng bàn tay.

Văn lộ lòng bàn tay, loang lổ phức tạp.

Nhưng mà xuất hiện một cái văn lộ mới tinh, đang chậm rãi kéo dài, giống như khe nứt làm rạn vỡ đồ sứ sụp vậy.

Thần nhân xem tay, như xem núi sông.

Chẳng qua vị lão nhân này, giống như chỉ đang nhìn bản thân mà thôi.

Lão nhân nhíu mày, than thở nói: "Chỉ ngắn ngủn nửa ngày, đã là quang cảnh thảm đạm như vậy, mấy vị nọ không phải vậy sao?"

Đứa nhỏ đã đứng ở trên miệng giếng, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào lão nhân, lớn tiếng thúc giục: "Lão đến cùng có cho ta xem cái bát hay không?!"

Lão nhân bất đắc dĩ nói: "Ngươi nhanh xuống dưới đi, nhanh xuống dưới đi, ta sẽ cho người xem cái bát."

Đứa nhỏ nửa tin nửa ngờ, cuối cùng vẫn nhảy xuống miệng giếng.

Lão nhân do dự một lát, sắc mặt nghiêm túc, "Nhóc con, người ta có duyên, cho người xem huyền diệu cái bát này, cũng có thể, nhưng mà sau khi xem qua, không cho người nói lại với người ngoài, đó là mẫu thân của người, cũng không được, người nếu làm được, ta sẽ cho người kiến thức, nếu làm không được, đó là bị người bẻ cột sống, cũng không cho người xem một chút nào."

Đứa nhỏ trừng mắt nhìn, "Bắt đầu đi."

Lão nhân trịnh trọng đi về phía trước đến bên cạnh miệng giếng, vừa cúi đầu, phát hiện thẳng nhóc lần này đổi thành hai chân bắt chéo ngồi ở trên miệng giếng, lão nhân có chút hối hận mình trêu chọc thẳng nhóc vô pháp vô thiên này.

Lão nhân thu liễm tạp niệm, mặt hướng miệng giếng, năm ngón tay bắt lấy đáy của cái bát, lòng bàn tay bắt đầu hơi hơi nghiêng, biên độ hầu như nhỏ đến không thể tra.

Đứa nhỏ cảm giác mình đợi khá lâu, cũng không thấy đỉnh cái bát kia có chút động tĩnh nào, lão nhân lại thủy chung bảo trì tư thế nọ.

Ngay tại một khắc đứa nhỏ đã sắp hết kiên nhẫn muốn lên tiếng.

Chỉ thấy một dòng nước lớn bằng ngón tay, từ trong chén chảy xuống dưới, rơi vào chỗ sâu trong giếng nước, vô thanh vô tức.

Đứa nhỏ nhe răng, muốn chửi ầm lên.

Hắn đột nhiên ngậm miệng lại, có chút kinh ngạc, một lát sau, đứa nhỏ sắc mặt đã từ khiếp sợ biến thành mờ mịt, sau đó, đứa nhỏ bắt đầu sợ hãi, đột nhiên lấy lại tinh thần, lập tức nhảy xuống miệng giếng, bỏ chạy về phía nhà mình.

Thì ra, phân lượng mà lão nhân đổ từ chén vào giếng nước, đã sớm một cái chậu lớn đựng cũng không đủ.

Nhưng mà vẫn có nước từ trong bát chảy ra ngoài.

Đứa nhỏ cảm thấy mình khẳng định là ban ngày gặp quỷ rồi.

Lưu Tiện Dương tùy tay từ ven đường ngắt xuống một nhánh cây vừa đâm chồi, bắt đầu luyện kiếm, cả người lăn lộn giống như bánh xe, điên cuồng xoay tròn, căn bản không đau lòng đôi giày mới trên chân kia, đường nhỏ bốc lên vô số bụi đất.

Thiếu niên cao lớn ra trấn nhỏ, một đường từ bắc đi về phía nam, chỉ cần đi qua hành lang kiều Tống đại nhân xuất tiền kiến tạo, lại đi ba bốn dặm đường, là đi tới tiệm thợ rèn cha con Nguyễn gia xây dựng kia, Lưu Tiện Dương thật ra luôn luôn tâm cao khí ngạo, nhưng mà Nguyễn sư phụ chỉ dùng một câu, khiến cho thiếu niên bội phục sát đất, "Chúng ta tới nơi này, chỉ vì khai lô chú kiếm."

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 13: Chén Nước (2)

Chú kiếm tốt, Lưu Tiện Dương nghĩ đến mình tương lai có thể có một thanh chân kiếm, liền nhịn không được hưng phấn hắn lên, quẳng đi nhánh cây, bắt đầu vừa chạy vừa hú, quỷ khốc lang hào.

Lưu Tiện Dương nghĩ vài đường quyền mà Nguyễn sư phụ lén truyền thụ kia, bắt đầu luyện tập lên, cũng có hình có dạng, uy vũ sinh phong.

Thiếu niên cùng hành lang kiều càng ngày càng gần.

Bắc hành lang kiều là bậc thang, đang ngồi bốn người, mỹ phụ tư thái thướt tha đẫy đà, trong lòng ôm một nam hài khoác áo choàng đỏ thẫm, hắn đang ngắng cao đầu, như là tướng quân vừa mới thu được một hồi đại thắng, một đầu của bậc thang, ngồi một lão nhân cao lớn đầu đầy sương tuyết, lão nhân đang nhỏ giọng an ủi một vị tiểu cô nương đang tức giận, nàng phấn điêu ngọc mài, tựa như một con búp bê sứ tinh xảo nhất trên đời này, của da thịt non nớt nàng ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi, trong suốt lấp lánh, có thể nhìn thấy rõ ràng từng đạo gân xanh mạch lạc ở dưới làn da.

Hai đứa nhỏ vừa mới quấy xong, tiểu cô nương lã chã chực khóc, tiểu nam hài càng thêm đắc ý.

Lão nhân dáng người khôi ngô, giống như một toà núi nhỏ, phụ nhân bên cạnh đưa đến một ánh mắt tạ lỗi, lão nhân uy nghiêm đối với cái này làm như không thấy.

Dưới bậc thang, còn đứng một người trẻ tuổi họ Lô, đúng là trưởng tôn Lô thị gia chủ, kêu Lô Chính Thuần, cũng có thể nói khí hậu nơi nào,

có thể dưỡng dục ra người nơi đó, người sinh trưởng ở trấn nhỏ ở, tướng mạo cũng có vẻ tốt hơn nam nữ nơi khác. Chẳng qua Lô Chính Thuần đã sớm bị tửu sắc vét sạch căn cơ, dừng ở trong mắt bốn người ngồi trên bậc thang, thì càng khó coi. Lô gia có được long diêu, vô luận số lượng hay là quy mô, đều có một không hai trong trấn nhỏ, cũng là một dòng họ tử đệ trong tộc rời khỏi trấn nhỏ, đi ra bên ngoài khai chi tán diệp nhiều nhất. Nhưng mà Lô Chính Thuần dĩ vãng ở trấn nhỏ uy phong bát diện, thần sắc câu nệ, sắc mặt tái nhợt, cả người đều cứng ngắc hẳn lên, giống như hơi có bại lộ sẽ bị người xét nhà tru cửu tộc vậy.

Nam hài đang nói những nói mà dân chúng trấn nhỏ nghe không hiểu, "Mẫu thân, con trùng nhỏ họ Lưu này, tổ tiên thực là vị..."

Khi hắn vừa muốn nói ra tính danh, phụ nhân lập tức bịt miệng đứa nhỏ, "Trước khi xuất môn, cha con đã dặn dò với con nhiều lần, ở trong này, không thể dễ dàng chỉ tên nói họ với ai."

Nam hài hất tay phụ nhân ra, ánh mắt cực nóng, đè thấp tiếng hỏi: "Gia sản của hắn thực đời đời truyền thừa bảo giáp cùng kiếm kinh?"

Phụ nhân sủng nịch vuốt đầu đứa nhỏ, ôn nhu nói: "Lô thị dùng nửa bộ tộc phổ đảm bảo, hai thứ nọ còn giấu ở trong nhà thiếu niên kia."

Nam hài đột nhiên làm nũng nói: "Mẫu thân mẫu thân, chúng ta có thể cùng Tiểu Bạch gia đổi một chút bảo vật hay không, bảo giáp chúng ta mưu tính kia thật sự quá xấu, mẫu thân người nghĩ đi, đổi thành bộ kiếm kinh nọ mà nói, có thể trong mộng phi kiếm lấy đầu, quả nhiên là thần không biết quỷ không hay, chẳng phải là so với một cái xác rùa lợi hại hơn nhiều sao?"

Không đợi phụ nhân giải thích nguyên do sâu xa trong đó, cô gái bên kia đã nổi giận đùng đùng nói: "Chỉ bằng ngươi cũng muốn nhúng tay trấn sơn chi bảo thất truyền đã lâu của chúng ta? Lần này chúng ta tới đây, là

danh chính ngôn thuận vật quy nguyên chủ, cũng không giống tên không biết xấu hổ kia, là làm cường đạo, làm trộm, thậm chí là làm khất cái tới!"

Nam hài quay đầu làm mặt quỷ, sau đó cười khẩy nói: "Xú nha đầu chính ngươi cũng nói, là trấn "sơn" chi bảo, sơn môn bối phận mà thôi, rất giỏi sao?"

Nam hài đột nhiên biến hóa sắc mặt vui cười, sau khi đứng lên từ trong lòng phụ nhân, ánh mắt thương hại nhìn xuống tiểu cô nương, như là tiên sinh học thục đang răn dạy học trò ngây thơ, "Đại đạo trường sinh, nghịch thiên mà làm, chỉ ở chữ tranh. Ngươi ngay cả điểm đạo lý ấy cũng không hiểu, về sau làm thế nào kế thừa gia nghiệp, lại làm thế nào tuân thủ nghiêm tổ huấn? Các ngươi chính hậu duệ Dương Sơn, các đời con cháu cần phải cách mỗi ba mươi năm, phải cất cao Chính Dương Sơn ít nhất một trăm trượng, xú nha đầu, ngươi cho là từ gia gia ngươi đến cha ngươi, làm thực nhẹ nhàng hay sao?"

Tiểu cô nương có chút thua khí thế, thần sắc uế oải, cúi đầu, không dám nhìn lại nam hài kia.

Lão nhân khôi ngô đầu đầy sương tuyết trầm giọng nói: "Phu nhân, tuy nói đồng ngôn vô ky, nhưng mà vạn nhất làm hại đạo tâm thiếu chủ nhà của ta bị che khuất, các ngươi tự mình suy nghĩ hậu quả."

Phụ nhân cười quyến rũ, một lần nữa mang ấu tử sắc mặt âm trầm kéo về trong lòng, trong bông có kim nói: "Đứa nhỏ cãi nhau mà thôi, Viên tiền bối không cần cứng nhắc như thế, chớ làm hỏng hữu nghị ngàn năm hai nhà chúng ta."

Không nghĩ tới lão nhân tính tình cương liệt đến cực điểm, trực tiếp trở về một câu, "Ta chính Dương Sơn, khai sơn hai ngàn sáu trăm năm, có ân báo ân, ngàn năm không quên, có oán báo oán, cừu chưa từng qua đêm!"

Phụ nhân cười cười, không có tranh khí phách.

Lần này đi trấn nhỏ, mỗi người thân có trọng trách, nhất là nàng, lại mang tính mạng thân gian của mình, tiền đồ của con, nội tình nhà mẹ đẻ, ba cái đều là ăn cả ngã về không, đánh cuộc một hồi.

Vị phụ nhân này, tuy y phục mộc mạc, lại khí thái ung dung, chỉ là dân chúng trấn nhỏ không có nhìn quen, không biết quan khiếu huyền cơ trong đó.

Từ đầu tới đuôi, Lô Chính Thuần thủy chung đưa lưng về phía bậc thang hành lang kiều.

Trước đó lần đầu tiên ở Lô thị đại trạch nhìn thấy khách quý này, thân đệ đệ kia của mình, là trẻ tuổi khí thịnh, định lực không đủ, lúc này mới tạm thời quên mất tổ phụ dặn dò, nhịn không được trộm liếc mắt ngắm bộ ngực mỹ phụ nhân một cái, liền bị tổ phụ tức giận đến cả người phát run cho người kéo xuống, tươi sống trượng sát ở trong đình viện, thời điểm hành hình giống như miệng nhét vào bông vải, cho nên Lô Chính Thuần tiếp tục cùng tổ phụ ở đại đường nghị sự, vừa không nghe được đệ đệ kêu rên thê thảm, cũng không thấy được hình ảnh huyết nhục mơ hồ. Đợi cho thương nghị xong, đi ra cửa tìm kiếm thiếu niên họ Lưu kia, Lô Chính Thuần bước ra cửa đại đường, mới phát hiện giữa đình viện, vết máu sớm tẩy rửa. Bốn vị khách đường xa mà đến nọ, cho dù là cặp tiểu hài tử giống như kim đồng ngọc nữ kia, đối với cái này cũng không hề có gì khác thường, giống nhau đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa vậy.

Một khắc nọ, Lô Chính Thuần có chút mờ mịt.

Đã chết một người, sao lại còn không bằng chết một con chó vậy?

Huống chi người kia còn họ Lô, ở thời điểm đêm khuya một ngày trước đó, cùng ca ca là hắn uống rượu thêm can đảm, nhảy nhót vô cùng, nói về sau nhất định phải thăng tiến nhanh, làm rạng rõ cho nhà, huynh đệ

hai người cũng không làm ếch ngồi đáy giếng, cần liên thủ ở ngoài xông ra một mảng thiên địa.

Thẳng đến sau khi đi ra Lô gia đại trạch, Lô Chính Thuần đầu óc vẫn trống rỗng.

Ở lúc đó, Lô Chính Thuần bắt đầu trong lòng sợ hãi, thời điểm nhóm quý nhân xa lạ hỏi, hắn nói chuyện tiếng nói sẽ run run, thời điểm dẫn đường, bộ pháp đi đường sẽ mơ hồ, hắn biết bộ dáng của hắn, sẽ làm trò cười cho người ta, sẽ làm tổ phụ thất vọng, để cho gia tộc hổ thẹn, nhưng mà người trẻ tuổi thật sự là khống chế không được sợ hãi của mình, giống như toàn thân đều đang chảy ra khí lạnh từ trong xương cốt.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 14: Chén Nước (3)

Tổ phụ ở cuối năm trước, dẫn huynh đệ bọn họ đi vào một gian mật thất, nói cho bọn họ một tin tức, Lô gia rất nhanh sẽ vì quý nhân người ta mà làm việc, là phúc bằng trời, nhất định phải cẩn thận làm việc, làm thành, Lô gia sẽ mang thù lao biến thành gạch xây mà tài bồi cho hai huynh đệ, chỉ cần quý nhân nguyện ý gật đầu, như vậy về sau dưới chân huynh đệ bọn họ, liền sẽ xuất hiện một dương quan đại đạo, một bước lên mây, cuối cùng đạt được vinh hoa phú quý không thể tưởng tượng. Thời điểm nọ, hắn mới rõ ràng vì sao mình cùng đệ đệ, cần từ nhỏ đi học tập nhiều loại phương ngôn ngạc nhiên cổ quái như vậy.

Lô Chính Thuần nhìn Lưu Tiện Dương kia càng ngày càng tới gần hành lang kiều, hắn đột nhiên bắt đầu vô cùng cừu hận người này, tên khố rách áo ôm từng bị mình dẫn người chân đánh ở ngõ nhỏ này, nằm ở trên đất như chó chết vậy, nếu không có tên khốn nào đó chạy đến cửa ngõ bên kia kêu chết người, hắn cùng mấy người bạn nguyên bản đã muốn dựa theo ước định, đang muốn cởi quần, cho thiếu niên không thức thời trên đất kia một trận cam lâm vào đầu. Lô Chính Thuần cho tới bây giờ, cũng không rõ ràng cái gì quý nhân cao cao tại thượng này, sẽ đối với Lưu Tiện Dương nhìn với cặp mắt khác xưa, về phần cái gọi là bảo giáp, kiếm kinh gì đó của bọn họ, cái gì Chính Dương Sơn, trường sinh đại đạo, còn có cái gì tranh cơ duyên đoạt khí vận vân vân, Lô Chính Thuần giống như đều nghe hiểu, lại thật ra lại đều nghe không hiểu.

Nhưng mà Lô Chính Thuần có thể thực xác định một sự kiện, hắn vô cùng hy vọng Lưu Tiện Dương chết ở chỗ này.

Về phần nguyên nhân chân chính, Lô Chính Thuần không dám thừa nhận, cũng không nguyện suy nghĩ sâu xa.

Ở sâu trong nội tâm, Lô Chính Thuần tuyệt đối không hy vọng Lưu Tiện Dương ti tiện như chó, nhìn thấy Lô gia đại thiếu vốn là cẩm y ngọc thực, thế mà lưu lạc đến bước như là họ Lưu hắn vậy.

Vô cùng nhục nhã, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Mỹ phụ nhân nhìn về phía đó lẩm bẩm nói: "Đến rồi."

Thiếu niên cao lớn một đường đánh quyền mà đến, càng lúc quyền càng mạnh, càng đánh càng nhanh, thậm chí thân hình thiếu niên đều bị quyền thế lôi cuốn, có chút lảo đảo.

Ở trong mắt hành gia, trong quyền ý sơ cụ sơ hình, đã lộ ra một tia phong phạm đại thành cương nhu cùng có.

Võ đạo quyền pháp một đường, có khẩu quyết nhập môn: không được quyền chân ý, trăm năm kẻ ngoài cửa. Nhất ngộ quyền chân ý, mười năm đánh quỷ thần.

Mỹ phụ nhân như trút được gánh nặng, quả nhiên, thiếu niên họ Lưu này là người bọn họ muốn tìm, quả thật thiên phú không tầm thường, cho dù là ở trong tiên gia phủ đệ bọn họ, căn cốt tư chất cũng không thể khinh thường.

Đương nhiên, ở trong thế giới rộng lớn của mỹ phụ nhân cùng lão nhân đầu bạc khôi ngô, số lượng nhiều nhất, cũng là người như thế.

Mỹ phụ nhân đứng lên, đối với Lô Chính Thuần dưới bậc thang phân phó: "Ngươi đi nói cho thiếu niên nọ, hỏi hắn muốn cái gì, mới nguyện ý xuất ra khải giáp cùng bộ sách hai loại đồ gia truyền này."

Lô Chính Thuần đồng thời khi xoay người, cũng cúi đầu khom người, đồng dạng dùng loại phương ngôn nào đó mà dân chúng trấn nhỏ tuyệt đối là như nghe thiên thư, hồi đáp: "Vâng, phu nhân."

Phụ nhân lạnh nhạt nói: "Nhớ kỹ, thời điểm ngươi nói chuyện cùng thiếu niên nọ, cần vẻ mặt ôn hoà, chú ý đúng mực."

Nam hài đưa ngón tay ra, trên cao nhìn xuống, tàn khốc nói: "Hỏng đại sự, bản công tử sẽ lột da rút gân ngươi, sẽ mang hồn phách của ngươi luyện chế thành bấc đèn, muốn ngươi trước khi đèn tắt, lúc nào cũng sống không bằng chết!"

Lô Chính Thuần sợ tới mức rùng mình, cúi người càng thấp, thấp thỏm lo âu nói: "Tiểu nhân tuyệt không sẽ hỏng việc!"

Tiểu cô nương rốt cuộc cảm thấy vãn hồi một thành, cười nhạo nói: "Ở trước mặt phàm phu tục tử này, thật ra uy phong mười phần, không biết là ai ở trên đường đến đây, bị người trong đồng đạo giáp mặt mắng là dã loại, cũng không dám hoàn thủ."

Lão nhân khôi ngô đối với mẹ con hay làm màu kia, thật ra ngay từ đầu đã quan cảm cực kém, vì thế bồi thêm một câu, "Tiểu thư nói sai rồi, nào là không dám hoàn thủ, rõ ràng là không dám cãi lại."

Nam hài khoác hồng bào, nghiến răng nghiến lợi, gắt gao nhìn thắng cô gái, sắc mặt âm trầm, nhưng cũng không có nói gì hung ác, cuối cùng ngược lại nhoẻn miệng cười, rất là sáng lạn.

Phụ nhân lại tầm mắt thủy chung đặt ở trên đường phía trước, sắc mặt gió nhẹ mây nhạt, về phần nàng tâm sinh khúc mắc hay không, có trời mới biết.

Tiểu cô nương hừ lạnh một tiếng, chạy xuống bậc thang, ngồi xổm bên dòng suối, cúi đầu nhìn cá bơi trong nước.

Ngẫu nhiên có cá chép thành quần kết đội, bơi qua trong tầm mắt của nàng, số lượng không biết, đỏ xanh hai sắc đều có.

Một ít lão nhân nhiều tuổi trên trấn nhỏ, thời điểm nói chuyện phiếm ở dưới gốc hòe già, thường xuyên nói ở thời điểm thời tiết dông tố, bọn họ đi qua hành lang kiều, đều từng nhìn thấy dưới cầu bơi ra một con cá chép đuôi ánh vàng rực rỡ.

Chỉ là có lão nhân nói cá chép màu vàng kia, lớn nhỏ chỉ chừng bàn tay, nhưng lại có người nói cá chép kỳ quái kia, thật sự lớn, ít nhất cũng phải nữa người, quả thực chính là muốn thành tinh.

Có nhiều cách nói, các lão nhân tranh đến tranh đi, cho nên đám nhỏ nghe chuyện xưa ai cũng không muốn để ý.

Lúc này, tiểu cô nương nhìn dòng suối nhỏ trong suốt thấy đáy kia, hai tay chống má, nhìn không chuyển mắt.

Lão nhân đầu bạc ngồi ở bên người nàng, nhẹ giọng cười nói: "Tiểu thư, nếu Lô gia không có nói sai, phần đại cơ duyên này đã rơi vào túi người khác."

Tiểu cô nương quay đầu, nhếch miệng cười nói: "Viên gia gia, nói không chừng có hai con!"

Từ đó nàng lộ ra quang cảnh buồn cười thiếu một cái răng cửa.

Tiểu cô nương rất nhanh ý thức được điểm này, nhanh đưa tay che miệng lại.

Lão nhân nhịn cười, giải thích: "Giao long chi chúc còn chưa đi ra sông, chú ý nhất phân chia địa bàn, không cho phép đồng loại tới gần. Cho nên..."

Tiểu cô nương ồ một tiếng, một lần nữa quay đầu lại, hai tay chống má ngây người, lầm bẩm nói: "Vạn nhất có thì sao."

Lão nhân ở bên cạnh tiểu cô nương thủy chung mặt mũi hiền lành, lần đầu tiên toát ra thần sắc trưởng bối uy nghiêm, đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu cô gái, trầm giọng nói: "Tiểu thư, nhớ lấy, hai chữ "vạn nhất" này, thật là tử địch cuối cùng của chúng ta, quyết không tâm tồn may mắn! Tiểu thư người tuy là thân kim chi ngọc diệp..."

Tiểu cô nương rút một bàn tay ra, dùng sức huy động, ngây thơ oán giận nói: "Biết rồi biết rồi, Viên gia gia, lỗ tai của ta muốn lên kén rồi."

Lão nhân nói: "Tiểu thư, ta đi xem động tĩnh bên kia, đối phương tuy là minh hữu trên mặt bàn Chính Dương Sơn chúng ta, nhưng mà bản tính phẩm hạnh một đời con cháu nhà nọ, a, không đề cập tới cũng vậy, đỡ phải ô uế lỗ tai tiểu thư."

Nàng chỉ là phất tay đuổi người.

Hắn đành phải bất đắc dĩ rời đi.

Vị lão nhân khôi ngô này thân phận như là gia nô, hai tay rũ gối, lúc đi đường, phía sau nhô lên, như vác vật nặng mà đi.

Cô gái bên bờ, đột nhiên dùng sức day day mắt.

Nàng phát hiện mực nước dòng suối nhỏ, rõ ràng bắt đầu chậm rãi dâng lên, mắt thường có thể thấy được!

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 15: Cỏ Rác (1)

Nếu là ở ngoài trấn nhỏ, ví dụ như ở Chính Dương Sơn, hoặc là ở địa phương nào khác, cho dù là nước cả dòng suối nhỏ nháy mắt khô cạn, nàng cũng sẽ không có nửa điểm ngạc nhiên.

Tiểu cô nương nghi hoặc nói: "Không phải nói ở trong này thiên nhiên phong cấm tất cả huyền thuật, thần thông cùng đạo pháp sao? Hơn nữa tu vi càng là cao thâm, phản phệ càng lợi hại sao? Viên gia gia đã nói qua, cho dù là người nọ trong truyền thuyết, ở trong này đợi thời gian lâu, hôm nay không sai biệt lắm cũng là tình cảnh gian nan Bồ Tát bùn qua sông, rất khó chân chính ngăn cản ai động thủ tranh đoạt..."

Nàng cuối cùng lắc lắc đầu, lười nghĩ tới vấn đề này.

Tiểu cô nương quay đầu nhìn lại, nhìn bóng lưng cao lớn Viên gia gia.

Nàng vui vẻ nghĩ, chờ đến sau khi nơi đây hoàn toàn xoá bỏ lệnh cấm, nàng sẽ xin Viên gia gia mang tòa núi tên là Phi Vân Sơn này dời đi.

Sau khi mang về quê nhà, xem là phố hoa nhỏ của nàng.

Sau khi Trần Bình An trở lại nhà, mí mắt luôn luôn giật giật, tả nhãn khiêu tài, hữu nhãn khiêu tai.

Vì thế Trần Bình An ngồi ở cửa, bắt đầu tưởng tượng mình đang kéo đất sét, hai tay đưa lên không, rất nhanh thiếu niên giầy rơm đã tiến vào trạng thái vong ngã. Thiếu niên cần cù là một mặt, cái này cũng có thể làm cho đỡ đói, cũng rất quan trọng, cho nên Trần Bình An dưỡng thành thói

quen khi có tâm sự liền kéo đất sét. Chuyện nung đồ sứ, rất giảng thiên ý, bởi vì trước khi mở lò, ai cũng không biết màu sắc cùng khí hình của món đồ sứ đó, cuối cùng phù hợp tâm ý hay không, chỉ nghe theo mệnh trời. Bất quá ở trước khi nung, tạo hình đất sét không thể nghi ngờ là quan trọng nhất, chẳng qua Trần Bình An bị Diêu lão nhân cho rằng tư chất kém, đa phần là làm chút chuyện cần thể lực, còn luyện đất sét, Trần Bình An cũng chỉ có thể ở bên cạnh cẩn thận quan sát, sau đó tự mình luyện, tự mình tạo hình đất sét, tìm kiếm xúc cảm.

Cách vách sân vang lên tiếng đẩy ra cổng tre, thì ra là Tống Tập Tân dẫn theo tỳ nữ Trĩ Khuê từ học thục quay về, thiếu niên anh tuấn nhảy lên một cái, thoải mái bước lên tường thấp, sau khi ngồi xổm xuống, buông bàn tay ra, tất cả đều là viên đá lớn chừng móng tay, sắc thái đa dạng, như dương chi, đậu thanh, bạch ngẫu vân vân. Loại đá này không đáng tiền, lớn nhỏ không đồng nhất, ở bên suối trấn nhỏ tùy ý có thể thấy được, trong đó lấy một loại đá đỏ tươi giống như máu gà, xem như tốt nhất, tề tiên sinh học thục liền điêu khắc cho đệ tử Triệu Diêu một con dấu, Tống Tập Tân cảm thấy khá vừa mắt, vài lần muốn mang đồ đổi với tên kia, nhưng đối phương chết sống không chịu.

Tống Tập Tân quẳng ra một cục đá, lực đạo không nặng, nện ở ngực Trần Bình An, người này vẫn thờ ơ.

Lại đâu, lúc này đây đâu trúng giầy rơm thiếu niên cái trán, Trần Bình An vẫn là lù lù bất động.

Tống Tập Tân đối với cái này thấy cũng không thể làm gì, bùm bùm, một nắm bảy tám viên đá, trước sau vứt đi, tuy nói Tống Tập Tân cố ý để cho Trần Bình An ăn đau phân tâm, nhưng vẫn không có trực tiếp đập vào cánh tay, mười ngón Trần Bình An, bởi vì Tống Tập Tân cảm thấy như vậy chính là thắng mà không võ.

Tống Tập Tân vứt xong nắm đá, vỗ vỗ bàn tay. Trần Bình An thở ra một hơi, rung lên cổ tay, căn bản không thèm nhìn Tống Tập Tân, nghĩ nghĩ, cúi đầu, năm ngón tay trái thành dạng nắm khắc đao.

Khiêu - đao môn kỹ nghệ này, ở trong đám thợ có thâm niên của trấn nhỏ, cũng không tính là tuyệt kỹ độc môn gì, nhưng thủ pháp khiêu - đao lão diêu đầu, mặc kệ ai thấy, đều sẽ đưa ra ngón tay cái.

Lão diêu đầu thu vài đồ đệ, thủy chung không có biện pháp để cho lão nhân chân chính hài lòng, đến Lưu Tiện Dương này, mới xem là tìm được người có thể kế thừa y bát. Trước kia thời điểm Lưu Tiện Dương luyện tập, Trần Bình An chỉ cần đỉnh đầu không có việc gì, sẽ ngồi ở một bên dùng sức quan sát.

Lưu Tiện Dương rất thích mặt mũi, cũng chỉ cần Trần Bình An nịnh vài câu, liền thường xuyên lấy khẩu quyết lão diêu bí truyền đến hù dọa, vi dụ như "muốn đường đao đi được ổn, tay cũng không thể là cứng nhắc mới ổn, mà xét đến cùng, là tâm ổn."

Nhưng khi Trần Bình An truy hỏi cái gì kêu tâm ổn, Lưu Tiện Dương lai mù.

Tống Tập Tân nhìn trong chốc lát, cảm thấy nhàm chán không thú vị, liền nhảy xuống đầu tường đi vào phòng ở.

Tỳ nữ Trĩ Khuê đứng ở bên tường, nếu nàng không nhón chân, sẽ vừa vặn lộ ra nửa khuôn mặt, dù vậy, đã mơ hồ có thể thấy được cô gái là một mỹ nhân bại hoại.

Nàng nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng kiếng gót chân, tầm mắt dừng ở bốn phía thiếu niên bần hàn, cuối cùng ở trên đất tìm được hai viên đá mà mình thích, một viên màu đỏ trong sáng, một viên tuyết trắng long lanh, đều là công tử nhà nàng vừa rồi vứt bỏ không cần.

Nàng do dự một chút, đè thấp giọng, rụt rè nói: "Trần Bình An, ngươi có thể giúp ta nhặt hai viên đá kia hay không, ta rất thích."

Trần Bình An chậm rãi ngắng đầu, động tác trên tay vẫn không ngừng lại, vẫn thực ổn, ánh mắt ý bảo nàng chờ một lát.

Trĩ Khuê thản nhiên cười, như mầm xanh đầu tiên khi nhập xuân, cực đẹp.

Chỉ là thiếu niên đã cúi đầu, bỏ lỡ cảnh tượng động lòng người này.

Góc miệng nàng nhếch lên, đôi mắt lưu quang đầy màu sắc, như có vi vật rất nhỏ còn sống đang thản nhiên bởi lội ở trong đó.

Đợi đến thời điểm Trần Bình An ngừng tay, hỏi đến cùng là hai viên đá nào, tỳ nữ Trĩ Khuê ánh mắt liền khôi phục bình thường, trước sau như một, mềm mại giống như là bùn xuân sau cơn mưa.

Trần Bình An dựa theo ngón tay nàng chỉ phương hướng, nhặt lên hai viên đá nọ, đi đến bên tường, nàng vừa nâng tay lên, thiếu niên giầy rơm đã mang đá đặt ở trên đầu tường.

Nàng cầm lấy hai viên đá, gắt gao nắm ở lòng bàn tay.

Vật mà người có tâm cố ý tìm kiếm, đó là biển rộng tìm kim, mười năm khó gặp.

Người có duyên chẳng sợ vô tâm, coi như là ăn xin rách nát đầu đường, cũng dễ như trở bàn tay, toàn xem tâm tình thu hay không thu.

Trần Bình An cười hỏi: "Sẽ không sợ con sên chắn ở cửa các người mắng nửa ngày?"

Nàng không có thừa nhận công tử nhà mình trộm lấy đồ của người khác, nhưng giống như cũng không mặt mũi để phủ nhận sự thật, liền cười

không nói lời nào.

Ngõ Nê Bình ở một đôi mẹ con, hai người công phu chửi nhau, trấn nhỏ không địch thủ, cũng chỉ có Tống Tập Tân có thể cùng bọn họ so chiêu. Trong đó đứa nhỏ đặc biệt bất hảo, quan năm cột hai trái đào như hai con sên, thích đi suối bắt cá, tìm đá, bắt được cá đều nuôi ở trong một cái chậu nước lớn, đá sẽ chồng chất ở bên cạnh chậu nước. Tống Tập Tân cố tình thích trêu chọc thẳng nhỏ này, cách thời gian sẽ thuận tay dắt dê lấy đi mấy cục đá, một ngày hai ngày nhìn không ra, nhưng mà giấu không được nếu Tống Tập Tân cứ thường xuyên lấy đi.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 16: Cỏ Rác (2)

Một khi bị đứa nhỏ xác nhận mình thiếu bảo bối, sẽ bùng nổ, giống như là con mèo hoang bị giẫm phải đuôi vậy, có thể ở ngoài cửa viện mắng một canh giờ, mẹ nó cũng không khuyên, ngược lại còn có thể châm ngòi thổi gió, chuyên môn cố ý chọc phá chuyện Tống Tập Tân là con tư sinh đốc tạo quan tiền nhiệm, vài lần khiến cho Tống Tập Tân tức giận đến nghiến răng, thiếu chút nữa muốn mang băng ghế ra cửa đánh nhau, tỳ nữ Trĩ Khuê khuyên can mãi, mới khuyên can xuống được.

Bỗng nhiên, một thanh âm bén nhọn vang lên, "Tống Tập Tân Tống Tập Tân, mau tới bắt kẻ thông dâm, tỳ nữ nhà ngươi cùng Trần Bình An đang mắt đi mày lại, rõ ràng là thông đồng! Ngươi nếu không quản nha hoàn thông phòng nhà ngươi, nói không chừng đêm nay nàng liền trèo tường đi gõ cửa Trần Bình An! Nhanh lăn ra đây, chậc chậc chậc, Trần Bình An tay đã sở lên trên mặt con quỷ nhỏ kia, ngươi là không thấy được, Trần Bình An cười đến ghê tởm..."

Tống Tập Tân căn bản không có lộ diện, ở trong phòng trực tiếp hô: "Cái này tính là cái gì, ta tối hôm qua còn nhìn thấy Trần Bình An lôi lôi kéo kéo với mẫu thân người, sau khi bị ta gặp được, Trần Bình An mới mang móng vuốt từ trong áo mẹ người dùng sức "kéo" ra, cái này cũng lạ mẫu thân người, chỗ đó của nàng nha, thật sự rất đồ sộ rất no đủ, đáng thường Trần Bình An mệt đầu đầy mồ hôi..."

Trong ngõ nhỏ có người hung hăng đập cửa viện Tống Tập Tân, phẫn nộ nói: "Tống Tập Tân, đi ra, đơn đấu! Ngươi thua, ngươi mang Trĩ Khuê tặng cho ta làm nha hoàn, mỗi ngày đút cơm rửa chân cho ta! Ta thua, liền

mang Trần Bình An làm tạp dịch cho ngươi, chịu không? Hỏi ngươi có dám hay không, ai không dám chính là rùa đen rút đầu!"

Phòng trong Tống Tập Tân lười biếng nói: "Ở một bên nghỉ cho mát đi! Cha ngươi lật hoàng lịch, hôm nay không thích hợp đánh con, Cố Sán, tính ngươi vận khí tốt!"

Ngoài phòng đứa nhỏ dùng sức đập cửa, "Trĩ Khuê, ngươi đi theo thiếu gia hèn nhát như vậy, nghẹn khuất bao nhiêu, ngươi hay là cùng Lưu Tiện Dương bỏ trốn đi, dù sao tên ngốc nọ ánh mắt nhìn ngươi, giống như là muốn ăn ngươi."

Tỳ nữ Trĩ Khuê xoay người đi vào phòng.

Trong phòng, Tống Tập Tân đang cẩn thận chà lau một cái hồ lô xanh biếc, là vật cũ niên đại không rõ, cũng là một trong "gia sản" vị Tống đại nhân nọ lưu lại, Tống Tập Tân khởi điểm cũng không để bụng, sau đó trong lúc vô ý phát hiện cứ mỗi ngày dông tố, trong hồ lô liền vang lên tiếng ông ông, nhưng mà Tống Tập Tân sau khi mở nút ra, mặc kệ huy động lay động như thế nào, cũng không thấy có thứ gì rơi ra, đổ vào trong nước, hoặc cát, đổ ra vẫn là nước là cát, một chút không nhiều hơn, một chút không ít hơn. Tống Tập Tân thật sự không có cách, hơn nữa có lần bị mẫu thân hung dữ của Cố Sán ở ngoài cửa, mỗi lời là mắng con tư sinh mẹ nuôi không cha dưỡng, mắng cho tâm phiền ý loạn, Tống Tập Tân mượn đao bổ chém một hồi vào hồ lô, kết quả làm cho thiếu niên nghẹn họng nhìn trân trối, lưỡi đao đã muốn cong, hồ lô vẫn hoàn hảo không tổn hao gì như trước, một chút ít dấu vết cũng không có lưu lại.

Trước đó trên một phong thư bị Tống Tập Tân thiêu hủy có viết: "Quan thư đưa tới tiểu viện vàng bạc đồng tiền, cam đoan chủ tớ hai người áo cơm không lo, thời điểm nhàn hạ, có thể sưu tầm một ít đồ cổ mà mình thích, để hun đúc tính tình. Trấn tuy nhỏ, thô lương có thể dưỡng vị, thư tịch có thể dưỡng khí, cảnh trí có thể dưỡng mục, tịch liêu có thể dưỡng

tâm. Từ hôm nay, tẫn nhân sự nghe thiên mệnh, tiềm long tại uyên, ngày sau tất có phúc báo."

Tống Tập Tân tuy oán hận nam nhân kia, nhưng có tiền mà không tiêu thiên lôi đánh xuống, ở trấn nhỏ dân phong thuần phác, muốn tiêu tiền như nước cũng rất khó, nhiều năm qua như vậy, Tống Tập Tân thật đúng là thích thu đồ cổ, tràn đầy một cái thùng lớn, tất cả đều là thứ thiên môn như hồ lô xanh biếc. Chẳng qua Tống Tập Tân có một loại trực giác huyền diệu khó giải thích, một cái thùng lớn, đủ các loại, hơn ba mươi món, chỉ có cái hồ lô này là quý trọng nhất, sau đó là một cái chuông tử kim vết rỉ sét loang lổ, lắc lên, rõ ràng thấy hạt chuông bên trong va chạm vào vách chuông, vốn nên phát ra tiếng chuông thanh thúy, nhưng lại là vô thanh vô tức, làm cho Tống Tập Tân sợ nổi cả da gà, tâm sinh ngạc nhiên. Cuối cùng là một cái ấm trà phong cách cổ xưa lạc khoản "sơn tiêu", vật còn lại, Tống Tập Tân ý thích cũng thô thiển, đại khái chỉ là thấy thích mắt là mang về mà thôi.

Đứa nhỏ tên là Cố Sán đứng ở ngoài cửa, chửi ầm lên, trung khí mười phần.

Không bao lâu sau, tiếng mắng chợt im bặt.

Sau đó Trần Bình An nhìn thấy tên nhóc kia đột nhiên đẩy ra cửa viện của mình, vẻ mặt kinh hoảng, sau khi chốt lại then cửa, ngồi xổm ở bên cạnh, không ngừng nháy mắt với mình, muốn mình cũng ngồi xỗm bên cạnh nó.

Trần Bình An không rõ chuyện gì, nhưng mà cũng hạ thắt lưng chạy đến bên cạnh đứa nhỏ, ngồi xổm xuống nhẹ giọng hỏi: "Cố Sán, người làm cái gì vậy? Lại chọc giận mẹ người phát hỏa sao?"

Đứa nhỏ dùng sức khụt khịt mũi, đè thấp tiếng nói: "Trần Bình An, ta nói với ngươi, vừa rồi ta đụng phải một quái nhân, cái bát trong tay hắn, có thể liên tục đổ nước ra bên ngoài, ngươi xem, cái bát chỉ lớn chừng đó, ta tận mắt thấy hắn đổ nước cả một canh giờ! Tên kia vừa rồi đi ngang qua đầu ngõ Nê Bình chúng ta, giống như ngừng lại, không lẽ nhìn thấy ta chứ? Thảm rồi thảm rồi..."

Đứa nhỏ hai tay đưa ra để hình dung cái bát lớn nhỏ, sau đó vỗ vỗ ngực, cảm khái nói: "Thật sự là hù chết cha Tống Tập Tân kia."

Trần Bình An hỏi: "Ngươi là nói thuyết thư tiên sinh dưới tàng cây hòe kia?"

Đứa nhỏ dùng sức gật đầu, "Cũng chưa chắc, lão nhân khí lực trên tay không có mấy cân, ngay cả ta cũng nhấc không nổi, nhưng cái chén rách nát nọ là thật dọa người, thật sự dọa người!"

Đứa nhỏ đột nhiên bắt lấy cánh tay Trần Bình An, "Trần Bình An, ta lần này là thật không lừa ngươi! Ta có thể thề, nếu lừa ngươi, sẽ khiến cho Tống Tập Tân không chết tử tế!"

Trần Bình An dựng thắng lên một ngón tay, làm ra thủ thế chớ có lên tiếng.

Đứa nhỏ lập tức câm miệng.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, từ từ vang lên, từ từ hạ xuống.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Đứa nhỏ nguyên bản không sợ trời không sợ đất, đặt mông ngồi ở trên đất, đưa tay chà sát lung tung trên mặt, sắc mặt trắng bệch, rõ ràng, con sên tên là Cố Sán này, là thật bị dọa đến chết khiếp.

Đứa nhỏ thình lình hỏi: "Trần Bình An, tên kia sẽ không đi nhà của ta chứ? Phải làm sao đây?"

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Ta cùng ngươi về nhà ngươi nhìn xem?"

Đứa nhỏ đại khái là chờ những lời này của Trần Bình An, đột nhiên đứng dậy, lại suy sụp ngồi xuống, vẻ mặt cầu xin nói: "Trần Bình An, chân ta mềm nhũn đi không nổi."

Trần Bình An đứng lên, xoay người đỡ sau cổ đứa nhỏ, một tay nâng nó, một tay mở ra then cửa, đi ra khỏi sân.

Nhà đứa nhỏ cách đây không xa, lộ trình cũng chỉ chừng trăm bước, quả nhiên, Cố Sán nhìn thấy lão nhân kia ngay ở trong sân nhà hắn, mẹ hắn còn đang cầm một cái ghế đưa cho lão.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 17: Cỏ Rác (3)

Một khắc nọ, đứa nhỏ cảm thấy trời như muốn sập xuống, cho nên hắn lựa chọn tránh ở phía sau Trần Bình An, để cho người này che ở phía trước.

Trần Bình An cũng không để cho đứa nhỏ này thất vọng, cố ý vô tình hộ ở trước người hắn.

Lúc này đứa nhỏ Cố Sán cầm cổ tay áo Trần Bình An, không còn hào khí tràn ngập như trước đây nữa.

Lão nhân đối với cái này lơ đếnh, ngồi ở trên băng ghế, hơi hơi cân nhắc, cái bát trong tay đã hư không tiêu thất không thấy.

Cố Sán lập tức chân lại mềm nhũn, cả người tránh ở phía sau Trần Bình An, nơm nớp lo sợ.

Lão nhân nhìn vị thôn phụ hương dã thần sắc thần kỳ bình tĩnh kia, lại nhìn thiếu niên giầy rơm đang cau mày, cuối cùng đối với đứa nhỏ co đầu rụt cổ nói: "Tiểu oa nhi, có biết trong thùng nước của nhà người đang nuôi cái gì hay không?"

Đứa nhỏ ở phía sau Trần Bình An hô: "Còn có thể có gì, ta từ dưới suối bắt lên tôm cua cá, còn có cá chạch lươn bắt từ dưới ruộng lên! Ngươi nếu thích, cứ lấy đi, đừng khách khí..."

Đứa nhỏ tiếng nói càng ngày càng thấp, hiển nhiên lo lắng không đủ.

Phụ nhân vuốt vuốt sợi tóc ở thái dương, nhìn về phía Trần Bình An, ôn nhu nói: "Bình An."

Trần Bình An lĩnh hội ý tứ của nàng, xoa xoa đầu Cố Sán, sau đó xoay người rời đi.

Chỗ sâu trong ánh mắt phụ nhân, đối với thiếu niên giầy rơm này, che dấu một chút áy náy.

Nàng vứt bỏ tạp niệm, quay đầu hỏi lão nhân: "Vị tiên sư đường xa mà đến, đối với phần cơ duyên này, là muốn mua, hay là đoạt?"

Lão nhân lắc đầu cười nói: "Mua? Ta mua không nổi. Đoạt? Ta cũng đoạt không nổi."

Phụ nhân cũng lắc đầu, "Trước kia là như thế, về sau vị tất."

Lão nhân nguyên bản ý thái thanh thản nghe nói lời ấy, như gặp sét đánh, đột nhiên huy tay áo, năm ngón tay bấm động như bay.

Lão nhân bùi ngùi thở dài nói: "Cần gì phải như vậy!"

Phụ nhân sắc mặt lạnh lùng, cười khẩy nói: "Tiên trưởng nghĩ tòa trấn nhỏ này, có thể có mấy người tốt?"

Lão nhân đứng lên, nhìn đứa nhỏ tỉnh tỉnh mê mê thật sâu, tựa như hạ một quyết định bằng trời, cổ tay nhoáng lên một cái, cái bát lại hiện lên một lần nữa.

Lão nhân đi đến bên cái bồn nước cao bằng nửa người, nhanh chóng múc một chén nước trong bồn.

Phụ nhân tuy ra vẻ trấn định, thật ra trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

Lão nhân ngồi trở lại ghế, hướng Cố Sán ngoắc nói: "Tiểu oa nhi, lại đây nhìn xem."

Đứa nhỏ nhìn về phía mẫu thân, nàng gật gật đầu, ánh mắt tràn ngập cổ vũ.

Ở khi đứa nhỏ đến gần, lão nhân hướng chén nước nhẹ nhàng thổi một hơi, gợn sóng từng trận.

Lão nhân cười nói: "Há mồm."

Cùng lúc đó, lão nhân tùy tay phất một cái, từ trên người đứa nhỏ không biết nơi nào lấy ra một mảnh lá hòe.

Hai ngón tay khẽ kẹp, không phải thực nắm.

Đứa nhỏ theo bản năng a một tiếng.

Lão nhân bấm tay bắn ra, mảnh lá hòe xanh ngắt này nhập vào trong miệng đứa nhỏ.

Đứa nhỏ sửng sờ ở đương trường, sau đó phát hiện trong miệng mình giống như không có gì khác thường.

Lão nhân không cho hắn cơ hội hỏi, chỉ chỉ cái bát trong lòng bàn tay, "Nhìn kỹ xem có cái gì."

Cố Sán trừng to mắt, ngưng thần nhìn, đầu tiên là nhìn thấy một điểm đen cực kỳ nhỏ bé, sau đó dần dần biến thành một hắc tuyến khá bắt mắt, cuối cùng chậm rãi lớn lên, giống như biến thành một con cá chạch màu vàng đất, ở trong mặt nước của cái bát, vui vẻ quay cuồng.

Đứa nhỏ đầu óc đang như một đoàn tương hồ linh quang hiện ra, kinh hô: "Ta nhớ rõ nó! Là ta từ chỗ Trần Bình An bên kia..."

Phụ nhân tát vào mặt con mình một cái, vẻ giận dữ nói: "Câm miệng!"

Lão nhân đối với cái này không chút nào bất ngờ, lạnh nhạt nói: "Ta là tu sĩ, vì chứng trường sinh, đại nghịch bất đạo. Điểm tranh đoạt ấy, không tính là cái gì. Không cần khẩn trương như thế, nên là con ngươi, trốn không thoát, không là thiếu niên kia, cũng lấy không được."

Đứa nhỏ kêu Cố Sán này, thể trọng không đủ bốn mươi cân.

Nhưng mà "căn cốt" này nặng, không thể tưởng tượng.

Cho nên khi vị lão nhân cầm bát thân phụ thần thông này, trước đó ngoại lệ thi triển bí thuật tổ truyền, đối với cân nặng khi dò xương cốt, tự nhiên là nhấc không nổi Cố Sán.

Cái này là điều kiện tiên quyết hắn thu đồ đệ.

Nếu không đứa nhỏ ba tuổi, trì kim quá thị (cầm vàng qua chợ, ý chỉ mang vật quý), không phải tự tìm đường chết sao?

Lão nhân điềm nhiên cười, ánh mắt lại lạnh như băng, chậm rãi nói: "Đương nhiên, cho dù nguyên bản là thiếu niên nọ, vậy thì thế nào? Hôm nay có lão phu tự mình tọa trấn, cũng sẽ không là hắn."

Đứa nhỏ câm như hến, răng run lập cập.

Phụ nhân như trút được gánh nặng.

Lão nhân một lần nữa thay đổi khuôn mặt hiền lành hòa ái, "Đứa nhỏ, cái bát này, chứa cả con sông, hôm nay còn dưỡng một tiểu giao. Từ giờ trở đi, ngươi là đệ tử đích truyền của ta."

"Lão phu là một vị "Chân quân", chỉ kém nửa bước chính là "Khai tông" chi tổ, tuy là hạ tông... Tóm lại, về sau ngươi tự nhiên sẽ rõ ràng, Chân quân cùng khai tông phân lượng bốn chữ này."

Lão nhân cười ha ha nói: "Chỉ biết nặng hơn nhiều so với một chén nước sông này."

Đứa nhỏ đột nhiên khóc lên, "Như vậy không đúng! Hắn là Trần Bình An!"

Phụ nhân thẹn quá thành giận, cao cao nâng cánh tay lên, vừa muốn giáo huấn đứa con ngu ngốc mơ hồ này.

Lão nhân khoát tay, cười cười, nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Có tâm địa này, cũng không phải hoàn toàn là chuyện xấu."

Đứa nhỏ cúi đầu, lấy tay áo chà lau nước mắt, cùng với nước mũi.

Phụ nhân lặng yên nhìn về phía lão nhân.

Lão nhân hiểu ý cười, gật gật đầu.

Người trong đồng đạo, tất cả đều ở không cần nói.

Đứa nhỏ sau khi ngầng đầu, mẫu thân hắn, cùng sư phụ khó hiểu nửa đường từ trên trời rơi xuống, đã là ý cười nhàn nhạt.

Đứa nhỏ quay đầu, Trần Bình An thời điểm rời khỏi, không có quên đóng lại cửa viện.

Trấn nhỏ giống như là một mảnh ruộng, qua tết, chính là mùa thu hoạch.

Nhưng có một số người, chỉ cần hỗn loạn ở trong hạt thóc một gốc cỏ rác, bị người liếc mắt thấy, sẽ không có nhìn đến lần thứ hai.

Ví dụ như thiếu niên giầy rơm cô đơn đi ở trong ngõ Nê Bình.

Một nam một nữ bước vào trong ngõ Nê Bình, nam nhân trẻ tuổi trong đó đầu đội cao quan, lưng đeo lục bội, so với con cháu Lô thị thủ phủ trấn nhỏ, càng như là công tử ca phú quý. Nữ tử tuổi không dễ phân biệt, vừa xem qua, cô gái bộ dáng da thịt non mềm, cằm đầy, như là mũi băng vắt ở bên mái hiên mùa đông. Nhưng nhìn lại, ba mươi tuổi phong tình, mắt xếch, dáng người xinh đẹp, từ đầu đến chân, có một cỗ phong lưu từ đầu đến chân, khi đi đường, vòng eo khẽ chuyển, có ý nhị nữ tử trấn nhỏ tuyệt không có.

Nữ tử nhìn chung quanh, tràn đầy tò mò, thậm chí đưa tay chạm vào vách tường đất vàng, thật sự phát hiện không để lại dấu vết, tò mò hỏi: "Phù Nam Hoa, nơi này thật là một trong những phúc địa ẩn nấp mà ngươi nói sao? Vì sao lão tổ nhà của ta trước đó lấy ra hình thế đồ phong thủy, đối với nơi này vẫn không có chú trọng đánh dấu?"

Nam nhân trẻ tuổi trả lời bằng câu hỏi: "Nếu như ngươi ta thực ở đây gặp được bất ngờ đầy vui mừng, vậy báo đáp ta như thế nào?"

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 18: Thiên Vũ Tuy Khoan (1)

Nữ tử nghiêng thân đi, hai tay mười ngón giao nhau ở sau người, phụ trợ phong cảnh ngực nàng, càng thêm to lớn no đủ, nàng nửa thật nửa giả ôn nhu cười nói: "Mặc quân hái, thế nào?"

Nam nhân trẻ tuổi chưa từng nghĩ nàng sẽ nói trắng ra như thế, ngược lại không biết làm sao, huống chi tới đây "phóng thân tầm hữu", nhận trọng trách toàn bộ gia tộc trăm năm hưng suy, thậm chí là ngàn năm hưng thịnh, hắn tâm tràng có hoa hoa, cũng tuyệt không dám ở "trước mắt bao người" trấn nhỏ, cùng nữ tử trước mắt đến một hồi nhân duyên lộ thủy uyên ương.

Cho nên hắn rất nhanh nói sang chuyện khác, lấy tay chỉ hướng chỗ sâu trong ngõ nhỏ, cười nói: "Thái tiên tử, bằng hữu thì bằng hữu, làm ăn thì làm ăn, ta không thể không lặp lại một lần, dựa theo ước định trước đó, ngõ Nê Bình này có hai hộ người, một đôi chủ tớ, một đôi mẫu tử, ta có thể để nàng tuyển trước, áp chú tiền vốn, là vân căn thạch đặc sản Vân Hà sơn các người, hàng năm tặng cho Lão Long thành chúng ta mười khối."

Nữ tử gật đầu, ý cười quyến rũ, "Đương nhiên có thể nha."

Trẻ tuổi nam nhân chậm rãi đi tới, tiếp tục nói: "Kế tiếp, nàng một khi ở đây đạt được cơ duyên ở ngoài gia tộc mong muốn, vậy vật phẩm phải giao từ tổ sư hai bên giám định, cho ra một cái giá, sau Vân Hà sơn các người xuất ra vân căn thạch một nửa giá, Thái Kim Giản, nàng có dị nghị gì không? Hoặc là nói, nàng có xác định, nàng sau khi ở đây đáp ứng việc này vào, có thể ở khi ích lợi vào tay, đã yên vị trong túi, thì có thể thuyết phục

mấy vị tổ sư gia Vân Hà sơn các người, gật đầu tán thành trận đánh cuộc này hay không?"

Nữ tử đã thay đổi sắc mặt, nghiêm túc đoan trang, cùng lúc trước như là hai người, như là hoa khôi thanh lâu lưu lạc phong trần, biến hóa nhanh chóng, thành hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ, vị nữ tử được xưng là Vân Hà sơn Thái Kim Giản này, chém đinh chặt sắt nói: "Có thể!"

Nam nhân trẻ tuổi nheo mắt lại, sắc mặt âm u, dừng bước chân lại, nhìn thẳng vào nữ tử thân cao không thua mình, "Nói lời xấu trước, nàng ta hôm nay có thể kết minh, là đều có lợi, cũng không phải là nàng ta hai người nhất kiến chung tình, ý hợp tâm đầu như thế nào, chỉ là Lão Long thành cùng Vân Hà sơn mấy trăm năm qua, các đời tổ sư các trưởng bối vất vả tích góp tình hương khói, vạn nhất chúng ta muốn làm, rước lấy các lão nhân nọ nổi giận lôi đình, đừng Phù Nam Hoa nói ta, hoặc là Thái Kim Giản nàng, cho dù là của cha mẹ sư phụ chúng ta, cũng gách vác không nổi!"

Thái Kim Giản cười nói: "Cho nên đoạn thời gian ở trấn nhỏ này, chúng ta nhất định phải thắng thắn thành khẩn với lại, chân thành hợp tác, đúng không?"

Phù Nam Hoa ở trong cái ngõ âm u này, cũng tẫn hiển anh tuấn phong lưu, cười nói: "Trừ cái đó ra..."

Phù Nam Hoa quay đầu nhìn thoáng qua, sau khi thu hồi tầm mắt, đè thấp tiếng nói: "Hai ta còn cần cần thận hai người nọ, dù sao bọn họ không là Chính Dương sơn, xưng không được là danh môn chính phái tiếng lành đồn xa, hơn nữa nghe nói hai người nọ, vốn chiêu số cực dã, không quá giảng quy củ."

Nữ tử cao gầy nheo lại cặp mắt có thể nói đan phượng kia, như là đang nũng nịu nói: "Vì vậy cho nên Thái Kim Giản ta mới chọn Phù đại công tử

đó thôi."

Phù Nam Hoa nhẹ giọng nói: "Đi thôi, tuy nói nơi đây có thánh hiền trấn áp, cân bằng thế lực khắp nơi, nhưng mà vẫn cẩn thận thì tốt hơn, lật thuyền trong mương sẽ không tốt cho lắm. Tóm lại, nàng ta có cá chép vượt long môn hay không, là từ nơi đây."

Vị thiên chi kiêu tử danh chấn một phương này, đạo tâm rất kiên định, ở trong lòng thầm nói: "Đại đạo khả kỳ, ngăn đường của ta, tiên phật cũng giết!"

Hắn nhìn chỗ sâu trong ngõ nhỏ, nhìn thấy một vị thiếu niên gầy gò từ xa xa đối diện đi tới.

Là lần thứ hai gặp mặt.

Hai người tiếp tục khoan thai đi tới, giống như một đôi thần tiên quyến lữ hạ xuống thế gian.

Nữ tử cao gầy cũng thấy vị thiếu niên kia, trêu ghẹo nói: "Cửa bên kia, ngõ nhỏ này, hai lần gặp, ngươi nói thiếu niên này có thể không?"

Nàng chỉ nói một nửa, Phù Nam Hoa đương nhiên biết ngụ ý của nàng, dở khóc dở cười nói: "Thái đại tiên tử của ta, trấn nhỏ sáu trăm hộ người, cộng thêm nô tỳ tạp dịch mười họ đại tộc nuôi dưỡng, gần năm ngàn người, trấn nhỏ có tàng long ngọa hổ, cũng có số lượng nhất định, huống chi nhiều năm qua như vậy, bại hoại có căn cốt có phúc vận có sâu xa tốt này, đã sớm cấp âm thầm chia cắt hầu như không còn, chúng ta lần này sở dĩ có thể "làm lén", đơn giản là nhân vật đại thần thông tâm tư khó liệu này, đang cố ý để lọt mà thôi."

Nữ tử cũng cười tự giễu, vì ý tưởng thiên chân của mình cảm thấy thẹn đỏ mặt.

Do dự một chút, Phù Nam Hoa vẫn nói: "Ta không biết tổ sư nàng truyền thụ thiên cơ như thế nào, cha ta thật ra nói cùng ta một phen ngôn ngữ, sau khi tiến vào nơi đây, nếu có người cho ngươi tâm sinh ý lạnh, phải chủ động tránh lui, kính nhi viễn chi, quyết không dễ dàng ngỗ nghịch khiêu khích, dù sao nơi đây tàng long ngọa hổ, sâu không lường được. Người tâm sinh ác cảm, quá nửa chính là đối thủ tầm bảo thăm dò trấn nhỏ lần này. Về phần người cho ngươi tâm sinh thân cận, có thể là người phúc lộc rất nặng phương địa vực này, hơn nữa có cơ duyên hi vọng chuyển mình, đến lúc đó chỉ cần đừng dễ dàng giết người, không cần làm hỏng những quy củ cũ kỹ này, trừ cái đó ra, là mua là lừa, hay là cường thủ hào đoạt, đều xem..."

Thái Kim Giản khóe miệng nhếch lên, "Đều xem tâm tình chúng ta."

Nàng đột nhiên nhíu nhíu mày, "Phù công tử, ngươi vì sao không cho ta dẫn theo con cháu Triệu thị đã cắm rễ bản địa, tuy nói ta trước khi đi cũng học một ít phương ngôn..."

Phù Nam Hoa cắt ngang lời nói nữ tử, lắc đầu nói: "Môn hộ thế gia vọng tộc này, cùng bên ngoài vẫn có con đường bí mật khó lòng cắt đứt, có thể ở dưới mí mắt thánh nhân, truyền lại một ít tin tức không đến nơi đến chốn, mà không bị kéo vào lôi trì, từng đời tích lũy xuống, nội tình thâm hậu, ngọn núi mà dòng họ này chân chính dựa vào, Lão Long thành cùng Vân Hà sơn chúng ta vẫn hơn một chút, cũng là mượn lực người ngoài, chung quy không hay họ, dễ dàng tự nhiên đâm ngang, làm hỏng đại sự. Nếu như nàng không thích nói, ta đến là được."

Nàng cười nói: "Không quan hệ, nói chút lời khó đọc mà thôi, ta còn không đến mức yếu như thế ớt."

Phù Nam Hoa cười trừ, Thái Kim Giản cũng không nói thêm gì.

Xét đến cùng, bằng hữu nửa đường kết minh, không thể so với người một nhà.

Huống chi, ở trong mắt người dã tâm bừng bừng, chí ở chứng đạo, tổ tôn phụ tử, vợ chồng huynh đệ, lại tính là cái gì?

Phù Nam Hoa tươi cười điềm đạm, ung dung đẹp đẽ quý giá, như thế gia tử hào phiệt hạng nhất nhân gian.

Hắn sở dĩ tiết lộ thiên cơ, mang "tâm pháp" mà hắn được cha bí truyền nói cho Thái Kim Giản nghe, lý do thật ra rất đơn giản.

So với hai người đồng hành còn lại lúc trước, trung niên nam tử chất phác, cô gái đồ đen lạnh lùng, Phù Nam Hoa ở bước đầu tiên bước vào hàng rào cửa thành trấn nhỏ, liền đối với nữ tử minh hữu bên người, Vân Hà sơn Thái Kim Giản, tâm sinh sát ý!

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 19: Thiên Vũ Tuy Khoan (2)

Phù Nam Hoa theo bản năng đưa tay cầm lục bội bên hông.

Lão long bố vũ, xảo đoạt thiên công.

Quân tử vô vố, ngọc bất khứ thân.

Thái Kim Giản nghĩ nghĩ, nhắm mắt lại, một lát sau mở mắt nói: "Tống Tập Tân, Cố Sán... Ta tuyển Cố Sán rồi."

Phù Nam Hoa nhíu mày một chút, "Tốt. Một lời đã định!"

Trong tầm nhìn hai người, khi thiếu niên nọ một đường rẽ trái ré phải đi tới một chỗ trong ngõ nhỏ, muốn mở khóa đẩy cửa đi vào.

Phù Nam Hoa dẫn theo Thái Kim Giản bước nhanh tiến lên, cười nói: "Thực xảo, chúng ta lại gặp mặt."

Thiếu niên nghèo khó đúng là Trần Bình An từ nhà Cố Sán đi ra, sau nghe thanh âm, xoay người, gật đầu hỏi: "Có việc sao?"

Phù Nam Hoa dùng phương ngôn thổ ngữ trấn nhỏ thành thạo lưu loát nói: "Nơi này kêu là ngõ Nê Bình phải không, muốn hỏi người bên này có phải có một người tên là Tống Tập Tân, còn có một tiểu hài tử kêu là Cố Sán. Ta là người kinh thành, nhà chúng ta cùng phụ thân Tống Tập Tân là thế giao, vị tỷ tỷ bên cạnh ta, họ Thái, là người nhà mẹ đẻ của mẹ Cố Sán, cho nên hai chúng ta kết bạn mà đi, vừa vặn đều ở một ngõ nhỏ, người nói

có xảo hay không, cảm giác cái gì đều gom lại cùng nhau, thật sự là vô xảo bất thành thư."

Phù Nam Hoa ý cười thong dong, cho dù là nói chuyện cùng thiếu niên giầy rơm tầng dưới chót của phố phường, hắn dáng người thon dài vì chiếu cố thiếu niên, hơi hơi cúi người, thủy chung bảo trì tư thái này cùng thiếu niên nói chuyện, vừa không có làm ra vẻ, làm cho người ta cảm thấy có lòng bất lương, càng sẽ làm cho người bên ngoài cảm thấy ôn hòa dễ gần, khiêm khiêm quân tử.

Thiếu niên ngắng đầu ừ một tiếng, cười ngại ngùng, nhẹ giọng nói: "Là thực xảo."

Phù Nam Hoa ý cười càng đậm, nhẹ giọng nói: "Như vậy người hai nhà này là ở đây?"

Không nghĩ tới thiếu niên lắc đầu nói: "Ta trước đó không lâu vẫn là một học đồ ở long diêu, ở bên ngoài trấn nhỏ rất nhiều năm, vừa mới dời tới chỗ này, còn chưa quen thuộc hàng xóm láng giềng, người muốn hỏi người khác hay không?"

Phù Nam Hoa cười cười, không có nóng lòng nói chuyện, tựa như đang tìm từ.

Nữ tử cao gầy cười nói: "Tiểu đệ đệ, nói dối cũng không tốt, ngươi cảm thấy chúng ta giống người xấu sao? Lui một vạn bước mà nói, rõ như ban ngày, chúng ta có thể làm chuyện xấu gì?"

Trần Bình An nháy mắt mấy cái, "Nhưng mà ta thật sự không biết."

Thái Kim Giản khôi phục ngôn ngữ bình thường, hỏi Phù Nam Hoa: "Đứa nhỏ này có phải muốn thù lao hay không?"

Phù Nam Hoa sắc mặt như thường, "Không giống."

Nữ tử cao gầy trên mặt lộ ra một chút bực bội che giấu cực nhạt, "Thật sự không được, chúng ta đi hỏi từng nhà, cũng có thể tìm được người."

Phù Nam Hoa khoát tay với nàng, nhẫn tính tình dẫn dụ đối với thiếu niên: "Giúp chúng ta một chút, ta sẽ cho người một số thứ, thế nào?"

Thiếu niên gãi gãi đầu, thân hình đơn bạc, ánh mắt trong suốt.

Phù Nam Hoa đột nhiên thẳng thân thể.

Kết quả nhìn thấy một thiếu niên có dáng vẻ của người đọc sách, ngồi xổm trên đầu tường cách đó không xa, đang đánh giá bọn họ.

Phụ cận thiếu niên quần áo thanh lịch, đứng một cô gái, lộ ra nửa khuôn mặt, thanh thanh tú tú, sạch sẽ, chân mày như màu trời.

Một khắc nọ, Phù Nam Hoa tâm tư đại định.

Thiếu niên trước mắt, tất nhiên là vật trong bàn tay mình.

Thiếu niên nọ đứng lên lớn tiếng hỏi: "Các ngươi tìm người?"

Phù Nam Hoa cùng Thái Kim Giản ngắng đầu lên, người trước nói: "Đúng, ta tìm người. Vị tỷ tỷ bên cạnh ta, muốn tìm Cố Sán, người có thể hỗ trợ không?"

Thiếu niên nhíu mày nói: "Ngươi nhận thức ta?"

Phù Nam Hoa cười nói: "Ta đương nhiên không biết ngươi, nhưng mà ta nhận thức Tống đại nhân hiện nhận chức ở Lễ bộ."

Tống Tập Tân đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Giúp ngươi tìm con sên Cố Sán, có thể, ưu việt là cái gì?"

Phù Nam Hoa không nói hai lời tháo lục bội bên hông xuống, cao cao vứt cho thiếu niên đứng ở trên tường thấy, "Về ngươi."

Tống Tập Tân sau khi chụp vào tay, hơi hơi kinh hãi, sắc mặt cũng không khác thường, cúi đầu nói với tỳ nữ Trĩ Khuê: "Ngươi đi đi."

Nàng gật gật đầu, rời khỏi sân, khi cô gái im lặng đứng ở trong ngõ nhỏ, cả ngõ Nê Bình tựa như trong phút chốc sáng rõ lên.

Phù Nam Hoa cười nói với thiếu niên giầy rơm: "Tiểu tử kia, cho ngươi một câu, thiên vũ tuy khoan bất nhuận vô căn chi thảo (mưa có nhiều cũng không thể thấm được cỏ không có rễ)."

Sau đó hắn dẫn đầu đi về phía cô gái.

Nữ tử cao gầy không có chuyển bước, ánh mắt nghiền ngẫm, đối với thiếu niên thấp giọng hỏi: "Ngươi có biết là ý tứ gì không?"

Nàng ánh mắt rạng rỡ, không có tới tồn tại hưng trí, không đợi thiếu niên trả lời, đã thoải mái cười nói: "Thật ra chính là nói cho ngươi, ngươi bỏ lỡ một cơ duyên lớn, vị công tử này, chỉ cần từ kẽ tay hắn lấy ra một chút đồ, cũng đủ để cho ngươi ở đời này, ở "dưới núi" sống được vô cùng dễ chịu. Nhưng vận khí tốt là, ngươi hắn đời này cũng không hiểu được hôm nay bỏ lỡ cái gì, thật sự là vạn hạnh trong bất hạnh, bằng không sẽ ngươi hối hận xanh cả ruột."

Phù Nam Hoa nghe vào trong tai, cảm thấy nàng là đang đàn gảy tai trâu.

Ở ngoài trấn nhỏ, chênh lệch giữa người với người, nhất là phân cao thấp, so với âm dương cách biệt còn muốn lớn hơn.

Thái Kim Giản đi hướng tỳ nữ kia, mặt vẫn hướng thiếu niên giầy rơm, "Thiên vũ tuy khoan bất nhuận vô căn chi thảo, nhớ kỹ lấy."

Thiếu niên thần sắc vẫn không có biến hóa gì, bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Cẩn thận phía sau..."

Thái Kim Giản đột nhiên thân thể cứng ngắc.

Thiếu niên hạ thấp tiếng nói, "Cứt chó."

Thái Kim Giản lúc ấy lui về phía sau, thật ra sau khi một cước nọ giẫm xuống, nàng đã ý thức được sự tình không ổn.

Chuyện so với giẫm trúng cứt chó càng không thể chịu được, đương nhiên là giẫm trúng, kết quả còn bị người khác nhìn thấy, mà chuyện so với cái này càng thảm hơn, không thể nghi ngờ là người nhìn thấy, còn mở miệng nói cho người, người thật sự giẫm trúng cứt chó.

Thái Kim Giản không phải nữ tử tâm tính nông cạn, lại càng không là thiên kim ăn không được khổ, nàng thân là một trong nhiều con nối dòng của sơn chủ Vân Hà sơn, có thể trổ hết tài năng, thắng được danh ngạch cuối cùng, cũng có thể nói rõ vấn đề. Vân Hà sơn tổng cộng lớn nhỏ mười tám ngon, quanh năm sương khói lươn lờ, đặc sản vân căn thach, là một tài liệu quan trọng phái đạo gia đan đỉnh luyện chế ngoại đan, lấy "vô hà vô cấu" trứ danh hậu thế, riêng một ngọn cờ. Cho nên người trên Vân Hà sơn, phải chú ý vệ sinh thanh lịch, phần lớn rất là sạch sẽ, Thái Kim Giản đương nhiên cũng không ngoại lệ. Nếu không phải trấn nhỏ liên lụy quá lớn, Thái Kim Giản đời này cũng sẽ không đặt chân trấn nhỏ, càng miễn bàn để cho nàng đi ở trong ngõ Nê Bình tràn ngập phân gà cứt chó, xấu hổ nhất là sau khi tới đây, bọn họ nguyên bản là người trong thần tiên cao cao tại thượng, tựa như một con cá nhỏ bị quẳng lên trên bờ, đột nhiên mất đi toàn bộ chỗ dựa, mỗi gia tộc chiếm cứ một chỗ động thiên phúc địa, tu vi thông huyền dời núi ngăn biển, ngự phong lăng không, pháp bảo huyền diệu hàng yêu phục ma, sắc thần ngư quy, toàn bộ đều có.

Thế mà, lại có một màn Thái Kim Giản giẫm trúng cứt chó này.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 20: Thực Trâu Bò (1)

Phù Nam Hoa nguyên bản cảm thấy thú vị, Thái tiên tử Vân Hà sơn hạt bụi nhỏ không nhiễm, một giày dính cứt chó thối, nói ra, ai dám tin tưởng?

Nhưng mà ngay sau đó, Phù Nam Hoa liền trầm giọng quát: "Thái Kim Giản, dừng tay!"

Tống Tập Tân đứng ở trên tường đất đồng tử hơi co lại, xiết chặt lục bội điêu long trong lòng bàn tay.

Chỉ thấy bên trong ngõ nhỏ, Thái Kim Giản giống như một bước đã tiến sát đến trước người Trần Bình An, bàn tay nhỏ nhắn trong suốt như dương chi mỹ ngọc của nàng, bổ mạnh về phía thiên linh cái thiếu niên giầy rơm, ở trở nháy mắt Phù Nam Hoa phía sau lên tiếng ngăn cản, nàng chợt ngừng tay, cuối cùng nhẹ nhàng nhấc lên, ôn nhu vỗ tới, sau khi làm xong động tác vô cùng thân thiết giống như trưởng bối sủng nịch vãn bối này, nàng cúi thắt lưng, nhìn vào đôi mắt thiếu niên kia, giống như một dòng suối xanh trong suốt thấy đáy, Thái Kim Giản hầu như có thể từ nơi đó nhìn thấy mặt mình, chỉ tiếc nàng lập tức tâm tình không ổn đến cực điểm, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Tiểu tử kia, ta biết thời điểm nói chuyện với ngươi, cố ý thả chậm tốc độ."

Phù Nam Hoa nhẹ nhàng thở ra, nếu Thái Kim Giản quả thực dám can đảm ở đây ngang nhiên giết người, vô cùng có khả năng bị trục xuất trấn nhỏ, liên lụy cả tòa Vân Hà sơn trở thành trò cười.

Hắn sắc mặt âm trầm, dùng nhã ngôn quan thoại chính thống nhắc nhở nàng: "Thái Kim Giản, mời nàng cân nhắc rồi hãy làm, nếu nàng kế tiếp vẫn xúc động như vậy, ta cảm thấy cần thiết phải bỏ qua minh ước, ta không nghĩ bị nàng làm hai thành công dã tràng."

Thái Kim Giản quay lưng về phía thiếu chủ Lão Long thành, nhỏ giọng rất nhanh thì thầm: "Thượng phẩm kiến phật tốc, hạ phẩm kiến phật trì... Thực thực hữu tịnh thổ, thực thực hữu liên trì..."

Nàng rất nhanh quay đầu, cười xin lỗi với Phù Nam Hoa, "Là ta thất thố, ta cam đoan, sau này tuyệt đối không sẽ phát sinh chuyện cùng loại."

Phù Nam Hoa cười lạnh nói: "Nàng xác định?"

Thái Kim Giản cười trừ, không có hứa hẹn gì với Phù Nam Hoa, một lần nữa cúi đầu nhìn thiếu niên giầy rơm, lấy châu quan thoại nhã thịnh hành nhất như là tự nói: "Vân Hà sơn ta nguyên là một trong Phật môn ngũ tông, coi trọng nhất hàng phục tâm viên cùng thuyên trụ ý mã, nhưng mà trước khi ta tới đây, ngay cả tâm viên ý mã đến cùng là vật gì, cũng đoán không ra, trưởng bối gia tộc đối với cái này cũng không nguyện hỗ trợ, chỉ để cho ta tự sờ soạng, chưa từng nghĩ hôm nay ở ngõ Nê Bình các ngươi, giẫm trúng môt bãi cứt chó, ngược lại để cho ta nhận thấy một tia manh mối..."

Trần Bình An nhắc nhở: "Vị tỷ tỷ này, người giẫm trúng cứt chó, cả nữa ngày, vì sao còn không nhanh chùi đi?"

Vị tiên gia nữ tử kia, nguyên bản cảm giác mình đã có một loại tâm cảnh phật gia tịnh thổ, sau khi nghe vậy, nhất thời phá công, đọa hồi thế tục, sắc mặt xanh mét, chỉ là lời cảnh báo của Phù Nam Hoa còn quanh quẩn ở bên tai, đành phải như là xả giận, vươn một ngón tay ở trên trán thiếu niên giầy rơm, trùng trùng búng một cái, nàng trừng mắt nói: "Tuổi

còn nhỏ, chẳng lẽ không có người đã dạy ngươi, tính khí quái đản là tướng chết sớm, tính tình chanh chua là người bị tước phúc?!"

Trần Bình An da dày thịt béo, không để ý, chỉ nhìn về phía Tống Tập Tân cách đó không xa, cũng không nói nói.

Người này giơ chân mắng to nói: "Trần Bình An, ngươi nhìn ta làm gì, thật sự là xui xẻo!"

Phù Nam Hoa ngạc nhiên phát hiện, mình thế mà còn chưa có bước vào trong sân Tống Tập Tân, liền có chút sắc mặt không vui, không chút nào che dấu bản thân châm chọc: "Thái Kim Giản! Thật là có ý tứ, trên đời còn có người vì một bãi cứt chó, chậm trễ bước chân trường sinh đại đạo."

Thái Kim Giản phá lệ không có căm tức, nhìn thật sâu vào mắt thiếu niên gầy gõ dung mạo bình thường, nàng xoay người bước đi.

Đột nhiên thiếu niên trẻ tuổi phía sau lại nói: "Tỷ tỷ, lông mi của người rất dài."

Con kiến thế tục thô bỉ đến cực điểm, cũng dám đùa giỡn tiên gia thần nữ?

Thái Kim Giản giận tím mặt, đột nhiên quay đầu.

Hạ quyết tâm, chẳng sợ tổn hại một ít khí số, cũng phải giáo huấn bại hoại thôn dã ra vẻ hàm hậu thực ra gian xảo này, tuy nói đám người Thái Kim Giản tiến vào nơi đây, như phạm nhân giam giữ vào nhà giam, bó tay bó chân, chung quanh vấp phải trắc trở, tất cả khí vật thuật pháp, tạm thời đều đã không thể khống chế, nhưng mà từ nhỏ tu hành tích tụ, ví dụ như sau khi đăng đường nhập thất, có thể phản bộ thân khu, coi như lúc nào cũng rèn luyện gân cốt, tuy hiệu quả cũng không rõ rệt, xa xa không thể chuyên chú bằng với người trong võ đạo, nhưng mà bằng trụ cột này, đối phó một thiếu niên chỉ biết đánh lộn ở trong phố phường, hạ bút thành văn,

tùy tay một chưởng, ở khiếu huyệt quan trọng động điểm tay chân, tạo nên bệnh căn, tổn đi dương thọ, là dễ dàng.

Nhưng mà trong ngõ nhỏ hơi hiển hôn ám, nàng chỉ nhìn thấy một khuôn mặt ngăm đen, cùng một đôi đôi mắt sáng ngời.

Trên biển sinh trăng sáng.

Thái Kim Giản đầu tiên là trước mắt sáng ngời, lập tức nổi lên chút cảm xúc thương hại nữ tử trời sinh, cuối cùng trong đôi mắt phượng của nàng, từng chút một rút đi sự thương hại này, nàng tươi cười càng thêm sáng lạn, bừng tỉnh đại ngộ.

Trảm đi tâm ma, đúng là cơ duyên.

Vân Hà sơn nhất mạch vẫn là gần phật xa đạo, từ khai sơn thuỷ tổ Vân Hà lão tiên, đã thủy chung tôn sùng một quan điểm: mỗi lần duyên khởi duyên diệt, tức là một lần độ kiếp.

Đương nhiên, phương pháp độ kiếp này, cũng không có định lý định số định thế, tất cả cần người trong cuộc tự tìm ra lời giải phá cục.

Ví dụ như Thái Kim Giản hiện tại.

Nàng cảm thấy tìm được tâm viên ý mã cần trấn áp hàng phục, đúng là thiếu niên nhìn như vô tội, thực ra chướng ngại kia.

Vì thế nàng lại nâng bàn tay lên, bao trùm ở trên ngực thiếu niên, nhẹ nhàng nhấn một cái. Tất cả động tác này, nước chảy mây bay, nhanh như sét đánh. Chẳng sợ thiếu niên có ý thức lui về phía sau nửa bước, vẫn địch không lại nữ tử cao gầy ra tay.

Phù Nam Hoa nhìn chằm chẳm bóng lưng mê người kia, trong lòng chẳng những không có nửa điểm kiều diễm, ngược lại sát ý hôi hổi, hầu

như đã ngưng tụ thành một bộ ý chí sắt đá, hắn cố ý che dấu sát khí của mình, cố ý lớn tiếng cả giận nói: "Lúc trước ngón tay nàng khẽ búng trán thiếu niên, khiến cho hắn hàng năm bị tật bệnh quấn thân, khiển trách một lần như thế, là đủ rồi! Vì sao còn làm như vậy, Thái Kim Giản, ngươi có phải thất tâm phong hay không? Chẳng lẽ thật muốn vì một tiện loại, ngay cả cơ duyên đại đạo cũng không quan tâm?!"

Thái Kim Giản ngoảnh mặt làm ngơ, Phù Nam Hoa hạ thấp tiếng nói, khôi phục khí độ ung dung đệ tử thế gia, chậc chậc cười nói: "Đường đường Thái Kim Giản Vân Hà sơn, cùng một thiếu niên phố phường tính toán chi li, truyền ra, không sợ dọa người?"

Thái Kim Giản xoay người, cười nói: "Ngõ nhỏ này thật sự là cùng ta có duyên, nào nghĩ đến ở đây có thể cho ta một phần cơ duyên, tuy không lớn, nhưng thịt muỗi cũng là thịt, dấu hiệu tốt. Ta đối với thiếu niên kêu Cố Sán kia, càng có tin tưởng!"

Phù Nam Hoa ngạc nhiên.

Không lẽ đàn bà này thật có ngộ đạo sao?

Thái Kim Giản nhấc một chân lên, nhìn dơ bẩn khó coi ghê tởm nọ, cười ha ha nói: "Thật sự là vận cứt chó mà."

Tống Tập Tân sắc mặt âm trầm bất định, nhìn không ra tâm tư biến hóa.

Không người chú ý tỳ nữ Trĩ Khuê, đứng ở tại chỗ, yên tĩnh không tiếng động, trong nháy mắt, trong đôi mắt của nàng, hiện ra hai đồng tử màu vàng nhạt, một mắt song đồng.

Phù Nam Hoa trong mơ hồ tâm sinh cảm ứng mơ hồ, đột nhiên quay đầu, rất nhanh nhìn xung quanh, không có nhận thấy được có gì khác thường, cuối cùng cao thấp đánh giá một phen cô gái nha hoàn, cũng không

có chỗ không ổn, hắn đành phải mang cỗ cảm giác không đúng này, xem là do những gì Thái Kim Giản làm ra, rước lấy ánh mắt chăm chú nhìn của vị thiên nhân thánh hiền trên trấn nhỏ kia.

Thái Kim Giản tâm tình thoải mái, đủ loại ý niệm ngưng trệ trong đầu trước đó tích tụ, như hồng thủy vỡ đê ào ào đổ xuống.

Đâu chỉ là cơ duyên nhỏ?

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 21: Thực Trâu Bò (2)

Nếu không phải Vân Hà sơn trong túi trống không, quả thật cần một món "tiên gia trọng khí" đủ phân lượng, dùng để trấn trụ khí vận sơn môn không ngừng tiết ra ngoài, nàng cũng cần lấy cái này để đặt mình vào địa vị sơn chủ, nói cách khác, Thái Kim Giản hận không thể lập tức rời khỏi nơi đây, trở lại Vân Hà Sơn bế quan mười năm hai mươi năm.

Thái Kim Giản đi về phía Phù Nam Hoa cùng tỳ nữ trong ngõ nhỏ.

Thiếu niên phía sau hỏi: "Ngươi không làm cái gì đối với ta chứ?"

Thái Kim Giản đầu cũng không quay lại, "Tiểu tử kia, người suy nghĩ nhiều rồi."

Thiếu niên trầm mặc xuống.

Thái Kim Giản ngoái đầu nhìn lại cười, "Ngươi tối đa là nửa năm sau sẽ chết."

Thiếu niên ngẩn ra một chút.

Nàng cười quyến rũ nói: "Thật đúng là dễ tin, tỷ tỷ lừa gạt ngươi!"

Trần Bình An nhếch miệng cười.

Thái Kim Giản cùng Phù Nam Hoa đôi tiên gia nam nữ này, hầu như đồng thời trong đầu xuất hiện một ý tưởng.

Éch ngồi đáy giếng, con kiến dưới núi.

Tống Tập Tân ngồi xổm đầu tường xem diễn, hai tay xoa huyệt Thái Dương, sắc mặt có chút chân thật cực kỳ hiếm thấy.

Chẳng sợ Trĩ Khuê đã dẫn theo vị tỷ tỷ tính tình cổ quái kia, đi tìm con sên Cố Sán, mà tên trẻ tuổi một lời không hợp liền vung tiền như rác kia, cũng đã đi vào sân nhà mình.

Tống Tập Tân tâm tư linh lung vẫn ngồi ở nơi đó ngây người, trong tầm mắt thiếu niên thiên tư trác tuyệt, có thiếu niên gầy gò, đứng ở giữa ngõ Nê Bình, nhìn một lát bóng lưng nữ tử cao gầy, rất nhanh thu liễm tầm mắt, đi về phía cửa viện nhà mình, nhưng mà cổng tre thật lâu không thấy đẩy ra.

Tống Tập Tân thực chán ghét loại cảm giác này, có tên bình thường không hiện sơn không lệ thủy, nhưng ở một số thời điểm, giống như là một khối tảng hầm cầu, không dời, chướng mắt, dời đi, ngại bẩn.

Thế cho nên lời của Phù Nam Hoa ở phía sau hắn, thiếu niên cũng không nghe rõ.

Vị thiếu chủ Lão Long thành này, đành phải lặp lại một lần, "Tống Tập Tân, ngươi có biết trên đời này có một loại người, cùng các ngươi khác nhau rất lớn hay không?"

Tống Tập Tân rốt cuộc lấy lại tinh thần, xoay người tiếp tục ngồi, nhìn xuống Phù Nam Hoa cao quan phong lưu, cẩm y hoa phục, bình thản nói: "Ta biết."

Phù Nam Hoa đành phải mang một câu đã muốn chạy đến bên miệng, mạnh mẽ nuốt về bụng, nhưng vẫn có chút không cam lòng, cười hỏi: "Thật là biết?"

Thiếu niên trấn nhỏ thân thế thần bí, ánh mắt lạnh lùng, cười lạnh nói: "Ngươi có phải muốn nói, bọn họ sinh tử nhân, nhục bạch cốt, trường sinh

cửu thị, đạo pháp vô biên hay không?!"

Phù Nam Hoa gật gật đầu, vui mừng nói: "Chúng ta có thể tính nửa đạo hữu."

Tống Tập Tân dư quang khóe mắt liếc cửa viện cách vách một chút, hơi hiển không yên lòng, không hợp tình thế.

Phù Nam Hoa lại nói: "Ta sẽ nói trắng ra, mặc kệ ngươi có cái gì, chỉ cần ngươi chịu ra giá, ta đập nồi bán sắt, cũng muốn mua xuống!"

Tống Tập Tân nghi hoặc nói: "Ta nhìn ra được, giữa ngươi cùng nữ tử kia, địa vị gia thế của ngươi, là cao hơn một bậc, nếu nàng có thể đối đãi với tên cách vách như vậy, vì sao ngươi nguyện ý đối với ta như thế..."

Phù Nam Hoa chủ động tiếp lời, "Đối xử ngang hàng?"

Tống Tập Tân gật gật đầu, khích lệ nói: "Ngươi rất hiểu chuyện, nói chuyện với ngươi rất dễ dàng."

Phù Nam Hoa không có để ý thiếu niên trên cao nhìn xuống, vô luận là vị trí, hay là khẩu khí nói chuyện kiêu căng.

Hoàn toàn khác với Thái Kim Giản xem thiếu niên giầy rơm là con kiến hèn mọn, Phù Nam Hoa đối với Tống Tập Tân chẳng những tâm sinh thân cận, đối với ngõ Nê Bình này, thủy chung lòng mang kính sợ, nói không rõ lời.

Cho nên Phù Nam Hoa xác thực, xem thiếu niên trước mắt như là người trong đồng đạo.

Phía trên đại đạo này, càng là đi tới, thân phận quý tiện, nam nữ khác biệt, tuổi tác lớn nhỏ, đều là vô căn cứ, không hề có ý nghĩa.

Tống Tập Tân nhảy xuống tường viện, thấp giọng nói: "Đi vào trong phòng nói chuyện."

Phù Nam Hoa gật đầu nói: "Tốt."

Tống Tập Tân ở thời điểm bước vào cửa, không chút để ý hỏi: "Tùy tiện hỏi, người cùng tỷ tỷ vừa thấy chính là được dưỡng rất tốt kia, là quan hệ gì?"

Phù Nam Hoa không chút do dự nói: "Tạm thời là một bọn, nhưng không phải người một đường."

Tống Tập Tân ồ một tiếng, nói lời nói có chút khó hiểu, "Vậy các người làm việc cũng quá lằng nhằng, một chút cũng không sảng khoái, ta trước kia nghe nói thế giới bên ngoài, thần tiên yêu ma, thiên kỳ bách quái, nhưng chỉ cần là người trong tu hành, có ân oán, không nên là trảm thảo trừ căn vĩnh tuyệt hậu hoạn sao?"

Phù gia đại công tử, chung quy là hậu duệ tiên gia lớn lên ở Lão Long thành, nhìn quen sóng to gió lớn, sau khi nghe lời như thế, trên mặt cũng không xuất hiện cảm xúc gì.

Hắn cười hỏi: "Giữa các ngươi có cừu oán?"

Thiếu niên trợn to mắt, ra vẻ kinh ngạc nói: "Ngươi đang nói cái gì?"

Tựa như là phát hiện nam nhân trước mắt căn bản không tin, vì thế Tống Tập Tân thu liễm thần sắc khoa trương làm vẻ trên mặt, ngồi xuống trước ở trên ghế đại đường, đưa tay ý bảo Phù Nam Hoa cũng ngồi xuống, sau đó chân thật nói: "Ta cùng Trần Bình An cách vách từ nhỏ đã không có cha mẹ, làm hàng xóm nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng không cãi nhau, tin hay không từ người."

Phù Nam Hoa nháy mắt chợt nghe rõ ràng ý tứ ẩn bên trong của thiếu niên.

Thiếu niên cách vách, không có chỗ dựa, lục bình không rễ mà thôi.

Nếu chết cũng sẽ chết, không có ai truy cứu việc này.

Thiếu chủ Lão Long thành dở khóc dở cười, đột nhiên ý thức được phong ba ngõ nhỏ này, phát sinh trò cười có chút hoang đường.

Thiếu niên bần hàn cách vách kia, có thể nói, chính là vì cố ý giấu diễm địa chỉ chủ tớ hai người Tống Tập Tân, mà rước lấy một hồi tai họa bất ngờ, sẽ vì tai ương này mà chết.

Hoàn toàn là vừa rồi, giống như thiếu niên Tống gia xuất thân nhà khá giả, lại muốn mượn đao giết người, dồn người vào chỗ chết.

Một đao không đủ, lại đến một đao.

Phù Nam Hoa không khỏi lòng tràn đầy cảm khái, khó trách 《 Thi Tử 》 có câu: hổ báo chi tử, tuy vị thành văn, dĩ hữu thực ngưu chi khí (con hổ báo, dù chưa đủ lớn, đã thực trâu bò).

Trong viện nhà Cố Sán, đứa nhỏ đã bị mẹ nó khóa ở bên trong phòng, phụ nhân cùng lão nhân tự xưng "Chân quân" đối diện mà ngồi.

Lão nhân thu hồi văn lộ trong lòng bàn tay, bàn tay giao nhau, mim cười nói: "Đại cục đã định."

Phụ nhân nghi hoặc nói: "Xin hỏi tiên sư vừa rồi làm cái gì, có thể để cho Trần Bình An no..."

Nói tới đây, nàng phát hiện ánh mắt lão nhân chợt xuất hiện mũi nhọn, nàng sợ tới mức nhanh câm miệng không nói.

Lão nhân nhìn về phía cửa viện bên kia, nhẹ nhàng phất tay áo, khởi lên một cổ thanh phong, ở tiểu viện xoay tròn bất định, bồi hồi không đi, lão nhân lúc này mới nói: "Người có thân phận như ta, giao thiệp với nơi đây, càng là hãm sâu vào hoàn cảnh bất đắc dĩ Bồ Tát bùn qua sông, tuy trước mắt còn chưa nói tới tự thân khó bảo toàn, nhưng mà thời gian càng lâu, lại càng... Ùm, như thiếu niên Tống Tập Tân kia nói, gọi là dính dáng lằng nhằng, chỉ có thể là kết cục nhân quả dính dáng đầy người. Tốt là tốt ở người kia, trời oán người giận, chẳng sợ đã muốn lui một bước lớn, vẫn là khí tiết khó giữ được, khó thoát khỏi tai ương ngập đầu, đáng tiếc, nguyên bản có hi vọng thể cục hưởng thụ hương hỏa thiên thu, lại chuyển tiếp đột ngột, vô cùng thê thảm... Nhân cơ hội này, ta mới có thể làm chút mưu tính cho con ngươi, nhìn xem có thể chấm dứt tính mạng thiếu niên nọ hay không, lại cắt đứt về sau thánh nhân tiên sư tìm hiểu nguồn gốc, miễn cho lo lắng sau thu tính số, để cho vị đệ tử ta mới thu này trong tương lai đăng tiên lộ, hiệp thế phong lôi, cuối cùng hóa rồng..."

Phụ nhân ngồi ở một bên, nghe mà mồ hôi đầm đìa.

Lão nhân cười hỏi: "Có phải rất kỳ quái, rõ ràng là người xan hà ẩm lộ, không để ý tới tục sự thế ngoại, vì sao dốc lòng tu đạo, tu tới tu đi, giống như chỉ tu ra lệ khí như vậy? So với thôn phụ vô tri nông cạn như người, cũng không tốt hơn bao nhiều hay không?"

Phụ nhân vội vàng cúi đầu run giọng nói: "Vạn vạn không dám có ý nghĩ như vậy!"

Lão nhân cười trừ, im lặng chờ đợi Thái Kim Giản Vân Hà sơn gõ cửa.

Trên đường tu hành, thuật pháp vô biên, thần thông vô cùng. Lý có lớn nhỏ, đạo có cao thấp.

Thái Kim Giản xem các người như con kiến, bản Chân quân làm sao không phải xem nàng cùng Phù Nam Hoa như con kiến?

Cùng con kiến dưới chân, giảng đạo lý sao?

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 22: ThiếU Nữ Và Phi KiếM (1)

Một vị nho sĩ hai làn tóc mai mang theo một thiếu niên áo xanh, rời khỏi Hương thục, đi đến dưới lầu đền thờ. Vị tiên sinh dạy học có học vấn lớn nhất trấn nhỏ này, sắc mặt có chút tiều tuỵ, đưa tay chỉ về tấm biển trên đỉnh đầu: "Đương nhân bất nhượng, bốn chữ này giải thích thế nào?"

Thiếu niên Triệu Diêu, vừa là đệ tử theo học, vừa là thư đồng của tiên sinh, theo tầm mắt ngắng đầu nhìn lại, không chút do dự nói: "Nho gia chúng ta lấy chữ Nhân lập giáo, bốn chữ trên tấm biển, nghĩa là 'Làm người, không cho vượt thầy", ý tứ là nói người đọc sách chúng ta hắn là tôn sư trọng đạo, thế nhưng tại trước việc nhân nghĩa đạo đức, thì không cần khiêm nhượng."

Tề tiên sinh hỏi: "Không cần khiêm nhượng? Sửa chữa thành "Không thể", thì làm sao?"

Thiếu niên áo xanh tướng mạo đơn thuần, hơn nữa khí thế bức người, bộc lộ tài năng còn hơn Tống Tập Tân, khí chất muốn càng ôn nhuận nội liễm, giống như là phù dung mới nở, tự nhiên khả ái. Khi tiên sinh hỏi ra cái vấn đề giấu diếm huyền cơ này, thiếu niên không dám phớt lờ, cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy là tiên sinh đang khảo cứu học vấn của mình, nào dám tuỳ ý? Vị nho sĩ trung niên nhìn dáng dấp câu nệ như lâm đại địch của đệ tử, cười hiểu ý, vỗ vỗ đầu vai của thiếu niên, "Chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi, không cần khẩn trương. Xem ra là ta trước đó quá giam giữ thiên tính của người, giáo dục cứng nhắc, cho người sống như một pho tượng trong Văn Xương Các, cau mày nhăn mặt, đi đâu cũng nói quy tắc, mọi chuyện

nói đạo lý, không mệt cũng thấy phiền... Bất quá hiện nay xem ra, ngược lại là một chuyện tốt."

Thiếu niên có chút nghi hoặc không giải thích được, chỉ là tiên sinh đã dẫn hắn đến mặt khác, vẫn là ngửa đầu nhìn tấm biển bốn chữ, vị nho sĩ giãn thần sắc ra, không biết vì sao, tiên sinh day học khi lưa lời khi nói chuyện, lại nói ra rất nhiều tin đồn thú vị về vụ án, nói với đệ tử: " Tấm biển bốn chữ Đương Nhân Bất Nhượng, người viết tấm biển đó, từng là đệ nhất thư pháp đương đại, gây ra rất nhiều tranh cãi, ví dụ như cách cục, thần ý của gân cốt chi tranh, khen chê chi tranh của "Cổ Chất" "Kim Nghiên", đến nay vẫn không có định luận. Bốn nghĩa của thư pháp gồm Vận, Pháp, Ý, Tư, trải qua ngàn năm, người này lại đoạt được đứng đầu của hai cái, quả thật là không để cho tông sư cùng thế hệ nửa đường sống. Về phần của "Hi Ngôn Tự Nhiên" lúc này, liền thú vị hơn, nếu ngươi cẩn thận, hẳn là có thể phát hiện, bốn chữ tuy rằng dùng bút, kết cấu, thần ý đều tương tự, nhưng trên thực tế, là do bốn vị đạo giáo tổ Đình Đại chân nhân phân nhau ra viết, lúc đó có hai vị lão thần tiên còn viết thư qua lại, được một phen khắc khẩu, đều muốn viết chữ "Hi" huyền diệu khó giải thích, không muốn viết chữ "Ngôn" tục không thể tả..."

Sau đó vị nho sĩ mang theo thiếu niên tới dưới "Mạc Hướng Ngoại Cầu", ông nhìn chung quanh, mắt nhìn xa xăm, "Vốn dĩ Hương Thục chổ người đọc sách, rất nhanh sẽ bởi vì không có tiên sinh dạy học, mà bị mấy đại gia tộc cho ngừng, hoặc là thẳng thắn đập phá, xây dựng một quán bên đường hoặc là dựng một pho tượng phật, để khách hành hương thắp hương, có một đạo nhân hoặc là tăng nhân chủ trì, mỗi năm đều duy trì, cho đến kỳ hạn một giáp (60 năm), trong lúc cố gắng sẽ "thay đổi người" hai ba lần, để tránh khỏi bách tính trong trấn nhỏ sinh tâm nghi hoặc, thật ra bất quá là thủ thuật che mắt thô tục mà thôi. Chỉ bất quá, ở chỗ này hoàn thành một thuật pháp thần thông cỡ lớn, nếu như đặt ở bên ngoài, có lẽ chẳng khác nào khí thế của thiên thần khua chiên, múa trống rung trời đất..."

Đến lúc này, tiếng nói của tiên sinh nhỏ như muỗi kêu, dù cho Triệu Diêu vềnh tai, cũng nghe không rõ ràng lắm.

Tề tiên sinh thở dài, ngữ khí có chút bất đắc dĩ và mệt mỏi: "Rất nhiều chuyện, vốn là thiên cơ không thể tiết lộ, chuyện đến bây giờ, mới càng ngày càng không sao, nhưng chúng ta dù sao cũng là người đọc sách, vẫn là phải nói đến mặt mũi. Huống chi Tề Tĩnh Xuân ta nếu là đi đầu phá hủy quy củ, không khác biết pháp lại đi phạm pháp, thì thật sự quá khó khăn nhìn."

Triệu Diêu đột nhiên lấy dũng khí nói: "Tiên sinh, học sinh biết ngươi không phải tục nhân, trấn nhỏ này cũng không phải chỗ tầm thường."

Nho sĩ hiếu kỳ cười nói: "Thế nào? Nói một chút."

Triệu Diêu chỉ chỉ đền thờ khí thế nguy nga phía trước, "Cái chỗ này, cùng với giếng Thiết Toả của ngõ Hoa Hạnh, còn có cây hoè già ở cầu Lang, cây đào của ngõ Đào Diệp cùng với hai thanh thiết kiếm ở cầu Truyền Ngôn, cùng với phố Phúc Lộc nơi ở Triệu gia của học sinh, cùng với thiếp Cốc Vũ, thiếp Trùng Dương được dán mỗi năm, đều rất kỳ quái."

Nho sĩ cắt lời thiếu niên, "Kỳ quái? Sao kỳ quái, ngươi thuở nhỏ lớn lên ở chỗ này, căn bản chẳng bao giờ đi ra ngoài qua, lẽ nào ngươi kiến thức qua phong cảnh bên ngoài trấn nhỏ? Không biết mà lại đi so sánh, tại sao nói vậy?"

Triệu Diêu trầm giọng nói: "Những sách của tiên sinh, học sinh đã thuộc lòng từ lâu, hoa đào của ngõ Đào Diệp, so với miêu tả trên câu thơ, khác biệt rất lớn. Hơn nữa, tiên sinh dạy học, vì sao chỉ truyền dạy tam thư vỡ lòng, coi trọng biết chữ, học vỡ lòng xong, chúng trò nên đọc sách gì tiếp? Đọc sách, là để làm cái gì? Còn "Cử nghiệp" trong sách thì sao? Cái gì gọi là 'Triều vi điền xá lang, mộ đăng thiên tử đường' (Cổ hán văn, nghĩa là: Buổi sáng còn là một người làm ruộng quèn, buổi chiều quan

trong triều đình nhà vua)? Như thế nào "Thiên tử trọng anh hào, văn chương giáo nhĩ tào'? Trước sau hai vị diêu vụ đốc tạo quan, tuy rằng cũng không cùng người bàn chuyện triều đình, kinh thành và thiên hạ, thế nhưng..."

Nho sĩ vui mừng cười nói: "Đủ rồi, nhiều lời vô ích."

Triệu Diêu lập tức im lặng không nói.

Nho sĩ tự xưng Tề Tĩnh Xuân nhỏ giọng nói: "Triệu Diêu, sau này người cần thận trọng từ lời nói đến việc làm, ghi nhớ kỹ họa là từ miệng mà ra, cho nên Nho gia hiền nhân đa số thủ khẩu như bình. Quân tử trên hiền nhân, thì nói năng cẩn thận, biết người biết ta, e sợ có sai phạm nào. Về phần thánh nhân, ví dụ như bảy mươi hai vị sơn chủ của thư viện... Những người này, là có thể ví như đại chân nhân của Đạo giáo, kim thân La Hán của phật gia, một câu thành sấm, nói là làm ngay. Đám người này với cao nhân trong Chư Tử bách gia, sau khi đến cảnh giới ấy, đại khái gọi chung là thần tiên lục địa, coi như là đã bước một chân vào cửa. Bất quá những nhân vật này, mỗi người như rồng, cao cao tại thượng, như là tượng thần trong đạo quan chùa miểu, cao không thể với, một ít thần long thấy đầu không thấy đuôi, người bình thường căn bản không tìm được."

Triệu Diêu nghe mà mơ mơ màng màng, như lọt vào mây mù.

Triệu Diêu không nhịn được hỏi: "Tiên sinh, ngày hôm nay vì sao thầy lại nhắc tới chuyện này?"

Nho sĩ sắc mặt rộng rãi, cười nói: "Ngươi có tiên sinh, ta tự nhiên cũng có tiên sinh. Mà tiên sinh của ta... Không nói cũng được, nói chung, ta vốn tưởng rằng còn có thể đủ kéo dài hơi tàn vài chục năm, đột nhiên phát hiện có vài người phía sau, ngay cả chút thời gian ấy cũng không muốn đợi. Cho nên lần này ta không có biện pháp mang ngươi rời khỏi trấn nhỏ, cần chính ngươi đi ra ngoài. Có chút chuyện không ảnh hưởng chân tướng toàn

cục, cũng đã tiết lộ cho ngươi một ít, ngươi coi như là nghe một chuyện xưa là được. Chỉ hy vọng ngươi rõ ràng một cái đạo lý, thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân, mặc kệ Triệu Diêu ngươi làm sao "Đắc thiên độc hậu, hồng vận đương đầu", đều không thể đắc ý quên mình, tâm sinh lười biếng."

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 23: ThiếU Nữ Và Phi KiếM (2)

Nước giếng giảm xuống, lá hoè rời cành, đều là điềm báo trước.

Tề Tĩnh Xuân nhắc nhở: "Triệu Diêu, còn nhớ rõ phiến lá hoè ta bảo người cất giữ không?"

Thiếu niên dùng sức gật đầu, "Đã cất chung với con dấu tiên sinh mà tặng rồi."

"Trên đời này nào có lá cây rời khỏi cành, mà vẫn giữ được vẻ xanh ngắt ướt át, mới mẻ mềm mại như vậy? Trấn nhỏ mấy nghìn người, người được thử "Phúc Ấm", có thể đếm được trên đầu ngón tay, phiến lá hoè đó, có thể thưởng thức bình thường, sau này nói không chừng còn có một cái cơ duyên."

Nho sĩ ánh mắt thâm thúy, "Trừ cái này ra, những năm gần đây, ta vẫn cho ngươi làm việc thiện kết thiện duyên tại trấn nhỏ, vô luận đối với ai đều phải lấy lễ đối xử, chân thành tương giao, sau này ngươi sẽ chậm rãi rõ ràng huyền cơ bên trong, việc này nhìn như việc nhỏ vụn vặt, nhưng nước chảy đá mòn, cuối cùng thu hoạch ích lợi, chưa chắc kém hơn so với ôm một bộ 'địa phương huyện chí'."

Thiếu niên phát hiện có một con hoàng điểu đậu trên thạch lương, thỉnh thoảng hót líu ríu.

Nho sĩ hai tay chấp sau lưng, ngửa đầu nhìn hoàng điểu, vẻ mặt ngưng trọng.

Thiếu niên nhìn không ra có bất luận dị dạng gì.

Tề Tĩnh Xuân đột nhiên nhìn phía ngõ Nê Bình, chau mày.

Nho sĩ nhẹ nhàng thở dài nói: "Sâu trùng ngủ đông dần dần nghe thấy tiếng xuân, chui từ dưới đất lên. Nhưng thân là khách nhân, lại lén lút dưới mắt chủ nhân, đi mưu mẹo nham hiểm, có phải là quá đáng không? Thật sự cho rằng dựa vào non nửa chén nước tự chủ trương, là có thể muốn làm gì thì làm ở chỗ này?"

Triệu Diêu lo lắng hỏi, "Tiên sinh?"

Nho sĩ khoát khoát tay, ý bảo việc này không quan hệ với thiếu niên, chỉ là mang theo hắn đi tới dưới tấm biển cuối cùng.

Thiếu niên Triệu Diêu giống như chợt nghe được một tiếng sâu trùng ngủ đông thức giấc vào mùa xuân, bất chợt dừng chân, ánh mắt thắng tắp ngơ ngác.

Chỉ thấy cách đó không xa, có một vị thiếu nữ áo đen đầu đội mạn che mặt, vải mỏng che dung nhan, vóc người cân xứng, không tinh tế, cũng không đầy đà, bên hông treo một thanh trường kiếm vỏ tuyết trắng, một thanh đao nhỏ bao màu xanh, đứng ở dưới tấm biển "Khí Trùng Đầu Ngưu", khoanh hai tay trước ngực, ngầng đầu lên.

Nho sĩ cảm thấy buồn cười, nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Thiếu niên chỉ là ngây ra như phống, căn bản không có lĩnh hội nhắc nhở "Phi Lễ Vật Thị" của tiên sinh.

Nho sĩ cười hiểu ý, cũng không khiển trách, càng không hề ho khan Đại Sát phong cảnh, tùy ý để thiếu niên si ngốc nhìn phía thiếu nữ kia.

Thiếu nữ có vẻ như từ đầu đến cuối không có nhận thấy được ánh mắt của thiếu niên.

Cô ấy tựa như vô cùng tán thưởng "Khí Trùng Đẩu Ngưu" bốn chữ này, so với ba tấm biển đầu tiên được nhiều người viết đoan trang nghiêm túc và trang trọng, chữ trên tấm biển này viết ra trong đơn độc, thần vận bên trong, quả thật là gần như cố tình làm bậy.

Nàng ấy thích!

Thiếu niên đột nhiên tỉnh lại, thì ra là tiên sinh vỗ một đầu vai hắn cái, cười nói: "Triệu Diêu, ngươi nên trở về trường học dọn đồ về nhà."

Thiếu niên mặt đỏ lên, cúi đầu, theo tiên sinh cùng nhau trở về trường.

Thiếu nữ lúc này mới chậm rãi buông lỏng những ngón tay đang cầm chuôi đao ra.

Xa xa, nho sĩ trêu ghẹo nói: "Triệu Diêu ơi Triệu Diêu, ta đã cứu ngươi một mạng."

Thiếu niên khiếp sợ nói: "Tiên sinh?"

Nho sĩ do dự một chút, thần sắc nghiêm túc nói: "Sau này nhìn thấy nàng ta, ngươi nhất định phải tránh đường vòng mà đi."

Thiếu niên áo xanh tao nhã, trong mắt có chút kinh ngạc, cũng có chút mất mát, "Tiên sinh, đây là vì sao hả?"

Tề Tĩnh Xuân suy nghĩ một chút, nói ra một câu ngôn luận rất định luận, "Nàng ta phong duệ vô cùng, đã định trước là một thanh kiếm không vỏ."

Thiếu niên muốn nói lại thôi.

Vị nho sĩ trung niên cười nói: "Đương nhiên, nếu như chỉ là len lén thích ai, đạo tổ phật đà cũng ngăn không được. Ngay cả là vị chí thánh tiên sư của chúng ta, trong khuôn khổ và phép tắc nhiều như vậy, cũng bất quá báo cho "Phi lễ vật ngôn, thị, thính, động" mà thôi, cũng không nói gì đến phi lễ vật tư." (*Phi lễ chớ nói, nhìn, nghe, động chạm – Phi lễ vật tư: Phi lễ chớ nghĩ)

Thiếu niên giờ phút này đột nhiên như là bị ma quỷ ám ảnh, lớn tiếng thốt ra: "Nàng ấy rất thơm!"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, thiếu niên ngơ ngác.

Nho sĩ có chút đau đầu, cũng không phải tức giận, mà là cục diện tương đối vướng tay chân, trầm giọng nói: "Triệu Diêu, xoay người sang chỗ khác!"

Thiếu niên vô thức xoay người, đưa lưng về tiên sinh.

Dưới đền thờ, thiếu nữ quay đầu, sát khí tận trời.

Nàng ấy đầu tiên là để hai tay xuống, ngón cái của hai tay đều đặt trên chuôi kiếm, chuôi đao.

Sau đó nàng bắt đầu đi bước nhỏ, ước chừng sau bốn năm bước, tay chân chợt phát lực, trường kiếm ba thước dưới vỏ kiếm tuyết trắng, đao mỏng tinh tế trong vỏ đao xanh lục, dẫn đầu ra khỏi vỏ, hướng về phía trước, cùng lúc đó, thân hình dựng lên, hai tay cấp tốc cầm đao kiếm, không nói hai lời, chém xuống phủ đầu!

Khoảng không giữa thiếu nữ áo đen và vị tiên sinh dạy học của trấn nhỏ, bị hai cánh tay nhỏ nhắn, kéo dài, vẽ ra hai ánh sáng ngọc hình cung.

Không cần thần thông, cũng không thuật pháp.

Thuần túy là một chữ Nhanh!

Nho sĩ thần sắc thanh thản, không có bất luận ý tránh né, chỉ là nhẹ nhàng giậm một chân.

Một trận rung động xuất hiện.

Sau một khắc, thân thể thiếu nữ rút lại, sát ý càng nặng hơn.

Một đao một kiếm vốn dĩ thế như chẻ tre, hoàn toàn thất bại không nói, cả người nàng đã đứng ở chổ đao kiếm ra khỏi vỏ.

Nho sĩ mim cười nói: "Không tồi, sư tử vồ thỏ dùng toàn lực. Chỉ bất quá nói một chút, đệ tử của ta, quả thật mạo phạm cô nương, thế nhưng tội không đáng chết đúng không?"

Thiếu nữ cố ý làm tiếng nói trở nên thành thục, đem kiếm chậm rãi để vào bên trong vỏ, biến thành tư thái một tay cầm đao, dùng mũi đao chỉ thẳng nho sĩ, "Ông "Cảm thấy" như thế nào, đó là chuyện của ông, ta mặc kệ."

Thiếu nữ bước tới một bước, "Ta làm như thế nào, là chuyện của ta. Đương nhiên, ông có thể... Quản!"

Vọt tới cực nhanh!

Mặt đất nơi nàng dẫm lên, nhất thời sụp ra hai hố nhỏ.

Nho sĩ một tay để sau lưng, một tay nắm lại thành quyền, đặt ở trước bụng, cười nói: "Binh gia võ đạo, duy nhanh không phá. Chỉ tiếc trong khối thiên địa hình vuông này, dù cho sắp sụp đổ, nhưng chỉ cần là trước đó, dù mười vị lục địa thần tiên liên thủ phá trận, bất quá cũng là kiến càng lay cổ thụ. Huống chi là người?

Thiếu nữ sau một khắc, lần thứ hai vô duyên vô cớ xuất hiện ở mười bước bên trái nho sĩ.

Nàng như đang suy nghĩ, nhắm mắt lại.

Nho sĩ lắc đầu cười nói: "Cũng không phải là thủ thuật che mắt, khối thiên địa hình vuông này, cùng loại với cái gọi là tiểu thiên thế giới của phật gia, ở chỗ này, ta chính là..."

"?Ô?"

Lão đột nhiên kinh ngạc ra, liền dừng ngôn ngữ lại, trong nháy mắt đi tới thiếu nữ bên cạnh, nhìn từ trên xuống, hai ngón tay nhẹ nhàng cầm mũi đao.

Lão hỏi: "Là ai dạy ngươi đao pháp và kiếm thuật?"

Thiếu nữ không mở mắt, tay trái cầm chuôi kiếm vừa trở vào bao, một đạo hàn quang quét ngang bên hông nho sĩ, nỗ lực đem eo đối phương chặt đứt.

Lão nho sĩ đang dùng hai ngón tay kẹp mũi đao quát khẽ: "Lui!"

Trên mặt đất vang lên một tiếng rầm cộng hưởng, bụi bặm đầy trời, một lát sau, lộ ra thân ảnh đầu đội mạn che của thiếu nữ, đứng hai chân một trước một sau, từ dưới chân nàng, đến trước người nho sĩ, xuất hiện một cái khe, giống như là bị phá tung ra.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 24: ThiếU Nữ Và Phi KiếM (3)

Thiếu nữ hai tay huyết nhục không rõ.

Đao ra khỏi vỏ, kiếm cũng ra khỏi vỏ, thế nhưng nàng lưu lạc đến nông nỗi bị người tay không đoạt đao.

Hơn nữa trong lòng nàng biết rõ ràng, kẻ địch ngoại trừ khối thiên địa này ra, luận tu vi thực lực cũng áp chế cảnh giới của mình.

Đây là kỹ không bằng người.

Mà tu vi càng không được.

Cả người nàng như nằm trong biên giới bạo sát.

Sợ rằng bản thân thiếu nữ cũng không ý thức được, lấy bản thân nhìn ra bốn phía, tia sáng đều xuất hiện vặn vẹo.

Vị tiên sinh này rốt cuộc là người giảng đạo lý, thiện giải nhân ý khuyên: "Ngươi tạm thời tốt nhất đừng so sánh với ta, có thể sẽ gây trở ngại tâm tình võ đạo của ngươi. Con đường võ đạo, tuần tự như tiến, chí quan trọng yếu."

Hình dạng lúc này của lão có chút cổ quái, một tay dẫn theo mũi đao, một tay cầm ngang thân kiếm.

Lão đột nhiên nở nụ cười, mô phỏng theo khẩu khí của thiếu nữ, "Làm ra vẻ" nói: "Có nghe hay không, là quyền tự do của ngươi, nói hay không, là chuyện của ta."

Thiếu nữ im lặng chốc lát, trầm thấp nói: "Thụ giáo!"

Nho sĩ cười gật đầu, cũng không phải là là một nữ tử ngang ngược kiêu ngạo bệ vệ ương ngạnh, cái này tốt, lão nhẹ nhàng đem đao vứt cho thiếu nữ, nói: "Đao trước tiên trả lại ngươi."

Lão cúi đầu nhìn trường kiếm trên ngón tay, hơi rung mình.

Phượng hoàng non so với phượng hoàng già.

Nho sĩ tiếc hận nói: "Tính chất của thanh kiếm này tương đương không tầm thường, nhưng khoảng cách so với đứng đầu, vẫn có chút chênh lệch, dẫn đến tối đa chỉ có thể chịu phân lượng của hai chữ, đều có chút miễn cưỡng, bằng không với tư chất căn cốt của ngươi, không nói toàn bộ bốn chữ, ba chữ, khẳng định dư dả..."

Lúc lão thở dài, tiện tay giơ lên, quát khẽ: "Sắc!"

Hai luồng tia sáng chói mắt từ trên tấm biển "Khí Trùng Đầu Ngưu" bay vút ra.

Bị nho sĩ vung tay áo chụp hai cái, nhập giữa trường kiếm.

Trên tấm biển, hai chữ "Khí" "Ngưu", khí thế vẫn còn.

Nhưng hai chữ "Trùng" "Đấu", dường như là một vị lão nhân tuổi xế chiều trên giường bệnh, sau hồi quang phản chiếu, rốt cục hoàn toàn mất đi tinh khí thần.

Nho sĩ run run cổ tay, thanh trường kiếm trong chớp mắt về tới vỏ kiếm của chủ nhân, bởi vì đã trở vào vỏ, cho nên tạm thời không người biết, trên thân kiếm có hai cổ khí túc chạy như giao long.

Một màn kế tiếp, khiến cho ngay cả Tề Tĩnh Xuân trải qua vô số tang thương đều cảm thấy khiếp sợ.

Thiếu nữ chậm rãi tháo xuống vỏ kiếm, tiện tay vung mạnh, cả thanh trường kiếm cắm xuống mặt đất, sau khi tháo lụa che mặt xuống, ánh mắt đầy kiên nghị nói, "Cái này không phải kiếm đạo ta truy cầu."

Nho sĩ liếc mắt nhìn thanh kiếm bị thiếu nữ bỏ qua, ở sâu trong nội tâm cảm thấy một loại trầm trọng đã lâu, hỏi một câu có vẻ mất thân phận: "Ngươi biết ta là ai không?"

Thiếu nữ gật đầu, lại lắc đầu, "Ta nghe nói ở đây cách mỗi một giáp thời gian, sẽ thay một vị thánh nhân trong tam giáo, tới đây chủ trì một tòa đại trận vận chuyển, đã được mấy ngàn năm, thường thường có người sau khi rời khỏi nơi này, hoặc người mang dị bảo, hoặc tu vi đột nhiên tăng mạnh, cho nên ta đã nghĩ đến xem. Lúc gặp ông, ta xác định thân phận của ông, nếu không lúc đó ta ra tay, sẽ không gọn gàng dứt khoát như vậy."

Tề Tĩnh Xuân lại hỏi: "Vậy ngươi có biết hay không, vừa rồi bản thân rốt cuộc bỏ qua cái gì?"

Thiếu nữ im lặng không lên tiếng.

Thanh kiếm trong vỏ trên mặt đất, lưỡi kiếm run không ngừng, như khuynh quốc giai nhân đang nức nở ai oán, đau khổ cầu xin tình nhân hồi tâm chuyển ý.

Thiếu niên từ lâu len lén quay đầu, cẩn thận nhìn thiếu nữ xa xa.

Nho sĩ mặc dù học thức uyên bác, đối với cái này vẫn là nghĩ hoài không hiểu được, cũng không thể đem trường kiếm ẩn chứa khí số thật lớn, mạnh mẽ ép đưa cho thiếu nữ, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là ra nhắc nhở: "Cô nương, tốt nhất thu hồi thanh kiếm. Kế tiếp, trấn nhỏ sẽ rất không... Thái bình. Thêm một món đồ phòng thân, chung quy là sự tình tốt."

Thiếu nữ cũng không nói, xoay người liền đi.

Vẫn là không muốn mang thanh kiếm.

Tề Tĩnh Xuân có chút bất đắc dĩ, vung tay áo, đem thanh kiếm lên thạch trụ trên cao của đền thờ, nếu có người mạnh mẽ rút ra, tất nhiên sẽ quấy nhiễu đến trung tâm tọa trấn của mình, giống như "Thuyết Thư tiên sinh" trước đó một tối một sáng, hai lần ra tay, cũng không có tránh được vị tiên sinh này xa xa quan tâm.

Tự mình đem Triệu Diêu một đường từ trường đưa đến đại trạch Triệu gia ở phố Phúc Lộc, nho sĩ trung niên chậm rãi mà đi, mỗi khi lão đi ra một bước, ở những chổ bí mật trong những căn nhà có đình viên um tùm nằm hai bên đường, sẽ gặp những ánh mắt đầy màu không dễ phát hiện, chợt lóe rồi biến mất.

Tề Tĩnh Xuân nỉ non: "Kỳ quái, tiểu nha đầu này từ đâu đến? Không phải là đệ tử ngoại biên của tiên gia bổn châu?"

Sau khi trở về trường, trước bàn lão ngồi, có đặt một ngọc khuê (ngọc khuê: dụng cụ bằng ngọc dùng trong nghi lễ của vua chúa thời xưa, trên nhọn dưới vuông), dài chừng một thước hai, tại bốn góc điều khắc tứ trấn chi sơn, ý là tứ phương yên ổn, chính diện có khắc đầy những chữ Triện, không dưới trăm chữ.

Theo lễ chế Nho giáo, vốn dĩ chỉ có thiên tử một quốc gia, mới có thể nắm giữ khuê.

Đủ có thể thấy ý nghĩa trọng đại của ngôi trấn nhỏ này.

Lật qua mặt bên, mặt trái ngọc khuê lại chỉ khắc hai chữ.

Chữ viết chuẩn mực nghiêm cẩn, lại phong thần độc tuyệt.

Gân cốt cực tráng, thần ý cực dài.

Trên án thư, còn có một bức mật thư vừa nhận không bao lâu.

Nho sĩ mái đầu hơi bạc viền mắt ửng đỏ, "Tiên sinh, học sinh vô năng, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn ngài chịu nhục đến tận đây..."

Nho sĩ nhìn phía ngoài cửa sổ, cũng không lộ nhiều buồn vui, chỉ là thần sắc có chút tịch mịch, "Tề Tĩnh Xuân thẹn với ân sư, sống tạm trăm năm, chỉ nợ cái chết."

Khi Tống Tập Tân từ trong phòng lấy ra một món đồ, đặt lên bàn, Phù Nam Hoa mặc kệ che giấu ra sao, đều giấu không được vẻ mừng như điên trên mặt.

Một chiếc ấm nhỏ nhìn không bắt mắt, trên ấm đề là "Sơn Tiêu".

Tống Tập Tân hai tay đặt trên mặt bàn, thân thể nghiêng về trước, cười tủm tỉm hỏi: "Cái ấm này giá trị bao nhiêu?"

Thiếu thành chủ của Lão Long Thành, thật vất vả thu hồi tầm mắt khỏi ấm, ngầng đầu thành khẩn nói: "Đặt ở vương triều thế tục buôn bán, một lượng bạc cũng không giá trị. Thế nhưng nếu như giao do ta, có thể mua về một tòa thành."

Tống Tập Tân hỏi: "Mấy vạn người?"

Phù Nam Hoa vươn ba ngón tay.

Tống Tập Tân à một tiếng, bĩu môi, "Thì ra là ba mươi vạn."

Phù Nam Hoa ngần người, cười ha ha.

Hắn vốn tưởng rằng Tống Tập Tân sẽ nói ba vạn người.

Ở ngõ Hạnh Hoa bên kia, có một nam tử chất phác ngồi xổm bên giếng sắt, nhìn chằm chằm vào khoá sắt khoá chặt trên cái bệ.

Như là đang suy nghĩ làm sao dọn đi nó.

Thiếu nữ áo đen đeo mạn che mặt, khí chất lạnh lùng nghiêm nghị, tùy ý đi lại trên trấn nhỏ, không có mục đích, lúc này chỉ mang theo một thanh đao trong vỏ màu xanh, hai ngón tay được băng bó sơ sài mà thôi.

Khi nàng vừa đi vào một ngõ nhỏ không biết tên.

Vù một cái, phá không tới, sau đó dừng lại phía sau trái thiếu nữ, rung lên vù vù.

Thiếu nữ nhíu mày, đầu cũng không quay lại, từ trong hàm răng phát ra một chữ, "Cút!"

Lại vù một cái.

Chuôi "Phi kiếm" chui ra khỏi vỏ bay đến tận đây, sợ đến mức quả thật như trốn trở về vỏ.

Thiếu nữ kiêu ngạo.

Phi kiếm nhu thuận.

**

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 25: Ngõ Nhỏ (1)

Thiếu nữ áo đen đi hướng chỗ sâu ở trong ngõ nhỏ, thỉnh thoảng sẽ có nhà treo đèn lồng vui mừng, so sánh với những người khác, thiếu nữ che mặt không có phô trương gì của gia tộc, không có dây mơ rễ má gì, nàng cô độc như thế, xông vào trấn nhỏ.

Ngõ nhỏ cách đó không xa, có một người thiếu niên áo gấm đang đứng, hai tay đang nâng lên một ngọc tỷ màu xanh, cỡ bằng bàn tay, điêu khắc long bàn hùng cứ, tại ánh mặt trời chiếu xuống, rạng rỡ lấp lánh, trong ngọc tỷ mơ hồ có từng tia sáng mờ sáng lên. Thiếu niên áo gấm ngầng đầu hí mắt nhìn chí bảo trong tay, vẻ mặt say sưa.

Tại bên cạnh hắn, có một lão nhân cao to quỳ một gối xuống, đang dùng tay áo tỉ mỉ chà lau bùn đất trên giày của thiếu niên.

Ánh mắt của thiếu niên áo gấm, thật ra cũng sớm phát hiện thiếu nữ kỳ quái, đầu mạn che mặt đội kiểu dáng không bắt mắt, eo mang một thanh đao vỏ xanh, bước tiến trầm ổn, rõ ràng, nàng ấy tuyệt không phải là người địa phương trong trấn nhỏ.

Chỉ bất quá thiếu niên áo gấm không thèm để ý, vẫn đang tỉ mỉ ngắm nhìn ngọc tỷ cổ xưa ngàn năm, ở sâu trong nội tâm, hắn thậm chí hy vọng thiếu nữ tâm sinh ý niệm đoạt bảo trong đầu, bằng không thật sự không thú vị.

Dù sao hắn đã đắc thủ được hai món đồ, thu hoạch phong phú, vượt xa dự đoán, thật sự nếu không tìm chút chuyện để làm, hắn cũng chỉ có thể

mang theo lão nô rời đi, đối với vị thiếu niên này mà nói, sẽ cảm thấy thiếu sót cái gì đó.

Đã tốt hơn so với lúc hắn ở trong ngôi nhà bên ngoài trấn nhỏ kia, trên người mặc cửu mãng đại bào màu vàng hoàng kim, chỉ tiếc, từ đầu đến cuối thiếu mất một trảo.

Tới trấn nhỏ này, mỗi vị tuyển chọn, phải mang theo ba miếng tín vật, phân biệt bỏ vào ba túi gấm, trước đó giao cho người trông cửa một túi, thuộc về phí qua đường phải móc ra, mặc kệ người trông cửa thân phận cao thấp, bất luận cửa thành rách nát ra sao, mặc dù là một quân chủ quốc gia, hoặc là một tông tổ sư tới đây, cũng phải thành thật dựa theo cái quy tắc này. hai túi gấm còn lại, ý tứ là được phép tối đa mang hai bảo vật ra trấn nhỏ, bằng không mặc cho người ở chỗ này cướp đoạt đến mười món, trăm món bảo bối, cũng phải lần lượt trả lại. Tín vật trong túi, là ba loại đồng tiền có hình dạng và cấu tạo đặc thù, phân biệt là tiền áp thắng để bách tính ăn mừng trên phố phường, tiền đón xuân hoàng cung mỗi năm giắt trên bùa hoa đào, cùng với tiền nuôi dưỡng được đắp trong lòng bàn tay của tượng Thành Hoàng, nói là đồng tiền, thật ra tính chất là kim tinh quý hiếm dị thường, đối với đại đa số phàm phu tục tử "Dưới chân núi" mà nói, ngay cả bạc ròng quan gia đều không thường thấy, huống chi là một túi "Hoàng kim " nặng trịch, quả thật đủ để cho người cam tâm tình nguyện tới chào hàng đồ gia truyền.

Thiếu niên áo gấm đối với ba loại đồng tiền không được chính sử ghi chép, nghiên cứu một đường, cũng không suy nghĩ ra bất luận môn đạo gì.

Phía trước, thiếu nữ cả người tản ra một loại khí tức lạnh lùng nghiêm nghị, đi thẳng tới, không coi hai người chủ tớ trong ngõ nhỏ ra gì.

Thiếu niên áo gấm lâm thời sửa thay đổi chủ ý, thu hồi vậy phương ngọc tỷ, trang nhập một con đã sớm chuẩn bị cho tốt của túi tử, hệ đọng ở

bên hông, thế nhưng vẫn như cũ đứng ở ngõ nhỏ trung ương, không có muốn cho đường ý của.

Lão nhân với thân hình cao lớn, làn da trắng nõn cũng đứng lên, tiếng nói âm nhu, nhỏ giọng nhắc: "Điện hạ, người này có bước chân của một luyện gia tử, không thể phớt lờ. Nếu ở bên ngoài trấn nhỏ, tự nhiên không cần lưu ý. Thế nhưng ở đây, dù là chúng ta đi võ đạo khí lực thuần túy, lúc nào cũng thừa nhận áp chế của thế giới này, cực kỳ khó chịu. Chỉ cần toàn lực vận chuyển khí tức, khiếu huyệt mở rộng ra, sẽ như là Giang Hải chảy ngược, khiếu huyệt kinh mạch sẽ hồng thủy tràn lan, càng không thể vãn hồi, đến lúc đó chúng thần chết là chuyện nhỏ, an nguy của điện hạ mới là chuyện lớn. Nếu như bởi chúng thần chiếu cố không chu toàn, ảnh hưởng đến thiên thu đại nghiệp tu đạo của điện hạ, xuất hiện trở ngại, sau khi trở về, chúng thần làm sao bàn giao cùng bệ hạ và nương nương?"

Thiếu niên áo gấm bỡn cợt: "Ngô gia gia, người ra cung sau, trở nên nói nhiều rồi. Trước đây trong cung, người quanh năm suốt tháng cũng chỉ nói đi nói lại có mấy câu, so với con vẹt do chính tay ta nuôi còn không bằng."

Lão nhân tự xưng "Chúng thần", trong khung lộ ra vẻ khúm núm, nhất là trong lòng chỉ nghĩ đến chủ nhân, chỉ có thể là hoạn quan trung thành và tận tâm trong cung.

Lão thấy vị tiểu chủ nhân này hình như không có nghe rõ ràng ngụ ý của mình, chỉ phải càng nói trắng ra thêm: "Điện hạ, người ở trong ngõ nhỏ này, đã có thể tạo thành uy hiếp đối với điện hạ."

Thiếu niên áo gấm lười biếng cười nói: "Tuy rằng ta đã sớm nghe nói trên đường tu hành, tam giáo cửu lưu ngư long hỗn tạp, rất nhiều tà môn ma đạo, càng nhiều bàng môn tả đạo, thế nhưng ta và nàng ấy bất quá bình thủy tương phùng một hồi, nàng ta lại muốn nổi máu tham tài, sát nhân

đoạt bảo? Không quá có thể chú? Nếu như người người "Trên núi" như vậy, chẳng phải là đã sớm thiên hạ đại loạn?"

Lão nhân thở dài, vương triều dưới chân núi và tiên gia trên núi, hai bên bằng mặt không bằng lòng, thật ra là lập trường nước sông không phạm nước giếng.

Thiếu niên áo gấm có chút nản lòng thoái chí, "Được rồi được rồi, đem món nợ này tính trên đầu một nha đầu, không phải hành vi của đại trượng phu."

Thiếu nữ đi tới trước người hắn, tay trái đè chuôi đao lại.

Thiếu niên áo gấm cười cười, nghiêng thân, ý bảo thiếu nữ đi trước.

Thiếu nữ áo đen cũng hơi thả chậm bước chân, hơi nghiêng người, ánh mắt sau mạn che mặt, tràn ngập đề phòng cảnh giác.

Lão hoạn quan phát hiện thiếu nữ dùng vải bông băng bó hai tay bị thương, không nhịn được chau mày.

"Làm càn!"

Chợt lão nhân gầm lên một tiếng, như sấm mùa xuân, hai chân phóng ra, thân ảnh cao to liền đi tới trước người thiếu niên áo gấm, lão nhân phía sau lưng nhẹ nhàng dựa vào, dùng lực đem thiếu niên đẩy vào vách tường ngõ nhỏ, đồng thời tay trái mở ra.

Lòng bàn tay truyền đến một tiếng chạm to lớn.

Thì ra là có người dùng cục đá làm ám khí, phóng đến bên đầu của thiếu niên áo gấm.

Thanh thế kinh người, đạo lực hầu như đủ để xỏ xuyên qua một bức tường.

Lão nhân bóp nát hòn đá cỡ nắm tay trong lòng bàn tay, cũng không lao về hướng tên thích khách kia, mà là tay phải ra một quyền hướng về thiếu nữ áo đen.

Thiếu nữ nắm đao không chút do dự, tránh áp lực mạnh mẽ rút đao ra khỏi vỏ của bản năng, mà là nghiêng đầu, vừa vặn tránh thoát một quyền cương mãnh.

Quyền phong mãnh liệt, trong nháy mắt thổi loạn sa mỏng che mặt của thiếu nữ.

Lão nhân cao to biến quyền thẳng thành quét ngang, nắm tay vừa lúc đập đầu của thiếu nữ.

Quyền thế viên chuyển như ý, không hề ngưng trệ.

Thiếu nữ đành phải cấp tốc giơ lên hai tay, hai tay đặt cùng một chỗ, che bên ngoài tai, bày ra tư thái phòng ngự thập tự giao nhau, che ở phía trước đường quyền.

Sau một khắc, cả người thiếu nữ lui ra ngoài hơn mười bước.

Thiếu nữ nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, vươn bàn tay được quấn vải bông thấm ra máu tươi, chỉnh sửa lại mạn che mặt có chút nghiêng lệch.

Nàng có chút tức giận.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 26: Ngõ Nhỏ (2)

Thiếu nữ xoay người, nhìn nhìn lão nhân cao to một chút, có nề nếp nói: "Nếu như không phải ta, cũng đã là một người chết rồi."

Lão nhân ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ vì so ra, vị lão hoạn quan đối với ám sát đánh lén có thể nói kinh nghiệm phong phú, đã đem trình độ nguy hại của thiếu nữ, giảm xuống thứ hai, thứ nhất chính là người ra tay đang ngồi trên ghế xếp ở bên đầu kia của ngõ nhỏ.

Đương nhiên, ngõ nhỏ ngoại trừ hai người chủ tớ, người ngoài chân chính, cũng chỉ còn lại hai người.

Ngõ nhỏ bên kia, là một người bịt mặt cao cao gầy gầy.

Cánh tay cực kỳ tráng kiện, cơ thể như thiết cầu.

Bên hông giắt hai túi, chứa đầy vật thể hình tròn.

Hắn ta đứng ở tại chỗ, hình như đang nói, đánh lén trước đó, thật ra chỉ là nhắc nhở mà thôi.

Ánh mắt âm u lạnh lẽo, xẹt qua trên người thiếu nữ.

Nam nhân nhếch miệng, thè lưỡi, ánh mắt cực nóng.

Thiếu nữ cười ha ha, nói hai chữ.

"Trở về!"

Vừa dứt lời.

Một kiếm bay đến.

Phi kiếm đi tới bên cạnh thiếu nữ, vờn quanh nàng cấp tốc xoay tròn, như đứa bé làm nũng.

Nàng tức giận nói: "Cút!"

Phi kiếm chợt lóe rồi biến mất.

Chủ tớ hai người, ngây ra như phỗng.

Lão hoạn quan già cũng không phải là khiếp sợ phi kiếm thuật.

Mà là đối với thiếu nữ có thể tùy ý khống chế phi kiếm, mà cảm thấy sợ hãi từ đáy lòng.

Loại cảm giác này, khiến cho lão hoảng hốt, như về tới thời thiếu niên, lần đầu vào cung, nơm nớp sợ sợ, mỗi ngày xa xa nhìn vị tiền bối mặc mãng phục đỏ thẫm, hành tẩu dưới tường của hoàng cung.

Đương nhiên không phải kính nể vị hoạn quan ngay cả tên cũng không biết, mà là sơ màu đỏ tươi chói mắt.

Thiếu niên áo gấm sau khi lấy lại tinh thần, cười cười, tràn ngập tự giễu, đi về phía trước một bước, quan tâm hỏi: "Ngô gia gia, không có việc gì chứ?"

Lão hoạn quan tóc trắng xoá sắc mặt trầm trọng, lắc đầu nói: "Cẩn thận tốt hơn. Thật sự không được, chúng ta liền..."

Thiếu niên nhanh chóng xua tay, hỏi: "Bằng không chúng ta nói xin lỗi?"

Lão nhân có chút trở tay không kịp, mặt đầy bi phẫn và tự trách.

Chủ nhục thần chết.

Nhất là để vương!

Thế nhưng thiếu niên áo gấm đã cười nói: "Ngô gia gia, làm ra chuyện sai, nói lời xin lỗi, có cái gì khó."

Lão nhân vẫn cảm thấy không thích hợp, thiếu niên áo gấm đã đi đến hướng thiếu nữ.

Trong bất chợt, lão nhân cảm xúc ngồn ngang.

Thì ra thiếu niên cũng không một chút câu nệ.

Thiếu nữ che mặt không có để ý tới thiếu niên áo gấm đang đi về hướng của mình, tầm mắt vượt qua đầu vai thiếu niên, nhìn về lão nhân cao to đang nhắm mắt theo đuôi, thần sắc buồn bực nói: "Mới vừa rồi ông một lời không hợp liền muốn giết người, tuy rằng ông có lý do của ông, thế nhưng ta cảm thấy như vậy là sai."

Thiếu niên áo gấm đi đến cách thiếu nữ lạnh lùng nghiêm nghị khoảng bảy tám bước chân, dừng thân hình lại, ánh mắt chân thành nói: "Ta là Cao Chấn, là người của quận Dặc Dương Đại Tùy. Ngô gia gia nếu có chỗ đắc tội, ta nguyện ý hướng cô nương xin lỗi và bồi thường."

Lão nhân cao to đứng ở phía sau thiếu niên áo gấm, tâm tình phức tạp. Cái gọi là Cao thị đệ tử của Dặc Dương quận Đại Tùy, thật ra bất quá là một cách nói hàm súc mà thôi. Đại Tùy quốc lập quốc một ngàn hai trăm năm, người ngồi long ỷ đều họ Cao, Thái tổ hoàng đế là Long Hưng cho quận Dặc Dương.

Thiếu nữ không mấy quan tâm với cái này, giơ hai tay buộc chặt dây lưng, nói với lão nhân: "Nếu là bên ngoài, đối mặt một vị võ đạo đại tông sư vô cùng có khả năng đã "Ngự phong đi xa", ta cũng không đối thủ. Thế nhưng giờ này phút này, ta chỉ cần mượn thanh phi kiếm này, ông hắn phải chết không thể nghi ngờ."

Lão nhân cao lớn cười lạnh nói: "Chỉ cần tên thích khách kia trước đó biết được đòn sát thủ của côô, với khí lực tiểu tông sư đỉnh phong của hắn, chỉ bảo vệ chổ hiểm, mặc cho cô đâm thủng mười kiếm thì làm sao? Hắn còn như vậy, huống chi ta cao hơn hắn hai cảnh giới, bên trong còn có một cửa bị coi là lạch trời võ đạo. Cô gái nhỏ, ta không biết sức mạnh, mới nói được bốn chữ "Chắc hắn phải chết'."

Thiếu nữ nhíu nhíu mày, một tay lặng yên đỡ lấy chuôi đao, "Ta là người rất sợ phiền phức, càng không thích cãi nhau với người, nếu không chúng ta ra tay thử thật giả? Ai thắng người đó có đạo lý, thế nào?"

Lão nhân hiếm khi có cơ hội bị người uy hiếp nên có chút căm tức. Nếu như không phải thân ở chỗ biến hoá kỳ lạ thần tăng quỷ ghét này, thì với tu vi của thiếu nữ như vậy, mặc cho nàng có thiên phú dị bẩm, lão nhân một tay cũng có thể nghiền đè hành hạ đến chết mười người. Lui một bước nói, nếu như không phải có trọng trách trong người, cần chiếu cố điện hạ trẻ được Đại Tùy quốc ký thác kỳ vọng cao, lão nhân dù cho liều mạng bị đại đạo nơi này tự hành tuần hoàn trấn áp trọng thương, cũng muốn giáo huấn thiếu nữ không biết trời cao đất rộng một chút, trâu nghé mới sinh không sợ hổ, dũng khí có thừa, nhưng cũng không có nghĩa mãnh hổ sẽ không đem trâu nghé ăn không còn miếng thịt nào.

Thiếu niên áo gấm tự xưng Cao Chẩn nhanh chóng hoà giải: "Nếu như cô nương nhất định phải truy cứu, ta nguyện ý lấy ra vật này làm bù đắp."

Cao Chẩn cúi đầu mở túi gấm bên hông, móc ra ngọc tỷ, một tay nâng lên, đưa đến trước thiếu nữ che mặt, "Để biểu thị thành ý, chỉ cầu cô nương

không nên cứu Ngô gia gia vô tâm mạo phạm lúc trước, ông dù sao cũng là xuất phát từ trung nghĩa, cũng không có hại người chi tâm."

Lão hoạn quan cao to mi trắng tóc bạc nhất thời sợ hãi, vội guỳ gối, thấp thỏm nói: "Điện hạ không thể! Lão nô thấp kém cỡ nào, ngọc tỷ này cũng cơ duyên của điện hạ, là bảo vật thuần túy thế gian hiếm có, thậm chí có thể được dân gian thờ cúng, hai cái làm sao có thể so sánh, điện hạ đây là muốn bức tử lão nô!"

Sắc mặt của thiếu niên xuất thân thiên hoàng hậu duệ quý tộc họ Cao lập tức trở nên cứng ngắc.

Thiếu nữ coi như có chút không nhịn được, châm chọc cười nói: "Éch ngồi đáy giếng nhìn bầu trời qua miệng giếng, mỗi người đều thích coi trọng bản thân. Đem ngọc tỷ thu trở về đi, ta vẫn rất thích một câu nói, gọi là quân tử không đoạt đồ người khác."

Thiếu nữ hành sự thẳng thắn, xoay người bỏ đi.

Thiếu niên áo gấm như trút được gánh nặng, "Đứng lên đi, Ngô gia gia, quỳ nhiều kỳ cục. Đại Tùy mười hai vị Đại Điêu tự ta, xưa nay chỉ quỳ đế vương, cái này nếu như bị người của Lục Khoa Ngôn Quan hoặc là Lễ Bộ nhìn thấy, lấy ra nói chuyện, hai chúng ta đều không may. Được rồi, hành trình trấn nhỏ lần này, ta nhận được tổ tông che chở, viên mãn hoàn thành, chúng ta không nên tự nhiên gây trở ngại, nhanh chóng rời nơi đây, hơn nữa sau khi ra ngoài cùng người một nhà tiếp ứng, cũng không thể mất cảnh giác, phải biết rằng Viên, Tào hai nhà trong Lục Đại Trụ quốc của vương triều Đại Ly, tuy là trận doanh đối lập, thế nhưng rất không may m ắn, cái hai trụ cột này của Đại Ly, có thù không đội trời chung với Cao thị Đại Tùy chúng ta, chỉ cần Ngô gia gia ở đây có ngoài ý muốn, chiến lực bị hao tổn, ta rất khó bình yên vô sự trở về Đại Tùy."

Lão nhân gật đầu, chậm rãi đứng dậy, "Lão nô biết được chuyện tình nặng nhẹ, cấp bách."

Khi lão nhân nói đến "Cấp" chữ này, thiếu nữ che mặt đã đi ra ngoài hơn hai mươi bước.

Thiếu niên áo gấm bên cạnh phất qua một trận gió mát, sợi tóc và ống tay áo đều bị thổi phất lên.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 27: Tương PhùNg (1)

Thì ra vị lão nhân quyền hành lừng lẫy của Đại Tùy, căn bản là không có tâm tư buông tha thiếu nữ, lúc này đã lao tới, ba bước giẫm trên mặt đất, âm thanh vang dội, xuyên thấu mặt đất một trượng có thừa, đến bước thứ tư, lão nhân đã nhảy lên cao, một quyền đập đến phía sau lưng thiếu nữ.

Thiếu nữ che mặt bỗng nhiên chuyển eo, dùng đầu chân trái là điểm chống đỡ, tay phải rút đao ra khỏi vỏ, ở giữa ngõ nhỏ xuất hiện một vệt sáng trắng tuyết càng chói mắt hơn so với ánh mặt trời.

Lão nhân cao lớn với 'Áp Đỉnh Chi Thế' giết tới, một quyền nện thắng trên lưỡi đao, mu bàn tay bị lưỡi đao phong mang khí thịnh cắt ra một vết máu, lão hoạn quan hai chân sau khi rơi xuống đất, tiếp tục vọt tới trước, đẩy thiếu nữ rút lui về phía sau, lão nhân lập tức vươn một chưởng, nhìn như thong thả thong dong, kì thực lại nhanh như thiểm điện hướng về cái trán thiếu nữ, lão nhân lại muốn thêm lực đạo, một chưởng vỡ vụn cái đầu được giấu dưới lớp mạn che mặt, vội vã hoạt động bước chân, thân hình lướt ngang một thước, vù một tiếng, cúi đầu nhìn, có ám khí từ sau lưng xuyên thấu ngực bên phải, là mũi kiếm.

Lão nhân sắc mặt không thay đổi, hai ngón tay khép lại kẹp lấy mũi kiếm, đẩy về phía sau.

Đem chuôi phi kiếm sắc bén theo tâm ý của thiếu nữ mà bay tới đây, đẩy ra lồng ngực của mình.

Bởi vì đã bị phi kiếm cản trở, lão hoạn quan đã không thể một chưởng vỗ vỡ đầu thiếu nữ, thiếu nữ thân thể đảo ngã bay ra trong ngõ nhỏ, mượn

cơ hội thở dốc, thân hình đứng dậy mạnh mẽ như con báo, rất nhanh từ một ngô nhỏ biến mất.

Thiếu niên sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, song quyền nắm chặt, khí thế bừng bừng, vẻ mặt giận dữ nói: "Ngự Mã giam chưởng ấn thái giám, Ngô Việt Ngô Điêu Tự! Ngươi vì sao không chịu nghe ta ám chỉ, không nên cố chấp hành sự như vậy, có thật cho rằng chỗ trấn nhỏ này thì Ngô Điêu Tự ngươi thiên hạ vô địch? Rõ ràng là chúng ta làm sai trước, hơn nữa nàng ta cũng không phải gây sự, đã nguyện ý dàn xếp ổn thoả, vì sao ngươi còn muốn độc ác như vậy, quả thật là khinh người quá đáng!"

Lão hoạn quan từ phương hướng thiếu nữ thoát khỏi ngõ nhỏ, thu hồi tầm mắt, xoay người đi trở về, lưng thẳng ngực ưỡn, có vẻ khí thế. Lão nhân từng bước chậm rãi đi trở về, như là dẫm nát tâm khảm.

Thiếu niên cảm thụ được cổ uy thế khiến kẻ khác hít thở không thông, bị một người nô tài áp bách, càng đầy ngập lửa giận, trừng lớn hai mắt, nghiến răng nói: "Ngự Mã giam Ngô Điêu Tự, ngươi đây là tử tội!"

Lão hoạn quan thản nhiên nói: "Điện hạ, tội sống hay chết, cần bệ hạ tự mình định đoạt. Theo chúng nô tài xem ra, an nguy của điện hạ, là nặng như thái sơnn, là nằm vị trí hàng đầu, mà tồn tại của thiếu nữ này trong trấn nhỏ, theo nô tài xem, đã trở thành khẩn cấp, cho nên chân chính muốn vạn sự đại cát, chỉ có hạ sát thủ, nàng ta chết, chúng ta mới có thể an tâm."

Thấy trong đôi mắt thiếu niên hầu như không áp được lửa giận hừng hực, lão hoạn quan thở dài, nhẹ giọng nói: "Nhậm chức tại hoàng cung đại nội hơn sáu mươi năm, nô tài gặp qua rất nhiều lục đục, máu tanh, hàm oan vô số kể, đối với nhân tâm, nô tài thật sự là không có chút lòng tin. Chỉ là sự kiện ám sát trên đường hộ giá, to nhỏ cộng lại, nô tài đã đích thân giải quyết không dưới ba mươi. Điện hạ, thích khách sát thủ âm hiểm giả dối, tuyệt đối ngoài tưởng tượng, nhất là một ít tử sĩ phát rồ, căn bản không thể nói lý, mượn sát thủ che mặt vừa rồi và thiếu nữ che mặt mà nói..."

Thiếu niên áo gấm vươn ngón tay, chỉ hướng lão hoạn quan sắc mặt lạnh lùng, phẫn nộ chỉ trích: "Câm miệng! Lão hoạn quan người! Ta không muốn nghe người nói bậy! Ta chỉ xác định người đã hủy sự lôi kéo của ta, dù là một người mù, cũng biết thiếu nữ có thể khống chế phi kiếm, là thiên phú dị bẩm ra sao, kinh tài tuyệt diễm! Dù cho đặt ở giữa người tu hành trên núi, nàng ấy cũng là thiên tài bậc nhất! Nhân vật như vậy, đừng nói là Đại Tùy hoặc là Đại Ly, dù là toàn bộ Đông Bảo Bình Châu, nàng ấy cũng là lông phượng và sừng lân! Ta chỉ cần bồi dưỡng nàng mười năm, tối đa hai mươi năm, nàng có thể trở thành thích khách lợi hại nhất, cái bóng phía sau ta! Cho dù người là lục địa thần tiên, là võ đạo đại tông sư, thì đã là cái gì?! Kết quả đâu? Ta là Cao Chẩn, là thái tử tương lai của Đại Tùy vương triều! Là chủ tử của Ngô lão hoạn quan người!"

Rất kỳ quái, lão hoạn quan trải qua vô số sự đời, không những không tức giận khi bị mắng "Lão hoạn quan", ngược lại ánh mắt đầy vẻ vui mừng, đợi được thiếu niên phát tiết xong, rốt cục dừng hành vi chửi mắng lại, lão nhân nhìn thiếu niên thở hồn hển, mỉm cười nói: "Điện hạ, tuy rằng ngài có thể bởi vì có một số việc, chưa từng tự mình trải qua, cho nên không biết thế đạo biến hoá kỳ lạ và nhân tâm hiểm ác đáng sợ, thế nhưng điện hạ có chuyện làm rất tốt, rất có phong thái năm đó của bệ hạ."

Bầu không khí xấu hổ.

Cao Chẩn sau khi bình tĩnh, hắn là ý thức được mình sai mười phần, trước khi chưa được khâm định trở thành thái tử, bất kính như thế đối với một vị Ngự Mã giam chưởng ấn thái giám, kiêm một trong ba vị lão nhân trông cửa của Đại Tùy hoàng cung, hơn nữa then chốt người này còn được phụ hoàng mẫu hậu hai người tin cậy, vì vậy hoàng tử Cao Chẩn mấp máy miệng, lại thấy lão hoạn quan bị mình mắng chửi cười nói: "Điện hạ, nhớ kỹ một chút, không nên tùy tiện nói xin lỗi không cần thiết với hạ nhân, lãng phí thân phận, hạ nhân cũng không cảm kích. Dù cho lòng mang hổ

thẹn, cũng có thể chôn thật sâu dưới đáy lòng, cần phải biết ngôi cửu ngũ là quân vương hoàng đế, nhân gian chân long, là khẩu hàm thiên hiến..."

Cao Chẩn nói: "Ngô gia gia, với thân phận bây giờ của ta, nói cái này còn quá sớm."

Lão hoạn quan đột nhiên căng cứng thân thể, như lâm đại địch, một tay kéo lấy thiếu niên áo gấm ra phía sau mình, lão nhân nhìn phía thi thể của sát thủ che mặt bên kia.

Có một nho sĩ trung niên vóc người thon dài, đột ngột xuất hiện chỗ đầu cùng ngõ nhỏ, chậm rãi đi vào, đi tới gần thi thể sát thủ, sau khi ngồi xổm xuống, tháo khăn che mặt xuống, chỉ nhìn ra một khuôn mặt kỳ quái, không lông mi, bị tước mũi, trên mặt khắc chữ.

Người này khi còn sống đã từng là hình đồ, điểm này không thể nghi ngờ.

Nho sĩ im lặng, quả nhiên là sớm có dự mưu, sợ rằng trận mưu hoa này, cần bắt đầu tính từ toà văn miếu.

Cao Chẩn ánh mắt nóng cháy, từ phía sau lão hoạn quan đi tới, khom lưng thở dài, mặc kệ làm sao hành lễ đi đầu rồi nói, sau đó mới ngẩng đầu cung kính hỏi: "Xin hỏi đây có phải là Tề tiên sinh của thư viện Sơn Nhai?"

Nho sĩ đứng lên, nói với Cao Chẩn: "Nếu không có người dẫn đầu chiếm một phần lớn cơ duyên, hai người các người hôm nay không cách nào dễ dàng rời đi như vậy."

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 28: Tương PhùNg (2)

Người bên ngoài chém giết trong trấn nhỏ, dựa theo quy củ bốn vị thánh nhân ký kết, nghiêm phạt cũng không nặng, nhưng cũng không thể tính nhẹ, so ra lạm giết phàm phu tục tử trấn nhỏ tất nhiên sẽ bị khu trục, tranh đấu giữa người ngoài, lại tồn tại một "Lỗ thủng" rõ ràng, làm cho người ta có thể mất bò mới lo làm chuồng, ở bên trong đám người Cao Chẩn, sở dĩ đều mang theo một vị "Hỗ trợ", cũng là bởi vì làm chuẩn bị xấu nhất, để tại thời khắc mấu chốt đẩy ra làm người chịu tội thay, bằng không chỉ là một danh sách, sẽ tiêu hao phân nửa của cải trong kho của hoàng đế Cao thị Đại Tùy, tốt xấu gì cũng là tiền riêng của một hoàng đế bệ hạ thượng quốc, tròn phân nửa của cải, kim ngạch to lớn, có thể nghĩ, cho nên ai chịu vô duyên vô cớ bị coi là một kẻ coi tiền như rác?

Thật ra nói thông tục một chút, cũng là dùng tiền tiêu tai mà thôi.

Chỉ bất quá chi tiêu ở chỗ này, dùng một núi vàng núi bạc để hình dung cũng không quá đáng, cái gọi là vung tiền như rác của thế tục phố phường, đối với những người này quả thật chỉ là trò đùa.

Cao Chẩn bị hạ lệnh trục khách, tiếp tục nói: "Tề tiên sinh, sau này có cơ hội, có thể đi thư viện Đại Tùy ta dạy học? Đại Tùy chúng ta nguyện ý đặc biệt vì tiên sinh, đem vị trí "Quốc sư" để trống!"

Lão hoạn quan suy nghĩ một chút, vẫn không có ngăn cản thiếu niên đi quá giới hạn ngôn luận.

Nếu như thật sự có thể thuyết phục vị nho sĩ này, ngày sau vì Cao thị Đại Tùy bày mưu tính kế, hoàng đế Đại Tùy khẳng định long nhan đại duyệt.

Nho sĩ cười cười, đối với cái này cũng không trả lời.

Lão hoạn quan đối đãi thiếu nữ che mặt như bình thủy tương phùng, sát phạt quả quyết, thủ đoạn độc ác, lúc này đối mặt vị Tề tiên sinh của thư viện Sơn Nhai như Định Hải thần châm tọa trấn nơi này, thì bày biện ra một loại tư thái cực đoan khác, cúi đầu ôm quyền nói: "Tề tiên sinh, đã có quấy rầy, mong rằng bao dung. Mới vừa rồi đối với một người vãn bối ra tay, thật sự là hành vi bất đắc dĩ, hy vọng tiên sinh thông cảm nỗi khổ tâm làm nô bộc của Cao gia chúng ta."

Tề Tĩnh Xuân vung tay áo, "Nhanh chóng rời đi."

Cao Chẩn và lão hoạn quan chỉ đành cáo từ rời đi, vừa vặn đi đúng hướng thiếu nữ che mặt lui lại.

Thiếu niên thấp giọng hỏi nói: "Nàng ta đã chết?"

Lão hoạn quan lắc đầu nói: "Khẳng định mạng không lâu. Phi kiếm đơn giản là khiến cho cô ấy sống lâu thêm chốc lát, vu sự vô bổ."

Thiếu niên do dự một chút, hiếu kỳ hỏi: "Ngô gia gia là lúc nào nhìn ra nàng ấy khống chế phi kiếm, thật ra không dễ dàng tuỳ ý như mặt ngoài nhìn qua?"

Lão nhân nói: "Tốt quá hoá dở, trí tuệ của nàng ta tự làm lộ."

Thiếu niên kinh ngạc không giải thích được.

Lão hoạn quan mang theo thiếu niên đi ra trước ngõ nhỏ, nhẹ giọng nói: "Nô tài hỏi điện hạ một vấn đề, điện hạ thấy nhiều vật hiếm quý hào hoa xa xỉ của phú quý thế gian, còn có thể cảm thấy hứng thú đối với đồ sứ tầm thường trong trấn nhỏ không?"

Thiếu niên vỗ vỗ túi tiền bên hông, cười nói: "Đương nhiên sẽ không, chỉ có cái ngọc tỷ này, hoặc là tiêu chuẩn cùng nó không khác biệt lắm, mới có thể khiến cho ta cảm thấy mừng rỡ."

Lão hoạn quan gật đầu nói: "Chính là ý đó. Thiếu nữ kia lúc ngự kiếm giết người, tâm như chỉ thủy, cực kỳ trấn định thong dong, giống như... Thường nhân ăn uống. Hơn nữa sau khi nhận thấy được võ đạo chân thực tu vi của nô tài, liền quả quyết buông tha ý niệm tranh đấu trong đầu, nhất là sợ nô tài ngược lại xem thấu vẻ ngoài mạnh trong yếu của nàng ta, cố ý chủ động khiêu khích chúng ta, ý đồ chân thực của nàng ta, là cho hai bên tự tìm một bậc thang, là sợ chúng ta tồn sát tâm, thà rằng giết lầm cũng không nguyện bỏ sót, diệt cỏ tận gốc nàng ta, cho nên muốn phá cục, đương nhiên, sự thật chứng minh nàng ấy làm cũng không tốt. Bất quá nói cho cùng, còn tuổi nhỏ, có tâm tư như vậy, đã rất không đơn giản. Nhưng càng là như vậy, chỉ cần thả hổ về rừng, để cho nó khỏe mạnh trưởng thành, uy hiếp đối với điện hạ tương lai sau này cũng càng lớn."

Lão nhân cảm khái nói: "Thiếu niên thiếu nữ, chính trực hăng hái, nếu là nhiệt huyết giết người, hoặc là hùng hồn chịu chết, thật ra nô tài cũng không kỳ quái, thế nhưng chậm rãi tự nghiêm khi thong dong chịu chết, hoặc là giết người mà không hề thấy rung động lương tâm, cũng rất khác thường. Thậm chí có thể nói, cái tính tình này chỉ có thể được ma luyện mà ra, cùng thiên phú cao thấp, tư chất tốt xấu, không có quan hệ quá lớn. Vô luận tu sĩ hay là vũ phu, thiên tài tảo yêu thế nào, ngay tại tính tình quá mức rõ ràng, một khi gặp rắc rối thì dễ gặp chuyện xấu."

Cao Chẩn ai thán: "Mặc kệ nói như thế nào, đều đáng tiếc."

Lão hoạn quan nửa thật nửa giả vui đùa: "Điện hạ, nếu như sống chết của một nhân vật như vậy, mà lại thở dài một lần, như vậy đợi khi điện hạ sau này chân chính đứng trên đỉnh núi, hắn là sẽ bề bộn nhiều việc."

Thiếu niên cười nói: "Ta không tin."

Lão hoạn quan đột nhiên nói: "Không biết là ảo giác hay không, nô tài cảm giác được vị Tề tiên sinh, một thân tu vi thông thiên, hình như gặp vấn đề không nhỏ."

Vị hoàng tử Đại Tùy vẻ mặt không sao cả nói: "Dù sao vốn dĩ chỉ cần có thể lấy được "Long Môn" tỳ này, coi như đã đại công cáo thành, không ngờ rằng bảo tỳ vô giá này, vậy mà chỉ là chút tiền nhỏ của hiệu buôn "Luân Vi", cho nên để chúng ta thấy được liền thu. Vừa nói tới cá chép kim sắc, ta liền không nhịn được nghĩ đến thiếu niên giầy rơm..."

Lão hoạn quan cười nói: "Điện hạ là muốn sau này tìm một cơ hội, cảm ơn vị thiếu niên này một chút?"

Thiếu niên lắc đầu nói: "Đâu, ta đang đau lòng một túi tiền đấy."

Lão nhân đột nhiên buồn cười.

Sau này Tùy triều nói không chừng sẽ có một vị hoàng đế cần kiệm?

Một ngõ nhỏ yên tĩnh hướng nam bắc, chỉ có tiếng bánh xe.

Có một đạo sĩ trẻ tuổi đầu đội mũ hoa sen, ngày hôm nay không buôn bán, đang đi tới xe đẩy, nghĩ trong đầu sau khi trở lại nơi ở, dọn dẹp một chút, nhanh chóng dẹp đường về phủ, cái cục diện này rối rắm, ai chen vào người ấy chết chìm.

Một người áo đen vóc người nhỏ gọn, đột nhiên chỗ rẽ trong ngõ nhỏ xuất hiện, thất tha thất thểu đi tới, cuối cùng dựa lưng vào tường, chậm rãi di động, một tay luồng dưới lớp lụa mỏng che mặt, dùng sức che miệng lại, một tay chỉ về hướng đạo nhân trẻ tuổi.

Đạo nhân trẻ tuổi nhanh chóng cúi đầu, mặc niệm: "Nhìn không thấy ta... Nhìn không thấy ta... Thái Thượng Lão Quân lập tức tuân lệnh... Thôi bỏ đi, vẫn là Phật tổ phù hộ, Bồ Tát hiển linh..."

Một người đạo sĩ gặp chuyện tới trước mắt, không cầu lão tổ tu hành, ngược lại đi cầu Phật bái Bồ Tát, thật sự là có chút kỳ cục.

Quả nhiên, Phật tổ Bồ Tát hình như là không vui lòng phản ứng đồ tử đồ tôn của giáo môn khác, thiếu nữ che mặt không biết đâu toát ra một chút khí lực cuối cùng, lung lay nhằm về phía đạo nhân, ngã sấp xuống đất cái ầm, thế nhưng cuối cùng một tay vẫn nắm chặc lấy chân của đạo nhân.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 29: Tương PhùNg (3)

Đạo nhân trẻ tuổi hai tay ôm đầu, vẻ mặt như tan vỡ dáng dấp thì thê thảm, hình như là đang ngửa đầu hỏi trời: " Một nhân quả lớn như vậy đập đến đây, không phải là khiến cho cái trán của bần đạo khắc bốn chữ "Một lòng muốn chết" sao? Bần đạo mấy năm nay vân du tứ phương, màn trời chiếu đất, trèo non lội suối, thường xuyên đi trên đường bị chó cắn... Rất khổ cực có được hay không! Làm con mẹ Cao thị Đại Tùy ngươi, còn có lão cẩu họ Ngô, các người chờ cho bần đạo, cái món nợ này không có năm trăm năm, căn bản tính không rõ ràng lắm... Tu vi đạo hạnh của bần đạo thấp kém như thế, thật sự không gánh nổi gánh nặng này..."

Đạo nhân trẻ tuổi đã bắt đầu nói năng lộn xộn cúi đầu nhìn, chỉ thiếu điều không có rơi lệ đầy mặt, "Cô gái nhỏ, cô phát lòng từ bi, buông tha bần đạo có được hay không, quay đầu lại bần đạo tìm giúp cô một chỗ non xanh nước biếc, phong thuỷ vô cùng tốt, khẳng định có thể phúc trạch đầy nhà... À sai rồi, cô nương vẫn là hoa cúc khuê nữ, vậy..."

Thiếu nữ đã hoàn toàn hôn mê.

Đạo nhân trẻ tuổi mắt thấy bốn bề vắng lặng, ngồi xổm xuống lặng lẽ mở bàn tay của thiếu nữ.

Vù một cái.

Phi kiếm dừng lại trên không trung, mũi kiếm cách mi tâm của đạo nhân trẻ tuổi, chưa đến ba tấc.

Đạo nhân trẻ tuổi lắng lặng buông tay ra, vẻ mặt thương hại, hiên ngang lẫm liệt nói: "Người chớ đâu phải cây cỏ, há có thể không có lòng trắc ẩn? Bần đạo cả đời này phong quang tễ nguyệt, há phải là cái loại người thấy chết mà không cứu?!"

Đạo nhân trẻ tuổi khoanh chân mà ngồi, cả khuôn mặt anh tuấn đều sắp nhăn thành một cục, "Kế tiếp đưa đi nơi nào, cũng là phiền phức."

Thanh phi kiếm vẫn giữa khoảng cách ba tấc trước mi tâm đ*o nhân, đã mạnh mẽ tiến tới một tấc.

Đạo nhân kiên trì giải thích nói: "Muốn cho chủ nhân của người sống sót, bần đạo còn cần một người giúp đỡ, được rồi, người đến cây thụ hòe già bên kia hái một lá hoè đến đây, bần đạo trước tiên truyền cho nàng ta một chút nguyên khí, chủ nhân nhà người có chút đặc thù, bần đạo không muốn vì cứu người mà cứu lung tung, đến lúc đó không cẩn thận làm lỡ tiền đồ tu hành của nàng, cái nợ nhân quả mới này... Lại con mẹ nó khiến cho bần đạo muốn chết cho xong hết mọi chuyện..."

Phi kiếm coi như đang do dự, mũi kiếm run nhè nhẹ.

Đạo nhân tức giận nói: "Đi sớm một chút, chủ nhân nhà ngươi có thể từ quỷ môn quan sớm trở về một bước. Đi chậm, mọi người cùng nhau xong đời!"

Phi kiếm trong chớp mắt liền biến mất không thấy.

Đạo nhân thấp giọng tức giận nói: "Tình chàng ý thiếp có ý định, mới thành lương nhân mỹ quyến, Tề Tĩnh Xuân Tề đại tiên sinh ngươi giỏi rồi, loạn điểm uyên ương phổ, đi ị cũng không chùi đít!"

Đạo nhân trẻ tuổi một tay chống cằm, một tay bấm chỉ, "Theo bần đạo tính, đem cô đưa đến nhà nào trong trấn nhỏ, cô vừa có thể sống sót, đối phương cũng không đến mức cửa nát nhà tan. Trước từ Lô gia... Lô gia

không được, cùng Triệu gia không khác biệt lắm, đã có cơ duyên trong người, vậy Tống gia?"

Bên này đạo nhân trong ngõ nhỏ còn chưa dứt lời.

Tại cổng Tống gia trên đường Phúc lộc, tất cả môn thần dán trên cánh cửa, trong nháy mắt mất đi thần thái, ảm đạm không ánh sáng, còn có từng làn khói xanh bay lên mắt người thường không thể nhận ra.

Ở chỗ sâu trong sân, có một vị lão nhân đi chân trần đẩy cửa ra, đứng ở trong sân dậm chân nổi giận mắng: "Là tên khốn nạn nào đang mưu hại cơ nghiệp Tống thị ta?! Đứng ra đánh một trận!"

Đạo nhân trẻ tuổi ho khan một tiếng, lẩm bẩm: "Lưu gia của phố Phúc Lộc, nhìn đèn nhang đang thịnh, như là người có thể chịu được chuyện này, thử xem sao?"

Tấm biển gia tộc truyền thừa ngàn năm của Lưu gia, đột nhiên nổ lớn, xuất hiện một khe nứt nhìn thấy mà giật mình.

Có giọng nói hùng hậu của lão ẩu, với long đầu quải trượng đập trên mặt đất, "Thần thánh phương nào, có thể đi ra gặp mặt không?!"

Đạo nhân trẻ tuổi làm bộ cái gì cũng không có phát sinh, "Vậy Ngụy gia của ngõ Đào Diệp? Vừa lúc thấy nhà các người cũng hay tích thiện tích đức, khẳng định có thể chịu nổi phần nhân quả này."

Rất nhanh liền có một lão nhân dùng bí thuật truyền âm, giận dữ hét lên với vị tiên sinh dạy học bên trường: "Tề Tĩnh Xuân! Ngươi quản hay không? Nếu như ngươi quản không được, hoặc là không dám quản, thì nhanh chóng cút đi, đem vị trí tặng cho Nguyễn Cung! Để cho hắn tới thu thập tên lén lút này! Hay là tất cả cái này, đều là bản thân Tề Tĩnh Xuân ngươi đang phát tiết tư oán?"

Có một nam nhân đứng bên bờ suối nhỏ ở cầu nam trấn nhỏ, đang dẫn người đào giếng, sau khi đứng thẳng người, hướng bắc phương khẽ nhúc nhích môi.

Dường như một tiếng sấm mùa xuân, gây ra chấn động cuồn cuộn tại phố Phúc Lộc và ngõ Đào Diệp, "Được rồi! Không được bất kính với Tề tiên sinh, hơn nữa Nguyễn mỗ ta cũng tuyệt không sẽ ở trước xuân phân, giao thiệp với sự vụ trấn nhỏ!"

Trong lúc nhất thời, thiên địa tịch liêu, mọi âm thanh đều biến mất.

Mà đầu sỏ gây hoạ ngồi bên cạnh xe đẩy trong ngõ nhỏ, đang nắm lên một tay của thiếu nữ áo đen, sau đó đem lá hoè xanh biếc do phi kiếm mang đến, nhét vào trong lòng bàn tay máu tươi không rõ.

Lá hoè sau khi chạm đến vết thương trong lòng bàn tay thiếu nữ, như băng tuyết tan rã, thoáng cái tiêu tán.

Đạo nhân trẻ tuổi cảm khái nói: "Mỗi khi nhìn thấy tình cảnh này, đều phải làm cho phần thiên địa tạo hóa chi công này, cảm thấy..."

Suy nghĩ nửa ngày, đạo nhân cũng không thể nghĩ ra ngôn ngữ thoả mãn bản thân.

Đạo nhân trẻ tuổi cuối cùng cúi đầu, nhìn thiếu nữ có chút khí sắc, có chút khó khăn, "Cô đã liên lụy đến khí số, còn muốn lớn hơn so với bần đạo tưởng tượng, vậy chỉ có thể nghịch kỳ đạo mà đi. Trên trấn nhỏ, sáu trăm hộ dân, gốc sâu rể to, đời đời tận hưởng khí tức của bí cảnh này, cô muốn khiến cho bần đạo tìm một người có khí số quanh quẩn, rất dễ dàng, thế nhưng tìm một kẻ nghèo hàn, so với lên trời còn khó hơn. Cái này giống như là trong đại điện của hoàng cung, tìm một người đại, dễ, tìm một tên ăn mày, cô muốn bần đạo tìm như thế nào?"

Đạo nhân trẻ tuổi ở một tiếng.

Thật đúng là tìm được một người kẻ đáng thương như thế.

Hắn không có chút kinh ngạc, ngược lại đầy sợ hãi, nhắm mắt lại, để tay lên ngực tự vấn.

Đạo nhân trẻ tuổi thở dài, "Mặc kệ thế nào, trước nhìn cô sẽ lựa chọn như thế nào, bần đạo quyết không bắt buộc, cô nếu là không muốn, bần đạo liền tự mình gánh phần nhân quả này là được rồi."

Cuối cùng hắn học tăng nhân hai tay tạo thành chữ thập, "Phật tổ phù hộ, Bồ Tát hiển linh, nhất định phải khiến cho bần đạo vượt qua kiếp nạn này."

Trong ngõ Nê Bình.

Đạo nhân trẻ tuổi khom lưng đẩy một chiếc xe hai bánh, đi tới ngoài cửa một sân nhỏ thìdừng lại, sau khi gõ cửa, hỏi: "Trần Bình An có nhà không?"

Trên xe đẩy, trong góc khe, là một thanh trường kiếm nằm trong vỏ trắng tuyết, phi kiếm bên trong vỏ đang run lên, như là ghét bỏ đạo nhân trẻ tuổi tìm một người sa cơ thất thế như thế.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 30: Mùng Năm Tháng Năm (1)

Đạo nhân trẻ tuổi đã nghĩ xong một đống câu trả lời, để ứng đối với câu hỏi "Là ai" của thiếu niên giầy rơm, chỉ là ngoài dự đoán mọi người, cánh cửa mở rất nhanh, rõ ràng, thiếu niên trực tiếp nhảy qua bước kia.

Ngõ Nê Bình là ngõ chật hẹp chật chội và nhỏ nhất trấn, xe đẩy của đạo nhân không có khả năng để ở bên ngoài chặn đường, cũng may Trần Bình An nhìn ốm như que củi, không mấy khí lực, trên thực tế thể lực không nhỏ, giúp đỡ đạo nhân trẻ tuổi đem xe đẩy có chút nặng nề, cùng nhau để vào sân, cũng không tốn nhiều sức lực. Từ đầu tới đuôi, thiếu niên đều không nói thêm gì, cái này khiến cho đạo nhân trẻ tuổi sau khi đóng cửa lại có chút xấu hổ, cái này giống như một người dày mặt đi đăng môn vay tiền, chủ nhân dùng trà tốt rượu ngon thịt thượng hạng ân cần chiêu đãi, khách nhân phàm là còn lại một chút lương tâm, sẽ rất khó có thể mở miệng.

Đạo nhân trẻ tuổi nghĩ dù sao cũng đã lờ khó xử, không bằng tới thống khoái, liền xốc lên đệm vải bông trên xe đẩy, lộ ra thân thể của một vị thiếu nữ áo đen cuộn mình nằm nghiêng, mạn che mặt dù cong vẹo cũng không rơi xuống, vẫn đang quật cường che dung nhan của chủ nhân, không biết vì sao, sau khi xốc lên chăn đệm, nhất thời có một mùi máu tanh đập vào mặt mà đến, Trần Bình An lúc này mới phát hiện một thân trang phục của nàng, mơ hồ có máu tươi thấm ra. Trần Bình An thật ra không có nghĩ đến một miếng chăn đệm nho nhỏ, vì sao có thể hoàn toàn che giấu mùi dày đặc này, thiếu niên chỉ là sau khi lùi lại mấy bước, hỏi: "Đạo trưởng, ông muốn làm gì?"

Đạo nhân trẻ tuổi nói: "Cứu người! Nàng ấy bị trọng thương, trấn nhỏ không người nguyện ý cứu nàng ấy, cũng đừng trách bọn họ quét tuyết trước cửa, cho nên bần đạo càng nghĩ, cảm thấy người rất có thể sẽ là ngoại lệ."

Trần Bình An một câu nói trúng mục tiêu, hỏi: "Cô ấy bị thương như thế nào?"

Đạo nhân mặt không đỏ tim không đập nhanh nói: "Bần đạo mới vừa rồi đẩy xe qua đền thờ, thấy vị nữ tử trẻ tuổi, dĩ nhiên nói là đi tiến hành lấy chữ với tấm biển "Khí Trùng Đẩu Ngưu", mang theo bao đồ, bàn chải các thứ, lọ mọ leo lên. Về phần lấy chữ, nói như thế nào đây, cũng là một hoạt động vẽ, nói chung là lũ thư sinh ăn no không có gì làm bày vẻ ra, nhất thời bần đạo cũng nói không rõ ràng, dù sao vị tiểu cô nương này sau khi bò lên, cúi đầu khom lưng ngồi ở trên xà ngang, bần đạo thấy mà kinh hồn khiếp đảm, chỉ phải dừng lai, nhắc nhở nàng ấy một tiếng cần thân, đầu nghĩ đến nàng ta cuối cùng vẫn là quá mức nhập thần, đột nhiên trượt chân, ngã xuống mặt đất, cậu cũng biết, mặt đất bên kia đền thờ, không thể so ngõ Nê Bình các người, cứng phải như tảng đá ở phố Phúc Lộc không khác biệt lắm, như thế rất tốt, rơi xuống phỏng chừng ngũ tạng lục phủ đều bị tổn thương, bần đạo là người xuất gia, phải từ bi hỉ xả, không thể không quản đúng hay không? Môt đường đến đây, từng nhà đều ghét bỏ nàng ấy một thân máu tươi, vừa qua khỏi năm không bao lâu, quá xui, đâu nguyện ý để nàng ta tiến vào cửa, bần đạo cũng biết đây là nhân chi thường tình, cho nên cái này không thật không có cách nào khác, mới tìm đến chổ của cậu, nói khó nghe, nếu như ngay cả cậu cũng không nguyện lưu nàng, bần đạo cũng không phải thần tiên có thể kéo người từ quy môn quan, cũng chỉ có thể chờ vị cô nương nuốt xuống hơi thở cuối cùng, mới tận lực tìm nơi chỗ, đào một cái hố, lập một tấm bia, coi như xong việc."

Đạo nhân cố ý nói cực nhanh, câu chữ cũng không rõ ràng, hiển nhiên là muốn đem thiếu niên làm cho mơ hồ, lừa dối qua cửa trước rồi nói. Vạn

sự khởi đầu nan, chỉ cần khởi đầu thuận lợi, là có thể đi một bước tính một bước, trời không tuyệt đường người, luôn luôn có hi vọng.

Trần Bình An ánh mắt phức tạp, nhìn đạo nhân trẻ tuổi vẻ mặt đầy hy vọng, lại liếc mắt nhìn thiếu nữ áo đen, sau một phen thiên nhân giao chiến, gật đầu nói: "Cứu như thế nào?"

Đạo nhân trẻ tuổi nhất thời thần thái phi dương lên, "Được! Có những lời này của Trần Bình An cậu, coi như đã thành công phân nửa, đừng nhìn nàng ta thương thế đáng sợ, cảm giác như là diêm vương gia đang đọc tên trong Sinh Tử bộ, thật ra không có khoa trương như cậu nghĩ đâu... Đương nhiên, mới vừa rồi bần đạo nói cũng những câu thật, trong cái này liên quan đến các loại huyền cơ, thí dụ như dục vọng cầu sinh của vị cô nương này cực kỳ mạnh mẽ, mặt khác trên người nàng hình như cũng có chút môn đạo gia truyền, có thể bảo vệ tâm hồn và đan thất, còn có cũng là trấn nhỏ chúng ta, là một chổ rất thú vị, mấy món kỳ kỳ quái quái rất nhiều, ăn, hoặc là bắt, rất có ích lợi."

Đạo nhân trẻ tuổi lấy lại tinh thần, ý thức được mình tiết lộ rất nhiều thiên cơ, cười gượng nói: "Dù sao ngươi cũng nghe không hiểu, đúng không?"

Thiếu niên nghiêm túc nói: "Nghe không hiểu, thế nhưng đa số nhớ kỹ."

Đạo nhân trẻ tuổi thử hỏi: "Cho nên cậu ở trong phòng vừa nghe gõ cửa và giọng nói, liền biết là bần đạo?"

Trần Bình An do dự một chút, nói: "Đúng vậy."

Đạo nhân trẻ tuổi lại hiếu kỳ hỏi: "Trí nhớ của cậu tốt? Tốt bao nhiêu?"

Thiếu niên nhìn thiếu nữ áo đen hấp hối, đạo nhân trẻ tuổi cười giải thích nói: "Nàng ấy hiện tại nằm trong một loại trạng thái huyền diệu tương đối khó giải thích, không thể tùy ý động đậy thân thể, tốt nhất chờ chốc lát."

Trần Bình An nửa ngờ nửa tin, "Đồ vật ta thấy, so với nghe người khác nói, càng dễ nhớ kỹ hơn."

Đạo nhân trẻ tuổi truy vấn: "Nói một cách khác?"

Trần Bình An suy nghĩ một chút, "Ví dụ như Diêu sư phụ ở đầu hầm của hầm Toạ Long chúng ta, kỹ thuật "Khiêu đao" của ông ấy, là lợi hại nhất trong tất cả sư phụ già của trấn nhỏ, ta thật ra thấy một lần thì nhớ kỹ tất cả chi tiết, thế nhưng..."

Đạo nhân trẻ tuổi cười tiếp nhận trọng tâm câu chuyện, "Thế nhưng tay chân cậu từ đầu đến cuối đều theo không kịp, đúng hay không?"

Trần Bình An hai mắt sáng lên, dùng sức gật đầu.

Đạo nhân trẻ tuổi cười hiểu ý, "Vậy cậu có nghĩ tới hay không, tay nghề và kỹ thuật của Diêu lão đầu, chân chính lợi hại ở địa phương nào?"

Trần Bình An sắc mặt đen lại, "Trước đây nghĩ như thế nào đều không nghĩ ra, sau đó Lưu Tiện Dương nói với tôi, Diêu lão đầu nói tay nghề Khiêu Đao, muốn làm được tốt nhất, nhất định phải tâm ổn, mà không chỉ có tay ổn. Ta nghe đến mấy cái này xong, liền có chút rõ ràng. Ta trước đó quá sốt ruột, càng nóng ruột, tay càng loạn, càng loạn lại càng dễ mắc lỗi, ta thấy rất rõ ràng, biết mình làm không giống Diêu lão đầu, càng làm thì càng nóng ruột, cho nên ở chổ kéo gạch của hầm Toạ Long, ta vẫn là kém nhất."

Đạo nhân trẻ tuổi thản nhiên nói: "Có câu cách ngôn nói là, sư phụ dẫn vào cửa tu hành tại cá nhân, nhưng mà người ta làm sư phụ của, căn bản là

không nghĩ đem cậu dẫn vào cửa, cậu lại làm sao tu hành?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Tay chân ta hậu đậu lắm, không nói so với Lưu Tiện Dương, cũng là học đồ bình thường, ta cũng kém. Diêu lão đầu chướng mắt ta, không kỳ quái."

Trẻ tuổi đạo sĩ đột nhiên cười nói: "Trần Bình An, cậu có biết hai chữ "Tâm ổn", có bao nhiêu khó để ngộ hay không? Rất khó để nghĩ rõ ràng, cậu không thể tự coi nhẹ mình."

Trần Bình An vẫn là lắc đầu nói: "Giống như bắt cá trong dòng suối nhỏ, ta đứng ở chổ nước sâu chưa đến đầu gối, cúi lưng một cái là bắt được cá. Có người kỹ năng bơi giỏi, đến chổ sâu lặn xuống nước, lặn rất lâu mới bắt được ngư, vậy cũng là bắt, đồng dạng là bắt được cá, đạo trưởng, thế nhưng hai người này không giống nhau như vậy, đúng không?"

Đạo nhân trẻ tuổi cười ha ha, từ chối cho ý kiến, đột nhiên nói: "Chúng ta có thể cứu người."

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 31: Mùng Năm Tháng Năm (2)

Trần Bình An sững sờ ở tại chỗ, đạo nhân trẻ tuổi cũng ngẩn người, "Phát ngốc cái gì, đem vị cô nương ôm đến trên giường trong phòng đi!"

Trần Bình An không chút đổi sắc hỏi, "Sau đó?"

Đạo nhân thiên kinh địa nghĩa nói: "Đương nhiên là trước tiên thay một thân xiêm y sạch sẽ giúp vị cô nương này, sau đó ra hiệu thuốc hốt vài vị dược liệu bổ khí dưỡng nguyên, cho đến lúc đó, cần bần đạo tự mình xuất sơn, thi triển thân thủ."

Trần Bình An đen mặt hỏi: "Cô nương sau khi tỉnh lại, ta có thể bị nàng ta đánh chết hay không?"

Đạo nhân trẻ tuổi nói như đinh đóng cột: "Sẽ không! Cậu là ân nhân cứu mạng của nàng ấy, thế gian sao lại có người vong ân phụ nghĩa như vậy?!"

Trần Bình An im lặng không lên tiếng.

Đạo nhân ho khan một tiếng, khí thế đột nhiên giảm xuống, "Đại khái không thể nào?"

Trần Bình An thở dài, thử hỏi: "Sát vách nhà có một cô nương tên là Trĩ Khuê, để cho nàng ấy tới làm việc này?"

Đạo nhân trẻ tuổi bất đắc dĩ nói: "Không thể, vấn đề mấu chốt ở chỗ này."

Trần Bình An cũng không có kiên trì, ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai tay gãi đầu.

Đạo nhân trẻ tuổi đột nhiên hỏi: "Cậu có gì muốn hỏi hay không? Cậu hỏi ra, bần đạo chưa chắc có thể toàn bộ giải thích nghi hoặc, nhưng tận lực chọn một ít có thể trả lời, thế nào?"

Trần Bình An thở dài, đứng dậy nói: "Trước cứu người."

Đạo nhân trẻ tuổi tươi cười rạng rỡ, "Tốt!"

Hắn lặng yên phất tay áo, đem thanh phi kiếm rục rịch, áp chế gắt gao trong vỏ.

Trần Bình An công thiếu nữ vào trong phòng, đem nàng nhẹ nhàng đặt trên giường ván gỗ có chăn đệm, giường gỗ lúc trước bị Lưu Tiện Dương đặt mông ngồi gãy tấm ván, vừa sửa chữa xong không bao lâu, dưới giường chèn một băng ghế.

Đạo nhân trẻ tuổi cùng bước vào cánh cửa, nhìn quanh bốn phía, nhà chỉ có bốn bức tường, không thêm được cái gì.

Đạo nhân trẻ tuổi vỗ đầu, đi ra cửa lấy giấy bút, chuẩn bị ghi phương thuốc để cho thiếu niên đi hốt.

Sau khi trở lại gian nhà, đạo nhân trẻ tuổi lắc đầu, cố ý không nhìn tới giường gỗ bên kia, nghĩ thầm thiếu niên bần hàn này, ván đã đóng thuyền là muốn chịu không nổi.

Thì ra thiếu niên ngồi ở mép giường, đã tháo xuống mạn che mặt của thiếu nữ áo đen, lộ ra một khuôn mặt tái nhợt đã khô máu.

Cái gọi là thất khiếu chảy máu, đại khái nói về hình ảnh dưới mí mắt thiếu niên.

Thiếu niên vội vã đứng dậy, trước tiên cầm cái ghế từ bên cạnh bàn đặt ở bên giường, sau đó bước nhanh tới một góc tường, bên kia có một giá gỗ nhỏ là một chậu rửa nhỏ, bên cạnh giá gỗ, có một lu nước được che bởi một tấm ván gỗ để đuổi ruồi muỗi, trong chậu là nước từ trong giếng Thiết Toả từ trong ngõ Hạnh Hoa bên kia, thiếu niên cầm lấy chậu nước và một gáo múc nước, ngồi xồm bên cạnh lu nước, nhanh chóng múc nước từ trong lu ra, sau đó lấy một miếng vải bông sạch sẽ khoát lên miệng chậu, cầm đến đặt trên ghế bên giường, bắt đầu chà lau vết máu đã khô trên mặt của thiếu nữ.

Trẻ tuổi đạo sĩ quay đầu, vung tay lên chỉ, " Phố Phúc Lộc bên kia có tiệm thuốc bắc nhỏ, cậu cầm phương thuốc này đi hốt thuốc đi."

Thiếu niên nghi hoặc nói: "Đạo trưởng lúc trước không phải nói?"

Đạo nhân trẻ tuổi vẻ mặt ngây thơ, chớp mắt mấy cái nói: "Đúng vậy, bần đạo là nói cậu lúc bốc thuốc cẩn thận một ít, không nên tỏ ra phô trương gây chú ý, để tránh khỏi khiến cho dư luận xôn xao, phá hủy danh tiếng của cô nương này."

Trần Bình An à một tiếng, vừa giặt miếng vải bông vừa hỏi: "Đạo trưởng có tiền bốc thuốc hay không?"

Đạo nhân trẻ tuổi nhất thời khẩn trương, "Cậu không có?"

Trần Bình An đem chậu nước đặt lên bàn, đem một đồng tiền vàng không biết từ chỗ nào lấy ra, nhẹ nhàng đặt tại mặt bàn trên, "Đạo trưởng, ta đổi đồng tiền bình thường với ông, về phần đổi như thế nào, đạo trưởng định đoạt."

Đạo nhân trẻ tuổi tự định giá một chốc, "Đồng tiền trên bàn, đã đủ mua thuốc. Bần đạo đi lấy tiền cho cậu."

Rất nhanh đạo nhân cầm về một túi tiền bình thường, còn có vài bạc vụn, buồn bực giao cho Trần Bình An.

Trần Bình An căn dặn: "Cái chậu nước này, trở về ta sẽ đổi, đạo trưởng không cần hỗ trợ, Tống Tập Tân ở sát vách, rất thích nhiều chuyện, khiến cho hắn nhìn thấy, không tốt."

Đạo nhân trẻ tuổi trịnh trọng nói: "Trần Bình An, cậu lẽ nào không có vấn đề muốn hỏi?"

Trần Bình An đứng tại chỗ, như thể so sánh giữa đồng tiền và bạc vụn, sau khi trong lòng hiểu rõ, cẩn thận thu hồi, ánh mắt ý bảo đi ra ngoài nói, hai người sau khi đi ra cánh cửa, thiếu niên giầy rơm ngẩng đầu, chậm rãi nói: "Ta biết các người cũng không phải người thường, Diêu lão đầu hồi đó uống say đã nói qua, trấn nhỏ chúng ta khác biệt tầm thường, khắp nơi đều kỳ quái, người người đều kỳ quái, nhưng là địa phương nào kỳ quái, Diêu lão đầu cũng nói không rõ ràng, ta đương nhiên càng không hiểu. Lần này Cố Sán nói vị thuyết thư tiên sinh kia, một cái chén bình thường, có thể đào ra một giếng nước, Cố Sán tuy rằng rất chọc phiền, nhưng chuyện này, ta biết hắn không có nói sai. Giống như..."

Thiếu niên dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Tựa như ngày hôm nay có một nữ nhân vóc người rất cao, ở ngoài ngõ nhỏ này, nàng ta lấy ngón tay búng vào đầu ta, bàn tay thì vỗ vào ngực ta một cái, cuối cùng nàng ấy nói ta rất nhanh sẽ chết, ta biết nàng ấy nói, là thật."

Trẻ tuổi đạo trưởng sắc mặt trầm trọng.

Trần Bình An cuối cùng nói: "Đạo trưởng nói lá bùa ông vẽ, sau khi đốt, có thể cho mang vận may cho cha mẹ ta, ta thật sự tin tưởng đạo trưởng. Cho nên đạo trưởng tìm tới cửa, nói khiến cho ta cứu người, ta liền không nói gì thêm, thế nhưng ta hy vọng đạo trưởng đáp ứng một việc, nếu như đáp ứng, kế tiếp đạo trưởng mặc kệ muốn ta làm cái gì, đều không có

vấn đề, nếu như đạo trưởng không đáp ứng, lần này đi hốt thuốc, giúp đạo trưởng nấu thuốc xong, ta sẽ đuổi người."

Đạo nhân hỏi: "Điều kiện gì, cậu nói xem."

Thiếu niên vốn tạo cho chúng ta ấn tượng vẫn rất bình ổn lão luyện, lại đột nhiên có chút thấp thỏm, hồi đáp: "Cha mẹ ta qua đời quá sớm, lúc đó ta rất nhỏ, không biết vì sao, rất nhiều chuyện khi còn bé, ta đều nhớ kỹ, chỉ là dáng dấp của cha mẹ ta, luôn luôn mơ mơ hồ hồ, nhớ không đúng. Sau đó ăn cơm bách gia (Cơm bách gia: ý bảo được nhiều người khác nuôi) một thời gian, dựa vào hàng xóm láng giềng mới sống sót, có một lần ta vô ý thấy nghe người ta nói, nói tôi là sinh ra vào ngày mùng năm tháng năm đó, nghe khẩu khí bọn họ, hằn không phải một ngày may mắn, sát vách càng có người nói trực tiếp..."

Thiếu niên một mực nhiễu loan, dừng dừng, rốt cục thẳng đến chủ đề, cúi đầu, ngữ khí nặng nề, "Giúp đạo trưởng cứu người sau, nếu như, ta nói là nếu như, nếu như ta đột nhiên mà chết, đạo trưởng có thể giúp ta kiếp sau đầu thai, đầu thai làm đứa nhỏ của cha mẹ ta hay không?"

Đạo nhân trẻ tuổi im lặng không nói.

Trần Bình An nhếch miệng cười, lắc đầu, "Không được thì thôi. Quả thật, trên đời này nào có chuyện như vậy, là ta làm khó xử đạo trưởng."

Đạo nhân cười khổ nói: "Vậy vị cô nương kia làm sao?"

Trần Bình An bỗng nhiên xoay người, đưa lưng về phía đạo nhân, vung nắm tay lên, lần đầu nói đùa: "Nàng ấy xinh đẹp như vậy, không cứu là kẻ ngu si!"

Đạo nhân trẻ tuổi nhìn thiếu niên giầy rơm giả vờ dễ dàng, cửa đẩy rời đi.

Thiếu niên đi đến ngõ Nê Bình, hình như nhớ tới ai, thoáng cái rơi lệ đầy mặt.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 32: ÁP ThắNg (1)

Lúc thiếu niên đi ra ngõ Nê Bình, vừa vặn đụng phải tỳ nữ Trĩ Khuê của Tống Tập Tân, sau khi nàng ấy đem nữ tử cao gầy đưa đến nhà Cố Sán, không có nóng lòng về nhà, mà là đi qua ngõ kia dạo, đi đi dạo cửa hàng bên ngõ Hạnh Hoa, tuy rằng không mua cái gì, tâm tình vẫn không tồi, một đường sôi nổi, vui vẻ.

Thiếu nữ sinh trưởng tại vùng thôn quê sông nước, lại như mang theo một mùi cỏ xanh hương, so với tiểu thư khuê ở nhà cao cửa rộng, sân vườn to lớn, điệu bộ coi như không tầm thường.

Nàng ấy sau khi nhìn thấy thiếu niên giầy rơm, không có cúi mặt thấp mày như xưa, không bước nhanh tiến nghiêng người mà qua, ngược lại dừng chân, dừng trước mặt người hàng xóm không thường giao tiếp này, muốn nói lại thôi.

Trần Bình An cười cười với nàng ấy, chậm rãi đi qua, sau đó càng chạy càng nhanh.

Trì Khuê im lặng đứng trong ngõ Nê Bình, quay đầu nhìn lại, nhìn thiếu niên chạy trốn dưới ánh mặt trời, rất giống như một con mèo hoang sinh mệnh ngoan cường, lớn lên không ra cái gì, nhưng hình như cũng không đói chết.

Thiếu nữ ở trấn nhỏ cũng không vui vẻ gì, vất vả với tính tình cổ quái của thiếu niên Tống Tập Tân, bị gọi là nha hoàn mặc kệ phải đi giếng Thiết Toả múc nước, hay là đi mua đồ, hoặc là mua thêm đồ dùng thư phòng cho thiếu gia nhà mình, thiếu nữ luôn gây cho người khác một loại cảm giác

không hợp đàn, cũng không có bạn cùng lứa tuổi, gặp gỡ người quen chưa bao giờ nhiều lời, đối với bách tính trấn nhỏ mà nói, thiếu nữ như vậy, thật sự là rất khó tiếp cận.

Tại phương diện này, tình trạng của Trần Bình An và tỳ nữ Trĩ Khuê, thật ra có chút tương tự, khác biệt chính là thiếu niên tuy rằng cũng không thích nói, nhưng thật ra tính cách bản thân, tuyệt đối không khiến người chán ghét, ngược lại, thiếu niên trời sinh tính tình ôn hòa thân mật, chưa từng có tiếng xấu gì bêu rếu, chỉ là gia cảnh suy tàn, lại sớm đi lò gạch kiếm sống, mới có vẻ không thân mật với hàng xóm láng giềng. Đương nhiên, láng giềng của ngõ Nê Bình, đối với ngày sinh của thiếu niên, quả thật có một chút kiêng ky nói không rõ ràng, mùng năm tháng năm, trong lệ của trấn nhỏ, thuộc về "Ác Nhật" trong ngũ độc, thiếu niên sinh ra tại ngày này, hơn nữa cha mẹ đều qua đời, Trần Bình An sớm thành người nối dõi cuối cùng trong nhà, tự nhiên sẽ làm người nói thầm, nhất là các lão nhân có tuổi, thích ngồi tám chuyện bên cây thụ hòe, đối với vị thiếu niên của ngõ Nê Bình, càng là xa lánh, lén lút dặn đứa nhỏ nhà mình không nên tiếp cận, thế nhưng mỗi khi đứa nhỏ vẻ mặt không tình nguyện, hỏi cho rõ ràng nguyên nhân, thì các lão nhân lại nói không nên lời.

Lúc này một thân hình thon gọn từ ngõ nhỏ đi ra, đứng ở bên cạnh thiếu nữ, tỳ nữ Trĩ Khuê quay đầu, không nói được một lời, chỉ đi về phía trước. Người nọ liền xoay người sóng vai đi với nàng ấy ở trong ngõ Nê Bình, chính là tiên sinh Tề Tĩnh Xuân, thư sinh duy nhất của trấn nhỏ, môn sinh Nho gia chính hiệu.

Thiếu nữ chân bước liên tục, sắc mặt lạnh lùng, "Hai người chúng ta, nước giếng không phạm nước sông, không tốt sao? Hơn nữa tiên sinh ngươi đừng quên, trước đó quả thật là ngươi chiếm thiên thời địa lợi nhân hoà, ta là một nô tỳ nho nhỏ, đương nhiên chỉ có thể nén giận, thế nhưng từ gần đây, pháp mạch đạo trường ở ngoài xa không biết mấy ngàn vạn dặm

của tiên sinh ngươi, hình như xảy ra chút vấn đề, đúng không? Cho nên hiện tại bây giờ tiên sinh chỉ là nước giếng, mà ta mới là nước sông!"

Tề tiên sinh như khách không mời mà đến của ngõ Nê Bình, mim cười, nói: "Vương Chu, mà thôi, tạm thời nhập gia tùy tục gọi ngươi là Trĩ Khuê, Trĩ Khuê, ngươi có nghĩ tới hay không, ngươi tuy là thiên địa quan tâm, gặp thời mà sinh, thế nhưng thật sự cho rằng ta không có thủ đoạn áp thắng? Hay là ngươi cảm thấy mấy ngàn năm trước, bốn vị thánh nhân thần long thấy đầu không thấy đuôi, dắt tay nhau đến nơi đây, tự mình ký kết quy củ, chỉ là nói ngoài miệng một chút mà thôi, không có nửa điểm chuẩn bị ở sau? Nói cho cùng, ngươi chỉ là ngồi giếng ngắm trời mà thôi, bầu trời cao cao, mặt đất rộng lớn, không phải dáng dấp miệng giếng."

Thiếu nữ nhíu nhíu mày, "Tề tiên sinh, ngươi cũng chớ nói hù ta, ta không phải thiếu gia Tống Tập Tân nhà ta, đối với mấy lời nói hoang đường của ngươi, ta không có hứng thú, cũng chưa bao giờ tin. Tiên sinh không ngại nói trắng ra, đánh sống đánh chết cũng tốt, được tụ được tán cũng được, ta đều đón."

Trung niên nho sĩ chậm rãi nói: "Khuyên ngươi sau khi thoát khỏi lồng chim nơi này, sau này không nên được một tấc lại muốn tiến một thước, chỉ thấy lợi trước mắt, vô luận đối với ai đều không có lợi. Nhất là ngươi và hắn bước trên đại đạo tu hành, mặc kệ có kết làm đạo lữ hay không, đều phải thu liễm nhuệ khí, không thể ương ngạnh làm liều. Cái này cũng không phải là là uy hiếp cái gì, mà là ranh giới ly biệt, một ít lời tâm huyết của ta, coi như là nhắc nhở thiện ý."

Theo lý thuyết thân phận hai người cách biệt một trời, tỳ nữ Trĩ Khuê lại cực kỳ bình thản, thậm chí lập tức khí thế còn muốn mơ hồ đè qua nho sĩ một nửa, cười khẩy nói: "Thiện ý? Mấy nghìn năm qua, những người tu hành khó lường các người, cao cao tại thượng, quy định phạm vi hoạt động, coi nơi đây như một khối ruộng, năm nay cắt một khúc sang năm rút một đoạn, mỗi năm mỗi lập lại, ngàn năm không thay đổi, sao tới hiện tại, mới

bắt đầu nhớ tới muốn cùng cái nghiệp chướng này "Giúp mọi người làm điều tốt", ha ha, ta nghe thiếu gia nói qua một câu nói, được coi là tiêu chuẩn của các người, là không phải tộc loại của ta, ắt mang dị tâm, đúng không? Cho nên nói cũng hèn chi Tề tiên sinh, dù sao..."

Tề tiên sinh tiếp tục đi tới, nhẹ nhàng bước ra một bước, cười như không cười, "Ò?"

Sau một bước.

Tỳ nữ Trĩ Khuê sắc mặt khẽ biến.

Hai người không biết đứng ở một chỗ lạ từ bao giờ, chung quanh đen kịt đưa tay không thấy bàn tay, chỉ có trên đỉnh đầu xa xa, có vô số tia sáng mang theo khí tức thần thánh rọi xuống.

Bọn họ dường như đặt mình trong một giếng nước sâu không thấy đáy, ánh sáng vàng rực rỡ kia như là từ miệng giếng rọi xuống.

Trung niên nho sĩ quần xanh áo xanh, trên quần áo có từng đợt sáng đầy màu, lưu chuyển không thôi.

Hạo nhiên chi khí, chính đại quang minh.

Thiếu nữ đầu tiên là mặt dữ tợn, chỉ là rất nhanh khôi phục sắc mặt lạnh nhạt cùng dáng dấp chết lặng, nỉ non nói: "Sáu mươi năm Phật môn phạm âm, như bên tai sét đánh, từng tiếng không nghỉ. Sáu mươi năm Đạo gia phù lục, như giòi dưới bàn chân, kiệt lực cắn xé. Sáu mươi năm Hạo Nhiên Chính Khí, che cả bầu trời, không chỗ có thể trốn. Sáu mươi năm binh gia kiếm khí, như địa ngưu xoay người, không chỗ nào không bị đâm trúng. Mỗi một giáp cũng là một lần luân hồi, tròn ba ngàn năm, ngày tháng vĩnh viễn... Ta cũng là muốn biết cái gọi là đại đạo căn chi của các người, rốt cuộc ở nơi nào, giấy trắng mực đen trên sách vở của tiên sinh, tiên sinh

khi truyền đạo thụ nghiệp giải thích nghi hoặc thì ngôn ngữ tinh tế ý nghĩa sâu xa, ta nghe thấy được, thế nhưng không tìm được..."

Nàng ấy si ngốc nhìn phía Tề Tĩnh Xuân chính khí nghiêm nghị, vừa là một người dạy học bừa bãi vô danh ở thâm sơn cùng cốc, cũng là Nho gia của Sơn Nhai thư viện của, một người mà ngay cả vương triều Đại Tùy quyền thế cũng muốn tôn xưng một tiếng "Tiên sinh".

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 33: ÁP ThắNg (2)

Thiếu nữ đột nhiên nở nụ cười, hỏi: "Tiên sinh dùng cái gì dạy ta, phải khuyên ta hướng thiện như thế nào? Nếu như ta không có nhớ lầm, vị chí thánh tiên sư của Nho gia các người, cùng với một trong các Đạo tổ, đều từng đưa ra "Hữu Giáo Vô Loại"?"

Nho sĩ lắc đầu nói: " Giảng một vạn câu giáo huấn của thánh nhân với người, cũng vô dụng."

Thiếu nữ nói chuyện với vị nho sĩ nhìn như rất bình thản và dễ dàng, kì thực cả người giống như một cây cung đang căng, khóe mắt không ngừng quan sát bốn phía, tìm kiếm dấu vết để phá cục.

Nho sĩ đối với cái này làm như không thấy, cười lạnh nói: "Ta biết ngươi thật ra có phẫn nộ, oán hận, sát ý vô cùng vô tận. Ta cũng không phải là không dung ngoại tộc, chỉ là ngươi phải biết rằng, tùy ý nổi trắc ẩn chi tâm, thi hành từ bi cử chỉ, chưa bao giờ nằm ngoài giáo lý của tam giáo."

"Thiếu gia nhà chúng ta bình thường nhắc tới, nói đạo lý với người đọc sách, là không có ý nghĩa nhất." Thiếu nữ nhếch khóe miệng, nheo lại cặp mắt tròng vàng quỷ dị, "Thì ra Tề tiên sinh là thật sự hồi quang phản chiếu, tự nhiên càng không dễ chọc so với lúc xưa..."

Nho sĩ cười, "Đạo lý giảng không thông cũng không sao, thế nhưng chỉ cần Tề Tĩnh Xuân ta còn trên đời một ngày, còn có tư cách tọa trấn nơi đây một ngày, nghiệp chướng vong ân phụ nghĩa ngươi, cũng đừng muốn dương nanh múa vuốt!"

Thiếu nữ đưa tay chỉ chỉ mình, cười hỏi: "Ta vong ân phụ nghĩa?"

Trung niên nho sĩ sắc mặt giận dữ nói: "Năm đó tại lúc ngươi suy yếu nhất, không thể không cúi đầu, chủ động ký kết khế ước cùng người, là ai tại ngày tuyết rơi nhiều của ngõ Nê Bình cứu ngươi?! Là ai qua nhiều năm như vậy, từng chút từng chút ăn mòn khí số còn sót lại của hắn?!"

Thiếu nữ cười nói: "Đói bụng, thì tìm đồ ăn, đem bụng ăn no, cái này không phải một chuyện thiên kinh địa nghĩa sao? Hơn nữa, hắn lúc đầu đã không có cơ duyên gì lớn, chết sớm đầu thai sớm, nói không chừng kiếp sau còn có chút hy vọng, nếu tùy ý để một cọng lục bình như hắn ở lại trấn nhỏ, hắc, vậy đã có thể thật sự là..."

Nho sĩ vung lên tay áo, nhẹ giọng quát to: "Im miệng!"

Ông nổi giận nói: "Đại đạo chi huyền, thiên lý sáng tỏ, há có thể để người một lời nói rõ?! Nhân sinh tự có mệnh số duyên pháp, người có tư cách gì đưa ra lựa chọn thay người khác?!"

Trên đầu thiếu nữ, đột nhiên xuất hiện một bàn tay to màu vàng, khí thế uy nghiêm, như Phật Đà một chưởng hàng phục Thiên Ma, lại như Đạo Tổ một tay trấn áp tai hoạ, mạnh mẽ đặt trên đầu thiếu nữ, khiến cho nàng trong nháy mắt quỳ xuống, cái trán đập mạnh xuống mặt đất.

Tiếng dập đầu, rung động khắp nơi.

Thiếu nữ cúi đầu, hai tay chống trên mặt đất, giãy dụa đứng dậy, không nhìn rõ dung nhan của nàng ấy, chỉ nghe được tiếng cười xót xa: "Các người có thể bắt ta cúi đầu, nhưng ta tuyệt đối không nhận sai!"

Bàn tay màu vàng chứa đầy uy thế bàng bạc, kéo lấy đầu thiếu nữ, nhắc lên nhấn xuống một cái, lại một lần dập đầu.

Lần này âm thanh lớn như sấm mùa xuân.

Nho sĩ trầm giọng nói: "Đừng quên! Một đường sinh cơ này, là các thánh nhân đưa cho người, cũng không phải là người tranh thủ mà có! Bằng không đừng nói trấn áp người ba ngàn năm, ba vạn năm thì có gì khó?!"

Thiếu nữ từ đầu đến cuối bị đè đầu khàn khàn nói, "Đại đạo chó má của các người, ta Không theo!"

Nho sĩ giơ cánh tay lên cao, bỗng nhiên vồ vào khoảng không trước mặt, "Làm càn! Trấn cho ta!"

Từ giữa những tia sáng ở miệng giếng, hiện ra một ấn chương bạch ngọc, dài rộng hơn một trượng, ấn chương có khắc tám văn tự cổ, đỏ tươi đến mức có chút cực kỳ chói mắt, vô số lôi quang màu tím xoay quanh ấn chương, từng đợt rung động.

Theo Tề Tĩnh Xuân ra lệnh một tiếng, thật có thể nói là nói là làm ngay như trong truyền thuyết, ấn chương khổng lồ từ trên trời giáng xuống, nện vào lưng thiếu nữ vốn đang quỳ trên mặt đất.

Ấn chương này như ẩn chứa uy áp khổng lồ của Thiên Đạo, hình như không phải vật thật, không có đem thiếu nữ ép đến cả người phủ phục trên mặt đất, mà là lôi theo sấm gió cấp tốc khảm xuống mặt đất, rồi không còn tung tích, giống như mưa lớn tiếng sấm nhỏ.

Thế nhưng trong nháy mắt qua đi, cả người thiếu nữ như là bị vật nặng đập vào xương cốt cả người, nằm một đống trên mặt đất, thê thảm không gì sánh được.

Dù vậy, thiếu nữ vẫn dùng năm ngón tay co lại, dùng hết toàn lực, móng tay hình như khắc chữ trên mặt đất.

Tề Tĩnh Xuân mặt không biểu tình, lạnh lùng nói: "Ba lần dập đầu, là muốn ngươi phân biệt lễ kính Thiên Địa! Thương sInh! Đại Đạo!"

Thiếu nữ ánh mắt dại ra, không có đáp lại.

Tề Tĩnh Xuân nhẹ nhàng vung tay áo, tán đi cổ uy nghiêm bàng bạc khiến kẻ khác hít thở không thông, "Tề Tĩnh Xuân ta bất quá chỉ là một giới hủ nho môn hạ thánh nhân, là có thể ép ngươi dập đầu ba cái, sau khi người ra ngoài, muốn làm gì thì làm, thật sự không sợ gặp gỡ kẻ càng không nói đạo lý so với người, một ngón tay liền đem người nghiền nát?"

Tề Tĩnh Xuân thở dài, "Ngươi ở đây, thật sự bị trấn áp giam giữ, không được tự do, thế nhưng ngươi có nghĩ tới hay không, thế gian đâu có tự do tuyệt đối, Nho gia chí thánh ta chế định các loại lễ nghi, làm sao không phải tại vạn vật thương sinh, giành một loại tự do khác? Chỉ cần người không vượt qua quy củ, không vi phạm quy chế, chỉ cần tuân thủ nghiệm ngặt lễ tiết, sẽ có một ngày, trời đất bao la, nơi nào đi không được?"

Thiếu nữ ngắng đầu, nhìn thẳng trung niên nho sĩ.

Tề Tĩnh Xuân đi ra một bước.

Trời đất khôi phục bình thường, ông và tỳ nữ Trĩ Khuê trở về ngõ Nê Bình, ánh mặt trời ấm áp, gió xuân ấm áp.

Thiếu nữ lung lay lắc lắc đứng lên, nụ cười trắng bệch, hơi lộ ra hàm răng cắn chặt, "Tiên sinh hôm nay giáo huấn, nô tỳ nhớ kỹ."

Tề Tĩnh Xuân không nói gì, xoay người rời đi.

Nàng đột nhiên hỏi: "Cho dù ta đối với Trần Bình An vong ân phụ nghĩa, thế nhưng tiên sinh thân là môn sinh nổi tiếng của thánh nhân, vì sao lại khoanh tay đứng nhìn? Vì sao chỉ đối với đệ tử Triệu Diêu và thiếu gia nhà tôi, mắt xanh coi trọng, đối với Trần Bình An thân thế bình thường, lại không quan tâm? Cái này không phải như thương nhân buôn bán hay sao, nếu là đầu cơ kiếm lợi, liền tỉ mỉ tài bồi, đối với hàng hóa rẻ tiền, liền có lệ ứng phó, có thể không bán ra được giá cả, căn bản không quan tâm?"

Tề Tĩnh Xuân nở nụ cười, "Thiên hành kiện, quân tử không ngừng vươn lên."

Thiếu nữ mờ mịt.

Khi thân ảnh của trung niên nho sĩ biến mất cuối ngõ, thiếu nữ nhất thời hiện ra vẻ mặt khinh thường, hung hăng xì một tiếng khinh miệt.

Nàng ấy khập khiếng trở về sân nhà mình, lúc đi qua nhà Trần Bình An, cau mũi, nhíu mày, nàng ấy có chút mơ hồ. Chỉ là bởi đạo hạnh của tên nho sĩ chết tiệt kia sụp đổ, trấn nhỏ khắp nơi như thiên cơ tiết lộ, giống như một chiếc thuyền nhỏ dột nước khắp nơi, bản thân nàng như ốc còn không mang nổi mình ốc, càng nên tỉ mỉ mưu tính vì tương lai một phen, nên cũng lười đi tính toán chi li.

Khi nàng đẩy cửa sau ra, một con thắn lắn thô to, không biết từ góc nào chui ra, nhanh chóng bò đến bên chân nàng ấy, bị nàng một cước đá bay.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 34: Mơ TưởNg (1)

Trong phòng Trần Bình An, đạo nhân trẻ tuổi ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn, mắt nhìn mũi mũi ngó xuống chân.

Còn thiếu nữ áo đen trước đó không lâu tưởng là đã chết, vậy mà đã có thể tự mình ngồi trên giường, ngồi xếp bằng, không mang mạn che mặt, lộ ra một khuôn mặt làm cho người khác có ấn tượng sâu.

Cũng không phải nói thiếu nữ khuynh quốc khuynh thành như thế nào, chỉ là anh khí vô cùng, đại khái làm cho người ta quên dung mạo của nàng ra sao.

Hai hàng lông mày của nàng, không giống lá liễu lại như lưỡi đao.

Khi nàng ấy dùng ánh mắt tràn ngập vẻ soi xét, ngưng mắt nhìn đạo nhân trẻ tuổi, người sau có chút khó chịu, rõ ràng không có làm bất luận chuyện xấu gì, mà lại có chút chột dạ.

Đạo nhân trẻ tuổi ho khan một tiếng, nhanh chóng phủi sạch tội ác, "Cô nương, trước đó không có gì, người là bần đạo cứu, nhưng công cô vào nhà, cởi mạn che mặt của cô xuống, rửa mặt này nọ cho cô, đều là người khác làm, hắn tên là Trần Bình An, chủ nhân của căn nhà đổ nát này, là một thiếu niên cùng khổ, cha mẹ đồng thời qua đời, lúc còn làm thợ gốm sứ, đã xin bần đạo cầu một lá bùa, đại khái chỉ có như vậy, cô nương nếu như còn có cái gì muốn hỏi, bần đạo nhất định tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẫn."

Thiếu niên giầy rơm, lúc này bị bán không còn một mảnh.

Thiếu nữ gật đầu, không có thẹn quá thành giận, chỉ là thoải mái nói: "Cảm ơn ân cứu mạng của đạo trưởng."

Trong lòng đạo nhân trẻ tuổi càng thêm bồn chồn cười gượng nói: "Vô phương vô phương, một cái nhấc tay, cô nương không việc gì là tốt rồi."

Thiếu nữ áo đen hỏi: "Đạo trưởng không phải người của Đông Bảo Bình Châu?"

Đạo nhân trẻ tuổi hỏi ngược lại: "Cô nương cũng không phải, đúng không?"

Nàng ấy ừ một tiếng.

Đạo nhân cũng ừ theo một tiếng.

Đạo nhân trẻ tuổi đầu đội mũ hoa sen cười nói: "Bần đạo họ Lục tên Trầm, không có tên lót. Bình thường xưng hô Lục đạo nhân là được."

Thiếu nữ nhẹ nhàng gật đầu, liếc mắt nhìn đạo nhân trẻ tuổi.

Đạo nhân trẻ tuổi do dự một chút, bạo gan nói: "Vị thiếu niên kia tuy rằng có một số việc, không hợp lễ tiết, thế nhưng chuyện gấp tòng quyền, hơn nữa bần đạo cũng không nghĩ cô nương sẽ khoẻ lại nhanh như vậy, vì vậy có chổ mạo phạm, hy vọng cô nương không nên trách tội."

Thiếu nữ cười nói: "Lục đạo trưởng, ta không phải người không nói lý."

Đạo nhân trẻ tuổi liền bật cười nói: "Cái này được, cái này được."

Thiếu nữ chọn nhướng lông mày, nụ cười của đạo nhân trẻ tuổi liền ngay lập tức cứng ngắc.

Nàng ấy nhìn chung quanh bốn phía, ánh mắt bình thản.

Rồi nàng thuận miệng nói: "Ta nghe nói "Nguyễn sư" là thợ đúc kiếm đệ nhất của châu, dự định mở một lò đúc kiếm ở chỗ này, ta liền một đường đi đến nơi đây, hy vọng ông ta có thể giúp ta chế tạo một thanh kiếm."

Đạo nhân trẻ tuổi cảm khái: "Nếu quả thật là hắn ta, để cho hắn tự mình đúc kiếm rất không dễ dàng."

Thiếu nữ áo đen rõ ràng cũng có chút phiền não, "Là rất khó."

Lúc này, tay trái của thiếu niên mang theo một bao thảo dược, tay phải mang theo một bọc nhỏ, gõ gõ cửa phòng tượng trưng, lúc này mới bước nhanh qua cửa, đem dược liệu đặt lên bàn, nhẹ giọng nói: "Đạo trưởng, ông xem có sai hay không, nếu có, ta lập tức đi đổi."

Thiếu niên từ đầu đến cuối đều xách theo cái bọc, xoay người nhìn về phía thiếu nữ, thiếu nữ áo đen khoanh chân ngồi trên giường, đối diện với thiếu niên giầy rơm.

Thiếu nữ áo đen bình tĩnh nói: "Xin chào, cha ta họ Trữ, mẹ ta họ Diêu, cho nên ta là Trữ Diêu."

Thiếu niên giầy rơm vô thức nói: "Xin chào, cha ta họ Trần, mẹ ta cũng họ Trần, cho nên..."

Thiếu niên có chút xấu hổ, thế nhưng rất nhanh liền thản nhiên cười nói: "Ta là Trần Bình An!"

Thiếu nữ thật ra không có gì.

Đạo nhân trẻ tuổi lại không nhịn được cười ha ha.

Đạo nhân trẻ tuổi đột nhiên ý thức được bầu không khí có chút không thích hợp, vội vã nói sang chuyện khác: "Lá non của Lục Thuỷ đàm ở khe Long Lân, à, tại chổ này chúng ta gọi nó là liễu Tam Xuân, lá của nó bị hái

sai thời gian, chậm bảy tám ngày. Còn có bao cỏ Phi Long này, tên tục là Cô Nương yêu, lúc nghiền bột cũng quá qua loa, còn có đôi hoa này, cửa hàng Dương gia càng ngày càng kỳ cục, bán cũng bán thiếu, như vậy sao đủ tiền?"

Đạo nhân trẻ tuổi như phát bệnh, vạch lá ra tìm sâu, như là nhìn cái gì cũng không vừa mắt, cảm giác như là có ân oán cá nhân với tiệm thuốc của Dương gia, cuối cùng tới một chuyển ngoặt lớn, đưa ra kết luận: "Lương tâm của ông chủ cửa tiệm này bị chó ăn rồi, bất quá dược liệu trên bàn, nấu thuốc cứu người thật ra lại đủ. Đương nhiên, cái này chủ yếu cũng nhờ thân thể của vị Trữ Diêu cô nương này tốt, chẳng có chút quan hệ gì với tiệm thuốc của Dương gia cả nhé."

Đạo nhân trẻ tuổi vỗ đầu, mở ra một trang giấy trắng, vừa nhấc bút viết chữ, vừa căn dặn: "Thiếu chút nữa đã quên, bần đạo viết thêm một phần nấu thuốc cho cậu, đây là bồi bổ sức khoẻ, Trần Bình An cậu không được qua loa, phương thuốc này của bần đạo vừa là chữa thương, đồng thời cũng có thể bồi nguyên, là con đường thượng thừa của lấy chiến dưỡng chiến, tiền đề của binh gia lập thế, hơn nữa còn làm ổn định tâm thần, không đả thương người, cùng lắm cũng là tốn thời gian nhiều hơn một ít, mua nhiều dược liệu chút, đơn giản là chuyện xài tiền mà thôi. Khi nào sắc thuốc lửa to, khi nào sắc thuốc lửa nhỏ, bần đạo đều viết trên giấy, thậm chí giờ nào sắc thuốc nào, cũng có chú ý, nói chung, một tuần kế tiếp, Trần Bình An cậu khổ cực nhiều, nam nhân nà, vốn là người khiêng trọng trách, bằng không sao có thể có câu nói đại trượng phu đỉnh thiên lập địa? Không thể từ chối trách nhiệm, mắc công để cô nương người nhà ta xem thường..."

Lúc nói đến "Đỉnh thiên lập địa" bốn chữ, đạo nhân trẻ tuổi lắc đầu không dễ phát hiện.

Phương thuốc bất quá chỉ nửa trang giấy, nấu thuốc như thế nào thật ra lại dùng đến hai trang giấy, kiểu chữ là chữ nhỏ rất bình thường, ngăn nắp, quy củ.

Trần Bình An có chút sốt ruột, hỏi: "Đạo trưởng lẽ nào sẽ không quản sự tình này? Loại sinh tử đại sự này, đạo trưởng có phải là nên tự mình nhìn thì sẽ ổn thỏa hơn?"

Đạo nhân trẻ tuổi bất đắc dĩ nói: "Bần đạo lúc này phải rời khỏi trấn nhỏ, tông môn nhất mạch của bần đạo trong Nam Giản quốc, có một điển lễ phải thăm dự, bần đạo phải đi tận mắt thấy."

Trần Bình An càng thêm bất đắc dĩ, "Đạo trưởng, thế nhưng ta không biết chữ!"

Đạo nhân trẻ tuổi ngẩn người, cười nói: "Không sao cả, Trữ cô nương đọc được chữ, trước khi nấu thuốc, cậu hỏi nàng ta là được."

Thiếu nữ gật đầu.

Trần Bình An còn muốn nói cái gì, đạo nhân trẻ tuổi bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, từ trong tay áo móc ra một ấn chương màu xanh nhỏ nhắn xinh xắn, nhẹ nhàng thổi một hơi với mặt ấn, sau đó quay sang trang giấy viết phương thuốc, ấn mạnh một cái, sau khi nhấc ấn chương lên, có chút thoả mãn, sau khi thu nhập tay áo, đạo nhân trẻ tuổi liền đem hai trang giấy còn lại cùng nhau đưa cho Trần Bình An, "Cất giữ cẩn thận, sách vở trong trấn nhỏ đều là của giấu trong nhà, cậu mua không dễ, nếu như thật sự muốn học chữ, có thể học từ phương thuốc này của bần đạo."

Đạo nhân trẻ tuổi hướng thiếu nữ cười nói: "Nhất diệp phù bình quy đại hải, nhân sinh hà xử bất tương phùng. Trữ cô nương, vậy sau này chúng ta còn gặp lại?"

Thiếu nữ áo đen nghiêm mặt nói: "Lục đạo trưởng, sau này còn gặp lại! Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, tương lai chổ nào cần tại hạ hỗ trợ, có thể phi kiếm truyền thư tới Đảo Huyền sơn, chỉ là đạo trưởng nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng quên kí tên hai chữ "Lục Trầm", bằng không Đảo Huyền sơn chưa chắc sẽ cho phép phi kiếm tiến vào sơn môn."

Nghe được xưng hô Đảo Huyền sơn, đạo nhân trẻ tuổi hiển nhiên có chút kinh ngạc, muốn nói lại thôi, thiếu nữ khẽ lắc đầu, hắn rất nhanh lĩnh hội tâm ý, cũng không hỏi rõ ràng. Có một số việc, đối với thiếu niên trong phòng mà nói, không biết thì tốt hơn.

Đạo nhân trẻ tuổi dẫn đầu rời khỏi gian nhà, không quên kéo cánh tay của thiếu niên, "Trần Bình An, bần đạo cuối cùng muốn nói với cậu chút nói."

Trần Bình An đem cái bọc đặt ở trên giường, nói cùng thiếu nữ áo đen là quần áo mới mua.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 35: Mơ TưởNg (2)

Khi hai người tới sân, đạo nhân trẻ tuổi trực tiếp thấp giọng hỏi: "Với trí nhớ của người, nói vậy từ lâu đã nhớ được chữ trên phương thuốc, hơn nữa ở sát vách là một thư sinh đang đi học, cái cách nói "Không biết chữ" này, không phải lý lẽ để cậu ngăn bần đạo rời đi."

Trần Bình An hồi đáp: "Với bản lĩnh của đạo trưởng, khẳng định biết nguyên nhân."

Đạo nhân trẻ tuổi đột nhiên buồn cười, "Cậu cảm thấy bản thân mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cho nên sợ không người chiếu cố vị cô nương kia?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Lúc đó nếu ta ra mở cửa, sẽ phụ trách đến cùng."

Đạo nhân trẻ tuổi đứng bên cạnh xe đẩy, hai ngón tay khép lại, lặng yên quét một cái, thanh trường kiếm được nho sĩ Tề Tĩnh Xuân án nhập hai chữ kiếm khí, lặng lẽ bay vào trong nhà, hắn là thiếu nữ áo đen không muốn doạ Trần Bình An, liền cam chịu hành vi đi quá giới hạn của phi kiếm. Đạo nhân trẻ tuổi suy nghĩ chốc lát, lúc hắn suy tư, sẽ vô thức vươn một ngón tay, gõ gõ mũ hoa sen trên đầu, cuối cùng nói: "Trước khi tới đây, nghe một vị sư huynh nói qua, làm việc phòng nói đạo lý, đối đãi phải có nhân tình... Đã như vậy, bần đạo cũng không quá mức cứng nhắc hà khắc, tuy nói thế nhân mỗi người đều tự có duyên pháp, nhưng nếu giáo lí căn bản của tông môn chỗ bần đạo, vốn là có chút thành kiến với pháp chỉ của một tông môn chính thống... Gặp mặt xem như có duyên, miễn cưỡng

coi như là một đoạn thiện duyên, bần đạo không ngại thuận thế mà làm, ống thẻ và một trăm lẻ tám cái thẻ kia, không cách nào tặng cho cậu, nhân quả quá loạn, chỉ cần để ý không rõ, lại chém không đứt, sẽ rất là phiền phức. Về phần cái ấn, có chút nặng, tặng cho cậu, trấn nhỏ chỉ cần không có cấm chế, tất cả đều bại lộ rõ như ban ngày, bần đạo không phải hại cậu thì là cái gì, ài, không phải là muốn tặng chút vàng bạc? Cái này cũng quá kỳ cục, quá tục khí, bần đạo sao có thể không biết xấu hổ..."

Không ngờ Trần Bình An nói như đinh đóng cột: "Lục đạo trưởng, nếu là đưa tiền, rất đáng coi trọng, không tục khí đâu!"

Đạo nhân trẻ tuổi nghiền ngẫm cười nói: "Hai cái trước đó, cậu nghe không hiểu, thế nhưng khẳng định hiểu được ý nghĩa không nhỏ, vì sao không mở miệng muốn?"

Thiếu niên chậm rãi nói: "Một cái chén có thể chứa ít nhất hai lu nước, một lá bùa có thể thiêu cho trưởng bối cõi âm của đạo trưởng, rồi cô nương kỳ kỳ quái quá bị trọng thương, còn có vậy một túi tiền hai mươi tám miếng vàng, trước đây là Diêu lão đầu ngoài miệng nói với ta ở đây rất kỳ quái, thế nhưng hiện tại là ta tận mắt tới, nếu như là trước khi gặp hai người, ta khẳng định sẽ ẩn tránh các người, cánh cửa ngày hôm nay cũng sẽ không mở."

Đạo nhân trẻ tuổi tựa trên xe đẩy, trầm giọng nói: "Nữ tử kia, lấy ngón tay điểm mi tâm của cậu, là một hành động mạnh mẽ mở khiếu huyệt của người, trên võ học được xưng hô là "Chỉ điểm", thủ pháp có cao thấp khác nhau, dụng ý cũng có phân biệt tốt xấu, nói một cách khác, cánh cửa nhà cậu cũng không chắc chắn, đúng không, nàng ta liền cố ý dùng thiết chùy gõ, cánh cửa đương nhiên có thể mở, nhưng thật ra phá hủy căn cơ, thử nghĩ một chút, trong mưa gió sương tuyết sau này, người mở cửa kia, đã sớm đi mất dạng, thế nhưng cậu quanh năm ở nhà, làm sao bây giờ?"

Trần Bình An do dự một chút, "Ta còn có thể chịu khổ."

Nhìn thiếu niên giầy rơm một chút không giống như nói giỡn, đạo nhân trẻ tuổi cười nói: "Đây là nàng ấy mới lần đầu tiên ra tay hại ngươi, nếu là gân cốt cường kiện, khí huyết tràn đầy, cậu sống đến ba bốn mươi tuổi không khó, nhưng nàng ấy lấy tay vỗ ngực cậu, mới là vết thương trí mệnh chân chính, phá hủy bồn nguyên thân thể không nói, còn chặt đứt đường trường sinh của cậu... Chuẩn xác mà nói, cậu lúc đầu còn có một đường cơ duyên, nương nhờ thiên địa ở đây, gặp vận có thể đảo ngược Càn Khôn, cậu chưa chắc không có khả năng tu hành trên đại đạo, cái này giống như là tôm cá giữa sông nước cuồn cuộn, người có vận khí tốt, đương nhiên thu hoạch lớn, thế nhưng dù cho vận khí không tốt, người khác thành giao long, hắn nói không chừng được hưởng ké, cũng có thể trở thành cá lớn."

Trần Bình An không có vẻ mặt hoảng sợ hoặc là thất kinh, im lặng đứng ở nơi đó, thậm chí không có chút dấu hiệu giả vờ trấn định.

Đạo nhân trẻ tuổi tức vô tán thưởng, cũng không hạ thấp, nhẹ giọng thở dài nói: "Trần Bình An, tuổi còn trẻ, xem nhẹ sinh tử, không phải là một chuyện tốt gì. Cậu có phải là cảm thấy có thể sống là tốt nhất, thế nhưng nếu như thật sự không có cách nào khác, lão thiên gia thật sự không cho mình sống, chết thì chết, cũng không sợ, đúng hay không? Bởi vì chuyện chết này, thật ra đối với cậu mà nói, ngược lại là cơ hội một có hi vọng gặp lại?"

Trần Bình An không có phủ nhận.

Đạo nhân trẻ tuổi đột nhiên mắng: "Vậy cậu có nghĩ tới hay không, dù cho ngươi có thể ở giữa cõi âm mênh mông, may mắn tương phùng với cha mẹ, khi bọn họ thấy cậu, là tâm tình gì?"

Đạo nhân trẻ tuổi càng nói càng tức, vươn một ngón tay, dùng sức chọt vào đầu của thiếu niên, như là muốn chọt thủng cái đầu gỗ này, "Bạch Vô Thường trong Bại Quan Dã Sử và Chí Quái tiểu thuyết, đầu đội mũ trắng cao cao, mỗi khi hắn đi tới dương gian bắt giữ hồn phách người chết,

người chết liền có thể thấy rõ ràng trên mũ trắng viết bốn chữ lớn, "Ngươi cũng đã tới"! Trần Bình An! Ta hỏi cậu, lúc cha mẹ nhìn thấy cậu, có thể cao hứng hỏi Trần Bình An cậu, "Con trai, con cũng tới hả?" bọn họ còn có thể đủ an tâm đi đầu thai sao? Cậu thật sự cho rằng thế gian có mấy người, có khí số hồng phúc tề thiên, có thể đời đời kiếp kiếp làm con cái hoặc là vợ chồng? Bần đạo nói rõ ràng cho cậu, nằm mơ! Lời này là của một thượng tông chưởng giáo có thể khiến cho sông núi biến sắc, nhưng cũng không có bản lĩnh thông thiên, huống chi là Trần Bình An cậu, một kẻ nghèo hàn ăn bữa hôm lo bữa mai, ba ngày cơm no cũng không có?!"

Nói xong lời cuối cùng, đạo nhân trẻ tuổi mang thần sắc nghiêm nghị, cực kỳ nghiêm túc.

Thiếu niên mờ mịt thất thố.

Đây là thiếu niên sau khi hiểu chuyện, lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy sợ hãi, tay chân lạnh lẽo như vậy.

Thiếu niên ngồi xổm xuống, hai tay ôm đầu, lần này không có vò đầu.

Đạo nhân trẻ tuổi cúi đầu nhìn thân ảnh nhỏ gầy kia, "Được rồi được rồi, vì cứu người, bần đạo thiếu cậu một lần nhân tình, vốn định có thể quyt nợ là tốt nhất, nếu không để đến kiếp sau trả cũng được, bây giờ xem ra, vẫn là toàn bộ đều trả lại cho cậu, sau này thanh toán xong. Bần đạo muốn nói với cậu ba chuyện, cậu lần lượt nhớ rõ, chuyện thứ nhất, là chờ Trữ cô nương thân thể khoẻ lên, mang theo nàng ấy đến con suối phía nam bên ngoài trấn nhỏ, tìm một cặp cha con họ Nguyễn, ghi nhớ kỹ, là mang theo nàng ấy cùng đi, bằng không chính cậu đi một trăm lần cũng không tác dụng, sau khi đi, dù cho mặt dày mày dạn khóc lóc om sòm, cậu cũng phải tranh thủ làm học đồ giúp việc của bọn họ, đào khoáng dọn thạch cũng tốt, đúc kiếm làm nguội cũng được, tóm lại đều là tìm được một trú chân. Kể từ đó, Trữ cô nương coi như là trả hết nợ nhân tình của cậu, cậu cũng đừng cảm thấy mình chiếm tiện nghi người ta."

"Chuyện thứ hai, là mùng năm tháng năm sau đó, cậu phải đến dòng suối nhỏ dưới cầu Lang, nhặt cục đá cũng tốt, bắt cá tắm sông cũng được, tùy cậu, nói chung bình thường đi, lúc tâm phiền ý loạn đi, lúc tâm sinh cảm ứng, càng phải đi, về phần thu hoạch ra sao, với chút cơ duyên của cậu, có trời mới biết, nhưng tốt xấu là "Cần năng bổ chuyết", nếu là như thế này còn không có thu hoạch, tên nhóc cậu cũng chấp nhận đi."

Đạo nhân trẻ tuổi nói xong hai cái sau, bắt đầu xe đẩy, thấy thiếu niên vẫn đang ngồi chồm hổm bất động, chỉ bất quá mặt hướng về mình, "Đứng lên hỗ trợ!"

Thiếu niên sau khi đứng dậy, đi giúp xe đẩy, hiếu kỳ hỏi: "Không phải nói có ba chuyện sao?"

Đạo nhân trẻ tuổi hừ lạnh một tiếng, "Đã sớm nói với cậu, tự mình suy nghĩ đi!"

Thiếu niên ngạc nhiên.

Sau đạo nhân lại căn dặn một vài sự tình.

"Đồng tiền này rất đáng quý, cất giữ cẩn thận."

" Một thời gian kế tiếp, bớt đi ra ngoài."

" Cười nhiều lên, suốt ngày làm cái mặt dài, dáng dấp lại không anh tuấn, ai thèm nhìn tên nhóc cậu hả?"

Nói liên miên không dứt.

Đạo nhân trẻ tuổi cứ như là một trưởng bối.

Đẩy xe ra sân, thiếu niên nói hắn đẩy tới ngõ Nê Bình, đạo nhân trẻ tuổi cũng không có từ chối.

Một trước một sau đi trong hẻm nhỏ, đạo nhân cuối cùng nói: "Có câu, vẫn là nên nói ra. Dựa theo bần đạo suy tính mệnh số mà xem, cha mẹ cậu mất sớm, cũng không phải là sai lầm của cậu."

Đạo nhân trẻ tuổi dừng lại rất lâu, mãi đến khi xe đẩy lập tức rời khỏi ngõ Nê Bình, lúc này mới nhẹ giọng nói: "Không chỉ như thế, mệnh đồ của cậu nhấp nhô, vẫn là vất vả cha mẹ cậu."

Thiếu niên im lặng không lên tiếng.

Cuối cùng đạo nhân trẻ tuổi kiên trì không cho thiếu niên tiễn đưa, một mình đẩy xe rời đi hướng đông.

Quay đầu lại nhìn, thiếu niên vẫn như cũ đứng ở đầu ngõ, phất tay, khuôn mặt tươi cười xán lạn.

Hoàn toàn không giống như là một người sẽ chết.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 36: BấT BìNh TắC Minh (1)

Thiếu thành chủ Phù Nam Hoa của Lão Long Thành, lúc này ngỗi ngay ngắn đối diện thiếu niên họ Tống, hai tay cấn thận cầm một cái ấm nhỏ, đang tỉ mỉ quan sát vết khắc, dường như đang tán thưởng thân thể hấp dẫn của một giai nhân khuynh thành, nhìn hoài không thấy chán, cẩn thận, nhẹ nhàng, không dám thở mạnh, Phù Nam Hoa đã lật qua lật lại nửa canh giờ, yêu thích không buông tay. Luôn có vài người hoặc đồ vật, sẽ làm người ta nhất kiến chung tình, tâm sinh vui mừng. Đối với ánh mắt xoi mói của Phù Nam Hoa mà nói, cái ấm dưỡng tâm này, chính là thứ đó. Tuy nói nhặt bảo và gặp hàng giả, chỉ có cách một đường, nhưng Phù Nam Hoa tin tưởng vững chắc mình lần này là cái trước, hơn nữa nhặt còn không nhỏ. Lão Long Thành của hắn, trong đông đảo tông môn phía nam Đông Bảo Bình Châu, là cầm cờ đi trước, cho nên Phù Nam Hoa là đệ tử tiên gia kiến thức quá lớn hàng thật, cái này cũng là nguyên do lúc trước Thái Kim Giản khắp nơi tỏ ra yếu kém của.

Tống Tập Tân ngáp một cái, nằm trong cái ghế, thay đổi tư thế thoải mái, lười biếng hỏi: "Phù huynh, nếu thật giả đã xác nhận không lầm, chúng ta có phải là nên nói chuyện giá cả?"

Phù Nam Hoa rất ít được người xưng huynh gọi đệ, đè xuống cảm giác không khỏe trong lòng, lưu luyến buông ấm xuống, cười nói: " Thành ý của tại hạ ra sao, Tống lão đệ khẳng định trong lòng rõ ràng, bằng không ta tuyệt đối sẽ không công bằng, vừa thấy mặt liền nói thẳng giá trị đích thật của cái ấm này, lại càng không lằng nhằng lề mề như vậy, biểu lộ ta nhất định phải có cái ấm này, cũng là để tránh khỏi ép giá hai bên, mất tiền không sao, còn tổn thương tình cảm huynh đệ. Tống lão đệ, Phù Nam Hoa

ta đã đem cậu coi là tri kỷ trên đường tu hành tương lai, hiện nay có thể yên tâm buôn bán, sau này có thể phúc họa tương y, thậm chí là giao phó sinh tử, thì phải xem bước đầu tiên ngày hôm nay của chúng ta, đi có kiên định được không."

Tống Tập Tân vươn một ngón tay, chỉ chỉ vị công tử đang tỏ vẻ chân thành tha thiết, cười tủm tỉm nói: "Phù huynh à, con người ta đặc biệt tục khí, cả người đầy hơi tiền, đương nhiên, bạn bè cũng sẽ nhận thức. Chỉ là tới lúc mọi người ngồi xuống bàn sinh ý, nếu có người nói chuyện huynh đệ với ta, ta khó tránh khỏi sẽ tự hỏi trong lòng, người như thế, sau này lúc cần hắn ta, hắn ta thật ra ở trong lòng tính toán như con buôn hay không?"

Phù Nam Hoa sắc mặt lạnh xuống, thân thể ngửa ra sau, tựa lưng vào ghế ngồi, một ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, động tác mềm nhẹ, lặng yên không tiếng động.

Đối với thái độ của Phù Nam Hoa thay đổi, Tống Tập Tân tỏ vẻ không phát giác ra, "Gọi cậu một tiếng Phù huynh, lấy ra cái ấm cho cậu xem qua, đã là thành ý của ta, nếu tất cả mọi người muốn làm thành buôn bán, vậy thẳng thắn lưu loát, Phù huynh cho ra giá tiền, ta gật đầu hoặc là lắc đầu, ta cho cậu hai lần cơ hội ra giá, hai lần qua đi, giống như ra khỏi chổ này, mặc cho cậu đồng ý cho ta núi vàng biển bạc, xin lỗi huynh đệ, ta không bán."

"Khối ngọc bội lúc trước, tính là lễ gặp mặt của ta, tên là "Lão Long Bố Vũ', không phải pháp bảo tiên gia uy lực to lớn gì, chỉ là ích lợi lúc nghỉ mát, thanh tâm và tránh uế, nhất là đối với minh tưởng, nếu có một môn khẩu quyết bí truyền của thượng tông đạo gia làm phụ trợ, vậy càng có thể có trợ giúp không nhỏ."

Phù Nam Hoa nụ cười chân thành, trên mặt cũng không nửa thần sắc kiêu căng bố thí, đem một túi thêu đặt lên bàn, lấy tay đẩy về hướng Tống Tập Tân bên kia, trịnh trọng nói: "Túi tiền đồng này của ta, gọi là tiền cung dưỡng, là một trong các loại tiền nhan đèn trên thế gian, bình thường cung

phụng tượng thần ở miếu Vu Hào hoặc là Văn Xương các, ngậm trong miệng, giấu trong bụng, đặt nơi tay, đều có thể, hơn nữa mỗi cái đều có chú ý và công dụng riêng. Nhưng những cái này cũng không phải quan trọng nhất, chổ chân chính then chốt, ở chỗ những cái này nhìn như là đồng tiền vàng, nhưng thực tế lại là "Kim tinh" giá trị còn quý giá hơn cả vàng, tiên nhân từng nói 'Thuỷ bích hoặc khải thải, kim tinh bí mạc luận", đó là nói vật này. Một túi tiền cung dưỡng kim tinh, làm tiền mua ấm, khó mà nói dư dả, chung quy là một giá cả công bằng, nếu thêm khối Lão Long bội, Phù Nam Hoa ta dám nói Tống lão đệ cậu tuyệt đối là kiếm lời."

Nói xong những "Lời tâm huyết" này, Phù Nam Hoa yên tĩnh chờ trả lời.

Tống Tập Tân im lặng chốc lát, chớp mắt mấy cái, hỏi: "Xong chưa?"

Phù Nam Hoa cười khổ nói: "Nói xong rồi."

Thiếu niên chợt trở mặt, một cái tát vỗ trên mặt bàn, "Họ phù kia, cút ngay! Coi ta là đứa ngốc ba tuổi dễ lừa gạt?! Các người trước khi tiến vào trấn nhỏ, sẽ có ba túi đồng tiền, bỏ một túi tiền mua đường, khi mỗi đắc thủ được một phần bảo bối, vô luận lớn nhỏ, theo lý phải đưa ra một túi. Một túi tiền đồng, nhiều thì ba mươi đồng, ít thì hai mươi, nhưng cái túi tiền bé tí teo của ngươi, bên trong có mười hai đồng hay không?! Buôn bán, ngay cả chút thành tín ấy cũng không nói, cũng dám từ trong tay tiểu gia đổi cơ duyên?"

Phù Nam Hoa, ngón tay thêm lực đạo, từ chậm thành nhanh, lần lượt gỗ mặt bàn.

Tống Tập Tân ngực run lên, đột nhiên thấy khó thở, vẻ mặt đỏ lên, viền mắt xuất hiện tia máu, thiếu niên nhanh chóng vươn một tay, đè chỗ ngực, tim đập kịch liệt như nổi trống, cốc cốc cốc, quả thật giống như là muốn đánh vỡ lồng ngực.

Phù Nam Hoa từ từ giảm tốc độ của ngón tay, sắc mặt thiếu niên cũng chuyển biến tốt đẹp, Phù Nam Hoa cười tủm tỉm hỏi: "Nếu lần đầu tiên định giá, không thành công, vậy ta sẽ ra giá một lần nữa, hai mươi bốn đồng tiền cung dưỡng kim tinh, cái Sơn Tiêu ấm này, bán hay không?"

Tống Tập Tân mồ hôi nhễ nhại do dự, mắt thấy đối phương có động tác, thiếu niên đang nghĩ cách nói hòa hoãn tình thế, vị thiếu thành chủ của Lão Long Thành quen thói được cưng chiều, đã lần thứ hai gõ nhanh tốc độ, như một trận mưa rào thình lình xảy ra của ngày mùa hè.

Tống Tập Tân hai tay đè ngực, khuôn mặt anh tuấn từ lâu vặn vẹo, trong vẻ dữ tợn mang theo một nụ cười tàn nhẫn.

Phù Nam Hoa thiếu chút nữa đã không nhịn được đem thẳng nhãi con này gõ chết cho rồi, thế nhưng cuối cùng dừng lại, mê hoặc của từng bước lên trời, chứng đạo trường sinh, vẫn đè qua yêu ghét cá nhân, vì vậy hắn ngừng động tác, buông tha thiếu niên.

Tống Tập Tân há mồm thở dốc, ánh mắt cực nóng, cười khàn.

Phù Nam Hoa đối với cái này rất không hiểu được, trong mắt thiếu niên tựa như không có hận ý gì, Phù Nam Hoa thật ra không cảm thấy đây là một chuyện đáng lo lắng, trên đường tu hành, quái thai kỳ nhân kỳ quái rất nhiều, chỉ là nghi hoặc hỏi: "Ngươi cười cái gì?"

Tống Tập Tân hô hấp càng ngày càng bình ổn, tựa lưng vào ghế ngồi, lau đi mồ hôi trên trán, ánh mắt rạng rỡ nói: "Ta vừa nghĩ đến tương lai không lâu, bản thân cũng có thể có bản lĩnh như người, trong nháy mắt giết người, liền thấy hài lòng không gì sánh được."

Phù Nam Hoa cười, không hổ là đồng đạo khiến cho mình luyến tiếc.

Người như thế, rất dễ tiếp xúc, chỉ cần vị trí của ngươi tốt hơn so với hắn, cũng có khả năng chỉ cần sơ sảy, sẽ bị hắn bò lên trên đỉnh đầu.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 37: BấT BìNh TắC Minh (2)

Bất quá thiếu thành chủ Lão Long Thành, không cảm thấy mình sau khi thành công nhận được cơ duyên ở đây, sẽ so ra kém một người thiếu niên trước lúc chín tuổi, từ đầu đến cuối không thể rời khỏi trấn nhỏ.

Tống Tập Tân nhìn mắt chiếc ấm trên bàn, nửa túi tiền, sau khi ngầng đầu, nói: "Phù Nam Hoa, ta có hai điều kiện, chỉ cần ngươi đáp ứng, ta ngoại trừ bán cho ngươi Sơn Tiêu ấm, còn lấy ra một vật không thua nó."

Phù Nam Hoa đè xuống vui sướng trong lòng, tận lực giữ cho ngữ khí bình thản nói: "Nói nghe một chút."

Tống Tập Tân cũng không thừa nước đục thả câu, nói ra lời không sợ hù chết người, "Thứ nhất, ta muốn ngươi đưa cho ta ba túi tiền kim tinh, chứ không phải hai túi!"

Phù Nam Hoa không chút do dự nói: "Có thể!"

Tống Tập Tân nhìn chẳm chẳm con mắt của đối phương.

Phù Nam Hoa cười nói: "Tin hay không do ngươi. Đồng thời, ngày hôm nay trước khi ta đi ra, ngươi phải lấy ra món đồ có giá trị tương đương với hai túi kim tinh, khiến cho ta tự mình xem qua."

Tống Tập Tân cũng gật đầu nói: "Đương nhiên!"

Phù Nam Hoa hỏi: "Như vậy điều kiện thứ hai là?"

Tống Tập Tân chậm rãi nói: "Thay ta giết một người."

Phù Nam Hoa lắc đầu nói: "Nếu người ngay cả một túi tiền đồng có bao nhiêu đều hiểu được, cũng nên biết những người như chúng ta, là không thể tùy ý giết người ở đây, bằng không sẽ bị lập tức trục xuất khỏi trấn nhỏ, thậm chí rất có thể bị lột bỏ một phần căn cốt, cắt cơ duyên liên quan với thánh nhân và tiên gia, vô cùng thê thảm, càng liên lụy gia tộc mất đi tất cả cơ duyên nơi đây."

Tống Tập Tân khóe miệng nhếch lên, "Ngươi đừng vội từ chối, có thể tĩnh quan kỳ biến, như thế nào?"

Phù Nam Hoa cười hỏi: "Ta rất tò mò, ngươi muốn giết ai?"

Tống Tập Tân nửa thật nửa giả nói: "Ta đã nghĩ ra đâu."

Phù Nam Hoa một lần nữa cầm lấy chiếc ấm, cảm thụ được thân ấm nhặn nhụi, thuận miệng nói: "Vậy ta mở mắt mong chờ."

Bàn đối diện, thiếu niên vô thức xoa xoa cái cổ của mình, sắc mặt kém không gì sánh được.

Trước đó Trĩ Khuê đưa Thái Kim Giản tới ngoài cửa sân Cố gia, sau đó tỳ nữ của Tống Tập Tân liền tự đi dạo phố, Thái Kim Giản sau khi đẩy cửa mà vào, như bị sét đánh, đứng tại chỗ không dám nhúc nhích, nhìn cái kia lão nhân ngồi trên ghế dài, run giọng hỏi: "Tiền bối chính là Tiệt Giang chân quân tiềm tu của Thư Giản hồ?"

Lão nhân hỏi: "Ngươi làm sao nhận ra lão phu?"

Thái Kim Giản cung kính nói: "Vãn bối là Thái Kim Giản của Vân Hà sơn, mười năm trước đã từng theo gia phụ đi đến Thư Giản hồ, quan sát kỳ cảnh cụ rùa nổi trên mặt nước, may mắn thấy phong thái của tiền bối, ký ức vẫn còn mới mẻ, đến nay khó quên."

Lão nhân gật đầu nói: "Đã biết."

Thái Kim Giản tâm tình thoáng trầm trọng, "Chân quân, vãn bối muốn..."

"Thuyết Thư tiên sinh" được xưng là "Tiệt Giang chân quân", liếc nàng ta một cái, thản nhiên nói: "Nể mặt Tùng Hà lão tổ, lão phu liền bỏ qua cho việc ngươi không mời mà đến, lần sau không được phép như vậy. Ra sân, nhớ kỹ đóng cửa."

Thái Kim Giản chỉ là im lặng chốc lát, liền gật đầu nói: "Vãn bối xin cáo lui."

Nàng đúng là cứ như thế mà đi, hơn nữa không quên đóng cửa lại, động tác nhẹ nhàng, cẩn thận.

Trong sân, phụ nhân nhìn bên kia cánh cửa, lo lắng hỏi: "Tiên trưởng, nàng ta không giống sẽ từ bỏ ý đồ, có phiền phức hay không?"

Lão nhân có danh xưng "Chân quân" cười nhạo nói: "Tiến vào trấn nhỏ, hít thở không khí hay thả rắm, đều có thể sẽ có phiền phức, lẽ nào vì thế lại không muốn cơ duyên?"

Phụ nhân không nói gì.

Lão nhân nở nụ cười, "Ta hỏi ngươi, Cố thị, nếu như ngươi có thể lựa chọn, là nguyện ý cho Cố Sán đi Vân Hà sơn tu hành, hay là cùng theo ta đi Thư Giản hồ?"

"Chớ vội trả lời."

Lão nhân khoát khoát tay, khiến cho phụ nhân không nên nóng lòng tỏ thái độ, chậm rãi nói: "Vân Hà sơn, là sơn môn hạng hai của Đông Bảo Bình Châu, bất quá nếu người cảm thấy Vân Hà sơn sẽ không đáng nhắc

tới, vậy là mười phần sai, Vân Hà sơn sản xuất Vân Căn thạch, là thiên tài địa bảo chân chính, đừng nói là Đông Bảo Bình Châu, dù là cả thiên hạ, cũng chỉ có một chổ duy nhất có, vì vậy Vân Hà sơn địa vị cao cả, tất cả mọi người nguyện ý nhường nó ba phần, nhất là tông môn đạo quan Đan Đỉnh phái của đạo gia, có quan hệ rất sâu với Vân Hà sơn. Mà lão phu, bất quá là một tu sĩ của Thư Giản hồ, chỉ chiếm một đảo giữa hồ, đệ tử có thể đếm được trên đầu ngón tay, nô bộc không đủ trăm người."

Phụ nhân Cố thị thản nhiên cười, từ nương bán lão, phong vận do tồn, "Chênh lệch của ta cùng với nữ tử của Vân Hà sơn, như là chênh lệch của nàng ta với tiên trưởng ngài, ta sao có thể để cho Cố Sán không đi đến chổ động thiên phúc địa, mà theo nàng kia ra ruộng đồng kiếm ăn?"

Lão nhân cười sang sảng, đột nhiên nhớ tới một chuyện, trầm giọng nói: "Thân thế của thiếu niên kia như thế nào? Cố thị, ngươi nói cho tường tận, để ngừa lỡ như."

Phụ nhân ngẩn người, vuốt vuốt sợi tóc trên thái dương, lúc này mới nhẹ giọng nói: "Đứa nhỏ đáng thương kia tên gọi là Trần Bình An, cha mẹ đều là người trong trấn lớn lên, mẫu thân của hắn còn có quan hệ tốt với ta, dáng dấp bình thường, tính tình rất được, ta hình như chưa bao giờ thấy nàng đỏ mặt với ai, tướng mạo của nam nhân nàng, lại có chút không được, thật sự không xứng với nàng ta, bất quá tay nghề làm gốm không tồi, nếu như không phải chết sớm, không chừng làm hai mươi năm, là có thể lên làm thợ cả của lò gốm Đại Long. Về phần chết như thế nào, có nghe nói là đêm mưa xối xả đó, sợ lò gốm bị cháy, vội vội vàng vàng chạy đi, trượt chân ngã xuống suối, cũng có nghe nói là đi đốn củi, ham tiện nghi, xông vào đỉnh núi bị triều đình đóng cửa, bị dã thú trong rừng già ăn thịt, nói chung, thi thể không tìm được. Nam nhân đó, tính tình hũ nút đánh mấy gậy cũng không ra cái rắm, đối với đứa nhỏ nhà mình thật ra rất tốt, mỗi lần trở về trấn đều mua một ít lễ vật, trống nhỏ, đường Bồ Tát, bình gốm cũ,

đại khái mà nói, một nhà ba người, trước khi nam nhân kia chết, coi như an ổn."

"Cha Trần Bình An sau khi chết, mẹ hắn đại khái là có tâm bệnh, tinh thần khí rất nhanh không chịu được, thân thể lúc đầu đã không khoẻ mạnh, nói suy sụp liền suy sụp, không được một năm thời gian, liền ngã bệnh, gầy đến xương bọc da, làm cho hàng xóm nhìn thấy đều hốt hoảng, hoàn toàn không nhận ra được nữ tử xinh đẹp năm đó. Lúc ấy, cũng là đứa nhỏ Trần Bình An chăm sóc nàng ta, đứa nhỏ mới bây lớn, mua thuốc nấu thuốc, nấu cơm xào rau, cái gì đều làm được, đứa nhỏ lúc đó vóc dáng quá bé, lúc nấu cơm còn phải đứng trên ghế, còn có, vì tiết kiệm tiền mua thuốc cho mẫu thân, có vài dược liệu dễ, liền đi khắp núi đồi mà tìm, hái được nhiều, thì bán cho hiệu thuốc."

"Có lần có thể là ăn nhầm dược thảo, lúc mang túi trở về ngõ Nê Bình, đứa nhỏ đột nhiên ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép, lăn đầy đất. Làm cho hàng xóm chúng tôi cho rằng cả nhà ba người, cứ như thế toàn bộ đều mất. Lúc đó mẹ chồng ta còn sống, có nói cả nhà đều đi mới tốt, đỡ phải ở lại chịu khổ, đều đi hết, tại cõi âm còn có thể đoàn viên. Sau đó, đứa nhỏ không biết vì sao, bản thân khoẻ lên, vượt qua trận bệnh đó, chỉ là mẹ đứa nhỏ lại không thể sống qua mùa đông kia. À đúng rồi, tiên sư, đứa nhỏ Trần Bình An này sinh vào mùng năm tháng năm, hàng xóm láng giềng đều nói, cái này là ngày xấu nhất trong năm, rất dễ đưa tới đồ bẩn, còn liên lụy người nhà,

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 38: BấT BìNh TắC Minh (3)

Cho nên sau khi cha mẹ đứa nhỏ mất, trong nhà không còn tiền, thậm chí những món đồ cha hắn đem về cho, hầu như đều đi chỗ khác trong trấn nhỏ, tìm bạn cùng tuổi đổi cái ăn..."

Phụ nhân nói đến đây, lão nhân rốt cục mở miệng nói, "Mùng năm tháng năm? Có chút ý tứ, để ta tính tính."

Năm ngón tay bấm tay niệm chú, như tay áo có Càn Khôn.

Thấy phụ nhân đờ ra, lão nhân cười nói: "Ngươi tiếp tục nói đi."

Phụ nhân à một tiếng, "Niệm tình hàng xóm nhiều năm như vậy, những người trong ngõ Nê Bình, tuy rằng không dám đem Trần Bình An đến nhà của mình, thế nhưng thường thường cứu tế một chút cho hắn, đem vài chén cơm và đồ ăn qua, chút việc nhỏ ấy vẫn có thể làm được. Nhân tâm đều bằng thịt, nói thật, nếu như không phải ngày sinh của đứa nhỏ như vậy, thật sự làm cho người ta sợ hãi, bằng không thì không ai mà không yêu thương đứa nhỏ hiểu chuyện như vậy. Đương nhiên, nói đi cũng phải nói lại, láng giềng cũng có người không phúc hậu, một vài người xấu bụng, thích trêu ghẹo đứa nhỏ kia, làm hại hắn cuối cùng không thể làm gì khác hơn là đi làm học đồ thợ lò, phải biết rằng mẫu thân hắn trước khi chết, muốn đứa nhỏ đáp ứng nàng, tương lai dù cho làm một tên ăn mày, cũng tuyệt đối không được đi lò Đại Long. Một đứa nhỏ hiếu thuận nghe lời như vậy, có thể khiến cho hắn vi phạm lời thề, khẳng định không phải chuyện bình thường."

Lão nhân hỏi: " Cha mẹ của thiếu niên, tính danh và ngày sinh tháng đẻ của hai người, người có biết hay không?"

Phụ nhân chỉ nói biết tên, ngày sinh tháng đẻ thì không ai biết được. Lão nhân nói không sao, sau một lát, cười lạnh nói: "Chút tài mọn, mưu mẹo nham hiểm!"

Phụ nhân không hiểu ra sao.

Lão nhân giải thích nói: "Nam tử kia chết oan chết uổng, hơn phân nửa là trong lúc vô tình biết được bí mật của trấn nhỏ, đáng tiếc vận khí không bằng nhà các người, tổ tiên không nhiều bằng nhà người, cuối cùng nam nhân vì an nguy của con hắn, len lén đập nát bình sứ bổn mạng, kể từ đó, tự nhiên khiến cho một toà tông môn nào đó ngoài trấn nhỏ chịu thiệt, đây chính là một đầu tư lớn, một người thợ lò nhỏ, làm sao bồi thường nổi, cũng chỉ đành lấy mạng ra đền, một mạng không đủ, liền thêm mạng của người vợ, nói đến buồn cười, đại khái là thợ lò chết, đối với vài người mà nói quá mức nhẹ, thật sự lười tiêu hao dư thừa tinh lực, vì vậy dùng thuật pháp lừa dối che lấp, thi triển đơn sơ như vậy, cũng quá không lo hậu quả."

Phụ nhân sắc mặt buồn bã.

Lão nhân liếc mắt xuyên thủng tâm tư của phụ nhân, cười hỏi: "Sao, hổ thẹn đổi \acute{y} ?"

Phụ nhân lộ ra nụ cười sầu thảm, "Là có hổ thẹn, chung quy là ta nhìn đứa nhỏ lớn lên, khẳng định có, thế nhưng muốn nói đổi ý, tuyệt đối không có!"

Lão nhân gật đầu nói: "Đã nhìn ra."

Phụ nhân lẩm bẩm: "Nếu như đổi thành mẹ của Trần Bình An, nằm ở vị trí hiện tại của ta, tin tưởng nàng ta cũng phải làm như vậy."

Lão nhân lắc đầu nói: "Vậy thì chưa chắc."

Phụ nhân không chút suy nghĩ lớn tiếng nói: "Nàng ta khẳng định sẽ như vậy!"

Lão nhân cũng không tức giận hành vi vô lễ của đối phương, chỉ cảm khái nói: "Đáng thương thay cho tâm của bậc cha mẹ trong thiên hạ."

Thiếu niên giầy rơm ngồi trước cửa, "Trữ cô nương, ta có thể hỏi cô một vài sự tình hay không?"

Thiếu nữ áo đen tựa tường, ngồi xếp bằng, đao nhỏ đặt ở trước chân, "Đương nhiên. Thế nhưng liên quan đến cơ mật và tư ẩn, ta không trả lời."

Trần Bình An hỏi: "Các người tới nơi này, bình thường sẽ nghỉ ngơi bao lâu mới rời đi?"

Thiếu nữ nhíu nhíu mày, "Không nhất định, có vài người vận khí tốt, có thể cùng ngày rời đi, có vài người vận khí kém, cả đời ở chỗ này. Nếu như nhất định phải cho ra một suy đoán, cũng được, thế nhưng chưa chắc chuẩn, chính người nhìn, ví dụ như tám người chúng tôi, một nhóm tám người, hai người thuộc về loại nhà giàu, kẻ ngốc nhiều tiền, bọn họ vừa nhìn không giống như là có thể tới đi vội vàng, nên đợi một vài ngày tại trấn nhỏ, tên công tử mang theo ngọc bội, có lẽ sẽ tương đối thuận lợi một ít, có một tên đại ngốc, một lòng một dạ đối phó cái giếng nước kia, có thể thực hiện được hay không, phải xem lão thiên gia có thưởng cho hắn hay không."

Trần Bình An truy vấn: "Còn có người nữa đâu?"

"Ai?"

"Cũng là nữ nhân vóc dáng cao cao, tuổi không lớn lắm."

"Ngươi thích nàng ấy?"

Trần Bình An cười cười, căn bản không trả lời.

Thiếu nữ áo đen đại khái cũng hiểu được mình nói ra một câu khá vô duyên, thần sắc trầm trọng lên, "Ta thật ra nghe được người và Lục đạo trưởng nói chuyện phiếm, người và nàng ấy có ân oán, cho nên muốn... Báo thù?"

Nàng thở dài, "Khuyên người một câu, những người ở giữa núi giống như người, trong mắt của những người trên đỉnh núi, thật ra không có gì khác biệt với người ở chân núi, không riêng gì người ta mắt cao hơn đầu, mà là bọn họ quả thật có tư cách coi thường các người, sau khi tới "Mạt pháp chi địa", không nói nữ tử của Vân Hà sơn, là tiểu hài tử mặc đại hồng bào, hắn một quyền đánh vào ngực người, cũng có thể muốn người nôn ra một chén máu lớn, trái lại người dùng sức đánh hắn một quyền, không dám nói gãi ngứa, nhưng tối đa cũng khiến cho hắn cảm thấy một trận bực mình, tuyệt đối không tổn thương được phủ tạng. Về phần nguyên nhân, rất khó nói rõ ràng, chủ yếu vẫn là ta không am hiểu nói cái này."

Trần Bình An đưa lưng về gian nhà, nhìn phía cửa, nói: "Ta muốn biết, nàng ấy vì sao muốn giết ta, chúng ta rõ ràng mới lần đầu tiên gặp mặt."

Thiếu nữ nghĩ nửa ngày, mới mở miệng nói: "Nàng ta chưa chắc là loại người lạm sát vô tội, nói như thế nào nhĩ, trên đường tu hành, trèo non lội suối, có rộng có hẹp, có Dương quan đạo, có cầu Độc Mộc, đi nhanh chân, không cẩn thận giẫm chết một con kiến, đói bụng từ trong Trường Giang và Hoàng Hà bắt mấy con cá, đạo pháp có chút thành tựu, tùy ý thi triển ra, ngộ sát chim rắn, đều có thể. Ta nói không dễ hiểu lắm, ngươi nghe hiểu được ý của ta chứ?"

Trần Bình An ừ một tiếng, nói: "Đại thể đã hiểu."

Sau đó thiếu niên có chút nặng nề, một lần nữa nhìn về cửa.

Thật ra hắn một chút cũng đều không hiểu, không hiểu vì sao những người đó, có thể xem tính mạng của người khác không ra gì.

Rất lâu sau đó, Trần Bình An quay đầu cười nói: "Nếu như cô nương không chê, thì ở trong này được rồi. Nếu muốn cái gì, cứ việc nói."

"Vậy còn ngươi?"

"Ta nhận thức một người, hai ngày nay phải đến chổ hắn ở, cô không cần lo lắng, hắn tên Lưu Tiện dương, là bạn bè ... bạn tốt của ta!"

Thiếu nữ nhìn bóng lưng gầy yếu bên cánh cửa, cười nói: "Cảm ơn!"

Thiếu niên nhếch miệng cười, lắc đầu, không nói lời khách sáo gì. Hắn do dự chốc lát, cuối cùng rốt cục lấy dũng khí, lần thứ hai quay đầu nói: "Trữ cô nương, nếu có một ngày ta không về được, cô đem túi tiền vàng này của ta giao cho Lưu Tiện Dương, nhờ hắn ta sau này giúp ta chăm sóc cho ngôi nhà này, cũng không cần quét dọn, thỉnh thoảng tu sửa một chút, thêm chút ngói mới, không cho nó dột mưa là được, còn có tường đừng để sập, cửa cũng đừng quá nát. Nếu như có thể ở đêm ba mươi, tới cửa dán môn thần và câu đối xuân là tốt nhất! Nếu như cảm thấy chuyện này quá phiền phức, không làm cũng không sao."

Thiếu nữ thấy lúc Trần Bình An nói đến môn thần và câu đối xuân, trong ánh mắt thiếu niên lóe ra vẻ dị dạng.

Rõ ràng, cô nhi của ngõ Nê Bình, mong lễ mừng năm mới, trên cửa nhà có thể có môn thần, cạnh cửa có thể có chữ xuân, đã suy nghĩ rất nhiều rất nhiều năm.

Cha mẹ sau khi chết có bao nhiều năm, liền suy nghĩ bấy nhiều năm.

Cho nên khi thiếu niên đã không còn lo lắng, cũng không còn khúc mắc, nhẹ nhàng thở ra một ngụm trọc khí, vỗ vỗ đầu gối, chậm rãi đứng lên.

Phi kiếm bên trong vỏ gác trên mặt bàn trong phòng, chợt rung lên.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 39: Ngũ Khứ Kỳ Tam (1)

Phù Nam Hoa lúc đi ra khỏi phòng, phát hiện tỳ nữ thanh tú tú, đang ngồi trên băng ghế trong sân, cầm trong tay một trái ngô, đang cho gà ăn, gà mái mang theo một bầy gà con, cúi đầu mổ.

Sau khi nhìn thấy nàng ấy, Phù Nam Hoa mim cười, thiếu nữ không biết là tính cách ngại ngùng, hay là trời sinh lạnh lùng, kéo kéo khóe miệng, coi như là đáp lễ.

Phù Nam Hoa mở cửa sân sau, phát hiện Thái Kim Giản đang đợi, hăng hái không cao, hắn xoay người đóng cửa lại, xuyên qua khe cửa dần dần chật hẹp, thấy một dung nhan ngẩng đầu vọng tới, Phù Nam Hoa đột nhiên phát hiện nha hoàn này, vốn nên thiếu nữ nghèo hèn đầy người bùn đất, vậy mà có một đôi mắt có chút không tầm thường, phụ trợ cho khuôn mặt như hoa nở vào đầu mùa xuân của nàng. Bất quá Phù Nam Hoa cũng không suy nghĩ nhiều, nữ tử tư sắc xuất chúng, lòi trước lõm sau, phong tư yểu điệu, đối với thiếu chủ Lão Long Thành mà nói, thật sự là nhìn chán.

Sóng vai với Thái Kim Giản mà đi, Phù Nam Hoa hỏi: "Làm sao vậy, không thuận lợi? Cơ duyên chuyện này, vốn là làm việc thường gian nan, chưa chắc có thể một lần giải quyết dứt khoát, không cần chán ngán thất vọng."

Thái Kim Giản trời sinh phong tình dịu dàng đáng yêu, sau khi tu hành, tẩy tủy phạt cốt, chỉ riêng thân thể mà nói, so với nữ tử thế tục đương nhiên càng là tịnh như lưu ly, nữ tử dưới chân núi, liếc mắt nhìn dù là kinh

hãi thiên nhân, xét đến cùng, chung quy vẫn là một thân xác thối tha mà thôi.

Lúc này sắc mặt tiên tử của Vân Hà sơn không dễ coi cho lắm, có thể thấy được tâm tình của nàng không tốt, bằng không cũng không đến mức hiện ra trên mặt rõ ràng như vậy, hắn là trước đó đợi ở ngõ nhỏ đã nghẹn một bụng tức, thật sự là không nôn không hài lòng, "Có vị cao nhân nhanh chân đến trước, là một trong đám Địa đầu xà của Thư Giản hồ, Tiệt Giang chân quân Lưu Chí Mậu. Ngay cả một chút thương lượng cũng không có, gặp mặt liền lấy chưởng môn sư tổ của Vân Hà sơn, chỉ để đè một người vãn bối, từ đầu tới đuôi ta chỉ kịp nói được mấy câu, thì đã bị đuổi ra khỏi sân nhà Cố Sán."

Phù Nam Hoa như có suy nghĩ, nhắc nhở: "Ra ngõ Nê Bình rồi trò chuyện."

Thái Kim Giản nghi hoặc nói: "Nơi đây không phải cấm tuyệt thuật pháp sao?"

Phù Nam Hoa cười nói: "Nhân vật có thể tới đây tìm kiếm cơ duyên, ai không có bản lĩnh áp hòm? Người trẻ tuổi như cô như ta, có thể cũng may, căn cứ quy củ của trấn nhỏ, càng là tu vi cao thâm, bị trấn áp càng lớn, dưới thánh nhân, cảnh giới càng tới gần thánh nhân, theo lý thuyết lại càng yếu như đứa nhỏ, đúng không? Thế nhưng cô có nghĩ tới hay không, nếu là có một đắc đạo cao nhân liều mạng đạo hạnh tổn hại, cũng muốn thi triển thần thông, không lẽ còn làm không được những hậu bối như chúng ta?"

Thái Kim Giản phản bác nói: "Có thánh nhân ở đây, Tiệt Giang chân quân lão còn dám lộ liễu ra tay với ta?"

Phù Nam Hoa khuyên: "Chúng ta là tới tìm thiện duyên, không phải tới kết thù kết oán, dù cho không có tính mệnh chi ưu, làm xấu quan hệ với

các tiền bối, chung quy cũng không đẹp."

Thái Kim Giản cũng không phải là nhân vật để tâm vào chuyện vụn vặt, gật đầu nói: "Phù huynh nói phải, là lão luyện thành thục chi luận."

Nàng ấy vẻ mặt đau khổ, nhẹ nhàng nói, "Thế nhưng ta thật sự không cam lòng, đã tặng cho người mười khối Vân Căn thạch, nếu là giỏ trúc múc nước công dã tràng, trở lại làm sao ăn nói với các tổ sư gia?"

Sau khi đi ra ngõ Nê Bình, Phù Nam Hoa và Thái Kim Giản hầu như đồng thời thay đổi tinh thần, cái này cũng không phải đơn giản như tia sáng chợt loé lên, hai người hai mặt nhìn nhau, sau đó tầm mắt nhanh chóng chuyển đi.

Phù Nam Hoa vốn dĩ cực kỳ hưng phấn, cũng trở nên bình tĩnh rất nhiều, hắn tỉ mỉ tự định giá hành trình lần này, kết minh với Thái Kim Giản, không có lộ ra bất luận dấu vết gì mới đúng, cùng thiếu niên Tống Tập Tân giao dịch, cũng không có cạm bẫy mới phải, vốn là một vụ mua bán công bằng phù hợp quy củ, vị thánh nhân kia ngồi xem gió tới gió đi, nước trôi nước chảy ở nơi đây, sao lại nhúng tay vào những việc vụn vặt kia? Như vậy thì phần áp lực này đến từ nơi nào? Chẳng lẽ là Tiệt Giang chân quân ngay cả danh hào cũng chưa từng nghe qua? So sánh với tâm tư sâu xa của Phù Nam Hoa, suy nghĩ của Thái Kim Giản càng thêm đơn giản, nghe theo lời của Phù Nam Hoa hù doạ, Tiệt Giang chân quân quả thật vận dụng pháp thuật thần thông nào đó, đối với mình tiến hành giám thị. Nàng bất chợt sợ hãi, may mà chỉ là nói vài câu oán giận, chưa từng thề thốt hay buông lời cay độc.

Hai người mang theo tâm sự đi ở trên đường, cách ngõ Nê Bình càng xa, cảm giác nặng nề trong lòng của hai người liền càng nhẹ, Phù Nam Hoa cảm thấy đó là cơ duyên khí số nặng, Thái Kim Giản lại cảm giác là gánh vác gia tộc nặng.

Ngẩng đầu nhìn đền thờ xa xa, Phù Nam Hoa hiếu kỳ hỏi: "Tiệt Giang chân quân của Thư Giản hồ? Sao ta căn bản không ấn tượng? Mặc dù Lão Long Thành ta ở một châu cực nam, thế nhưng địa vị chân quân, nói thế nào cũng lừng lẫy, dù ta có cô lậu quả văn, cũng phải có nghe nói đến một chút."

Thái Kim Giản giảm tiếng nói, cười lạnh nói: "Cái gì chân quân, chỉ là một kẻ đi cửa sau dựa vào danh tiếng môn phái mà thôi, ra vẻ đạo mạo, căn bản không có tư cách xưng là chân quân, chỉ là câu chuyện trà dư tửu hậu mà thôi, với sự khôn khéo của Nguyên Vũ Đế Tổ, tự nhiên sẽ không sắc phong người này là chân quân, cái này không phải là rau cải trắng ngoài chở, danh hiệu chân quân, cho ra ngoài một người, rất có thể có ý nghĩa là hai trăm năm đều không về lại được, hơn nữa tông môn của Nguyên Vũ Đế tiêu tiền như nước, tới trong tay ngài, thì chỉ còn lại danh sách của hai người chân quân, lại càng không thể tùy tiện liền cho một người đi cửa sau mua danh chuộc tiếng."

Phù Nam Hoa chợt à một tiếng, "Thì ra là thế."

Mỗi một vị chân quân tọa trấn vương triều, đều có thể là quân chủ thu nạp, áp chế và tăng trưởng vận mệnh quốc gia.

Vị trí chân quân của Đạo gia, hầu như có thể nói người trong tông môn Đạo giáo, đứng đầu triều đình trong vương triều của thế tục, trụ quốc của binh gia, đại học sĩ của Nho gia, cũng chỉ như vậy.

Thái Kim Giản nhìn như tùy ý hỏi: "Vậy còn Tống Tập Tân thì sao?"

Phù Nam Hoa cũng thuận miệng hồi đáp: "Thiếu niên kia à, dã tâm bừng bừng, trời sinh thông minh, chỗ dựa vững chắc không nhỏ, cũng là cách cục..."

Thái Kim Giản cười nói: "Không lớn?"

Phù Nam Hoa cười ha hả nói: "Không thể nói không lớn, chỉ là không đủ lớn."

Hai người đi tới dưới đền thờ, Phù Nam Hoa hăng hái, lẩm bẩm nói: "Sắp đến thời gian thiên địa dung hoà rồi."

Thái Kim Giản ngầng đầu nhìn bốn chữ "Mạc Hướng Ngoại Cầu", trong lòng vắng vẻ, chỉ cảm thấy buồn vô cớ, hình như lúc trước tỉnh ngộ tại ngõ Nê Bình xong, lại trả lại toàn bộ cho trấn nhỏ này.

Điều này làm cho nàng ấy cảm thấy vô cùng phiền não.

https://thuviensach.vn

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 40: Ngũ Khứ Kỳ Tam (2)

Nhà của Tống Tập Tân, tại ngõ Nê Bình thuộc về loại nhà cao sân rộng, ngoại trừ đại đường treo hoành, còn có nhà kề hai bên.

Tấm biển ở đại đường là "Hoài Viễn Đường", cũng không kí tên, Tống Tập Tân luôn cảm thấy chỉ dựa vào chữ viết mà xem, không phải là thủ bút của đại nhân vật gì.

Chủ tớ hai người lúc này ở phòng của Tống Tập Tân, thiếu niên đang dọn dẹp đồ, nha hoàn đứng ở cửa, nàng ôn nhu hỏi: "Công tử, sinh ý bàn xong chưa?"

Tống Tập Tân buông một chuỗi lục lạc, ngồi trở lại cái ghế duy nhất trong phòng, hai tay ôm cái ót, bắt chéo chân, "Phù Nam Hoa của Lão Long Thành, không hẳn là ngu xuẩn, ngay từ đầu không cho rằng ta là một công tử không rành thế sự coi tiền như rác, chỉ bất quá cũng không thông minh, muốn lôi kéo tình cảm với ta, thật sự là rất thú vị. Sau đó hắn bị ta tùy tiện lừa một chút, thì lộ ra cái đuôi chuột, cho rằng cố lộng huyền hư, dùng chút thủ đoạn, là có thể lấy ra uy thế, hù doạ thiếu gia ta, so với Tề tiên sinh làm cho người ta đoán mãi không ra, hắn ta còn kém xa vạn dặm."

Tỳ nữ Trĩ Khuê nói: "Kém xa vạn dặm, công tử, cách nói này của ngài cũng quá khoa trương."

Tống Tập Tân làm một mặt quỷ, nói: "Vậy kém mười cái ngõ Nê Bình!"

Thiếu niên đưa cho tỳ nữ nhà mình một cái túi, "Nhìn cái này đi, đây là túi tiền theo như lời trong mật thư. Trước đó họ Trần sát vách, cũng có một túi, ta lúc đó đánh giá, hắn có cái phần thiên đại tài vận rơi trúng đầu, chưa chắc là chuyện tốt gì. Quả nhiên, cái này không phải chọc giận đôi cấu nam nữ kia? Ta xem kế tiếp, họ Trần còn nhiều vị đắng phải ăn. Đúng rồi Trĩ Khuê, ta nói với ngươi, kẻ tới nhà chúng ta, tự xưng là thiếu thành chủ của Lão Long Thành, nghe khẩu khí của hắn, cộng thêm diễn xuất, ít nhất không phải dạng gối thêu hoa (ý chỉ công tử bột chỉ biết ăn chơi), còn có miếng ngọc bội này, nói là "Lão Long Bố Vũ' cái gì gì đó, khẳng định đáng giá!"

Tống Tập Tân vỗ vỗ miếng ngọc bội màu xanh lục long lanh động lòng người, được hắn treo bên hông, trong lòng thiếu niên, cảm thấy khoảng cách giữa mình và Tề tiên sinh, lại gần thêm một bước.

Trĩ Khuê mở ra túi thêu tinh xảo, nhẹ giọng hỏi: "Công tử, có thể kiếm thêm nhiều"tiền đồng" được hay không?"

Tống Tập Tân cười hỏi: "Ngươi thích?"

Trĩ Khuê dùng hai ngón tay kẹp một đồng tiền, lắc lắc, cười hài lòng nói: "Vàng lóng lánh, nhìn nhiều vui mắt."

Tống Tập Tân đột nhiên buồn cười, "Cái này cũng được? Được được, ngươi đã thích, ta sẽ kiếm thêm nhiều túi về. Những đồng tiền này, phân biệt là tiền áp thắng đặt ở trên xà ngang, tiền đón xuân trên bùa đào, tiền cung dưỡng trong bụng hoặc là trên tay của tượng phật, bất quá, dân chúng có chú ý của dân chúng, tiên gia có cách nói của tiên gia."

Nàng cười nheo lại mắt, giống như hai vầng trăng non, hỏi: "Vậy túi Của Trần Bình An?"

Tống Tập Tân nhíu nhíu mày, "Hắn ta?"

Tỳ nữ nhận thấy được tâm tình dị dạng của công tử nhà mình, cẩn thận thu hồi đồng tiền, buộc chặt túi, nhỏ giọng hỏi: "Sao thế?"

Tống Tập Tân bĩu môi, hai tay ôm cổ, bóp nhẹ, nhẹ nhàng nói nhỏ: "Không có việc gì, nhớ tới một vài chuyện vụn vặt. Họ Trần bên kia, không vội, đỡ phải gây họa đến thân. Nhưng thật ra con mọt sách Triệu Diêu, hơn phân nửa cũng đã nhận được túi tiền, hắn rất dễ lừa gạt, công tử ta bảo quản kiếm về thêm một túi cho người."

Thấy tỳ nữ có chút kỳ quái, Tống Tập Tân cũng không tiếp tục giải thích, thấy công tử nhà mình không hăng hái nói, thiếu nữ cũng không ngu ngốc tiếp tục truy vấn.

Trĩ Khuê đi ra khỏi phòng, đi tới sân, thấy con thắn lắn trời sinh chướng mắt, nửa chết nửa sống nằm sấp trên mặt đất, phơi nắng mặt trời, bình thường còn rục rục cổ, dáng vẻ rất hưởng thụ.

Thiếu nữ bị một trận hỏa lớn bước nhanh đi đến, một cước dẫm lên đầu thắn lằn, đầu ngón chân hung hăng chà đạp.

Tiểu tử đáng thương kia rên rĩ không ngớt.

Nàng giơ chân lên, thắn lắn ngay lập tức lủi đi, cắm đầu mà chạy, không dám ngừng lại.

Thắn lần màu vàng đất của nhà mình.

Tham lam ăn mất con cá chép vàng bị bỏ nhầm trong sọt.

Cá chạch màu đen được Cố Sán nuôi trong hang.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, ngũ xuất kỳ tam.

Nhìn nhìn con thần lắn ngu ngốc chạy lung tung, thiếu nữ nhếch miệng cười, vẻ mặt hèn mọn, "Đồ ngu!"

Trong sân nhà của đứa nhỏ Cố Sán, lão nhân và phụ nhân vẫn ngồi đối mặt nhau, người trước vươn bàn tay, nhìn đường văn chạy trong lòng bàn tay, tâm tình rất không thoải mái.

Lão nhân thu hồi tay, ngắng đầu hỏi: "Cố thị, phụ nhân giống như ngươi gả cho nam tử nhà quê, trong trấn nhỏ có nhiều hay không?"

Phụ nhân lắc đầu nói: "Hắn là không nhiều lắm, dù sao ở ngõ Nê Bình ngõ Hạnh Hoa bên này, chỉ có một mình ta."

Lão nhân do dự một chút, vẫn là tiết lộ vài thiên cơ cho bà ấy, "Nữ hài sáu tuổi, mười hai tuổi, nam đồng chín tuổi và mười tám tuổi, phân biệt là hai cửa lớn, người trước cần tự mình vượt qua, người sau còn có thể dựa vào ngoại lực đẩy một cái, khi có chuyện, có thể được nhiều chổ dựa, càng là nhà phú quý, càng có ưu thế. Mở cửa, đăng đường, nhập phòng, ba chuyện, hai chuyện đầu, chân chính chỉ có thể nhìn cơ duyên mệnh số, nhất là bước đầu tiên, thành hay bại, chỉ nhìn lão thiên gia có ban phát phần thưởng xuống hay không."

Trong đôi mắt phụ nhân tràn đầy tiếu ý, "Có thể được tiên trưởng liếc mắt nhìn trúng, Cố Sán nhà ta có thể tự mình đi bước đầu tiên?"

Lão nhân cười như không cười, nói: "Chỉ cần là đứa nhỏ lớn lên tại trấn nhỏ, thì ý nghĩa căn cốt tư chất thật ra không xuất chúng, Cố Sán nhà người tuy rằng không phải chín tuổi, nhưng cũng không ngoại lệ."

Sắc mặt phụ nhân trong nháy mắt xấu xí đến cực điểm.

Lão nhân giơ chân lên, chà chà mặt đất, mim cười nói: "Yên tâm, căn cốt xấu, đương nhiên quan trọng, lại cũng không phải cái chính, chỉ cần lão thiên gia thấy thuận mắt, cũng là một con chó ven đường, một cây cỏ dại, cũng có thể chậm rãi tu thành đại đạo, cuối cùng một bướclên trời. Lần này

trấn nhỏ ngoại lệ cho phép nhiều người ngoài như vậy tiến vào, cũng là một hành động bất đắc dĩ. Một mẫu ruộng, khí hậu cho dù tốt, trải qua mấy ngàn năm khai khẩn kéo dài liên tục, sau khi cày cấy và thu hoạch, hơn nữa trong lúc đó còn có nhiều lần chỉ vì thấy lợi trước mắt bất kể hậu quả, cũng sẽ xuống dốc suy bại, luôn luôn đến một ngày cắn cỗi. Nội tình phong thuỷ nơi đây, coi như nghênh một đại niên phần đón cuối cùng, mỗi khi một người chết, sẽ có lúc hồi quang phản chiếu, tinh khí thần khi đó, sẽ trở nên hùng tráng nhất, Cố Sán nhà ngươi, chính là được lộc từ ấy, cơ duyên to lớn, nằm ngoài tưởng tượng, cho nên vượt xa những đứa nhỏ có thiên phú dị bẩm của trấn nhỏ trước đó."

Phụ nhân môi run, mạnh mẽ đè nén kinh hỉ của mình, một đôi mắt ngập nước, cũng chảy ra vài phần ý nhị mê người.

Lão nhân liếc bà một chút, cười nói: "Đương nhiên, ngươi cũng đừng nảy lòng tham, người có cơ duyên lớn, tuyệt đối không riêng một mình con trai ngươi, nói lời khó nghe, một Đông Bảo Bình Châu to như vậy, người có tư cách độc chiếm cái phần số mệnh này, cho dù có, cũng nhất định còn chưa sinh ra đâu."

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 41: Ngũ Khứ Kỳ Tam (3)

Phụ nhân hai tay che trước ngực, nỉ non thấp giọng nói: "Vậy là đủ rồi, vậy là đủ rồi."

Lão nhân nhớ tới nữ tử vãn bối của Vân Hà sơn, lên tiếng châm chọc: "Bận rộn một hồi, suy tính hết lòng, chỉ biết là cầu một ít vật ngoài thân, thật sự là lấy hạt vừng mà bỏ qua dưa hấu, ngu không ai bằng."

Lão nhân lại lập tức cười cười, "Cũng đúng, đám lão già của Vân Hà sơn bên kia, nhãn giới chưa bao giờ lớn, bằng không cũng không đến mức khiến cho lão phu được cái phần tiên cơ này. Bản thân có một tòa bảo sơn hầu như 'thủ chi bất tận dụng chi không kiệt', vốn nên là tài nguyên cuồn cuộn, phát triển không ngừng, vậy mà lưu lạc đến nông nỗi phải cần dựa vào một đồ tử đồ tôn để giữ thể diện."

Trong phòng, đứa nhỏ giơ tay đá chân với cửa phòng được một hồi rất lâu rồi, leo lên đứng trên một cái ghế, ghé mặt vào trước cửa sổ, vẻ mặt đau khổ cầu xin: "Mẫu thân, thả con đi ra ngoài có được hay không, con cam đoan sẽ nghe lời của ngài!"

Phụ nhân nhìn mắt lão tiên trưởng, người sau gật đầu.

Bà ấy lúc này mới đi mở cửa, nắm tay của đứa nhỏ cùng nhau đi ra tới sân, cau mày nhẹ giọng nói: "Tiểu Sán, không được quấy rối, có biết hay không?! Mẫu thân chưa từng đánh qua con, nhưng nếu như con dám không nghe lời, mẫu thân thật sự sẽ đánh con một trận."

Đứa nhỏ dạ một tiếng, cúi đầu, làm vẻ mặt đáng thương.

Cố Sán mang một cái ghế nhỏ đến, tự mình ngồi xuống, cùng mẫu thân và lão nhân, bày ra tư thế vạc ba chân. Đứa nhỏ hai tay nâng má hỏi, "Nương, ngài và Thuyết Thư tiên sinh vừa rồi rốt cuộc đang nói gì, con ở trong phòng nghe không rõ lắm, các người vừa rồi nói cái gì vậy?"

Lão nhân à một tiếng, sau khi làm suy tính đơn giản, lắc lắc cổ tay, cái chén trắng kia một lần nữa xuất hiện trong lòng bàn tay, lão cúi đầu ngưng thần nhìn, ánh mắt đen tối không rõ, chỉ thấy trên mặt nước của chén trắng, đang có từng trận rung động, ngẫu nhiên có bọt nước nổi lên, một giọt mồ hôi đen đang nhanh chóng bơi quanh mặt nước của chén trắng, đôi khi còn đụng vào miệng chén, lão nhân lầm bẩm: "Thôi thôi, liền tùy ngươi đi."

Vì nhận lấy người đồ đệ này, lúc trước trong ngõ Nê Bình, lão nhân hao hết tâm tư, liều mạng tổn hại hơn mười năm tu vi đạo hạnh, mới thành công động tay chân ba lần.

Một lần là khiến cho nữ tử kia giẫm trong cứt chó.

Lần cuối cùng này là bí thuật khiến cho mình vô cùng tin tưởng. Nếu là ở ngoài trấn nhỏ, đương nhiên tuyệt đối không thể thử, dù là một vị chân quân đạo gia danh phù kỳ thực, chỉ sợ cũng không dám làm như thế, nhưng trong trấn nhỏ, Thái Kim Giản không có người khác, lão nhân không tiếc nỗ lực trả một cái giá lớn, liền có cơ hội chen vào.

Còn lần thứ hai, thì tinh xảo nhất, thậm chí ngay cả bản thân lão nhân đều cảm thấy là thần lai chi bút, đó là khiến cho nữ tử nghĩ lầm nhắc nhở thiện ý của thiếu niên giầy rơm, kì thực là trả thù giả dối. Lão nhân lúc đó khiến cho thiếu niên mở miệng ra, nói chậm một ít, mới khiến cho nữ tử bắt được cái chi tiết này.

Không thể không nói là bày đủ trăm phương ngàn kế.

Trên đường tu hành, người trong đồng đạo, thiện duyên nghiệt duyên, chỉ cách một đường.

Lúc này, phụ nhân Cố thị trong sân một lòng lo lắng, rất sợ lão tiên trưởng nói ra tin tức xấu.

Lão nhân nhếch nhếch khóe miệng, trong dư quang khóe mắt, một đứa nhỏ rón ra rón rén đứng lên, sau đó nhanh chân bỏ chạy ra hướng cánh cửa.

Phụ nhân thét lên chói tai.

Lão nhân tay nâng chén trắng, không nhanh không chậm đứng lên, "Đồ đệ, vi sư trước tiên cho ngươi nhìn thấy cái gì gọi là thiên địa to lớn, tránh cho ngươi không biết nặng nhẹ, phá hủy thiên thu đại nghiệp của thầy trò hai người chúng ta!"

Phụ nhân hai mắt tối sầm, ngất trên mặt đất.

Lão nhân bỗng nhiên vung tay áo.

Sau một khắc, đứa nhỏ vừa muốn đụng tới cánh cửa ngay lập tức lảo đảo, tè ngã xuống đất, thế nhưng đợi khi hắn phát hiện không thích hợp, chung quanh mờ mịt, cuối cùng ngầng đầu, nhìn Thuyết Thư tiên sinh đứng bên cạnh mình, "Đây là chổ nào?"

Lão nhân hai tay chắp sau lưng, thản nhiên nói: "Trong chén."

Đứa nhỏ càng thên mờ mịt, đột nhiên nghe được lão nhân quát lên một tiếng lớn, "Đứng lên!"

Đứa nhỏ theo bản năng đứng lên, không dám nhúc nhích.

Cố Sán phát hiện bản thân hình như đứng ở bên cạnh vách núi, ở phía trước xa xa, biển mây mênh mông.

Sau đó, đứa nhỏ hoảng sợ trừng to mắt, chỉ thấy trong làn mây trắng xoá, có một thân người to lớn phá vỡ vân vụ, chậm rãi di động.

Thế nhưng nó thật sự quá lớn, căn bản không cách nào lộ ra diện mạo hoàn chỉnh.

Đứa nhỏ sợ đến mức lui về phía sau một bước, cũng rất nhanh bị lão nhân dùng bàn tay đè lại đầu, tàn khốc nói: "Lúc này mà lui, sau này trên đường tu hành, ngươi sẽ nửa bước khó đi! Đứng vững vàng cho ta!"

Cố Sán sợ đến nỗi nước mắt thoáng cái liền chảy ra viền mắt, đứa nhỏ bất hảo vô pháp vô thiên cho tới bây giờ, đúng là ngay cả khóc cũng không dám.

Đứa nhỏ hoàn toàn không thể kìm chế thân thể không ngừng run rẩy của mình, hai chân run lên, môi run run.

Biển mây xa xa, trở nên sôi trào.

Mây trắng như đang muốn mưa, tựa như đang từ từ tản đi.

Vì vậy trên bầu trời hiển hiện càng nhiều màu đen, càng lúc càng lớn, giống như... cá chạch nhỏ nuôi trong hang nhà mình, đột nhiên biến lớn?

Trong đầu đứa nhỏ, bất chợt nảy ra một suy nghĩ như thế.

Cố Sán giây phút ấy, mất hồn mất vía, không tự chủ được bước ra một bước về phía trước, vươn cánh tay mảnh khảnh, hướng về bầu trời.

Một cái đầu tròn to lớn như ngọn núi, từ trong biển mây chậm rãi lượn tới.

Đứa nhỏ hai mắt rực sáng, không sợ chút nào, thậm chí còn vẫy tay, hô: "Mau tới mau tới! Thì ra người lớn như vậy, khó trách ta luôn cảm thấy mấy con cá nhỏ trong hang, ngày hôm sau luôn ít đi rất nhiều."

Tiệt Giang chân quân của Thư Giản hồ đứng ở phía sau Cố Sán, trong lòng trăm mối cảm xúc ngồn ngang, vừa có ghen ghét mất mát, cũng có vui

mừng.

Tuy rằng mình khẳng định đã mất phúc duyên to lớn, thế nhưng có được đồ nhi này, cũng coi như được chuyện may mắn, tuyệt đối không uổng công chuyến này!

Lão nhân tận mắt đến nhìn cái đầu tròn tới gần, nỉ non nói: "Thiên hạ kỳ quan."

Trần Bình An đột nhiên nói với thiếu nữ áo đen muốn vào phòng một chuyến, cuối cùng ngồi xổm xuống góc, đưa lưng về phía nàng ấy, đem ra

một thứ gì đó bẩn bẩn cầm trong lòng bàn tay.

Hắn sau khi đi ra, nói là đi mua ấm sắc thuốc cho nàng ấy, trong nhà thiếu cái này.

Thiếu nữ nhìn thiếu niên giầy rơm bước nhanh rời đi, liếc mắt vào góc âm u, nhìn thấy một chiếc ấm sắc thuốc cũ kỹ.

Hơn nữa thật ra thính lực của thiếu nữ rất tốt.

Vật trong lòng bàn tay của hắn, là một mảnh gốm vỡ, cực kỳ sắc bén.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 42: Đại Đạo

Tại lúc Trần Bình An gần chạy ra sân, thiếu nữ áo đen đột nhiên hô: "Chờ một chút, ta có một số việc muốn nói với người."

Trần Bình An làm bộ không nghe thấy, đang muốn mở cửa, thiếu nữ cất to giọng, "Trần Bình An!"

Trần Bình An chỉ đành xoay người nhìn về bên kia cánh cửa, mặt sắc nàng đã hồng hào vài phần hơn so với trước đó, chỉ là tiếng nói có chút khàn khàn như trước, nói: "Thứ nhất, những người ngoài chúng ta sau khi tới trấn nhỏ, tuy rằng như trước đó nói với ngươi, khí lực cường tráng hơn người thường, thế nhưng trừ cái này ra, với các người không có gì khác biệt. Thứ hai, người ngoài không thể ở chỗ này giết người, chỉ cần phạm vào, vô luận nguyên nhân lý do gì, sẽ bị trục xuất ra ngoài, đã định trước không còn thu hoạch gì, cái giá này rất lớn, lớn đến nỗi vượt qua tưởng tượng của người. Thứ ba, người cũng cần phải hiểu rõ, chúng tôi những người ngoài này, tới thời khắc nguy cấp, dù cho liều mạng hai tay trống trơn, cũng nhất định sẽ ra tay, dù sao có mạng sống sót, mới là chuyện căn bản nhất."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, hỏi: "Có phải là nói làm việc gì, ra tay nhất định phải nhanh?"

Thiếu nữ áo đen nhếch miệng cười, thần thái rạng rỡ, ánh mắt sáng ngời, dường như có thể khiến cho cả gian nhà trở nên sáng rực lên, nàng ấy vỗ vỗ thanh đao đặt trước người, gật đầu nói: "Đúng vậy! Ra tay phải nhanh, nhanh hơn, thậm chí là nhanh nhất! Ví dụ như ta, bội đao cùng bội

kiếm, ta sẽ làm được, vô luận là rút đao, hay là xuất kiếm, đều là người nhanh nhất thiên hạ!"

Nàng ấy dừng lại một chút, đột nhiên từ một người nữ hiệp phương xa dõng dạc, biến thành một thiếu nữ nhà bên muốn khoe khoang, hí mắt cười hỏi: "Này, ngươi có biết cái thiên hạ này rốt cuộc có mấy cái hay không?"

Trần Bình An vẻ mặt mờ mịt.

Thiếu nữ hình như cũng nhìn ra thiếu niên không có hứng thú, nhất thời đần độn vô vị, phất phất tay đuổi người: "Tốt nhất mua ấm sắc thuốc trở về, ta đợi uống thuốc đấy."

bước chân của Trần Bình An lần này rời đi, chậm hơn, cũng ổn hơn rất nhiều.

Khi hắn rời khỏi ngõ Nê Bình không bao lâu, cánh cửa chưa từng khóa lại liền bị người nhẹ nhàng đẩy ra, thiếu nữ áo đen trong phòng mở mắt, nàng vừa rồi dùng một loại phương thức hô hấp kỳ quái tiến hành hít thở, nhìn phía cửa bên kia, như lâm đại địch.

Phi kiếm trong vỏ kiếm tuyết trắng trên bàn, bỗng nhiên không tiếng động, trong vô hình lại thêm một cổ khí tức tiêu điều, như cơn rét mùa đông, có thể đông cốt sát nhân.

Tỳ nữ Trĩ Khuê khoan thai đi tới cửa, giống như hàng xóm láng giềng bình thường hay tới lui chào hỏi, nàng không vượt qua cánh cửa, ngó đầu vào trong phòng, nhìn qua nhìn lại chung quanh, đối với thiếu nữ áo đen tay cầm chặt đao ngồi trên giường, ngược lại làm như không thấy.

Trĩ Khuê quan sát hồi lâu, mới rốt cục mới thấy được đối phương, vẻ mặt thiên chân vô tà nói: "Vị tỷ tỷ này, ngươi là ai vậy? Sao ngồi ở trên giường Trần Bình An, ta cũng không nghe nói hắn có bà con xa hay thân thích."

Trữ Diêu nhìn thiếu nữ không mời mà đến, liền nhắm mắt lại, tỏ vẻ chẳng quan tâm.

Trĩ Khuê thấy nàng ta giả câm vờ điếc, cũng không tức giận, chỉ là nhẹ nhàng lắc lắc đầu, bĩu môi, vẻ mặt ghét bỏ.

Nàng nhìn thanh trường kiếm trong vỏ kiếm tuyết trắng trên bàn, ở chỗ sâu trong đôi mắt, cất dấu hận ý và ý sợ hãi sâu đậm, mơ hồ có ánh sáng vàng như đang điên cuồng chạy. Vị tỳ nữ này do dự một chút, vẫn là giơ lên một chân, chuẩn bị vượt qua cửa, đột nhiên thu hồi chân, ho khan một tiếng, làm bộ làm tịch nói: "Ta đi vào nha. Không nói lời nào tức là không phản đối, đúng không? Cũng phải, cái này vốn cũng là nhà của Trần Bình An, ta và hắn quen biết cũng nhiều năm... Ngươi không phải là nghe không hiểu lời ta nói chứ? Chẳng sao cả, dù sao chúng ta cũng không có gì để trò chuyện, ta cũng là đến xem bên này, có thiếu cái gì hay không, chúng ta lập tức sẽ dọn đi, rất nhiều vật đều có thể để cho Trần Bình An, ngươi không biết đấy thôi, mấy năm nay hắn sống rất không dễ dàng."

Nói liên miên, chủ đề lang man, làm cho nàng ta và Trần Bình An, cực kỳ giống thiếu niên thiếu nữ thanh mai trúc mã.

Tỳ nữ Trĩ Khuê sau khi đi vào gian nhà, gió êm sóng lặng, nàng trực tiếp đi tới bên cạnh bàn, ngồi trên ghế, khóe mắt một mực đảo quanh thân kiếm.

Cùng lúc đó, thiếu nữ áo đen cũng móc ra ba trang giấy của đạo nhân trẻ tuổi lưu cho Trần Bình An, cần thận quan sát, nỗ lực suy nghĩ một chút môn đạo, chỉ tiếc lật qua lật lại nhìn hai lần, vẫn không được, thất vọng nói: "Những chữ này, viết thật sự là không có... Mùi vị."

Nàng rõ ràng nhớ kỹ, trên bức tường ở quên nhà, có mười tám chữ, đều có người dùng kiếm khắc lên, mỗi một chữ ẩn chứa khí thế bàng bạc trấn áp vạn yêu.

Khi nàng vẫn là một đứa nhỏ, ham muốn lớn nhất của nàng, cũng là đứng giữa những chữ ấy, đưa mắt nhìn ra xa.

Vì vậy đối với tấm biển bốn chữ "Khí Trùng Đẩu Ngưu" của trấn nhỏ, thiếu nữ là thật sự chướng mắt.

Tỳ nữ Trĩ Khuê xoay người, lặng lẽ ngồi thắng người lại, hai tay đặt trên đầu gối, ước chừng là tận lực khiến cho mình giống như một vị tiểu thư khuê các, đối mặt thiếu nữ áo đen, cười tủm tỉm ôn nhu nói: "Ài, cô nương ngươi cũng quá không cẩn thận."

Trữ Diêu không nhịn được hỏi: "Ngươi là ai?"

Trĩ Khuê ai da một tiếng, sờ sờ ngực mình, giả vờ kinh ngạc, "Cô nương người biết nói tiếng bên này của chúng tôi."

Trữ Diêu lại hỏi: "Ngươi có việc?"

Trĩ Khuê đưa tay chỉ chỉ trường kiếm trên bàn, "Của ngươi?"

Trữ Diêu nhíu mày không nói.

Thiếu nữ áo đen không nói lời nào, Trĩ Khuê cũng không sao cả, đứng lên đi tới góc tường, nhìn những vật dụng trên giá gỗ, đống gia sản này rất không đáng tiền, vậy mà vị tỳ nữ nhìn rất cẩn thận.

Lúc làm học đồ thợ lò, Trần Bình An chân trần đi khắp tất cả dòng nước từ trên núi chảy xuống xung quanh trấn nhỏ, một người đi trên núi đào đất, đốn củi, lên núi xuống núi rất nhanh. Chỉ cần người khác chịu dạy hắn, mặc kệ là nhập môn thô thiển, hay là tối nghĩa khó học, Trần Bình An sẽ dùng toàn bộ khí lực đi làm, về phần cuối cùng có thể làm tới trình độ nào, Trần Bình An cũng không quản, đương nhiên muốn quản cũng không quản được. Giống như Diêu lão đầu dạy hắn tay nghề làm gốm, luôn luôn keo kiệt, không muốn lấy ra tuyệt kỹ áp hòm chân chính, nhưng nếu như

Diêu lão đầu mở miệng nói qua, ra tay làm, Trần Bình An sẽ làm theo vô cùng nghiêm túc. Sau đó Lưu Tiện Dương dạy hắn chế tác cung gỗ, cần câu, Trần Bình An cũng đồng dạng học rất cẩn thận tỉ mỉ. Tống Tập Tân sát vách nói như vậy không tốt, nói loại tập tính này của Trần Bình An, dựa theo trên sách nói, gọi là người làm đến cùng cũng chỉ có thể nghe theo số trời, chỉ tiếc, Trần Bình An căn bản không có mạng tốt, đã như vậy, còn không bằng ăn no chờ chết, sống qua ngày chờ qua đời.

Trĩ Khuê phất phất tay, cười xán lạn nói: "Được rồi được rồi, cô nương cứ dưỡng thương. Có cần thì hô một tiếng, ta là Trĩ Khuê, ở sát vách."

Trữ Diêu mặt không biểu tình.

Tỳ nữ rời khỏi gian nhà, sau khi đi tới sân, cất giọng khiến cho thiếu nữ áo đen trong phòng vừa vặn có thể nghe được, nói: "Cũng không có bao nhiêu đẹp."

Trữ Diêu cũng như có ý vô ý nhẹ nhàng nói một câu, "Tên này thật tục khí."

Trĩ Khuê lúc đóng cửa, có chút dùng sức, phát ra tiếng động lớn.

Trữ Diêu một lần nữa nhắm mắt lại dưỡng thần.

Thiếu nữ kỳ quái đến thăm, Trữ Diêu tâm vô gợn sóng.

Bất quá nàng ấy thật sự rất không thích trấn nhỏ này, nhất là không thích người tu hành tới đây tìm kiếm cơ duyên, lục đục với nhau, bè lũ xu nịnh, nói là tiên nhân cao nhân, chỉ là duyên cớ đứng ở trên núi, cũng không phải là bản thân cao bao nhiêu.

Tại trong lòng thiếu nữ Trữ Diêu, đại đạo không nên nhỏ như vậy.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 43: ĐộT Nhiên Đâm LéN (1)

Thiếu niên giầy rơm sau khi đi ra ngõ Nê Bình, ánh mặt trời có chút chói mắt, vươn tay phải che cái trán, thở phào một hơi.

Sau đó hắn bắt đầu chạy chậm, bước chân nhẹ nhàng, dù cho đã nhiều lần vượt phố qua ngõ, vẫn không hề mệt mỏi, dù sao đối với thiếu niên lên núi xuống nước như một thói quen mà nói, chút lộ trình ấy thật sự là không đáng nhắc tới, chân chính gọi là chuyện gian khổ, là lên núi đốn củi, một lò gốm mỗi năm cần dùng hai ba ngàn cân than củi, nhất là lúc ngày mưa to, đốn củi ở trên núi, đó thật sự là một loại chịu tội, thiếu niên đã từng thiếu chút nữa chết trong một chỗ trú đang xây dựng thì sụp xuống. Thiếu niên mấy năm nay làm những chuyện như vậy, hầu như đều là dùng thể lực mà sống, cũng có chút kỹ xảo, thế nhưng sau khi nhập môn, thì thuần túy là dựa vào khí lực kiếm ăn, cho nên bề ngoài của thiếu niên có vẻ nhỏ gầy suy nhược, chỉ là biểu hiện giả dối, bản thân có một loại nội tại đã chịu đựng qua thiên chuy bách luyện.

Trần Bình An dừng chân tại một chỗ ở ngõ Thập Tự, tựa tường, ngồi xổm thân xuống, một tay từ đầu đến cuối nắm chặt, một tay buộc chặt giầy rơm.

Giờ phút này, thiếu niên tâm như chỉ thủy.

Chỉ là có chút tưởng niệm bạn bè duy nhất trong trấn nhỏ.

Tên gia hỏa kia đã từng thần thần bí bí thì thầm với Trần Bình An, nói gia gia hắn kể qua một câu chuyện, khi gia gia hắn còn bé, tận mắt thấy có người đứng bên suối, chỉ là chạy vài bước, đã một bước phóng qua cả dòng

suối nhỏ. Sau đó Lưu Tiện Dương và Trần Bình An đi tự mình nếm thử, chọn một chỗ hẹp nhất của dòng suối, hai người đồng thời lui về phía sau chạy lấy đà, đồng thời nhảy lấy đà, kết quả Lưu Tiện Dương lớn hơn vài tuổi so với Trần Bình An sau khi nhảy, rất nhanh rơi xuống nước, sau đó phát hiện có một bóng đen, vù một chút, tiếp tục phóng về phía trước, cuối cùng đáp xuống ở chổ xa.

Tại sau đó, Lưu Tiện Dương cũng không đề cập qua thần tiên một bước vượt suối thêm nữa.

Tại sau đó, Lưu Tiện Dương biết Trần Bình An bình thường tự mình đến bên dòng suối, chạy lấy đà, nhảy lấy đà, bay lên không, bay vọt, đáp xuống.

Thiếu niên một lần rồi lại một lần leo bờ bên kia, làm không biết mệt.

Có lần không nhịn được len lén quan sát, khi Lưu Tiện Dương thấy được một màn chấn động nhân tâm, cảm thấy thiếu niên ngăm đen khi đó, hình như so với thiếu niên ngu ngốc trong ấn tượng, không quá giống nhau.

Lúc Thiếu niên bay vọt qua suối nước, giống như một con ưng xoay quanh bầu trời của trấn nhỏ.

Phù Nam Hoa thấy Thái Kim Giản bị giảm hăng hái, liền mang theo nàng ấy tùy tiện đi dạo chung quanh một chút, hai người sóng vai mà đi, tạm thời coi như giải sầu, thỉnh thoảng kể vài chuyện vui vẻ ở Đông Bảo Bình Châu, Thái Kim Giản vẫn có chút miễn cưỡng vui cười, bất quá so với lúc phiền não sau khi rời đi ngõ Nê Bình, tâm tình quả thật tốt hơn rất nhiều.

Nàng ấy đối với vị quý công tử của lão Long Thành, ấn tượng cũng tốt, phải biết rằng Lão Long Thành tuy rằng nội tình thâm hậu, anh tài xuất hiện lớp lớp, cách tông môn đứng đầu chỉ có một đường, theo lý thuyết so với Vân Hà sơn hạng hai, còn cao hơn rất nhiều, thế nhưng Vân Hà sơn loại

tiên gia chính thống truyền thừa có tự, đối với Lão Long Thành loại man di thiên cư phía nam, bản thân có một loại cảm giác về sự ưu việt tiên thiên, nếu là lúc xưa gặp phải, không nói thầm một tiếng nam mọi rợ coi như đã có tu dưỡng tốt.

Thái Kim Giản cay đắng nói: "Phù huynh, Vân Căn thạch mặc dù là mệnh căn của Vân Hà sơn chúng tôi, nhưng nếu trước đó đã nói, ta sẽ không quyt nợ, dù cho táng gia bại sản, cũng sẽ trả lại cho Phù huynh."

Phù Nam Hoa an ủi nói: "Cơ duyên của Cố Sán, có phải cục diện ván đã đóng thuyền hay không, hiện nay còn khó mà nói."

Thái Kim Giản sắc mặt buồn bã, lắc đầu nói: "Tiệt Giang chân quân Lưu Chí Mậu, thanh minh hỗn độn không giả, thủ đoạn không kém, bằng không cũng không có biện pháp có được một toà bảo địa tại Thư Giản hồ, cái cơ duyên này, cưỡng cầu không được. Chỉ cần chọc giận Lưu Chí Mậu, ta làm sao chống được uy thế của một vị chân nhân đã bước một chân vào cửa, sợ là sợ đã bị Lưu Chí Mậu ghi hận, chỉ cần rời khỏi trấn nhỏ, không có thánh nhân tọa trấn và quy củ ước thúc, Trời mới biết Lưu Chí Mậu sẽ làm ra cái hành động quá kích gì. Nói vậy Phù huynh tại biên cảnh, cũng nhìn ra một ít dấu vết, sơn môn lần này đi theo ta tầm bảo hỗ trợ, thực lực không đông, hoàn toàn không phải đối thủ của lão."

Phù Nam Hoa cười nói: "Yên tâm đi, cho dù là vì mười khối Vân Căn thạch, Lão Long Thành ta cũng sẽ hộ tống cô bình yên trở lại Vân Hà sơn."

Thái Kim Giản quay đầu thản nhiên cười, đôi mắt mở to, đưa tình ẩn tình.

Phù Nam Hoa có chút tự đắc, theo thói quen muốn sờ sờ khối ngọc bội, sờ trúng khoảng không, mới nhớ lại Lão Long Bố Vũ bội của mình, đã đưa cho thiếu niên gọi là Tống Tập Tân rồi.

Thái Kim Giản thở phào nhẹ nhõm, lúc bước đi, bước chân thoáng nghiêng một chút, vì vậy đầu vai nhẹ nhàng đụng vào Phù Nam Hoa một chút.

Hành trình ngõ Nê Bình, Thái Kim Giản đã làm vụ đánh cược ngoài kế hoạch, thuộc về nảy lòng tham lâm thời, nhưng cũng cẩn thận cân nhắc, chỉ bất quá sự thật chứng minh nàng ta thua cuộc, cái giá phải trả chính là mười khối Vân Căn thạch vô giá, điều này làm cho nàng ấy đối với hành trình kế tiếp của trấn nhỏ, tràn ngập lo nghĩ, vô hình trung cũng sản sinh cảm giác ỷ lại đối với Phù Nam Hoa, hoặc là nói sản sinh tâm tính dân cờ bạc, mười khối Vân Căn thạch là cược, năm mươi khối không phải là cược? Cược thắng, mạnh tay kiếm một đống lớn, thua cuộc... Thái Kim Giản cảm thấy mình sẽ không thua, tuyệt đối sẽ không, nàng chính là tu hành thiên phú đệ nhất nhân Thái Kim Giản của Vân Hà sơn! Trên đường tu hành, thuận buồm xuôi gió, cảnh giới tăng lên, thế như chẻ tre, Thái Kim Giản không tin mình sẽ lật thuyền ở bãi nước thối này.

Tại thời điểm Thái Kim Giản tâm tình chuyển biến tốt đẹp, Phù Nam Hoa cảm giác đại cục đã định, cũng nhàn hạ tán thưởng dung mạo tư thái của tiên tử thoải mái, không thể phủ nhận, nàng ấy là nữ tử nội mị trời sinh, chỉ cần kết làm đạo lữ với loại nữ tử này, sớm chiều ở chung, vô luận tu hành hay là giường chiếu, đều có thể rơi vào cảnh đẹp.

Thái Kim Giản từng được một vị tiền bối đại lão đức cao vọng trọng, chính mồm dự là "Vân căn sơn phong, phi thiên chi tư", ngụ ý, thật ra là đạo lữ cực hiếm, chỗ dựa vững chắc, đám lão tổ Vân Hà đã quen thói làm ăn, mấy năm nay bất kể hao tổn tài bồi Thái Kim Giản, khó mà tránh khỏi tư tâm của một gian thương, tiên gia cưới nhau là việc ông trời tác hợp, so với thế tục hào phiệt vương triều thế gia vọng tộc cưới giả, càng phải thận trọng, cũng càng thêm lâu dài.

Chỉ là Phù Nam Hoa đối với Vân Hà sơn thật sự không có hảo cảm gì, đem số phận sơn môn để trên đầu vai một nữ nhân như Thái Kim Giản, thật sự kỳ cục, cái này cũng là nguyên nhân vì sao Phù Nam Hoa đối với Vân Hà sơn không tốt.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 44: ĐộT Nhiên Đâm LéN (2)

Phù Nam Hoa nhắc nhở: "Lỡ như thiếu niên sát vách của Tống Tập Tân, cũng là người tuyển định của thế lực bên ngoài, còn giữ món đồ gốm sứ kia, như vậy người lần này ra tay, sẽ rước lấy phiền phức, dễ bị người tìm hiểu nguồn gốc, tìm được Vân Hà sơn và người. Còn nữa, chủ tớ Tống Tập Tân và Tiệt Giang chân quân Lưu Chí Mậu, đều có thể nhận thấy được việc này."

Thái Kim Giản cười nói: "Phù huynh có thể chuyên chú đầu mối cơ duyên, chưa từng lưu ý một ít quy củ bất thành văn nơi đây, người địa phương sinh ra tại trấn nhỏ, nam hài tại lúc chín tuổi, nếu là 'Người mua gốm' không thể đợi được mười năm, tìm cơ hội mang khỏi trấn nhỏ, thì ý nghĩa căn cốt thiên tư không được, đã không đáng giá, sau này tuổi càng lớn, càng thêm hạ giá, những bang phái tông môn chẳng dại bỏ ra "tiền nhận nuôi" trên trời, lợi ích thực tế hiển nhiên xa xa không bằng dùng số tiền này bồi dưỡng mấy người đệ tử thân truyền."

Thái Kim Giản nhắc tới thiếu niên giầy rơm, lòng tràn đầy chán ghét, "Phàm phu tục tử nên có giác ngộ của phàm phu tục tử!"

Phù Nam Hoa tận lực cẩn thận tìm từ, khuyên: "Để ý là để ý cái này, thế nhưng thiếu niên kia kiến thức thiển cận, đâu hiểu được tôn quý của tiên tử Vân Hà sơn người, có chút mạo phạm, giáo huấn một lần cũng được rồi, không cần hai lần ra tay."

Phù Nam Hoa cảm thấy Thái Kim Giản hung hãn ra tay, chuyện khác thường tất có vấn đề, nói không chừng giấu diễm huyền cơ, có quan hệ với

cơ duyên, cho nên hắn hy vọng tranh thủ thăm hỏi khuyên dò, nhìn xem có tìm được dấu vết hay không. Để tránh khỏi trường hợp cào cào bắt ve chim sẻ phía sau, mình xem nàng ta như ve sầu, thật ra là nàng ấy mới là chim sẻ. Lão Long Thành trải qua thiên tân vạn khổ, hơn nữa cho ra cái giá càng thêm khoa trương so với Chính Dương sơn, Vân Hà sơn, mới chỉ nhận được một ít bí văn vụn vặt, Phù Nam Hoa mới có thể biết trấn nhỏ ba ngàn năm tới nay, cái gọi là cơ duyên, tại sau trận chiến sự thảm liệt rung động đến tâm can, thiên cổ có một không hai, ngoại trừ những đứa nhỏ thiên tư trác tuyệt của trấn nhỏ, quả thật chỉ còn pháp bảo và đồ vật của những tiền bối tổ sư môn để lại nơi đây mà thôi, thế nhưng khi khối phúc địa hoàn toàn tan vỡ, sẽ không phải đơn giản như vậy.

Vương triều lụi tàn, sơn hà nghiền nát, tất có thần binh trọng khí xuất thế, với khí tượng đón vương triều mới.

Thái Kim Giản có chút rầu rĩ không vui, "Miễn bàn hắn, nhớ tới liền thấy buồn nôn."

Trong đôi mắt nàng lập tức toát ra một vẻ hung hiểm hiếm thấy, chỉ bất quá không muốn phá hủy hình tượng tiên tử của mình trong cảm nhận của Phù Nam Hoa, nàng mới không có đem suy nghĩ trong lòng nói ra khỏi miệng.

Nếu như tương lai ở ngoài trấn nhỏ gặp gỡ thiếu niên kia, nàng nhất định phải khiến cho hắn chết thống khoái, chứ không chỉ là mang thân thể ma ốm, tiếp tục sống tạm hơn mười hai mươi năm.

Nàng ghét nhất cặp mắt của thiếu niên. Ở sâu trong nội tâm, nàng ấy có một chấp niệm mình chẳng bao giờ suy nghĩ sâu xa.

Loại ánh mắt sạch sẽ như vậy, nàng ấy với danh hiệu "trong suốt không vết" của Vân Hà sơn, tu hành nhiều năm như vậy, từ đầu tới đuôi

cũng chưa từng nhìn thấy qua vài lần, thiếu niên bần hàn sinh trưởng ngõ hẹp, có tư cách gì ngày qua ngày, năm qua năm có được phần xinh đẹp ấy?

Thái Kim Giản nghiêng đầu xoa mí mắt, cái động tác này có thể khiến mí mắt của nàng như dài ra, càng thêm thu hút.

Phù Nam Hoa vẫn quan sát cảnh tượng của bốn phía tùy ý trêu ghẹo: "Tại trên phố Lão Long Thành chúng tôi, có một câu nói truyền lưu rất rộng, gọi mắt trái gọi tài mắt phải chọc tai, cô là giật mắt trái hay là mắt phải?"

Ngón tay của Thái Kim Giản nhanh chóng rút về như bị phỏng, trừng mắt liếc hắn, nàng ấy hiển nhiên là bị giật mắt phải.

Phù Nam Hoa tự mình chuốc khổ vội vã chuộc lỗi, cười nói: "Lời của phàm phu tục tử, không cần coi là thật."

Thái Kim Giản khóe miệng nhếch lên, nghiêng thân, ngóng nhìn bên mặt của Phù Nam Hoa, đắc ý nói: "Bị lừa à?"

Phù Nam Hoa ngần người, nhìn Thái Kim Giản tỏ ngây thơ làm vẻ ta đây, hắn bỗng có chút tâm động.

Hắn đột nhiên có chút do dự, sát tâm đối với nàng bắt đầu bất định, có phải là trở thành một đôi thần tiên lữ quyến, sẽ rất có lợi cho thế lực của Lão Long Thành bắc thượng? Thái Kim Giản chỉ cần ở đây thành công thu được cơ duyên, sau khi trở lại sơn môn, địa vị sẽ như nước lên thì thuyền lên, vận tác thoả đáng, thậm chí không phải không có cơ hội trở thành nữ chủ nhân của Vân Hà sơn, trên tổ phổ lâu đời của Vân Hà sơn, cũng không phải không có nữ tử làm chủ. Kể từ đó, lão Long Thành chẳng khác nào có một ván cầu, danh chính ngôn thuận thẩm thấu bản đồ của Đông Bảo Bình Châu, từ nay về sau nam bắc hô ứng, tiến có thể công lui có thể thủ, chính là cơ nghiệp Vương Bá, có thể khiến cho Lão Long Thành thoát khỏi cục

diện xấu hổ không có thực lực, lại chỉ có thể an phận cắt cứ, mấy trăm năm qua chịu đủ bài xích.

Phía trước cách đó không xa, cách vài bước, cũng là ngã tư nơi giao nhau giữa hai ngõ.

Phù Nam Hoa nhìn chỗ rẽ kia, bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, hình như có giác ngộ, ánh mắt một lần nữa kiên nghị lên.

Phù Nam Hoa đầu đội mũ cao, cái trán trong nháy mắt chảy ra mồ hôi tinh mịn.

Người loạn tâm chí ta, ắc phải giết, để kiên đạo tâm!

Giờ phút này, Phù Nam Hoa nhìn hướng Thái Kim Giản, ánh mắt của hắn, trạng thái và tâm tình, liền khôi phục hào hiệp trước đó, thuần túy như là tán thưởng một hình ảnh, mỹ nhân mỹ cảnh, đều có thể dưỡng mục, bây giờ có thể nhìn thêm nhiều vài lần thì vài lần, dù sao nàng ấy sau khi rời trấn nhỏ, nhất định hương tiêu vân vẫn trên tay hắn.

Giết người phóng hỏa đứng thẳng lưng, sửa đường xây cầu không hài cốt.

Nghe thử một chút đi, có vài danh ngôn lời răn tầng dưới chót của phố phường, thật sự là đúng mọi nơi mọi lúc.

Lòng dạ của Phù Nam Hoa, rộng mở trong sáng.

Thái Kim Giản nghiêng thân, giọng nói mềm mại đáng yêu, cười hỏi: "Nam hoa, nghĩ đến cái gì, hài lòng như thế?"

Nàng lặng lẽ thay đổi một xưng hô thân mật hơn.

Phù Nam Hoa lắc đầu cười cười, đang muốn nói, dư quang khóe mắt thoáng nhìn một cái bóng.

Một người thiếu niên vóc người gầy gò, dường như chỉ dùng một bước, liền từ trong ngõ bước tới trước người Thái Kim Giản, tay trái đâm lên rất mạnh, cùng lúc đó, tay phải vung một quyền nện bụng tiên tử của Vân Hà sơn, thế tới rất mạnh, bất chợt phát lực, mơ hồ có tiếng gió thổi gào thét, khiến cho nữ tử phải khom lưng cúi đầu.

Tuy rằng sức lực tay phải thiếu niên đã vượt xa bạn cùng lứa tuổi, nhưng thiếu niên thật ra là thuận tay trái, cho nên tay trái thiếu niên cầm hung khí, không chỉ đâm xuyên vào cổ của Thái Kim Giản, trực tiếp đâm thấu dưới khoang miệng.

Thiếu niên vẫn không bỏ qua, tay phải một quyền nện vào trong ngực nữ tử, tay trái vẫn đâm về phía trước.

Cam đoan trận đánh lén này không có chút nào ngoài ý muốn.

Giây phút ấy, trên cổ vốn dĩ trắng nõn của nữ tử, máu tươi phun trào.

Tiếp sau đó, thiếu niên khom người, hai chân phát lực, dùng đầu vai đụng vào ngực của nữ tử, đem cả người hung hăng đụng vào trong ngõ nhỏ.

Phù Nam Hoa hai chân cắm rễ trên mặt đất, đứng yên ở tại chỗ.

Vị thiếu chủ Lão Long Thành, đầu óc trống rỗng.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 45: Ưng Săn Rắn (1)

Phù Nam Hoa lấy lại tinh thần, nhìn quanh bốn phía, ngay cả nóc nhà ngõ nhỏ cũng không bỏ qua, không nhận thấy có điều gì khác thường, nhanh chóng hít sâu một hơi, nhưng không bước tới phía trước, cũng không lui lại. Hắn lại theo bản năng đi bắt miếng ngọc bội tổ truyền, sau khi thất bại, nhanh chóng mặc niệm một đoạn tàn thiên đoạn chương của Đạo gia khẩu quyết, pháp quyết này không phải thuật pháp thần thông, nhưng giúp mình tĩnh tâm ngưng khí, nếu nói tâm cảnh như thuyền nhỏ trên hồ, pháp quyết như vậy sẽ có tác dụng như là mỏ neo thuyền.

Hắn bắt đầu nghiêng người lưng quay về phía vách tường, bước ngang đi đến chỗ rẽ giữa hai ngỗ nhỏ, cơ bắp trên thân thể căng cứng, thủ thế phòng ngự, không dám có chút khinh thường, nhìn chăm chăm ngỗ nhỏ kia, chỉ thấy trong tầm mắt, thiếu niên giầy rơm đứng ở bên cạnh thân thể Thái Kim Giản đang nằm giữa vũng máu, thân thể thiếu niên gập cong biên độ nhỏ, vẫn giữ trạng thái tiến công vi diệu, cũng đang nhìn chằm chằm Phù Nam Hoa hắn, hai bên như hổ sói gườm nhau, một vì giải thích nghi hoặc, một vì muốn sống, mỗi người mỗi khác. Thiếu niên xuất thế ngang trời, mục tiêu hằn chỉ có Thái Kim Giản, đối với sự xuất hiện của Phù Nam Hoa, thiếu niên ngỗ hẹp bằng vào bản năng bày ra tư thế này, phần nhiều là một loại hàm nghĩa ta ngươi nước sông không phạm nước giếng.

Phù Nam Hoa hỏi một câu rất dư thừa, "Ngươi giết cô ấy?"

Thiếu niên im lặng không lên tiếng, thủy chung tay cầm hung khí giết người, đó là một mảnh sứ vỡ, hơi nhỏ so với lòng bàn tay hắn, lộ ra bộ phận nắm tay, cực kỳ sắc bén, tay thiếu niên đầm đìa máu tươi, không biết

là máu tươi của Thái Kim Giản, hay là kết quả của mảnh sứ đâm vào trong lòng bàn tay, máu tươi nhỏ xuống ở trên mặt đất ngõ nhỏ. Sau khi Phù Nam Hoa xác định bốn phía không có ai khác, vừa cảm thấy hoang đường, lại cảm thấy như trút được gánh nặng. Cuối cùng hắn chuyển tầm mắt đến thân thể mềm mại của Thái Kim Giản, cho dù giữa cảnh tượng đáng sợ này, thiên sinh lệ chất của cô vẫn như cũ không tổn hao gì, thướt tha yêu kiều, bộ ngực đầy đặn hơi hơi phập phồng, máu màu đỏ tươi không ngừng từ cổ từ miệng trào ra, đường sống sắp hoàn toàn đoạn tuyệt, nhưng mà trải qua khí cơ thường xuyên rèn luyện thể phách cường kiện, khiến cho thống khổ cô phải nhận lấy cũng sẽ càng thêm trầm trọng và dài lâu hơn so với người thường.

Trên mặt Phù Nam Hoa có chút ý cười, nhưng trong xương cốt mang theo hàn ý tàn khốc, hỏi: "Vì sao lại giết cô ấy? Ngươi cùng vị tỷ tỷ này không oán không cừu, chẳng lẽ chỉ bởi vì cô ấy với ngươi trêu đùa nhau ở ngõ Nê Bình, ngươi liền muốn giết người? Trấn nhỏ từ lúc nào vô pháp vô thiên như vậy? Ngươi có biết hay không, giết người thì đền mạng thiếu nợ thì trả tiền, đến nơi nào cũng đều giống nhau a."

Thiếu niên tựa như cái câm điếc, không nói một lời. Phù Nam Hoa không thèm để ý thiếu niên đang đăm chiêu suy nghĩ, bắt đầu chậm rãi đi về phía trước, bước chân kiên định.

Hắn biết Thái Kim Giản chết chắc rồi, nơi này không phải thần tiên động phủ Vân Hà Sơn tiên khí lượn lờ, nơi này là nhà giam thiên đạo cấm tiệt thuật pháp, trừ phi xuất hiện một vị thần tiên tu vi thông thiên lục địa, hoặc là Kim Thân La Hán, nguyện ý dùng hơn nửa tu vi đến đổi lấy tính mạng của cô, mới có khả năng trấn áp được hồn phách, giúp cô khởi tử hồi sinh. Thực đáng tiếc Thái Kim Giản tuyệt đối không có phúc duyên ngất trời như vậy, trong trấn nhỏ vị thánh nhân kia thân có trọng trách, quan sát bách tính, tuyệt sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia, chỉ biết thuận thế làm.

Trên đường tu hành, chết non khó hiểu nơi Dương Quan đại đạo, hoặc là chết khi tranh một đường cơ duyên trên cầu độc mộc đều có, tuy nói không tính là nhiều lắm, nhưng tuyệt đối không phải chuyện hiếm lạ.

Nếu là trường sinh chứng đạo, có thể mọi chuyện tiến hành theo chất lượng, thận trọng hành động, vô tai vô ách, tận hưởng lợi ích mà không phải mạo hiểm, như vậy tiên nhân vô ưu trong mắt dân chúng phố phường hình như cũng quá không đáng đồng tiền.

Cho nên Phù Nam Hoa đối với việc này của trấn nhỏ, thậm chí đã một phen chuẩn bị cho hành động tệ nhất là liều mạng chém giết, nhưng mà hơn nữa ở trong trấn nhỏ, ở dưới mí mắt thánh nhân một phương, tận mắt nhìn thấy lâm thời minh hữu sóng vai mà đi, cứ như vậy bị người ta lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai giết mất, Lão Long thành thiếu thành chủ là phá lệ lần đầu tiên, không có pháp bảo đối công hoa cả mắt, không có tiên gia bút tích kinh thiên động địa, cứ như vậy giết chết một hương dã chân đất ti tiện nhất? Phù Nam Hoa khiếp sợ rất nhiều, căn bản không thể chấp nhận sự thật hoang đường này. Nếu không phải trấn nhỏ này, thiếu niên giầy rơm loại tiểu nhân vật mệnh như cỏ dại, cho dù là đứng xa xa nhìn thấy mặt của Vân Hà Sơn Thái Kim Giản, cũng đã là mơ mộng hão huyền không thể thành sự thật.

Phù Nam Hoa sắc mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: "Tuy ta không kịp cứu Thái tiên tử, cũng vô pháp giết người báo thù cho Thái tiên tử, nhưng nếu đã tận mắt đến người hành hung, nếu như không làm gì, một khi truyền ra đi, tấm biển chữ vàng của Lão Long thành sẽ phải đập bể. Cho nên về tình về lý, ta đều nên giáo huấn người, về phần sau này bên Vân Hà Sơn kia xử trí ứng đối như thế nào, đòi công đạo cho Thái tiên tử như thế nào, đó là chuyện của người rồi."

Những ngôn ngữ đường hoàng này của Lão Long thành thiếu chủ, là nói cho các bậc thánh nhân nghe, thuộc loại lời nói khách sáo, đỡ cho sau này mình há miệng mắc quai, rước lấy ác cảm của vị thánh nhân kia.

Tương lai cũng có một khả năng, là nói cho Vân Hà Sơn Bang lão tổ sư nghe, Phù Nam Hoa không thể không thể hiện sự hết lòng quan tâm giúp đỡ. Bằng không, đối với Phù Nam Hoa sớm đã tồn tại ý niệm giết Thái Kim Giản trong đầu, thật muốn tạ ơn thật nhiều thiếu niên trước mắt, đánh bậy đánh bạ, làm việc lỗ mãng, giảm đi rất nhiều khổ tâm cho hắn, thật có thể gọi là một viên phúc tướng của mình.

Phù Nam Hoa vừa đi về phía trước, vừa nói: "Thấy thủ pháp mới vừa rồi ngươi giết người, cho thấy sức bật trong nháy mắt của tấm thân thối tha của ngươi, so với thanh tráng nam tử tầm thường chỉ hơn chứ không kém, điều này thực sự khó có được, nếu không có phong ba ngày hôm nay, ngươi chỉ cần có cơ hội dấn thân vào binh nghiệp, dám giết dám so, lại có chút cơ duyên may mắn, gặp được vị binh gia đại lão nào đó, sa trường thế gia võ tướng ưu ái, cho ngươi một phần binh gia chú thân khẩu quyết tâm pháp, chậm rãi rèn luyện thân thể, hai ba mươi năm sau, tiểu tử ngươi chưa chắc không có một mảnh thiên địa mới."

Khi Phù Nam Hoa đi về phía trước, thiếu niên bắt đầu chậm rãi lui về phía sau, mặt hướng về vị Lão Long thành thiếu chủ mũ cao áo rộng.

Phù Nam Hoa dáng người thon dài đi trong ngõ nhỏ, ngọc thụ lâm phong, có một loại khí chất phú quý ung dung trời sinh.

Phù Nam Hoa vươn một bàn tay, lòng bàn tay hướng xuống phía dưới, kẹp ở bên hông, cười nói: "Đáng tiếc. Mạng của ngươi không tốt lắm, bằng không, y theo cách nói của ta, ngươi có cơ hội đạt tới như vậy thành tựu cao... là chuyện không có khả năng."

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 46: Ưng Săn Rắn (2)

Phù Nam Hoa bị chính trò đùa của hắn chọc cười, ý cười càng đậm, thời điểm bước ra một bước về phía trước, bàn chân đột nhiên treo ở không trung cách mặt đất nửa thước, "Xin lỗi nha, cao như vậy mới đúng."

Phù Nam Hoa rất khó mà không vui.

Sau khi tiến vào trấn nhỏ, đầu tiên là giao dịch cùng niên thiếu Tống Tập Tân ngõ Nê Bình, thu lợi cực lớn, vượt xa mong muốn.

Sau đó thì Thái Kim Giản vô cùng có khả năng là trở ngại đại đạo của mình đã chết bất đắc kỳ tử ngay trước mắt, mình chẳng những có thể hai tay sạch sẽ không nhiễm máu tươi, còn có thể không công có được hai túi đồng tiền kim tinh trên người cô, nói không chừng còn có thể tìm ra một hai món bí bảo Vân Hà Sơn, cho dù không phải trấn sơn chi bảo, khẳng định không kém là mấy, hắn không tin Thái Kim Giản hoàn toàn không có bùa hộ mệnh bàng thân. Ví dụ như Phù Nam Hoa hắn, trừ khối Lão Long Bố Vũ Bội là thủ thuật che mắt, còn mang theo hai món vật nhỏ phẩm chất vô cùng tốt, phẩm giai cực cao, hầu như được xem là bảo vật áp đáy hòm của Lão Long thành.

Cho nên trong tu sĩ bàng môn tả đạo dã lộ tử, truyền lưu một câu ai cũng coi như câu cửa miệng: thay người nhặt xác, tất có báo đáp.

Lúc Phù Nam Hoa đi qua thi thể Thái Kim Giản, nhìn cũng không nhìn cô một cái.

Ngược lại huyết tinh khí nhè nhẹ khiến cho hắn cả người bị vây trong một loại trạng thái phấn khởi khó hiểu.

Một tiến một lui, khoảng cách hai người thủy chung hơn mười bước.

Phù Nam Hoa chỉ cần xác định thiếu niên không chạy ra khỏi ngõ nhỏ, đến lúc đó hắn còn muốn bắt được một thiếu niên sinh trưởng ở địa phương này, thật không khác gì mò kim đáy biển, huống chi phía sau còn thi thể mỹ nhân ấm áp, chính là vết xe đổ. Một khi để thiếu niên có đủ cơ hội thở dốc, "kinh hỉ" sẽ có khả năng nện ở trên đầu mình.

Phù Nam Hoa nhìn như đang mèo bắt chuột, thực ra là đang điều chỉnh tiết tấu thân thể của chính mình, dù sao sau chín tuổi hắn đã chính thức đặt chân tu hành, chưa bao giờ quá thuần túy dựa vào vật lộn cận chiến để giành cơ hội thắng bại.

Hắn đương nhiên không cần cùng thiếu niên kia người sống ta chết, như vậy sẽ khiến mình mất nhiều hơn được, tính cả Thái Kim Giản, chính là hai phần cơ duyên dễ như trở bàn tay, nhưng mà cần phải để thiếu niên ngoài dự đoán mọi người này, sắp tới ngoan ngoãn nằm ở trên giường, không để cho thiếu niên có chút khả năng bày trò gì.

Phù Nam Hoa đột nhiên cười hỏi: "Đúng rồi, ngươi tên là gì vậy?"

Thiếu niên tay đầy máu tươi chảy không ngừng không trả lời câu được hỏi, trên khuôn mặt ngăm đen, tràn đầy nét cứng cỏi tựa như cỏ dại vùng quê, "Có thể cả ngươi và cô ấy đều không hiểu rõ, nhãn lực của ta tốt lắm, cho nên ở trong ngõ Nê Bình, thời điểm cô ất nói chuyện phiếm với ta, ngươi xem ánh mắt của cô ấy, cùng hiện tại đang nhìn ta, thật ra giống nhau như đúc."

Phù Nam Hoa ngần người, lần này là nhìn thiếu niên với cặp mắt khác xưa, chậc chậc cười nói: "Thú vị, thực sự là có điều thú vị."

Ngôn hành cử chỉ của Phù Nam Hoa, nhìn như vân đạm phong khinh, thật ra luôn luôn lưu tâm tay trái thiếu niên, vẫn đang liên tục nhỏ máu.

Điều này cho thấy thủ kình của thiếu niên vẫn không có lơi lỏng, người bình thường sợ là sớm đã không vượt qua được nỗi đau đớn thấu tận xương.

Phù Nam Hoa lúc này mới cảm thấy lúc trước thuận miệng bình phẩm "Đáng tiếc" những lời này, thật sự là xúc phạm người khác.

Phù Nam Hoa cảm thấy thời cơ không sai biệt lắm, hỏi một vấn đề cuối cùng cảm thấy hứng thú, "Ngươi giết cô ấy quả quyết như vậy, khẳng định là có người mật báo với ngươi, thật ra ta không hiếu kỳ thân phận của hắn, ta chỉ nghĩ không ra, ngươi một đứa nhỏ lớn lên ở trong này, như thế nào liền nhanh như vậy vượt qua nỗi lấn cấn trong lòng mình, giết người giết được như thế... Yên tâm thoải mái, cách nói này, ngươi nghe có hiểu được không? Phải biết rằng, cho dù là ta, sau lần đầu tiên giết người, đợi cho cỗ hưng phấn cuối rút đi, cả người bắt đầu run run, niệm thật lâu tĩnh tâm quyết mới đỡ chút, giống như ngươi, thật yên lặng, không khác gì ăn cơm uống nước, điều này không hợp lý..."

Thiếu niên mặt vẫn không chút thay đổi, đột nhiên lộ ra ánh mắt kinh hãi cùng sắc mặt khủng hoảng, tầm mắt thắng tắp nhìn phương hướng phía sau Phù Nam Hoa, giống nhau là nữ tử cao gầy đã chết kia đã sống lại.

Phù Nam Hoa cẩn thận trọng theo bản năng quay đầu, thời điểm cổ chuyển tới một nửa, trong lòng rung mạnh.

Đợi cho quay lại, bởi vì lí do thân cao nhìn xa, Phù Nam Hoa vẫn đang thả tầm mắt về phía trước, thế mà không có tung tích thiếu niên!

Giữa lúc chỉ mành treo chuông.

Thì ra.

Sau khi làm ra kiểu ánh mắt cùng sắc mặt này, trong khoảnh khắc, thiếu niên giầy rơm không chút do dự bắt đầu bùng nổ tiến lên, sau ba bước, chân trái chợt phát lực, cả người cao cao nhảy lên, cuối cùng chân phải dẫm nát một bên trên vách tường ngõ nhỏ, sau khi mạnh mẽ biến chuyển, thiếu niên giơ tay trái lên cao hướng xuống nam tử mũ cao.

Thiếu niên hóa ra là một con ưng săn rắn.

Trong phòng sách ngoài trời của tòa hương thục không treo bảng tên,nho sĩ trung niên Tề Tĩnh Xuân đang ngồi trên khô tọa học đánh cờ, cũng không phải danh cục truyền lưu thiên cổ gì đó, cũng không phải phục bàn các kỳ đàn danh thủ quốc gia tranh tài.

Hắn đang muốn để một viên màu trắng lên trên bàn cờ, thở dài một tiếng, nguyên bản sớm có dự định đặt quân cờ chỗ nào, nho sĩ đột nhiên bắt đầu do dự, sau khi hắn thu hồi tay, quân cờ lại như trước huyền đình trong không trung, độ cao cách bàn cờ chừng một tấc hơn.

Tề Tĩnh Xuân vẫn như cũ ngồi nghiêm chỉnh, làm đại thánh nhân phụ trách tọa trấn nơi đây, một trong bảy mươi hai thư viện nho gia, tiền nhiệm sơn chủ thư viện Sơn Nhai, cho dù bị biếm trích đến tận đây lập công chuộc tội, Tề Tĩnh Xuân vẫn là hoàn toàn xứng đáng là đương thế thuần nho.

Đối với dân chúng bình thường ở trấn nhỏ mà nói, cỏ cây một năm hai lượt hết tươi lại tàn, thời điểm xuân thu chuyển giao, tiên sinh dạy học đã thay đổi vài vị, bộ dáng khác nhau, tuổi tác khác nhau, chỉ có cỗ khí chất nói không rõ diễn đạt không được của người đọc sách là không có sai biệt, cũ kỹ, hà khắc, ít lời, tóm lại, đều thực chán nản không thú vị, cũng không có ai nghĩ đến vài vị đến đến đi đi hương thục dạy học này, thật ra là cùng một người, không chỉ như thế, Tề tiên sinh ở trời đất rộng lớn bên ngoài trấn nhỏ, ru rú trong nhà, từng có được địa vị siêu cao, trên người còn có vô thượng thần thông của hạo nhiên chính khí.

Ngay sau đó, Tề Tĩnh Xuân nguyên thần xuất khiếu đi xa, như một tiên nhân tay áo tuyết trắng bay bay, từ nhà giam thể xác trong nháy mắt thoát khỏi trói buộc, phiêu nhiên đi tới một ngõ hẻm trong trấn nhỏ.

Trong khoảnh khắc Tề Tĩnh Xuân đi vào trong hẻm nhỏ, trước tiên hắn đi nhìn nữ tử nằm trong vũng máu, Thái Kim Giản của Vân Hà Sơn, ba hồn bảy vía lắc lư tiêu tán, như ngọn đèn hắt hiu trong gió.

Tề Tĩnh Xuân dừng lại một lát, cuối cùng hắn đi tới bên cạnh hai người.

Lão Long Thành thiếu thành chủ mũ cao áo rộng, thân thể hơi ngả về sau, trợn mắt há hốc mồm, trên khuôn mặt anh tuấn da thịt như ngọc, thần sắc phức tạp, đan xen khiếp sợ, nghi hoặc cùng tuyệt vọng.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 47: Chỉ Cảnh (1)

Thiếu niên vẫn đang duy trì thế nhảy lên cao cao, chém giết sắc bén về phía trước, tay trái cầm một mảnh đồ sứ sắc bén như đao, cho dù là trong thời khắc mấu chốt người sống ta chết, thiếu niên thân thể bay lên không, vẫn như cũ ánh mắt kiên nghị, sắc mặt bình tĩnh, căn bản không giống như một thiếu niên sơn dã vô tri sinh ra trong nhà nhỏ nơi ngõ hẹp mà trưởng thành. Đại khái thứ còn sót lại phù hợp với thân phận thiếu niên, là nỗi bất đắc dĩ giấu ở sâu trong ánh mắt. Đối với loại bất đắc dĩ này, người đọc sách đi khỏi thư phòng cùng thư viện rất nhiều năm, đã không còn xa lạ, nhìn tựa như một anh nông dân dựa vào thời tiết để kiếm cơm, ngồi xổm trên bờ ruộng hoang vu khô nứt trong mùa khô, ngắng đầu nhìn mặt trời chói chang, thật ra không có cảm xúc tê tâm liệt phế, mà sẽ chỉ là bất đắc dĩ thật sâu, còn có hoang mang.

Làm chủ nhân lâm thời thiên địa một phương, Tề Tĩnh Xuân đương nhiên biết được chân tướng Trần Bình An một nhà ba người, thậm chí ngược dòng lên trên trăm năm ngàn năm, cho dù hắn không có tận mắt thấy tổ tông của thiếu niên, đại khái cũng có thể diễn hóa nguồn gốc mà ra. Đạo lý rất đơn giản, giống như là huyện nha Huyện thái gia, thật muốn xem thân thế truyền thừa dân chúng mình cai trị, chỉ cần đi chưởng quản hộ tịch hộ phòng, tuần tra hồ sơ, xem xong sẽ hiểu ngay.

Trấn nhỏ trải qua hơn ba ngàn năm sinh sản phát triển, cành lá lan tràn ra ngoài trấn nhỏ, cục diện lần lượt thay đổi, bởi vì mỗi một đời đều có mấy người kinh tài tuyệt diễm, tuy không thể áo gấm về nhà, lại có thể thông qua con đường bí mật phụng dưỡng cha mẹ gia tộc, cuối cùng tạo nên bốn họ mười tộc hưng thịnh nhất trấn nhỏ hôm nay.

Gia tộc của Trần Bình An, lịch sử cũng đã lâu, tổ tiên cũng từng thăng chức rất nhanh, từng rất xa hoa, nhưng mà sau khi trải qua hai lần trầm bổng phập phòng thay đổi bất ngờ, ở Đông Bảo Bình Châu phiên quốc vô số, vương triều như rừng, dần dần yên lặng suy bại, thoái vị so với các dòng họ khác, ngàn năm rơi xuống, vạn vật thay đổi, đến đời của phụ thân thiếu niên này, trấn nhỏ Trần thị nhất mạch này, hầu như ở toàn bộ Đông Bảo Bình Châu, triệt để hoàn toàn suy bại, càng miễn bàn trấn nhỏ nằm ở bản đồ Đại Ly vương triều, giống nhau là quan viên bị quân vương sắc lệnh "Đời đời kiếp kiếp không thể xuất sĩ", gia tộc không có khả năng khởi phục.

Sau khi Tế Tĩnh Xuân tới đây chủ trì đại trận vận chuyến, hơn sáu mươi năm, cẩn thận tuân thủ "Phương chính bình hòa" bốn chữ sư huấn, tuyệt không lấy yêu ghét cá nhân, tự tiện sửa đổi vận mệnh quỹ tích dân chúng trấn nhỏ. Nếu không tại đây trong mắt người đọc sách cũng từng tật ác như cừu, nhà giàu nhà cao cửa rộng trong trấn nhỏ có nhiều dơ bẩn, nhà nghèo trong ngõ hẹp cũng có nhiều nghèo khổ, nhưng sau khi Tề Tĩnh Xuân thờ ơ lạnh nhạt, nhìn thấy thế gia vọng tộc đại trạch cũng có khổ sở vất vả của bọn họ, cửa nhỏ nhà nghèo cũng có cùng hung cực ác của bọn họ. Lâu ngày, Tề Tĩnh Xuân giống như tượng thần cao cao tại thượng, vừa không hưởng thụ hương khói, cũng không nhận lấy nhân tình, chỉ là ngồi yên ngay ngắn, đối với thế sự chẳng quan tâm.

Tề Tĩnh Xuân hơi kinh ngạc, tiến lên một bước, nhìn chăm chú, nhẹ nhàng gật đầu, thì ra bần hàn thiếu niên khí thế như cầu vồng, đối với lần phác sát này nhìn như tình thế bắt buộc, không giết Phù Nam Hoa quyết không bỏ qua, nhưng thật ra dựa theo tư thái trước mắt mà xem xét, cuối cùng thiếu niên chỉ là nện cổ tay lên trên cổ Phù Nam Hoa, so với kết cục của Thái Kim Giản đã tốt nhiều lắm. Phù Nam Hoa hắn là bị trùng trùng một kích, cả người ngã văng vào vách tường, sau đó bị thiếu niên một tay bóp chặt cổ, một tay lấy mảnh sứ vỡ áp vào vùng bụng.

Tề Tĩnh Xuân có chút tò mò, vì sao thiếu niên lần này không nhẫn tâm hạ sát thủ, cơ hội quá tốt, nếu như bỏ qua, hậu hoạn vô cùng. Tề Tĩnh Xuân là thuần nho, tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết, nhưng sẽ không tử thủ giáo điều, không phải cái loại cổ hủ toan nho chỉ biết rung đùi đắc ý bên giá sách. Hắn đối với Phù Nam Hoa, vô luận tư chất căn cốt hay là tính tình tính khí, thật sự đã quá quen thuộc, cho dù hôm nay ở trong ngõ nhỏ, bị thiếu niên uy hiếp tạm thời buông tha trả thù, nhưng việc này tuyệt đối sẽ là nỗi nhục nhã vô cùng trong cuộc đời người trẻ tuổi, từ chuyện bé xé to cho đến cử chỉ điên rồ của đạo tâm đều không thể bỏ qua, đến lúc đó muốn cùng thiếu niên tính toán nợ nần, cũng không chính là bản thân Phù Nam Hoa, mà là Lão Long Thành đứng đầu cả tòa Nam Hải.

Sở dĩ Tê Tĩnh Xuân tới đây cản trở thiếu niên liên tục giết người là có tư tâm nhất định, nhưng càng là vì công đạo. Hôm nay trấn nhỏ tựa như một món đồ sứ xuất hiện vết rạn, sớm hay muộn sẽ bạo liệt nổ tung, Tê Tĩnh Xuân phải trì hoãn quá trình đại thế không thể chống đỡ này, phải tận lực an bài tốt đường lui cho càng nhiều người, tốt nhất là có thể an an ổn ổn giao vào tay người thợ rèn "Nguyễn sư" kia, chống đỡ thời gian một giáp cuối cùng, có thể đủ miễn cưỡng giai đại vui mừng, người trên núi có được cơ duyên, người dưới núi được an ổn, phải biết rằng những người trước kia tuyệt đại đa số tính tình nhất quán, mỗi phùng đường sụp đổ, tân cựu giao thế, cơ duyên nổi lên bốn phía, có thể trông đợi trường sinh, chết sống của mấy trăm mấy ngàn con kiến chân núi, được cho là cái gì?!

Thiên gia vô tình của thế tục vương triều, so với rất nhiều tu sĩ tôn sùng đại đạo vô tư, thật sự không đáng nhắc tới.

Tề Tĩnh Xuân cân nhắc một lát, lặng yên biến mất thân hình.

Thiên địa vận chuyển, lưu chuyển không trở ngại.

Bờ bến phía trước, lặng yên thoát phá.

Cổ tay thiếu niên "rốt cuộc" mạnh mẽ nện ở trên cổ Phù Nam Hoa, người sau đầu nhoáng lên một cái, văng vào vách tường ngõ nhỏ, bị kình đạo thật lớn làm cho thất điên bát đảo, sau khi hạ xuống đất thiếu niên tấn mãnh tới gần bên cạnh, một khửu tay đánh oành lên bụng Phù Nam Hoa.

Phù Nam Hoa vẫn chưa đứng thắng tựa lưng vách tường, khửu tay thiếu niên đã giã hắn hầu như phun ra mật vàng, thân thể theo bản năng gập người lại.

Thiếu niên một tay nắm chặt cổ Phù Nam Hoa, một tay cầm mảnh sứ vỡ để lên bụng vị công tử ca mũ cao này.

Phù Nam Hoa rất khó tưởng tượng, một thiếu niên gầy yếu lùn hơn o với mình, vì sao lực đạo năm ngón tay lại lớn như thế, nhất là mảnh sứ vỡ sắc bén lại lạnh như băng nơi bụng, khiến cho Lão Long thành thiếu thành chủ cảm nhận được tử vong tới gần, chỉ cách một chút sẽ là âm dương cách biệt.

Phù Nam Hoa đương nhiên sẽ không biết, một đứa bé từ tuổi nhỏ đã phải đi tìm thảo dược khắp núi đồi, bởi vì chấp niệm muốn sống càng mạnh liệt so với chính mình, sẽ phát huy ra tiềm lực vô cùng, kinh người như thế nào.

Khi thiếu niên kia ăn nhầm thảo dược trong ngõ nhỏ mà quặn đau lăn lộn đầy đất, loại chấp niệm này, thậm chí có thể khiến cho một đứa nhỏ vốn dĩ học vỡ lòng tại hương thục, nghĩ đến có bò cũng phải bò về nhà, phải đem trúc lâu thảo dược cứu mạng để lại trong nhà.

Sau khi đốn củi đốt than, nung sứ nặn khuôn, đào bùn khoét đất, không có việc nào là không cần khảo nghiệm thể lực cùng sự chịu đựng của thiếu niên.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 48: Chỉ Cảnh (2)

Ở ngoài trấn nhỏ, Phù Nam Hoa tùy tiện thi triển một chút thuật pháp tiên gia, có thể đủ tùy ý nghiền áp một trăm, một ngàn thiếu niên, nhưng mà lựa chọn ở trong trấn nhỏ cùng người tranh giành sinh tử, thật đúng là may mắn đã đến điểm cuối, chân đá trúng miếng sắt.

Phù Nam Hoa bị đau đớn cùng sỉ nhục song trọng đả kích, đến nỗi đầu óc hỗn loạn, sắc mặt dữ tợn nói: "Ngươi giết ta, ngươi chỉ còn đường chết! Ngươi không giết ta, vẫn là khó thoát khỏi cái chết! Tiểu tạp chủng, tóm lại ngươi chết chắc rồi!"

Trần Bình An hơi hơi ngửa đầu, nhìn chẳm chẳm mặt nam nhân thần sắc điên cuồng này, nói: "Ngươi có biết, ta không muốn giết ngươi, ta với ngươi không oán không cừu, chỉ là ngươi muốn hại ta, ta mới trả đũa."

Phù Nam Hoa nhe răng cười nói: "Tiểu tạp chủng, cũng xứng đáng giảng đạo lý với Phù Nam Hoa ta?!"

Hắn kiệt lực tăng thêm giọng điệu, "Ngươi xứng sao?!"

Trần Bình An trầm mặc một lát, hỏi: "Có phải ngươi nhất định phải giết ta hay không?"

Khi Phù Nam Hoa nhìn thấy đôi mắt ngăm đen của thiếu niên kia, hắn đột nhiên tỉnh táo lại.

Phù Nam Hoa bị bóp chặt cổ, mặt đỏ lên, rất nhanh lại biến thành màu xanh rồi lại màu tím, thật ra lực đạo năm ngón tay của thiếu niên vẫn chưa

tăng thêm, nhưng mà cũng đủ để cho một nam tử thanh tráng hít thở không thông mà chết.

Phù Nam Hoa gian nan nói: "Ta nói ta không giết ngươi, người tin hay không?"

Hắn kịch liệt giãy dụa một cái.

Nhưng mà thiếu niên hầu như đồng thời liền tăng thêm lực đạo, để cho năm ngón tay Phù Nam Hoa khẽ nhúc nhích một cái, cánh tay suy sụp rủ xuống.

Trần Bình An lắc lắc đầu.

Phù Nam Hoa đã đầu váng mắt hoa, tuy trong lòng hận không thể một tát nát đầu tạp chủng này, nhưng mà ở ngoài mặt vẫn đang tận lực giữ vẻ mặt ôn hoà, bổ sung một câu, "Nếu ta thề với trời thì sao? Những người như chúng ta, sẽ không thể thề tùy tiện."

Phù Nam Hoa đang tính kế, Phật gia phát chí nguyện to lớn, cùng tâm thệ của tu sĩ, quả thật có lực ước thúc thật lớn, nhưng mà rõ ràng, Phù Nam Hoa chỉ nói một nửa lời nói thật, cho dù hắn thề, cũng sẽ chỉ thề ở ngoài miệng, chứ không phải là tâm thệ nặng nề "Không lập văn tự, nhưng không khác gì khắc chữ lên vách tâm thất", cho nên sau chuyện này có tuân thủ hay không còn phải xem tâm tình. Còn nữa, tâm thệ của người tu hành, cũng không phải không có phương pháp phá giải, trả giá lớn nhỏ mà thôi. Nhìn chung, trả giá lớn nhỏ có quan hệ tuyệt đối cùng tu sĩ cảnh giới cao thấp và nội dung nặng nhẹ của lời thề.

Không ngờ giầy rơm thiếu niên thế nhưng vẫn lắc đầu.

Phù Nam Hoa càng ngày càng khó thở, đã mất đi tinh khí thần cò kè mặc cả, không vô tình có chút vẻ mặt hoảng hốt.

Sẽ chết sao?

Giống hệt như Thái Kim Giản kẻ đáng thương kia, vẫn là chết ở trong tay một tiểu tiện?

Nếu tin dữ truyền này truyền khắp Lão Long thành, có trở thành trò cười cho toàn thành cao thấp hay không đây?

Hắn thậm chí còn không có cơ hội đưa tay tiếp xúc cơ quan bí ẩn ngọc đái bên hông, đai lưng bạch ngọc bên hông hắn, thực ra là tinh phách còn sót lại của một con địa giao.

"Có thể."

Một tiếng nói sang sảng vang lên bên tai hai người, đối với Phù Nam Hoa mà nói tương đương với âm thanh của thiên lai, chẳng qua hắn vừa lúc ngất đi, không xác định có phải mình ảo giác hay không.

Trần Bình An ngạc nhiên quay đầu.

Kết quả nhìn thấy Tề tiên sinh đầy người sáng như tuyết, hư vô mờ mịt.

Người sau mim cười.

Ánh mắt Trần Bình An hồi phục nét cứng cỏi không đổi, tay phải năm ngón tay thủy chung không buông ra.

Tề Tĩnh Xuân không có lòng tốt trở thành kỳ đà cản mũi khiến người căm tức, cũng không nhìn thấy nỗi vui mừng khi gặp được người tài, chỉ là hất nhẹ tay áo với thiếu niên giầy rơm, như là "quơ lấy" một món vật phẩm vào trong tay.

Vị thánh nhân nho gia này mở lòng bàn tay vừa thấy, cười không nổi.

Một mớ dơ bẩn như vết mực.

Thì ra tâm ý của người nào đó trồng trên người thiếu niên, đã ảm đạm không ánh sáng, rõ ràng là đã sớm tiêu vong.

Lại ngầng đầu nhìn phía thiếu niên Trần Bình An, Tề Tĩnh Xuân có chút tiếc nuối, cảm khái nói: "Khó trách tiên sinh nói thế gian người được việc, tài hoa hơn người, chỉ là thứ yếu, bền gan vững chí mới là đầu mục. Trần Bình An, ngươi đã thay tiên sinh cho ta một bài học. Chỉ tiếc, Tề Tĩnh Xuân ta hôm nay đã không có cơ hội thu đệ tử quan môn."

Nói xong câu đó sau, nho sĩ cười tự giễu, hôm nay đệ tử của Tề Tĩnh Xuân, có cái gì quý giá đáng giá? Hài đồng ngồi đầy một phòng học vỡ lòng, mỗi người đều thu tiền trả công cho thầy giáo, nhưng một năm ba trăm văn tiền, có mấy đứa nhỏ gia cảnh bần hàn, chỉ trả được ba xâu thịt khô mà thôi.

Tề Tĩnh Xuân nhìn về phía thiếu niên kiên trì gặp mình không muốn buông tay, hỏi: "Sâu trong nội tâm người, thật ra không muốn giết hắn, nhưng vấn đề là người này, nhìn qua vô luận như thế nào đều muốn giết người, cho nên phải giết hắn, không còn đường lui, tạm thời bảo toàn tính mạng tự thân, ngày mai để ngày mai tính? Vẫn là mong ngậm bồ hòn làm ngọt, chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ? Đúng hay không?"

Thiếu niên thường xuyên đứng bên ngoài phòng học nghe đọc sách diễn cảm thi văn, thốt lên: "Tiên sinh dùng cái gì dạy ta?"

Tề Tĩnh Xuân cười nói: "Trần Bình An, ngươi không ngại trước tiên buông tay phải ra thử xem, rồi quyết định muốn cùng ta đi chung quanh một chút hay không. Có một số việc ta không thể khoái thác, phải cho ngươi một công đạo."

Trần Bình An do dự một lát, sau khi buông năm ngón tay của bàn tay phải ra, rõ ràng phát hiện Phù Nam Hoa không có chút động tĩnh, ánh mắt,

tóc tai, hô hấp, tất cả đều yên lặng.

Sau khi Tề Tĩnh Xuân vận chuyển đại trận, trấn nhỏ trở về chỉ cảnh.

Tề Tĩnh Xuân nhẹ giọng nói: "Theo sát bước chân của ta, tận lực đừng đi ra ngoài mười bước."

Trung niên nho sĩ tay áo phiêu phiêu, thân hình không linh dẫn đầu đi tới cuối ngõ nhỏ, Trần Bình An đi theo sát, trong lúc cúi đầu nhìn thoáng qua trong lòng bàn tay tay trái, huyết nhục mơ hồ, có thể thấy được bạch cốt, nhưng mà máu tươi mắt thường có thể thấy được lại không hề chảy xuôi.

Tề Tĩnh Xuân đi ở phía trước, mim cười hỏi nói: "Trần Bình An, ngươi tin hay không, trên đời này có thần tiên tinh mị, yêu ma quỷ quái?"

Trần Bình An gật gật đầu, "Tin, mới trước đây mẫu thân ta thường xuyên nói chút chuyện ngày xưa, muốn ta tin tưởng thiện hữu thiện báo, những lời này mẫu thân nói nhiều nhất, cho nên ta nhớ rất rõ ràng, những chuyện giống như trong dòng suối nhỏ sẽ có thủy quỷ kéo chân con nít, từ đường cũ bên thành bắc, có minh quan lão gia chuyên môn thẩm án ban đêm, còn nói môn thần chúng ta dán cửa đến buổi tối sẽ sống lại, giúp chúng ta bảo hộ tòa nhà. Mấy thứ này, trước kia ta thật sự không tin mấy, nhưng mà... hiện tại, ta cảm thấy quá nửa là thật."

Tề Tĩnh Xuân nhẹ giọng nói: "Bà ấy nói những điều này, có thật có giả. Về phần thiện hữu thiện báo vừa nói, thì rất khó định luận, bởi vì đối với định nghĩa thiện ác, dân chúng, đế vương các tướng, cùng trường sinh tiên gia, ba người đều có định nghĩa khác nhau, cho nên đều tự ra kết luận, sẽ thực không giống nhau."

Trần Bình An cất mảnh sứ vỡ, nhanh hơn bước chân, cùng nho sĩ sóng vai mà đi, ngầng đầu hỏi: "Tề tiên sinh, ta có thể hỏi một vấn đề không?"

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 49: Hòe Âm (1)

Tề Tĩnh Xuân coi như nhìn thấu tâm tư thiếu niên, bình tĩnh nói: "Tòa trấn nhỏ này, là chỗ chân long táng thân, mai cốt cuối cùng trên thế gian. Trên đời này vô số kể giao long chi chúc, đều cho rằng nơi đây khí vận cường thịnh nhất, nhất định một ngày nào đó sẽ xuất long", trên thực tế ba ngàn năm nay, chuyện xuất long, chậm chạp không tới, mà ngược lại những đứa nhỏ sinh ra ở trấn nhỏ này, căn cốt, tính tình cùng cơ duyên, quả thật vượt rất xa bạn cùng lứa tuổi bên ngoài, Đông Bảo Bình Châu rất nhiều tiên phủ đạo lữ đại danh đỉnh đỉnh, bọn họ kết hợp sinh hạ hậu đại, cũng không qua được. Đương nhiên, cũng không phải mỗi đứa nhỏ trong trấn đều có thiên phú kinh tài tuyệt diễm."

Tề Tĩnh Xuân cười cười, không tiếp tục giải thích về chuyện này, đại khái là sợ tổn thương đứa nhỏ, chuyển đề tài, "Tu sĩ tiền bối lúc trước tham dự Đồ Long hạo kiếp, hầu như không người nào thân không chịu trọng thương, rất nhiều người liền định cư ở đây, kết mao tu hành, có thể nói ung dung chịu chết, cũng có nhiều đôi đạo lữ may mắn sống sót, cũng có lương duyên sau khi kề vai chiến đấu, nước chảy thành sông mà kết thành. Trấn nhỏ trải qua hơn ba ngàn năm sinh sản sinh lợi, mới có quy mô hôm nay, ở trên bản đồ Đại Ly vương triều, nơi đây trước hết được xưng là Đại Trạch Hương, sau lại bị một vị thánh nhân tự mình đề bút sửa thành Long Uyên, sau lại vì kiêng dè chữ uyên của một vị Đại Ly hoàng đế nào đó, lại sửa chữa..."

Thiếu niên vẫn đang nín nhịn những lời nói trong bụng, rốt cuộc nhịn không được, nhẹ giọng cắt ngang Tề Tĩnh Xuân, hai tay nắm lại, tràn ngập

khát vọng cùng chờ mong, "Tiên sinh, thật ra vấn đề ta muốn hỏi, là cha mẹ ta... Bọn họ đến cùng là người thế nào..."

Tề Tĩnh Xuân lâm vào trầm tư, "Nếu đạo nhân viễn du kia đã tiết lộ thiên cơ với người, ta cũng có thể theo hắn phá vỡ lỗ hổng, nói với người chút sự tình. Ở trong trí nhớ của ta, cha người là người hàm hậu ôn hòa, thiên tư thường thường, không đáng bị người ta đưa khỏi trấn nhỏ, tự nhiên sẽ thành việc tốn công vô ích trong mắt của một vài người, bị coi là một kèo mua bán lỗ vốn, có lẽ là vì giận dữ, có lẽ là vì cuộc sống thật sự quẫn bách, tóm lại là người mua sứ ở ngoài trấn nhỏ, đã động tay động chân trên "Bản mạng từ" của cha người, sau đó, chẳng những hắn mệnh đồ suy yếu, cũng liên lụy người cùng mẹ người cùng nhau chịu khổ. Sau lại hắn không biết vì sao, trong lúc vô tình biết được bí mật của bản mạng từ, biết một khi bị người ta khai hỏa sau đó mang tới trấn nhỏ, sẽ cả đời biến thành rối gỗ bị giật dây, hắn liền vụng trộm đập nát bản mạng từ thuộc về người đó, nếu như ta không có nhớ lầm, hắn là một khối sứ chặn giấy."

Tề Tĩnh Xuân trầm giọng nói: "Người phải biết rằng, hàng năm trẻ con sinh ra nơi trấn nhỏ, đều có số hiệu lưu trữ trong tài liệu mật, trấn trên cũng chuyên môn có người dùng độc môn bí thuật, rút lấy ra một giọt máu trong tim, quán chú vào trong 'bản mạng từ' ngày sau sẽ thiêu nung, bản mạng từ nữ hài khi nung phải nung sáu năm, nam hài càng lâu hơn, đốt lò một ngày không thể ngưng, liên tục nung chín năm. Đứa nhỏ thiên phú như thế nào, giống như là bình thường nung đồ sứ phẩm ra sao, chỉ nghe theo mệnh trời xem vận khí, nhưng mà sau khi ép khuôn rồi tiến hành "đổ sứ' sẽ phải trả một cái giá rất lớn. Tuy nhiên nói hôm nay của người tư chất đồng dạng thường, nhưng mà thời điểm cha người dứt khoát kiên quyết đánh nát món chặn giấy sứ đó, tức giận của người mua sứ ngoài trấn nhỏ, có thể hình dung được."

"Về phần mẫu thân ngươi, là một vị nữ tử tính tình dịu dàng."

Tề Tĩnh Xuân nói tới đây, đột nhiên nở nụ cười, "Lúc ấy khi mẫu thân người gả cho người cha, trấn nhỏ nhiều bạn cùng lứa tuổi đều rất buồn bực. Nhưng nói thật, nếu muốn ta nói về cuộc sống chi tiết của cha mẹ người khi còn sống, là làm khó ta, sau khi ta đến nơi đây, ngoài việc dạy học thụ nghiệp, ta còn có rất nhiều chuyện phải làm."

Thiếu niên ừ một tiếng, nhẹ nhàng xoay qua, lấy tay lung tung lau mặt, thiếu niên đại khái là quên mất tình huống tay trái không ổn, mặt dính đầy vết máu, lại thật sự luyến tiếc dùng ống tay áo để lau.

Hai người đi qua mười hai chân đền thờ.

Tề Tĩnh Xuân không nhìn hắn, nói trắng ra cùng thiếu niên, "Năm đó Chân long ngã xuống như thế, bốn vị thánh nhân tự mình lộ diện, ở trong này ký kết khế ước, quy định mỗi sáu mươi năm, đổi một người tọa trấn nơi đây, hỗ trợ coi chừng khí số còn sót lại Chân long sau khi chết đi lưu lại, thật ra lúc ấy hay không trảm thảo trừ căn, cũng không phải không có tranh chấp... Nhưng nói với ngươi những thiên cơ không thể cho ai biết này, đó là hại người. Về đại thể, những người trong Nho-Thích -Đạo tam giáo, hơn nữa lại là một binh gia, bốn phương là chủ, ngoài ra Đông Bảo Bình Châu Chư Tử bách gia, động thiên phúc địa, tiên gia môn đệ, hào phiệt đại tộc vân vân, đều có định mức cùng cơ hội nhất định, đến chia lãi lợi ích nơi này. Nói đến buồn cười, trong trăm năm không có danh ngạch 'mua sứ', hầu như thành giới định một tông môn, đánh dấu địa vị thế gia nhất lưu hay không."

Trần Bình An nói: "Tiên sinh nói những điều này, ta nghe không hiểu, nhưng đều nhớ kỹ. Nhưng nay trời biết cha mẹ ta là người tốt, ta đã biết đủ rồi."

Tề Tĩnh Xuân cười nói: "Ta cũng không hy vọng xa vời ngươi lập tức có thể nghe hiểu rõ ràng, chẳng qua là chút bước đệm, nếu không đơn giản khuyên ngươi đừng giết Phù Nam Hoa, ngươi khẳng định không nghe theo.

Sở dĩ muốn ngươi đừng giết người, không phải Tề Tĩnh Xuân ta một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, thỏ tử hồ bi cái gì, lại càng không phải ta hy vọng Phù Nam Hoa hắn cùng Lão Long thành nhờ vậy mà cảm ơn ta, về sau ta có thêm nhiều lợi ích, không phải như thế. Trên thực tế là tương phản, ta môn sinh đệ tử Nho gia, tôn sùng nhập thế, đối với người tu hành không kiêng nể gì, một khi mâu thuẫn, hai bên tranh đấu gay gắt vô số năm, nếu Tề Tĩnh Xuân ta vừa đi khỏi thư viện Sơn Nhai tới đây dạy học vài năm, vậy Tiệt Giang Chân Quân Lưu Chí Mậu cũng tốt, Lão Long thành thiếu thành chủ Phù Nam Hoa cũng thế, hiện tại làm gì còn có cơ hội giữ được mạng sống, sớm bị ta một chưởng đánh cho hóa thành tro bụi."

Thiếu niên phát hiện lúc này Tề tiên sinh, tuy nói chuyện giọng điệu ôn hòa như trước, đi đường tư thế vẫn văn nhã như cũ, nhưng mà làm cho người ta cảm giác chính là hai người khác nhau.

Tựa như Diêu lão nhân sau khi uống rượu quá nhiều, nói chúng ta nung ra đồ sứ, là để hoàng đế lão gia dùng, ai có thể so sánh được?

Khi Tề tiên sinh nói một chưởng đánh cho người khác hóa thành tro bụi, giọng điệu khác với Diêu lão nhân khi đó, nhưng mà thần sắc giống nhau như đúc.

Tề Tĩnh Xuân nhíu nhíu chân mày, ngắng đầu nhìn phía ngõ Nê Bình bên kia, như là đang nghe người khác nói chuyện, tuy không toát ra vẻ mặt phiền chán, nhưng mà trong ánh mắt không vui, không chút nào che lấp.

Cuối cùng hắn lạnh lùng nói: "Mau chóng rời đi!"

Trần Bình An vẻ mặt ngơ ngác.

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 50: Hòe Âm (2)

Tề Tĩnh Xuân giải thích nói: "Nói vậy là thuyết thư tiên sinh, vốn tên là Lưu Chí Mậu, đạo hiệu Tiệt Giang Chân Quân, thật ra là đạo nhân trong bàng môn, tu vi tuy cao nhưng phẩm hạnh thấp kém, Thái Kim Giản, Phù Nam Hoa hai người ân oán cùng người, hơn phân nửa là do hắn gây sóng gió, cuối cùng còn trồng vào trong lòng người một đạo loại phù lục oai môn tà lộ, đó là một bức chân ngôn bốn chữ, đem bốn chữ "Một lòng muốn chết", vụng trộm khắc vào nội tâm người, thủ đoạn cực kỳ ác độc."

Trần Bình An yên lặng nhớ kỹ Lưu Chí Mậu tên này.

Tề Tĩnh Xuân thở dài, hỏi: "Ngươi không hiếu kỳ, vì sao ta không ra tay?"

Trần Bình An lắc đầu.

Tề Tĩnh Xuân tự nói: "Phương thiên địa này, giống như đồ sứ cũ kỹ để phơi năng phơi gió ba ngàn năm, bể thành mảnh nhỏ tới nơi, các ngươi chung quy là người ngoài, lại có đại trận bảo vệ, làm như thế nào, chỉ cần đừng quá đáng, còn lâu mới đến mức để cho đồ sứ vỡ vụn, nhưng ta là người tay nâng đồ sứ, hành động gì của ta, đều đã liên lụy đến vết nứt đồ sứ này, trên thực tế mặc kệ ta làm cái gì, sẽ chỉ làm vết nứt này lan tràn thêm. Nếu chỉ là đồ sứ nát, cũng bỏ đi thôi, nhưng mà vận mệnh kiếp này kiếp sau của trấn nhỏ năm sáu ngàn người, đều ở trong tay ta, ta làm sao có thể khinh thường?"

Chỉ là những lời tích tụ nhiều năm, không phun ra không thoải mái này, Tề tiên sinh nói quá nhỏ tiếng, Trần Bình An vảnh tai lên nghe cũng

không nghe rõ lắm.

Tề Tĩnh Xuân nhìn thiếu niên thi thoảng lại dùng tay phải chà lau mặt, hai người chạy tới ngõ Hạnh Hoa phụ cận giếng Thiết Tỏa, bên kia có người phụ nữ đang xoay người kéo nước, Tề Tĩnh Xuân hỏi: "Nếu có vài người xa lạ rơi xuống giếng nước, nếu người cứu người, sẽ chết, người có cứu hay không?"

Trần Bình An suy nghĩ, hỏi ngược lại: "Ta muốn biết, thật sự cứu được người kia sao?"

Tề Tĩnh Xuân không trả lời câu hỏi của thiếu niên, chỉ là cười nói: "Nhớ kỹ, quân tử không cứu."

Thiếu niên ngần người, nghi hoặc nói: "Quân tử?"

Tề Tĩnh Xuân do dự một chút, ngồi xổm người xuống, trước tiên giúp thiếu niên giầy rơm chỉnh lại vạt áo, sau đó dùng tay giúp hắn lau đi vết máu, ôn nhu nói: "Gặp chuyện bất hạnh, trước tiên có lòng trắc ẩn, nhưng mà quân tử cũng không phải người cổ hủ, hắn có thể đi bên cạnh giếng cứu người, nhưng tuyệt đối sẽ không để cho bản thân rơi vào tử địa."

Tựa như bị vấn đề này gợi lên tâm tư.

Thiếu niên thành thực hỏi: "Tiên sinh, ta bây giờ còn có thể sống sót sao? Nếu có thể, như vậy ta còn có thể sống bao lâu?"

Tề Tĩnh Xuân cẩn thận nghĩ nghĩ, chậm rãi đứng lên, chém đinh chặt sắt nói: "Nếu ngươi không sợ con đường phía trước nhấp nhô, chịu nhiều đau khổ, khẳng định có thể sống sót."

Thiếu niên nhất thời tươi cười sáng lạn, thiên kinh địa nghĩa nói: "Ta cũng không sợ chịu khổ!"

Tề Tĩnh Xuân nghĩ đến nãy giờ trên đường, thiếu niên thản nhiên bình tĩnh vô cùng, liền bình thường trở lại, "Đi, mang ngươi đi một chỗ. Tuy Tề Tĩnh Xuân ta không có thể giúp ngươi cái gì, nhưng việc đã đến nước này, cho ngươi vượt qua kiếp nạn này, tuyệt không tính là phá hư quy củ, thật ra vốn nên bồi thường ngươi một phần cơ duyên mới đúng."

Thiếu niên tỉnh tỉnh mê mê.

Hai người tới dưới tàng cây hòe già, không biết vì sao, trấn nhỏ trong ngoài yên tĩnh không tiếng động, chỉ có cây hòe già này như là ngoại lệ duy nhất, lá cây xào xạc, lay động nhiều chiều.

Sau khi Tề Tĩnh Xuân đứng lại, sắc mặt ngưng trọng, chắp tay sau lưng, ngắng đầu hỏi: "Tề Tĩnh Xuân có thể cầu xin các ngươi một chiếc lá hòe hay không, để cho thiếu niên ngày sau có thể an an ổn ổn rời khỏi trấn nhỏ, ít nhất nội trong ba năm, không chịu tai ách tai họa bất ngờ vồ đến?"

Hòe già ngàn năm, vô thanh vô tức.

Tề Tĩnh Xuân lại hỏi: "Tề Tĩnh Xuân tọa trấn nơi đây năm mươi chín năm, không có công lao cũng có khổ lao, chẳng lẽ còn không cầu được một lá hòe tổ tiên ấm phong? Huống chi thiếu niên vốn là người trấn nhỏ các người, các vị tiên hiền, sao có thể keo kiệt như thế?"

Lão hòe vẫn là không có tiếng vọng.

Yên tĩnh của giờ phút này giống như sự châm chọc không tiếng động.

Tề Tĩnh Xuân người thần thông quảng đại, nhưng đến cùng cũng chỉ là người đáng thương đầu mối then chốt chủ trì đại trận ở một phương thiên địa, chúng ta chính là không muốn không công bố thí phần tình cảm hương hỏa này, có thể làm khó dễ được ta?

Tề Tĩnh Xuân sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng chỉ có thở dài một tiếng, cúi đầu nhìn lại, cõi lòng đầy áy náy.

Thiếu niên nhếch miệng cười, trái lại an ủi nói: "Lục đạo trưởng nói ta chỉ cần đi về phía nam trấn nhỏ, tìm được một thợ rèn họ Nguyễn, làm đồ đệ của hắn, sẽ có hi vọng sống sót, Tề tiên sinh, không có... lá hòe này, tin tưởng cũng không vấn đề gì!"

Tề Tĩnh Xuân cười hỏi: "Lời thật tình?"

Thiếu niên gãi gãi đầu, ngại ngùng nói: "Giả."

Tề Tĩnh Xuân hiểu ý cười.

Đôt nhiên.

Một mảng lá hòe xanh ngắt ướt át tươi mới, từ chỗ tán cây cực cao, phiêu nhiên rơi xuống.

Thiếu niên chỉ là đưa bàn tay ra, lá cây liền tự rơi xuống trong lòng bàn tay hắn.

Trên lá cây, có một chữ màu vàng, chợt lóe rồi biến mất.

Tề Tĩnh Xuân có chút kinh ngạc, sau một lát, trầm giọng nói: "Chữ này là Diêu, Trần Bình An, ngươi có bằng lòng vì Diêu gia báo ân, vô luận sinh tử hay không?! Thực không dám giấu diễm, cho dù không có lá cây này, ngươi cũng chưa hắn không có một đường sinh cơ, điểm này, ta có thể minh xác nói cho ngươi. Cho nên ngươi ngàn vạn phải suy nghĩ rõ ràng!"

Thiếu niên hỏi: "Là chữ Diêu trong Diêu sư phụ sao?"

Tề Tĩnh Xuân gật gật đầu, "Đúng vậy."

Thiếu niên hai tay chắp tay, đem lá hòe nhẹ nhàng kẹp ở lòng bàn tay, ngắng đầu lớn tiếng nói: "Chỉ cần ta sống một ngày, chỉ cần là chuyện có liên quan đến người họ Diêu, tựa như những lời lúc nãy Tề tiên sinh đã nói, cho dù hắn rơi vào trong giếng, cho dù cứu người hắn phải chết, nhưng ta Trần Bình An chắc chắn sẽ cứu!"

Thiên âm yên tĩnh.

Tề Tĩnh Xuân cười nói: "Đi thôi."

Lúc mang theo thiếu niên rời đi, lặng yên quay đầu, nhìn phía tối chỗ cao của cây hòe, mặt Tề Tĩnh Xuân lộ vẻ châm chọc.

Lá hòe "Họ Trần" không phải là không có, trên thực tế còn không chỉ một hai lá, nhưng mà đến cuối cùng, biết rõ nơi đây sắp sụp đổ, thà rằng tìm kí chủ khác, cho dù không họ Trần cũng không sao cả, cũng vẫn là không có một phần hương khói tổ âm, nguyện ý xem trọng thiếu niên giầy rơm ngõ Nê Bình.

Tề Tĩnh Xuân quay đầu lại, sờ sờ đầu thiếu niên, trêu ghẹo nói: "Nếu là Tống Tập Tân, Triệu Diêu, Cố Sán những người này, phát chí nguyện to lớn giống như người lúc nãy, nói không chừng đã dẫn phát thiên địa cộng minh."

Thiếu niên tươi cười như ánh mặt trời, "Ta sẽ không xen vào, ta chỉ làm tốt chuyện của mình."

Tề Tĩnh Xuân lại hỏi: "Lần này là lời thật tâm?"

Thiếu niên cười nói: "Phải!"

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 51: Đem Tặng (1)

Trong dãy nhà nơi ngõ Đào Diệp, có vị lão nhân mặt mũi hiền lành, ngồi trên ghế dựa dưới hành lang, ngồi bên cạnh là một nha hoàn bộ dáng cười khẽ đáng yêu, mặc quần dài vàng nhạt thêu hoa, bên ngoài quấn váy lụa mỏng màu xanh biếc, vừa nghe lão nhân nói chuyện xưa, vừa chậm rãi quạt mát.

Lão nhân đột nhiên mở miệng hỏi: "Đào nha, gió đâu, lại ngủ gật à? Không phải hù dọa người, nếu là ở những ngôi nhà bên ngoài trấn nhỏ, người làm biếng như vậy, nhất định sẽ bị phạt."

Không có lời đáp lại, lão nhân đối với hạ nhân vẫn nhân từ khoan hậu, đang muốn tiếp tục trêu đùa vài câu, sắc mặt đột nhiên thay đổi, ngắng đầu nhìn phía phương xa, vẻ mặt ngưng trọng hẳn lên. Thì ra trong tiểu viện, không chỉ có cô nha hoàn vẫn đang cầm quạt nhưng không có chút động tĩnh, trên thực tế đến ngay cả thanh phong vô hình cũng yên lặng. Lão nhân nhanh chóng nín thở ngưng thần, mặc niệm khẩu quyết, tọa vong nhập định, để tránh tràng nghịch lưu ngắn ngủi của quang âm trường hà không không làm tổn hại tu vi đạo hạnh. Lão nhân nhẹ nhàng thở dài, Tề Tĩnh Xuân tuân thủ nghiêm ngặt quy củ cấp bậc lễ nghĩa nhất, rốt cuộc cũng ra tay ngoại lệ, kể từ đó, thật sự là gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Giếng Thiết Tỏa, người trẻ tuổi ngoại hương dáng người khôi ngô ngồi xổm cách đó không xa, cố sức nhìn chằm chằm bánh xe. Nhưng mà dư quang nơi khóe mắt, lại vụng trộm liếc về hướng một vị thôn phụ thân hình đẫy đà, cô đang xoay người nhấc một thùng nước từ trong miệng giếng, cặp mông độ cong kinh người, bộ ngực nặng trịch trễ xuống, người

hơi khoe ra đường cong mê người, lung linh lồ lộ, thân hình nở rộ ra một cổ khí tức dã tính no đủ tràn trề, để cho thôn phụ vốn dung mạo không có gì đặc sắc nhưng lại nhiều ít có những nét thú vị khác. Sau khi người trẻ tuổi ý thức được cảnh vật chung quanh xuất hiện yên lặng quỷ dị, hắn cũng không động gì, chỉ là lá gan lớn hơn, nhìn thắng hình ảnh tuyệt vời của vị thôn phụ đang lấy nước kia, người trẻ tuổi vụng trộm nuốt nước miếng, nhanh chóng xoay xoay người, thay đổi tư thế ngồi.

Khó trách sư phụ từng nói, nữ tử dưới núi, là hổ ra khỏi rừng, công lực đại giảm, nhưng một khi mang theo lên núi, sẽ trở thành hổ xưng vương xưng bá ngọn núi, sẽ ăn thịt người, sau khi sư phụ uống rượu, luôn nói trên đời này anh hùng hào kiệt, toàn bại bởi hổ nhập sơn nhà mình, không một ngoại lệ. Nhưng mà người trẻ tuổi cảm thấy hổ ra khỏi rừng cũng đã rất lợi hại, ví dụ như thôn phụ trước mắt kia, rõ ràng bộ dạng bình thường, lại hấp dẫn để cho hắn ngứa ngáy tâm can, nếu cô không nói hai lời cho hắn một bạt tai, hoàn toàn không giảng đạo lý, người trẻ tuổi cảm thấy mình vẫn là căn bản không dám trả đòn, nói không chừng thôn phụ kia cười, hắn còn có thể cười theo.

Người trẻ tuổi nghĩ đến những điều này, còn có chút chán ngán thất vọng, cúi đầu liếc mắt đũng quần, hùng hùng hổ hổ, "Không xương cốt, khó trách không có cốt khí!"

Trong ngõ Nê Bình, Tống Tập Tân đang lật xem một quyển địa phương huyện chí cổ xưa rất nặng, Tống Tập Tân rút ra được rất nhiều quy luật, tỷ như về đại thể là mỗi sáu mươi năm lại tăng thêm, cho nên Tống Tập Tân lén đem quyển sách này gọi là 《 Giáp Chí 》, còn nữa chính là dân chúng trấn nhỏ khi còn trẻ bị bà con xa thân thích mang đi khỏi đây, hầu như không có người trở lại quê nhà, giống như thực không thích lá rụng về cội, thuộc loại trong tường nở hoa ngoài tường thơm, rất nhiều gia tộc dòng họ ở bên ngoài khai chi tán diệp, thậm chí phát triển thành từng

cây đại thụ che trời thâm căn cố đế, cho nên Tống Tập Tân lại gọi nôm na là 《Tường Ngoại Thư 》.

Thiếu niên lúc này đang ở lật xem một tờ nhân vật truyền, miêu tả sự tích cuộc đời một người tên là Tào Hi, văn chương keo kiệt là điểm đặc sắc nhất quyển huyện chí này, Tống Tập Tân lăn qua lộn lại xem ít nhất bảy tám lần, đối với quyển sách này sớm đã thuộc làu, cho nên hôm nay lật xem lúc nhàn hạ, chỉ biết tuyển chọn một ít chuyện xưa về những người kỳ quái, cho rằng là diễn nghĩa truyền kỳ của một vị thuyết thư tiên sinh miêu tả, tính chân thật không thể nào khảo chứng, Tống Tập Tân đương nhiên cũng không thèm để ý, hắn chỉ nhớ rõ nam nhân mặc quan phục kia, trước khi rời khỏi trấn nhỏ để về kinh thành báo cáo công tác, đêm khuya một mình tới đây, nam nhân lấy một loại thái độ vô cùng trịnh trọng, nói thiếu niên phải nhớ kỹ một việc, chính là học thuộc cho kỹ mỗi một cái tên từng xuất hiện trong sách, cùng với nhân số hơn trăm ngàn người, cùng nền móng tố tông phía sau bọn họ ở trấn nhỏ, nhất là nguồn gốc quan hệ của tứ họ mười tộc.

Lúc này Tống Tập Tân không chút động đậy, tựa như đông nam trấn nhỏ này những pho tượng đất không chịu nổi sức tàn phá, từng pho từng pho tùy ý ngã vào trong bụi cỏ, bùn đất, vô luận gió táp mưa sa, chỉ biết lù lù bất động. Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên trên bàn học bảo trì trạng thái yên lặng khác thường.

Trong khu nhà này, người và vật duy nhất có thể cử động, là tỳ nữ Trĩ Khuê cùng con thắn lắn không bắt mắt kia, từ rất sớm cô đã nhận thấy sự khác thường, ý tưởng đầu tiên toát ra trong đầu là phải đi tới sân cách vách, tìm cô gái mặt đơ kia, mắng một trận tưng bừng, nhưng khi tỳ nữ ý thức được tồn tại của chuôi kiếm, liền đánh mất ý niệm mê người trong đầu này. Đầu tiên cô đi vào phòng thiếu gia nhà mình, khẽ liếc mắt nhìn nội dung trang sách, nhìn thấy "Tào Hi" hai chữ là thấy phiền, liền giúp thiếu gia lật vài tờ về phía sau, nhìn thấy số trang có liên quan đến "Tạ Thực" rồi mới

vui vẻ cười cười. Nhưng rồi cô nhanh chóng phẫn nộ, lại đem trang sách lật trở về, để tránh tiết lộ thiên cơ, hại mình bại lộ chân tướng, những năm gần đây, biết rõ thành phủ thiếu gia chỉ là xuất phát từ tò mò, hoài nghi lai lịch thân thế của cô mà thôi, chưa bao giờ nắm được chứng cớ chân chính vô cùng xác thực, cô cũng không muốn trước khi đại công cáo thành, thất bại trong gang tấc, cô theo thiếu gia thường xuyên đi hương thục, cảm thấy người đọc sách có những lời nói thực dối trá vô liêm sỉ, ví dụ như "Xá sinh mà giữ lấy nghĩa ", có những câu nói cũng không tệ lắm, ví dụ như "Người đi trăm dặm, thì 90 dặm cũng chỉ là nửa đường", thật sự là bị đạo lý này hoàn toàn thuyết phục.

Con thần lần màu vàng đất, đang ghé lên cửa phơi nắng, lúc này khi nó vắng lặng yên lặng, liền khôi phục "Chân thân", dưới ánh sáng chiếu rọi, chỉ thấy nó lưu quang nhiều màu, trong suốt trong sáng, toàn bộ thân hình giống một khối lưu ly.

Trong sân phòng cách vách, thiếu nữ mặc đồ đen Trữ Diêu lâm vào một trạng thái thai tức huyền diệu khó giải thích, không lấy miệng mũi hít thở, mà như trẻ con còn đang bên trong bào thai, thần khí quy căn mà ngưng niệm.

Trong vỏ kiếm tuyết trắng, phi kiếm như được đại xá, sau khi chậm rãi ra khỏi vỏ, nó nhẹ nhàng bay vút xung quanh tứ phía chủ nhân, vô cùng ôn thuần thân thiết như chim nhỏ nép vào người, lại có cô gái quần áo phiêu duệ mỹ cảm. Nó không phải phi hành lung tung, mà là giống như Linh Tê họa phù vậy, vì chủ nhân đang chữa thương mà xây dựng ra một nơi phong thuỷ tốt nhất, quả nhiên, cô gái không có chút dấu hiệu hô hấp, bốn phía khí tức tấn mãnh ùa vào trong cơ thể cô, cô như nuốt chửng nước, điên cuồng hấp thu bổn nguyên linh khí trong phương thiên địa này. Vì thế giờ khắc này, trấn nhỏ tĩnh mịch nặng nề, cùng phong sinh thủy khởi của khu tòa nhà, cấu thành sự so sánh rõ ràng.

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 52: Đem Tặng (2)

Bên phía nam ngoài trấn nhỏ.

Có hán tử tướng ngũ đoản, mày rậm mắt to, nhuệ khí bức người, để lộ bụng ngực, cầm trong tay thiết chùy đang đánh thiết, một chùy hạ xuống, hỏa tinh văng khắp nơi, sáng rực cả phòng.

Vô số ánh lửa như những vì sao, ở trong phòng trống trải bay tán loạn, sáng lạn tráng lệ.

Một lần vung chủy là có thể nện ra một bức hình ảnh.

Đứng đối diện hán tử là một cô gái tóc đuôi ngựa thanh thoát, dáng người kiều tiểu, cô trùm áo choàng làm từ da bò, phòng ngừa hỏa tinh bắn lên trên người, quần áo vải bông bình thường rất dễ dàng bị đốt cháy thành một đống lỗ thủng.

Sau một lần nện chủy, thắp lên ngàn vạn hỏa tinh, cả gian phòng toàn bộ đình trệ.

Cô gái tóc đuôi ngựa nhíu mày hỏi: "Cha?"

Hán tử trầm giọng nói: "Đổi ngươi tới đập mình kiếm, vừa lúc mượn cơ hội này rèn luyện thần ý của ngươi."

Cô gái buông thanh kiếm cũ ra, đẩy hỏa tinh hai sườn trước người đi, hỏa tinh bị cô tùy tay vẫy lui, rút dây động rừng, quang âm trường hà vốn

nên yên lặng ở trong tinh hỏa, không ngừng va chạm hỏa tinh, lần lượt va chạm lẫn nhau, khiến cho ánh sáng trong phòng, có vẻ nhứ loạn vô cùng.

So sánh với những tiền bối cao tuổi coi như tiềm long tại uyên trong trấn nhỏ này, một đám ngưng thần nín thở tĩnh tâm nhập định, những gì cô gái đang làm, thật sự là quá mức hoành hành ngang ngược.

Nhất là sau khi đổi thành cô đến đập chủy, thế đại lực trầm, động tác tấn mãnh, thậm chí so với hán tử kinh nghiệm lão đạo, còn càng thêm cuồng dã không kềm chế được.

Mỗi một lần chủy đánh bắn ra hỏa tinh, ở giữa chừng mực cũng không sẽ biến mất, cho nên sau khi lần lượt chồng lên, hỏa tinh rậm rạp, như lấp lánh đầy sao, dồn lại ở không trung.

Chú kiếm chi thất, hỏa tinh ức vạn.

Nam tử gắt gao nhìn thẳng phôi kiếm đang hừng đỏ, trầm giọng dặn dò: "Trong lòng mặc niệm Hám Long Thiên của 《 Chú Kiếm Kinh 》!"

Cô gái khí thế chợt hạ xuống, thấp giọng nói: "Cha?"

Nam nhân căm tức nói: "Làm cái gì?"

Cô gái khí thế lại giảm, rụt rè nói: "Giữa trưa ăn ít, đã đói bụng, không đập chủy nỗi."

Nam nhân càng thêm nổi điên, nếu không phải đang đúc kiếm, thiếu chút nữa muốn mắng chửi dạy dỗ người, "Rỗ ràng là kêu ngươi đọc sách giống như lấy mạng của ngươi, tìm lấy cớ gì vậy... Con mẹ nó, khẩu vị khuê nữ như ngươi, đói cũng thực bình thường, thật đúng là không phải lấy cớ..."

Cô gái vụng trộm cười, ngoài miệng nói đói, thật ra động tác trên tay không có chút yếu bớt, trong khoảnh khắc Linh Tê vừa động, cô gái hét lớn một tiếng, đem hết toàn lực nện xuống một chùy, ma xui quỷ khiến nói: "Đi ra cho ta!"

Lúc này đây hỏa tinh bắn ra cực kỳ phong phú, càng chói mắt.

Trên mặt hán tử không lộ biểu cảm gì, thầm nghĩ: "Thành."

Trong sân nhà Cố Sán, người phụ nữ chậm rãi tỉnh lại, đau đầu như búa bổ, được đứa nhỏ nâng dìu ngồi trở lại ghế dựa, Tiệt Giang Chân Quân Lưu Chí Mậu đang nhắm mắt dưỡng thần, ngón giữa ngón trỏ trong tay áo chậm rãi bấm đốt.

Người phụ nữ Cố thị đem con đặt ngồi xuống bên cạnh mình, nhẹ giọng hỏi: "Tiên trưởng, sao rồi?"

Lão nhân không có trợn mắt, nói: "Lão phu thu nhận một đồ đệ tốt, ngươi có đứa con tốt. Cố thị, ngươi an tâm chờ mẹ quý nhờ con đi."

Người phụ nữ vui mừng quá đỗi, nhiệt lệ lưng tròng, ôm lấy đứa nhỏ, nhẹ nhàng hiền dịu nói: "Cha đứa nhỏ, ngươi có nghe hay không, Cố Sán chúng ta nhất đinh sẽ có đai tiền đồ..."

Lưu Chí Mậu đột nhiên ồ một tiếng, kinh ngạc lên tiếng, trợn mắt cúi đầu quan khán đường chỉ trong lòng bàn tay, coi như chuyển hướng đi ra một đường mới, lẩm bẩm: "Đây là vì sao? Không nên a. Thiếu niên không chết, ngược lại đệ tử tiên gia không hiểu sao chết rồi?"

Lão nhân không thể không đứng lên, bước đi thong thả chậm rãi ở trong viện, nhanh chóng bấm đốt, "Phế vật! Cắm ở trong tay một thiếu niên

phố phường, thanh danh Vân Hà Sơn vất vả tích góp từng tí một cả ngàn năm, hủy hoại chỉ trong chốc lát như vậy."

Người phụ nữ thấp thỏm bất an nói: "Lão tiên trưởng, nếu Sán nhi nhà chúng ta đã muốn bái sư, không bằng hãy bỏ qua Trần Bình An đi?"

Lão nhân phẫn nộ quát: "Lòng dạ đàn bà! Nếu thật sự có tâm địa từ bi, khi ngươi ta mới gặp nhau, sẽ không nên có ý niệm sát tâm trong đầu. Lúc này còn muốn ở trước mặt lão phu làm nữ Bồ Tát, còn không biết xấu hồ?"

Người phụ nữ bị mắng đến mặt trắng bệch, lí nhí không dám nói nửa chữ.

Lão nhân do chưa hết giận, đưa tay chỉ vào người phụ nữ mắng to: "Hương dã thôn phụ, kiến thức thiển cận! Về sau Cố Sán theo ta quay về hồ Thư Giản, số lần mẫu tử các người gặp lại, tuyệt đối không thể quá mức thường xuyên, để tránh gây trở ngại hắn tu hành, có gì dị nghị không?"

Người phụ nữ nhanh chóng xua tay nói: "Không dám."

Lão nhân ánh mắt âm trầm.

Người phụ nữ ngắn người, lấy lại tinh thần rất nhanh, vẻ mặt cầu xin, đáng thương nói: "Không dám có ý kiến khác, tuyệt đối không có!"

Lão nhân dùng sức vung tay áo, hừ lạnh nói: "Chọc tức chết lão phu!"

Lúc trước mắt thấy người phụ nữ coi như có chút phong vận rất khác biệt, mới nãy còn có ý niệm đem cô thu làm nô tỳ bên người, cô liền biểu hiện khó chịu như thế, đáng đời cô đã bỏ qua phúc khí được một phần hi vọng đi vào cửa tu hành.

Lão nhân đột nhiên như gặp đại địch, nhìn quanh bốn phía, quả nhiên phương thiên địa này bị yên lặng là vì "Chỉ cảnh", chỉ cảnh là một loại

động thiên nhỏ có rất nhiều ở thế gian này, lục địa thần tiên, kim thân La Hán cũng mơ tưởng mở ra được.

Loại đại thần thông này, có thể nói là tuyệt đỉnh, tuy nói công lao rất lớn thuộc về tòa đại trận kia, nhưng vẫn như cũ làm cho người ta bội phần kính sợ.

Thử nghĩ một chút, chỉ cần thân ở giữa phương thiên địa này, cho dù người là tiên phật thần ma quỷ quái, tới đây đều phải dập đầu trước ta, đó là loại cảm thụ nào?

Tiệt Giang Chân Quân Lưu Chí Mậu nằm mơ cũng muốn đạt tới độ cao này. Thuật cao mạc dụng? Đi chết đi! Lưu Chí Mậu hận không thể có động thiên nhỏ này, đem ba đời đệ tử của ba vị Phật Đà, đạo tổ, Nho giáo giáo chủ toàn bộ kéo vào trong, không dám nói muốn bọn họ cúi đầu xoay người, tốt xấu mọi người cùng nhau ngồi ngang hàng, cùng thế hệ tương xứng.

Lưu Chí Mậu không hề dấu hiệu gì đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, trong lòng bàn tay cũng bắn ra máu tươi, giống là bị người ta dùng lợi khí dùng sức cắt ra một hố máu.

Trên một bàn tay khác, cũng không tự chủ được hiện ra cái chén màu trắng kia, mặt nước sóng gợn hỗn loạn, hắc tuyến tán loạn, đập vào vách tường bốn phía.

Lão nhân không chút do dự, lòng bàn tay chồng lên mu bàn tay, thân là người trong Đạo gia bàng môn, lại lấy nho gia chắp tay hành lễ, cong đến tận cùng, thành kính đến cực điểm, run giọng nói: "Thư Giản hồ Thanh Hạp đảo đảo chủ Lưu Chí Mậu, khẩn cầu Tề tiên sinh thương hại vãn bối chân thành cầu đạo, nếu có chỗ mạo phạm, mong tiên sinh đại nhân... thánh nhân không chấp lỗi tiểu nhân!"

Thật lâu sau đó.

"Mau chóng rời đi!"

Bốn chữ như sấm mùa xuân nổ vang bên tai vị chân quân này.

Lưu Chí Mậu mừng như điên nói: "Tiên sinh yên tâm, vãn bối sẽ mang theo Cố thị mẫu tử rời khỏi trấn nhỏ."

Có một chuyện lão nhân tự cho mình là vãn bối vẫn luôn nhớ tới, cẩn thận hỏi: "Xin hỏi tiên sinh, hai gói đồng tiền kim tinh trên người vãn bối cái này, nên xử trí như thế nào?"

Giọng nói uy nghiêm lại lần nữa vang lên, "Một người một vật, vừa vặn là hai phần cơ duyên, để lại trong viện là được. Trong vòng ba mươi năm, không cho người rời khỏi hồ Thư Giản nửa bước."

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 53: Đem Tặng (3)

Lưu Chí Mậu như trút được gánh nặng, lần này cuối cùng không có nịnh nọt như trước, cố ý hành ấp lễ nho sinh, mà chỉ là thực hiện cái chắp tay trang trọng của Đạo gia, "Trưởng giả ban thưởng không dám từ, Tề tiên sinh đại ân đại đức, vãn bối khắc sâu trong ngũ tạng, suốt đời khó quên!"

Tại đây về sau, thanh âm của Tề Tĩnh Xuân vẫn chưa xuất hiện, chỉ cảnh cũng rất nhanh chóng theo đó biến mất, Lưu Chí Mậu không nói lời thừa, lập tức để cho Cổ thị mang theo Cổ Sán theo hắn rời khỏi trấn nhỏ, Cổ thị đang muốn nói chuyện, đã bị Lưu Chí Mậu trừng ánh mắt hung ác đến cực điểm, sợ tới mức người phụ nữ câm như hến, Lưu Chí Mậu lấy ra hai chiếc túi to, tuy trong lòng có chút lưu luyến, nhưng mà vị bàng môn đạo nhân chí đặt trên danh hiệu Chân quân danh xứng với thực, vẫn là không chút do dự đặt lên trên ghế dựa, chỉ là thời điểm mới vừa đi đến tiểu viện, Lưu Chí Mậu đột nhiên hỏi: "Nhà các người có lưu lại món đồ cũ nào hay không?"

Cố thị ngơ ngần, Cố Sán lấm la lấm lét lập tức nhắc nhở nói: "Không phải cha lưu lại rất nhiều bảo các sao, chính là những thứ bám bụi giấu ở dưới giường?"

Lưu Chí Mậu trước mắt sáng ngời, không nói hai lời để cho người phụ nữ dẫn đường, đi tìm tòi xem sao.

Nếu vị thánh nhân kia xác nhận bản thân Cố Sán chính là cơ duyên, vậy ý nghĩa là đứa nhỏ này có thể mang đi cơ duyên thuộc loại chính hắn.

Về sở hữu cuối cùng của phần cơ duyên này, ở trên trấn nhỏ, chỉ sợ Thiên Vương lão tử đến đây, cũng phải nghe Tề Tĩnh Xuân, nhưng mà đến hồ Thư Giản, thì khó có thể nói.

Rốt cuộc Cố Sán không người trông giữ, đợi cho hai người vào nhà, một tay cầm lấy hai chiếc túi to, nhẹ nhàng rút ra then cửa, nhanh chân chạy vội về hướng khác của ngõ Nê Bình.

Trong phòng, người phụ nữ Cố thị quỳ ở trên đất, sở soạng dưới giường để vận chuyển chiếc rương, rương không lớn nhưng cũng rất nặng, có chút lao lực, khiến cô thở hồng hộc.

Kết quả cái mông đẫy đà của cô bị Tiệt Giang Chân Quân hung hăng đá một cước, lão nhân trêu đùa: "Cố thị, ngươi khôn hồn thì hôm sau đi bảo dưỡng đi, nếu chỉ từng này, ở đảo Thanh Hạp làm nha hoàn hạng hai là có chút miễn cưỡng, nhưng làm nha hoàn hạng ba thì đủ sức. Lão phu không xem trọng ngươi, nhưng ở đảo Thanh Hạp, thật ra có mấy vị khách thích trò chuyện, nói chuyện không thể hay như miệng của ngươi, đến lúc đó ngươi cần phải tranh thủ, chớ e lệ, không công mà bỏ lỡ mất một phúc duyên."

Thân thể người phụ nữ hơi hơi cứng lại, lúc này hơn phân nửa thân thể cô còn đang ở dưới giường, không thấy rõ vẻ mặt.

Đi đến một ngõ hẻm, Tề Tĩnh Xuân nói với Trần Bình An: "Thái Kim Giản cùng Phù Nam Hoa, cứ giao cho ta xử trí. Hôm nay ngươi có chiếc lá hòe tổ âm này, càng không nên phí hoài sống chết của bản thân mình, sống cho tốt, mới là hồi báo lớn nhất đối với cha mẹ ngươi. Về phần sau Vân Hà Sơn, Lão Long thành cùng Tiệt Giang Chân Quân thế lực ba phương, ta không dám nói bọn họ vĩnh viễn có thể sẽ không tìm ngươi gây phiền toái, nhưng mà trong mười năm khẳng định có thể sẽ không tới tìm phiền toái

nơi ngươi, nếu vận khí tốt, ngươi vẫn là bình dân phố phường, cũng có thể đủ bình yên vô sự ba mươi năm."

Tề Tĩnh Xuân cười nói: "Cũng không cần giữ lòng kiêng kị đối với trấn nhỏ, về sau... không bao lâu sau, hẳn là sẽ không có những tính kế này nữa. Nếu ngươi muốn hai ba mươi năm an ổn sống qua ngày, không ngại ở trong này tìm một cô nương để cưới, thành gia lập nghiệp. Nếu muốn đi ra ngoài trấn nhỏ, ngắm nhìn một chút cảnh tượng thiên địa thực sự, cũng là chuyện tốt. Đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường, là việc người đọc sách chúng ta phải làm, về sau ngươi sẽ phát hiện, ở trấn nhỏ là đọc sách khó, đi đường dễ dàng, đến bên ngoài, rất nhiều người đọc sách là mua sách, đọc sách, trữ sách đều thực dễ dàng, nhưng chỉ có không thích đi đường xa, ngại chịu khổ, cái gọi là cắp xách đi học xa, thực ra là ngồi xe đi giao du mà thôi."

Thiếu niên kinh ngạc nói: "Tề tiên sinh, đi đường cũng coi như chịu khổ?"

Tề Tĩnh Xuân thoải mái cười to, "Trước tiên không nói bên ngoài trấn nhỏ, chỉ nói bên người là tốt rồi, ngươi nhìn thấy phố Phúc Lộc, ngõ Đào Diệp có mấy bạn cùng lứa tuổi, chạy loạn đầy khắp núi đồi như ngươi không?"

Thiếu niên gật đầu nói: "Thật đúng là vậy."

Tề Tĩnh Xuân suy nghĩ, đưa tay rút ra một cây trâm gài tóc ngọc bích cắm trên búi tóc, xoay người đưa cho thiếu niên bần hàn, "Coi như là món quà ly biệt là được rồi. Cũng không phải là vật quý, cũng không phải tiên gia vật phẩm, yên tâm nhận lấy. Thật ra ta cũng giống như người, từng là thiếu niên ngõ hẹp, hăng hái khổ đọc, trải qua trùng trùng đau khổ, nhấp nhô, đương nhiên cũng có đủ loại gặp gỡ, lúc này mới tiến vào thư viện Sơn Nhai, khoảng thời gian bái sư học ở trường đó, là năm tháng vui vẻ nhất đời này của Tề Tĩnh Xuân ta, sau đó khi tiên sinh rời núi, liền giao cho

ta cây trâm này, xem như một loại mong đợi cùng nhắc nhở đối với ta, chỉ tiếc hôm nay quay đầu lại nhìn, nhiều năm như vậy đã qua, ta vẫn làm không tốt, tin tưởng nếu tiên sinh còn ở trên đời, nhất định sẽ thất vọng rồi."

Thiếu niên nào dám nhận phần lễ vật này.

Cây trâm ngọc bích này, tựa như còn ẩn chứa tình nghĩa thầy trò giữa Tề tiên sinh cùng tiên sinh của y, tình ý trọng không cần phải nói, huống chi lễ cũng không nhẹ a.

Thiếu niên lại không nhận biết, người xuất thân từ người nung sứ cho hoàng đế, đối với một món đồ vật, tốt xấu cùng còn có chút lực giám thưởng.

Tề Tĩnh Xuân ôn thanh nói: "Ở lại chỗ này của ta, di vật của ân sư sẽ theo ta cùng nhau mai một, chi bằng chuyển tặng cho người. Huống chi người thật ra là vô công không chịu lộc, ta ở trấn nhỏ lưu lại gần sáu mười năm, vẫn có một khúc mắc nhỏ, không thể cởi bỏ, đáng tiếc ân sư đã qua đời, vốn tưởng rằng cả đời này cũng không tìm được đáp án, là người trong lúc vô tình giúp ta giải thích nghi hoặc, cho nên ta đem cây trâm này tặng cho người, về tình về lý về lễ, đều thực thích hợp. Trần Bình An, chỉ có thể giúp người cầu được một chiếc lá hòe, không thể cho người nhiều cờ duyên hơn."

Thiếu niên hai tay tiếp nhận cây ngọc trâm tài chất bình thường, ngẩng đầu chân thành nói: "Tiên sinh đã làm rất nhiều rồi."

Tề Tĩnh Xuân cười trừ, mắt thấy thiếu niên bị chính mình thuyết phục nhận lấy cây trâm, bớt được một khối tâm bệnh, cây trâm quả thật bình thường phổ thông, nhưng rốt cuộc là di vật của ân sư, có thể tặng cho một thiếu niên không có lấy một ngọc trâm khắc chữ, tốt lắm.

Cho nên Tề Tĩnh Xuân cuối cùng dặn dò nói: "Trần Bình An, nhớ kỹ, về sau mặc kệ gặp phải cái gì, ngươi cũng không được mất đi hy vọng đối với thế giới này."

Trong một ngôi nhà đầu rìa ngõ Nê Bình, có một đứa bất hảo cầm theo con ốc sên, đang hung ác đá cửa, hùng hùng hổ hổ, nước miếng văng khắp nơi, "Trần Bình An! Nếu không lăn ra đây, ta tìm người chém chết người, đạp đổ hết căn nhà rách nát này! Ta biết người ở nhà, bận gì đâu, chẳng lẽ là ở cùng tiểu tức phụ của Tống Tập Tân, cùng Trĩ Khuê làm cái gì? Ban ngày ban mặt, cũng không hiểu được mà để ý một chút đến cảm giác của Tống Tập Tân? Được rồi được rồi, không ra thì bỏ đi, ta đi đây, ta đi thật đó nha. Ta mà đi rồi, đời này người đừng hòng gặp lại ta, những bảo bối này của ta, vốn định để lại hết cho người, Trần Bình An! Mau ra đây a!"

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 54: Ly Biệt (1)

Không biết vì sao, mắng đến cuối cùng, đứa nhỏ lại mang theo chút nức nở, hung hăng đem hai con ốc sên rút về hang ổ.

Cố Sán trong giây lát cảm thấy sọ não phát đau, chạy nhanh xoay người nhìn lại, sau khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia, đứa nhỏ chửi ầm lên: "Trần Bình An! Ông nội ngươi..."

Thiếu niên giầy rơm sắc mặt không được tốt lắm, Cố Sán nhanh chóng gió chiều nào che chiều ấy bồi thêm một câu, "Sức khỏe có ổn không?"

Hành xử lưu loát, biến chuyển như ý, không chút nào ngượng ngạo.

Đã quá quen với thẳng nhóc vô tâm vô ý, Trần Bình An lòng đang ôm bình sử trong lòng, tức giận nói: "Ổn hay không, ngươi còn không biết?"

Cố Sán ý thức được mình còn có chính sự, nhanh chóng kéo Trần Bình An đến cửa viện, sau đó đem hai cái túi tú công tinh mỹ, khăng khăng nhét vào trong tay Trần Bình An, đứa nhỏ hạ thấp giọng nói mà hỏi: "Còn nhớ ta năm ngoái ta đòi ngươi con Tiểu Nê Thu không?"

Trần Bình An không hiểu gì hết, gói to cầm nặng trịch, món đồ cũng không xa lạ, lúc ấy cẩm y thiếu niên kiên quyết đòi mua con cá chép màu vàng kia, sau đó đặc biệt tặng một gói to đồng tiền cho mình. Trần Bình An nhìn xung quanh bốn phía, hai đầu ngõ Nê Bình cũng không người đi đường, vội nhanh chân mở cửa, để Cố Sán vội tiến vào sân, sau khi đem bình sứ đặt ở một bên, gọn gàng dứt khoát hỏi: "Có người ngoại hương muốn mua con Tiểu Nê Thu này của người, đúng hay không?! Cố Sán, ta

khuyên ngươi ngàn vạn đừng bán! Đánh chết cũng đừng bán, không phải ngươi muốn về sau để cho mẹ ngươi sống những ngày an lành sao, ngươi nhất định phải giữ lại con cá chạch đó, có biết hay không?!"

Cố Sán oa một chút liền khóc thành tiếng, hai tay bắt lấy tay áo Trần Bình An, nức nở nói: "Ta muốn đem cá chạch trả lại ngươi, nhưng mà mẫu thân không cho, còn đánh ta một bạt tai, mẫu thân từ nhỏ đến lớn cũng chưa đánh ta, còn có thuyết thư tiên sinh kia, không biết là thần tiên hay là quải, dọa người thật sự, đầu tiên là dẫn ta vào trong chiếc chén màu trắng, sau đó cá chạch kia lập tức liền trở nên rất lớn rất lớn, so với lu nước nhà ta còn to hơn rất nhiều rất nhiều..."

Trần Bình An một cây che miệng đứa nhỏ, sắc mặt nghiêm túc trừng mắt nói: "Cá chạch tặng cho người, chính là của người! Cố Sán, người còn muốn về sau cho mẫu thân người sống những ngày tốt lành? Có thể mỗi ngày đều được ăn thịt, cho mẹ người được dùng son môi, mua loại y phục tơ lụa sờ lên trơn bóng?"

Cố Sán khụt khịt mũi, dùng sức gật đầu.

Trần Bình An buông tay ra, ngồi xổm xuống, hỏi: "Hai gói to tiền là chuyện gì xảy ra vậy, có phải người lấy trộm hay không?"

Tròng mắt Cố Sán vừa chuyển, vừa muốn gạt người, quan hệ giữa Trần Bình An và hắn thật sự là quá quen thuộc, tiểu vương bát đản mân mê mông chỉ biết đi nhà xí, trực tiếp thưởng cho Cố Sán một hạt dẻ, tàn khốc nói: "Cầm lại đi!"

Cố Sán trở nên mạnh mẽ, "Không!"

Trần Bình An tức giận đến sắc mặt xanh mét, giơ tay lên muốn lấy hạt dẻ hàng thật giá thật, chẳng qua nhìn thấy vẻ mặt lì lợm của đứa nhỏ, Trần Bình An lại có chút mềm lòng, hòa hoãn giọng điệu, suy nghĩ rồi hỏi: "Đến cùng là chuyện gì đã xảy ra, ngươi nói cho ta nghe một chút đi."

Cố Sán đem sư tình từ đầu chí cuối nói lai một lần, không phủ nhân đứa nhỏ này bình thường làm cho người ta hận nghiến răng nghiến lợi, nhưng quả thật thông minh từ nhỏ, từ gốc hòe già đến giếng Thiết Khỏa, lại đến sân ngõ Nê Bình, đem kỳ ngộ thuyết thư tiên sinh muốn thu hắn làm đồ đệ, nói rõ ràng cho Trần Bình An nghe. Trần Bình An giờ khắc này trong lòng đại khái đã hiểu sơ qua, Cố Sán quá nửa chính là một trong những người nơi trấn nhỏ tự mình có được lá hòe tổ âm, phần mộ tổ tiên bốc khói nhẹ cũng tốt, giống như lời Tề tiên sinh Lục đạo trưởng nói về có cơ duyên phúc khí, Cố Sán hẳn là sẽ được thuyết thư tiên sinh kia mang đi khỏi trấn nhỏ. Nhưng mà vừa nghĩ đến kẻ kia là Tiệt Giang Chân Quân Lưu Chí Mâu, Trần Bình An tim như thắt lai, dựa theo cách nói của Tề tiên sinh, người này phẩm hạnh thật sự thấp kém, vì muốn nhanh chóng trừ khử mình, không tiếc dùng tới tiên gia thần thông để hãm hại mình cùng Thái Kim Giản, Cố Sán nhận người này làm sư phụ, thật sự là chuyện tốt? Nhưng lui một bước mà nói, người này nguyện ý thu Cố Sán làm đồ đệ, mà không phải hại hay lừa gạt, hoặc là cường mua cường bán, có phải có thể nói rõ Cố Sán tạm thời không phải lo lắng về tính mạng hay không?

Tròng mắt đứa nhỏ quỷ linh tinh quái nhanh chóng quay ngược trở lại, thừa dịp lúc Trần Bình An muốn hỏi chuyện, thình lình nắm lấy hai túi tiền trong tay Trần Bình An, lập tức ném vào trong phòng, sau đó xoay người bỏ chạy.

Kết quả bị Trần Bình An tóm chặt cổ, kéo trở lại.

Cố Sán hai tay ôm đầu, bộ dáng rất đáng thương.

Trần Bình An tuy mạnh mẽ túm đứa nhỏ trở về, nhưng mà xử trí như thế nào thì vẫn do dự, sự tình đề cập đến quá lớn, Trần Bình An rất sợ đưa ra lựa chọn sai lầm, làm hại Cố Sán cùng mẹ nó bị liên lụy.

Nếu chỉ là chuyện của mình, thiếu niên giầy rơm không nơi nương tựa chỉ sợ là sẽ hành xử rõ ràng lưu loát hơn rất nhiều.

Cô nương mặc đồ đen không biết khi nào đã xuống giường, đứng ở phía sau cửa, "Mẹ ta từng nói, mọi người ai có duyên pháp của người nấy, đứa nhỏ này vừa thấy chính là tai họa từ ngàn năm, về sau cũng không thiếu loại người vận mệnh như cứt chó."

Ánh mắt Cố Sán sáng lên, nhanh chóng lau đi hai hàng nước mũi, mếu máo, lộ ra cảnh răng sún, khuôn mặt tươi cười nịnh nọt nói: "Tỷ tỷ bộ dạng tỷ thật xinh đẹp, giống y như nhị tỷ nhà ta! Nơi này nhỏ quá, đến nhà ta ngồi chơi nha?"

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Mẹ ngươi từ khi nào thì cải giá theo cha ngươi?"

Đứa nhỏ bị vạch trần lập tức liếc trắng mắt, thay đổi sắc mặt cùng giọng điệu, chậc chậc nói: "Trần Bình An, ngươi hay lắm, từ lúc nào lừa gạt một phụ nữ về nhà? Muốn động phòng sao? Đáng tiếc ta là không tới kịp, bằng không ta nhất định ngồi góc tường, nghe các ngươi ở trên giường thần tiên đánh nhau..."

Trần Bình An tát một cái lên trên đầu Cố Sán, xin lỗi cô gái mặc đồ đen, nói: "Hắn cứ như vây đó, đừng tức giân."

Cô gái liếc mắt đứa nhỏ, "Như gấu vậy!"

Cố Sán đang muốn phát huy một chút bản lãnh gia truyền, nhận thấy bàn tay để trên đầu mình lặng lẽ tăng thêm lực đạo, lập tức yếu xuống, hữu khí vô lực nói: "Tỷ tỷ bộ dạng tỷ như thủy linh vậy, nói gì cũng đúng hết."

Cô gái mặc đồ đen không quan tâm đứa nhỏ này, quay đầu nhìn phía Trần Bình An, hàm chứa thâm ý nói: "Hai túi đồng tiền kia, tốt nhất ngươi hãy nhận lấy, đỡ phải về sau trở mặt thành thù. Hơn nữa đứa nhỏ này tương lai một khi tu đạo thành công, ngươi hôm nay không cho hắn giảm bớt một ít áy náy, vô cùng có khả năng làm hại hắn đạo tâm không ổn, làm cho thiên ma ngoại đạo nhân cơ hội mà vào."

Lời này Cố Sán thích nghe, giơ ngón tay cái lên đối với vị tỷ tỷ nọ, "Tóc dài, kiến thức cũng dài, quả nhiên so với mấy mụ cách vách đáng tin hơn!"

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 55: Ly Biệt (2)

Ngõ Nê Bình xa xa, vang lên một tiếng rống giận vô cùng lo lắng, "Cố Sán!"

Đứa nhỏ sắc mặt hơi trắng, "Đi thôi đi thôi, Trần Bình An, ta đi đây!"

Ngoài miệng nói phải đi, nhưng thật ra đứa nhỏ không ý thức được, càng nắm chặt hơn năm ngón tay của Trần Bình An.

Khả năng ở trong tiềm thức, Cố Sán sớm đã xem Trần Bình An là thân nhân duy nhất ngoài mẫu thân hắn.

Trần Bình An mang theo đứa nhỏ đi ra khỏi sân, ngồi xổm xuống, lặng lẽ nói: "Cố Sán, nhớ phải cẩn thận sư phụ ngươi. Còn nữa, chăm sóc tốt cho mẫu thân ngươi, nam tử hán đại trượng phu, mẫu thân ngươi về sau chỉ có thể trông cậy ngươi, đừng để cho bà ấy lo lắng."

Cố Sán ừ một tiếng.

Trần Bình An còn nói thêm: "Đi ra bên ngoài, làm việc nhiều nói ít thôi, phải quản nghiêm cái miệng của mình, chịu thiệt thời chút cũng không sao, đừng lúc nào cũng mở miệng ra là đòi tiện nghi, người bên ngoài, không giống chúng ta, sẽ ghi hận đó."

Đứa nhỏ đỏ au mắt, trả treo nói lại: "Người chúng ta bên này cũng ghi hận, chỉ mỗi người không có."

Trần Bình An dở khóc dở cười, nhất thời không nói gì.

Trần Bình An đột nhiên bừng tỉnh, trầm giọng hỏi: "Cố Sán, người có lấy được chiếc lá hòe nào hay không?"

Nếu như không có, Trần Bình An không biết là Cố Sán có được tiên gia cơ duyên, nói không chừng thuyết thư tiên sinh kia đến đây, chính là một tấm bùa đòi mạng.

Đứa nhỏ vừa nghe tới điều này liền nổi cơn, ào một cái lấy từ túi áo ra một bó to, quen miệng mắng chửi một câu rồi nói: "Không biết kẻ khốn kiếp đáng chén ngàn đao nào đã vụng trộm nhét vào túi áo ta nhiều lá cây rách nát như vậy, mới vừa rồi lúc ta chuồn êm khỏi nhà, giấu hai túi tiền mới phát hiện, không phải Triệu Tiểu Béo, thì chính là Lưu Mai nha đầu lừa đảo kia! Nếu để mẹ ta giặt quần áo nhìn thấy, không mắng ta mới là chuyện lạ! Cũng may ta sắp phải rời khỏi, bằng không xem ta có ném trộm đá vào nhà xí của bọn họ không..."

Đứa nhỏ mắng một hồi lâu, Trần Bình An đầu tiên là trợn mắt há hốc mồm, sau đó như trút được gánh nặng, mắt thấy người này liên tục dùng sức ném xuống đất, vội ngăn cản hành động này của đứa nhỏ, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng nói: "Cố Sán, thu lại hết đi! Nhất định phải giữ kỹ! Nếu có thể, những lá hòe này, tốt nhất ngay cả mẫu thân ngươi cũng không cho xem, cái này rất có khả năng là vì tốt cho bà."

Đứa nhỏ ngơ ngác, nhưng vẫn là gật đầu nói: "Được."

Trần Bình An thở phào ra một hơi, lẩm bẩm: "Lần này ta thật sự yên tâm rồi."

Cố Sán đột nhiên hơi nghiêng thân thể về phía trước, lấy sức dùng trán cụng đầy Trần Bình An một cái, nghẹn ngào nói: "Thực xin lỗi!"

Trần Bình An xoa cái đầu nhỏ của hắn, cười mắng: "Ngốc quá!"

Cố Sán đột nhiên khe khẽ nói nhỏ ở bên tai hắn.

Trần Bình An sửng sờ ngay tại chỗ.

Đứa nhỏ xoay người chạy đi, vừa chạy chậm, vừa quay đầu phất tay, "Nghe lão nhân kia nói, muốn dẫn ta cùng mẹ ta đi đến một địa phương tên là hồ Thư Giản, đảo Thanh Hạp, về sau nếu ngươi kém cỏi đến không cưới được tức phụ, hãy đi tìm ta, không phải ta bốc phét, loại con gái xấu xí như Trĩ Khuê cách vách, ta sẽ tặng người mười bảy mười tám người!"

Trần Bình An đứng tại chỗ, gật gật đầu.

Cũng có chút thương cảm.

Dù sao Cố Sán kia cũng giống như là đệ đệ hắn, cho nên có chuyện gì, Trần Bình An đều nguyện ý nhường Cố Sán.

Giầy rơm thiếu niên nhìn bóng người đứa nhỏ kia dần dần đi xa, suy nghĩ xuất thần.

Cuộc sống của hắn luôn là như thế này, người hắn thực sự để tâm, dường như thế nào cũng không giữ lại được.

Trong ngõ Nê Bình thiếu niên nhếch miệng cười.

Lão thiên gia rất keo kiệt.

Cửa viện cách vách nhẹ nhàng mở ra, tỳ nữ Trĩ Khuê đi ra, cô duyên dáng yêu kiều, như một gốc hoa sen trong hồ nước.

Trần Bình An hỏi: "Lúc nãy Cố Sán nói bậy về cô, đều nghe thấy hết?"

Cô chớp chớp cặp trường mâu thu thủy, nói: "Coi như không nghe thấy, dù sao ta cũng cãi nhau không lại hai mẹ con bọn họ."

Trần Bình An có chút xấu hổ, đành phải giúp nói tốt cho thẳng nhóc Cố Sán kia, hoà giải nói: "Thật ra tâm địa hắn không xấu, chỉ là nói chuyện hơi khó nghe chút. "

Trĩ Khuê mặt không chút thay đổi, khẽ nhếch khóe miệng, "Cố Sán tâm địa tốt hay xấu, ta không biết, nhưng mẫu thân quả phụ của hắn, không phải người dễ đối phó, ta dám xác định."

Trần Bình An không biết đáp lại như thế nào, đành phải học theo chiêu vừa rồi của cô, làm bộ cái gì cũng không nghe thấy.

Đột nhiên cô hỏi một vấn đề khó hiểu, "Trần Bình An, ngươi thực không hối hận?"

Trần Bình An ngẩn người, "Gì?"

Trĩ Khuê thấy hắn không giống như là giả ngu giả dốt, cô thở dài, xoay người quay về sân, đóng cửa gỗ lại.

Trần Bình An nhãn lực vô cùng tốt vẫn đứng ở trong hẻm, rốt cuộc nhìn thấy xa xa cửa nhà Cố Sán mở ra, ba người đi ra, trong đó mẫu tử hai người đều tự công hành lý lớn nhỏ, chậm rãi đi tới một đầu khác của ngõ Nê Bình.

Trần Bình An thậm chí rõ ràng nhìn thấy, vị thuyết thư tiên sinh kia quay đầu, liếc mình một cái, lộ ra ý cười thú vị.

Sau khi bóng ba người biến mất ở cuối ngõ nhỏ, Trần Bình An trở lại sân nhà mình, nhìn thấy cô gái mặc đồ đen đã có thể tự mình ngồi ở bậc cửa.

Thân thể của cô được đúc từ cốt sắt phải không?

Trần Bình An trước tiên đem ngọc trâm Tề tiên sinh tặng, cùng với hai túi đồng tiền Cố Sán mang đến, đều đặt lên bàn, sau đó bắt đầu nấu nước, bốc thuốc, sắc thuốc, động tác quen thuộc, không giống như là người xuất thân từ thợ gốm, ngược lại giống như là một kẻ đã làm thuê ở hiệu thuốc bắc rất nhiều năm.

Cô gái mặc đồ đen có chút nghi hoặc, nhưng cũng không mở miệng hỏi, chán đến chết cô đứng dậy đi tới bên cạnh bàn, nghĩ nghĩ, lại tự ý lấy túi tiền Trần Bình An giấu ở trong một cái bình ra.

Sau khi cô ngồi xuống, trên mặt bàn bày ra ba túi tiền cùng một cây ngọc trâm, đương nhiên còn có một cây trường kiếm linh tính thức thời "rụt đầu rụt cổ" ở trong góc.

Trần Bình An không ngăn cản cô lấy tiền, nhưng mà quay đầu dặn dò: "Ngọc trâm là Tề tiên sinh tặng cho ta, Trữ cô nương cô cẩn thận chút."

Đại khái là sợ cô gái không cẩn thận, Trần Bình An lại thẹn đỏ mặt nhắc nhở nói: "Thật sự phải cẩn thận."

Cô gái liếc nhìn khinh thường.

Tam túi đồng tiền kim tinh, tiền nghênh xuân, tiền cung dưỡng, tiền áp thắng, thật khéo, vừa vặn trùng khợp.

Cô gái một tay nâng má, một tay chỉ ngón tay ra, khều lấy ba đồng tiền, thuận miệng hỏi: "Chuyện của người như thế nào? Có thể nói với ta hay không?"

Trần Bình An ngồi xổm ở chân tường bên cửa sổ, cẩn thận nhìn chằm chẳm ngọn lửa, thi thoảng lật xem một chút ba tờ phương thuốc, sau khi nghe được câu hỏi, "Thích hợp nói sao?"

Cô gái nhíu mày nói: "Ngươi đã xấc bấc xang bang đến như vậy, còn lo lắng ta nghe xong bí mật, bị ai giết người diệt khẩu? Trần Bình An, không phải ta nói ngươi, thật sự ngươi loại người luôn cho mình là người tốt, ta khuyên ngươi đời này cũng đừng rời khỏi trấn nhỏ, nếu không chết như thế nào cũng không biết."

Cô gái rất "ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh". (*)

(*) Ai kỳ bất hạnh: nói đến vì cảnh ngộ bất hạnh của ai đó mà cảm thấy bi ai. Nộ kỳ bất tranh: Là nói đến ai đó không tranh giành, không chịu thua

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 56: Ly Biệt (3)

Loại thiếu niên tính cách xưa cũ này, cho dù là một vị có được La Hán kim thân, thiên quân đạo thuật cường đại kiếm tiên, chỉ cần lạc đến quê nhà cô, trong vòng một năm hắn phải chết không thể nghi ngờ, hơn nữa không còn thi cốt.

Giầy rơm thiếu niên vui tươi hớn hở nói: "Ta đây sẽ nói cho ngươi nghe nha?"

Cô gái dùng ba ngón tay đè lên ba đồng tiền, chà tới chà lui ở trên mặt bàn, "Muốn nói hay không."

Trần Bình An liền đem chuyện trước khi Tề tiên sinh xuất hiện kể lại với cô gái, chuyện sau đó, chỉ lựa chọn nói một ít.

Sau khi cô gái nghe xong, thờ ơ nói: "Tiệt Giang Chân Quân Lưu Chí Mậu kia, hiển nhiên là đầu sỏ gây ra, nhưng Thái Kim Giản cùng Phù Nam Hoa, cũng đều không phải người tử tế gì, nếu không phải Tề tiên sinh đi ra xử lý mớ hỗn độn, về sau ngươi cho dù chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng trốn không thoát thế lực ba phương bao vây tiễu trừ bắt giết, lời nói khó nghe, giết ngươi thật sự rất dễ dàng, nếu không phải ở trong trấn nhỏ, đừng nói Lưu Chí Mậu, chính là nữ tử Vân Hà Sơn kia, một ngón tay có thể nghiền ép ngươi tới hồn phi phách tán."

Trần Bình An gật đầu nói: "Ta biết."

Cô gái thở phì phì nói: "Ngươi biết cái rắm!"

Trần Bình An không phản bác, tiếp tục sắc thuốc.

Cô hỏi: "Sở dĩ ngươi có trường kiếp nạn này, toàn là vì con cá chạch kia, vì sao không nói chân tướng cho đứa nhỏ kia?"

Trần Bình An lần này không có trầm mặc, cũng không có quay đầu, ngồi ở trên ghế đẩy, cúi đầu nhìn hỏa diễm xanh đỏ, nhẹ giọng nói: "Làm như vậy không đúng."

Cô gái muốn nói lại thôi, cuối cùng nhìn về phía bóng lưng gầy yếu kia, cảm khái nói: "Vậy ngươi có biết hay không, nếu nắm tay của ngươi không cứng rắn, sẽ không có ai quan tâm đúng sai của ngươi."

Thiếu niên lắc đầu nói: "Mặc kệ người khác có nghe hay không, đạo lý chính là đạo lý."

Hắn giống như có chút không xác định, liền quay đầu cười hỏi: "Đúng không?"

Cô gái trợn mắt nhìn, "Đúng cái đầu quỷ ngươi á!"

Thiếu niên hậm hực một lần nữa quay đầu, tiếp tục sắc thuốc.

Cô gái mặc đồ đen, cô nương ngoại hương tên Trữ Diêu, cầm lấy cây trâm ngọc bích, ngưng thần nhìn lại, phát hiện có khắc một hàng chữ nhỏ.

Cô liếc mắt kêu thiếu niên Trần Bình An.

Trên cây trâm có tám chữ, khiến cho một cô gái không rành chữ nghĩa cũng cảm thấy cực kỳ động lòng người.

Ngôn niệm quân tử, ôn kỳ như ngọc.

Sắc thuốc là một việc làm cần sự tỉ mỉ như xe chỉ luồn kim, Trần Bình An làm có bài bản hắn hoi, đắm chìm trong việc đó, trên người thiếu niên tản mát ra một sự khoái lạc khó hiểu.

Nhưng cô gái mặc đồ đen không phải người kiên nhẫn, trên thực tế trừ luyện đao luyện kiếm, cô gái đối với sự tình gì cũng không cảm thấy rất hứng thú, tuổi còn nhỏ đã xa xứ, một mình du lịch bốn phương, cuộc sống nhiều thăng trầm, cho nên đối với tiểu trạch chỉ có bốn bức tường của thiếu niên, cô không có cảm giác không hợp, thật sự là chính cô màn trời chiếu đất nhiều rồi, dãi nắng dầm mưa, vốn dĩ muốn tinh tế cẩn thận cũng sẽ trở nên không cầu kỳ nữa.

Cô gái hỏi: "Tay trái của ngươi không có việc gì chứ?"

Trần Bình An đã dùng dải vải bông băng bó tay trái, đang dùng hai tay bưng tới một chén thuốc, sau khi cô gái tiếp nhận, hắn cười nói: "Không có việc gì, trước khi ta về ngõ nhỏ, đã tìm chút thảo dược giã ra đắp lên trên vết thương, trước kia khi ta ta làm thợ gốm bị ngã rách thịt đều là dùng cách này, trăm lần như một, là bí phương mà hồi lâu rồi một lão nhân ở cửa hàng Dương gia nói cho ta biết, nhưng lúc trước ta đã hứa với lão nhân sẽ không truyền ra ngoài, bằng không Trữ cô nương ngươi vào Nam ra Bắc, nói không chừng sẽ cần dùng, nếu cô muốn, ta có thể đi tìm lão nhân cửa hàng Dương gia, cầu xin hắn. Chỉ là hôm nay đến hiệu thuốc bắc hơi gấp, cũng không gặp vị lão nhân kia, chỉ hy vọng hắn chỉ tạm thời đi khỏi."

Lúc cô gái uống thuốc, cặp mi dài không giống lá liễu mà giống như hiệp đao kia hơi hơi nhíu một chút, nhưng vẫn là mặt không đổi sắc uống hết chén thuốc, sau khi đưa chén trả lại cho thiếu niên giầy rơm đang chờ một bên, nói thầm: "Người tốt, khó trách nghèo rớt mồng tơi, xứng đáng bị người ta khi dễ."

Không đợi thiếu niên phản ứng lại, cô gái lại tăng bồi thêm một câu, "Đừng để ý, con người ta nói chuyện khá thắng thắn."

Cô gái đại khái không biết, những lời phía sau càng làm tổn thương người khác.

Trần Bình An muốn nói lại thôi.

Cô gái mặc đồ đen dùng ngón cái chà lau đi thuốc còn dư lại trên khóc miệng, sau đó ngồi đoan chính, nghiêm trang nói: "Hôm nay tọa trấn thánh nhân phương thiên địa này, theo như lời ngươi cũng chính là vị học thục tiên sinh kia, mặc dù có tâm giúp ngươi kết thúc, để cho ngươi sau này tính mạng không lo, nhưng mà ngươi phải biết rằng, lực người sẽ có lúc cạn kiệt, cho dù là thánh nhân cũng không ngoại lệ. Huống chi vị Tề tiên sinh kia cảnh giới không quá vi diệu, tựa như tượng Bồ Tát qua sông khó giữ được thân mình, sợ là sợ hắn sau này không xen vào sinh tử của ngươi, Trữ Diêu ta làm người xử thế, ơn chỉ bằng một giọt nước nhỏ, báo ơn sẽ như một dòng suối mạnh mẽ, trừng liếc mắt ta một cái, muốn phải trả lại cái trừng mắt đó!"

Nhân lực sẽ cạn kiệt, báo ơn như suối, trừng mắt tất báo, tượng Bồ Tát qua sông...

Lúc này trong lòng cô gái tràn ngập sự kiêu ngạo không ai hiểu được, nghe đi, ta nói những lời này hình như nghe rất giống những lời của người có học vấn?

Chỉ tiếc Trần Bình An ở cách vách, vẫn giữ được mần mống đọc sách dù học thức không sâu, hầu như mỗi ngày sáng sớm hoàng hôn hai lần, hàng xóm đều đọc từ sách thánh hiền để minh chí, dựa theo cách nói của chính Tống Tập Tân là "làm người phải nuôi dưỡng tinh thần cương trực". Cho nên Trần Bình An chưa ăn thịt heo nhưng cũng từng thấy heo chạy, đối với cách nói của người đọc sách vẻ nho nhã cũng không xa lạ, mặc dù có chút từ ngữ tối nghĩa, thông qua văn chương cao thấp để phân tích, cũng có thể đoán cái tám chín phần mười.

Cô gái gắt gao nhìn chằm chằm Trần Bình An, ý đồ từ trên mặt thiếu niên tìm kiếm ra khiếp sợ, ngưỡng mộ cùng nghi hoặc, nhưng Trần Bình An cố tình là vẻ mặt muốn ăn đòn "Ta nghe rõ ràng, cô nương người nói tiếp đi".

Cô gái rất chán ngán thất vọng, thần thái vốn hăng hái, nhanh chóng giảm mạnh, tức giận nói: "Ví dụ như người đã cứu ta một mạng, sau này ta sẽ giúp người giết chết Lão Long thành Phù Nam Hoa, hoặc là Thư Giản hồ Lưu Chí Mậu, nhưng mà nếu người muốn giết cả hai, vĩnh tuyệt hậu hoạn, phải chịu tiêu tốn tiền bạc, bởi vì hai ta bèo nước gặp nhau, tình cảm cũng không thâm hậu như vậy, cho nên người cần dùng một túi đồng tiền kim tinh, làm thù lao."

Cô gái nhanh chóng lấy tay chỉ chỉ túi tiền nghênh xuân, "Ví dụ như túi này, ta cũng rất thích, hai túi tiền cung dưỡng, tiền áp thắng tiền hình thức khó coi, cũng không thích chú văn."

Kế tiếp cô gái hơi hơi hất cắm lên, "Nếu ngoài việc hoàn thành khoản mua bán này, ngươi nguyện ý trả cho ta hai túi đồng tiền, ta sẽ giúp ngươi san bằng Lão Long thành cùng Vân Hà Sơn. Đương nhiên, nếu ta sớm chết ở trong tay Lưu Chí Mậu, tất cả không cần nhắc tới nữa, dù sao hiện tại ta tu vi không cao, võ đạo cửu cảnh, vừa mới chen thân vào cảnh thứ sáu, chỉ mới ở trình độ cứng cỏi về khí lực thuần túy, còn chưa nên trò trống gì, về phần tu hành đăng sơn mười lăm trọng lâu, mười lăm tầng cảnh giới, lại chỉ tới đạt long môn cảnh trong ngũ cảnh, ở trong đan thất, ta có sáu tờ đồ án, chưa vẽ rồng điểm mắt thành công, cũng chưa thể để cho thiên nữ phi thiên..."

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 57: Lời Nói Hay (1)

Tới lúc này Trần Bình An thật sự nghe quá mơ hồ, không hiểu ra sao.

Cô gái nhất thời có chút thẹn quá hóa giận, cảnh giới thấp, vẫn luôn bị cô xem là nỗi sỉ nhục, bộ dáng si ngốc của Trần Bình An tựa như "Cô nương giải thích lại lần nữa cho ta", không thể nghi ngờ là chọc trúng chỗ thương tâm nhất của cô gái.

Nhìn thấy cô gái sắc mặt âm trầm, Trần Bình An dù là kẻ ngốc cũng biết tình thế không ổn, nhanh chóng nói sang chuyện khác, "Vì sao lúc trước cô nương bị thương nặng như vậy, hiện tại tựa như đã khỏi hơn phân nửa?"

Cô gái hơi cúi thấp mặt xuống, hai tay ôm ngực, giọng nói khàn khàn: "Ngay lúc đó thật sự là sắp chết, nếu Lục đạo trưởng không thể cứu chữa được ta, ta sẽ phải... Dù sao ta thiếu ngươi một nhân tình thiên đại, ta lại càng không nên mượn gió bẻ măng, để ngươi xuất ra ba túi kim tinh đồng tiền. Một tính mạng của Trữ Diêu ta làm sao có thể so sánh với Lưu Chí Mậu, cho nên là ta không đúng, ngươi coi như ta chưa từng nói gì, chờ sau khi ta rời khỏi trấn nhỏ, ta sẽ làm hết sức, tranh thủ giúp ngươi giải quyết những ưu phiền sau này, nhưng mà ta nói trước, Trữ Diêu ta chỉ biết làm theo khả năng, có thể sẽ không trong lòng biết hằn phải chết nhưng vẫn cùng người ta liều mạng... đổi mạng."

Đại khái là cô gái cúi đầu nhận sai, thật hiếm mà có được, cho nên trong lòng cô tâm tình cực kỳ mất mát.

Trần Bình An hỏi: "Tiền cung dưỡng là túi nào?"

Cô gái chỉ chỉ vào một túi thêu màu vàng kim trong đó.

Trần Bình An từ bên trong lấy ra ba đồng tiền, sau khi nắm ở lòng bàn tay, dùng cánh tay đẩy ba túi tiền tới trước mặt cô gái, cười nói: "Này, tặng cho ngươi."

Cô gái trợn mắt há hốc mồm, thật lâu sau mới hoàn hồn, hỏi: "Trần Bình An, hồi nhỏ người có bị ván cửa kẹp trúng đầu không?"

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Không có, hồi nhỏ khi đi chăn trâu cho người ta, thường xuyên bị đuôi trâu quẹt trúng."

Cô gái bỗng nhiên giận tím mặt, vỗ mặt bàn, chất vấn nói: "Có phải người thích ta hay không?!"

Trần Bình An ngây ra như phống.

Cô gái nhếch miệng cười, giơ ngón tay cái lên với Trần Bình An, nói: "Ánh mắt không sai!"

Sau đó cô gập ngón tay cái, chỉ hướng về phía mình, thần thái sáng láng nói: "Nhưng mà ta cũng sẽ không nhận lời, nam nhân Trữ Diêu ta thích, nhất định phải là kiếm tiên lợi hại nhất khắp thiên hạ. Khắp thiên hạ! Lợi hại nhất! Đại kiếm tiên! Cái gì đạo tổ Phật Đà, cái gì Nho gia chí thánh, ở phía trước một kiếm của hắn, cũng phải cúi đầu, đều phải nhường đường!"

Trần Bình An mặt đỏ lên, gãi gãi đầu nói: "Trữ cô nương cô hiểu lầm rồi, ta không thích cô a..."

Cô gái nhướn lông mi, nghĩ nghĩ, thân thể cô nghiêng về phía trước, nheo lại liếc mắt một cái, nâng tay lên, giữa ngón cái và ngón trỏ dư ra khoảng cách một tấc, chột dạ hỏi: "Thích cỡ như vậy, cũng không có?"

Trần Bình An chém đinh chặt sắt, giọng điệu kiên định nói: "Không có! Trữ cô nương cô yên tâm!"

Cô gái thu hồi tay, nặng nề thở dài, thương hại nói: "Trần Bình An a, về sau ngươi cho dù may mắn cưới được tức phụ, quá nửa cũng là người ngốc nghếch."

Trần Bình An ngồi ở đối diện bàn, vui vẻ cười nói: "Chỉ cần cô ấy là người tốt là được."

Cô gái đối với điều này từ chối cho ý kiến.

Ăn no chờ chết, của ít thì yên ổn, thăng chức rất nhanh, tựa như lời mẫu thân cô, là vì đều có duyên pháp, vị tất có cao thấp chi phần.

Chẳng qua cha cô đối với điều này cũng không đồng ý, số mạng không có thì chớ cưỡng cầu, không cưỡng cầu, chứ không phải không cầu mong điều, cầu thì vẫn phải cầu một chút, nếu cuối cùng vẫn là cầu mà không được, thì lại là chuyện khác.

Đương nhiên những lời này, cha cô tuyệt không dám giáp mặt nói cùng mẹ cô.

Trần Bình An thuận miệng hỏi: "Trữ cô nương cũng là đến trấn nhỏ chúng ta cầu cơ duyên sao?"

Cô gái không có gì phải che đậy, hồi đáp: "Ta dùng hết toàn bộ của cải tích góp từng ngày, cộng thêm một phần tình cảm, mới đổi lấy danh ngạch tiến vào trấn nhỏ này, nhưng ta không giống những người đó, ta không cầu cái gì cơ duyên khí số, chỉ là muốn người ta giúp ta đúc một thanh kiếm, tốt nhất có thể hợp với tâm ý của ta, về phần sắc bén hay không sắc bén, có chịu được đại lượng kiếm khí hay không, lại là chuyện rất thứ yếu."

Trần Bình An nghi hoặc nói: "Đúc kiếm?"

Cô gái nói: "Chính là thợ rèn Nguyễn sư phụ, ở chỗ các người hắn có thanh danh rất lớn, còn có quy củ 'bất di bất dịch', mỗi ba mười năm chỉ đúc một cây kiếm, hắn sở dĩ nguyện ý tới đây thế thân Tề Tĩnh Xuân, chính là cảm thấy nơi đây thích hợp mở lò đúc kiếm, ta đi thử thời vận, xem hắn có nguyện ý đúc kiếm cho ta hay không. Nếu thật sự không được, ta cũng hết cách, coi như mình vận khí không tốt."

Trần Bình An cười nói: "Người tốt sẽ có phúc báo."

Cô gái hữu khí vô lực nói: "Chịu thôi."

Cô liếc mắt nhìn thiếu niên, "Tay trái ngươi không đau?"

Trần Bình An ngẩn người, "Đau a."

Cô hoài nghi nói: "Sao nhìn ngươi thấy không giống a."

Trần Bình An thiên kinh địa nghĩa nói: "Ta cho dù lăn lộn đầy đất, la to hét lớn, thì cũng đâu thể hết đau được."

Cô gái vỗ trán, "Thực sự chịu thôi. Ngươi giống y như cha ta, nhưng bản lãnh của ngươi so với ông ấy thì kém xa."

Trần Bình An cười không nói, im lặng nhìn sân vườn phía ngoài phòng.

Cô gái đẩy ba túi đồng tiền trở về, "Ta không cần."

Trần Bình An thu hồi tầm mắt, nhẹ giọng nói: "Trữ cô nương, cô có nghĩ tới hay không, ta giữ lại chúng nó, chưa chắclà chuyện tốt. Sau khi gặp Tề tiên sinh sau, ta càng thêm xác định điểm ấy."

Sau khi cô gái quyết định một việc, sẽ không sửa đổi nữa, lắc đầu nói: "Đó là chuyện của ngươi, không liên quan gì tới ta. Ta nghĩ kỹ rồi, chuyện báo đáp ân cứu mạng, về sau ta nhất định sẽ hoàn lại, hơn nữa tuyệt đối

không ăn bớt ăn xén, cũng không làm thất vọng cái tên "Trữ Diêu" này! Nhưng mà mấy năm tới ngươi phải sống cho tốt, đừng để sơ xẩy mà chết. Ngươi chỉ cần sống sót qua khoảng thời gian này..."

Thiếu niên vẫn luôn nói chuyện rất lịch sự, lần đầu tiên chủ động cắt ngang lời cô gái, "Cứu cô là Lục đạo trưởng, Trữ cô nương, cho nên ngươi không cần cảm thấy thua thiệt cái gì, nếu lúc ấy không phải ta cảm thấy mình chết chắc rồi, nghĩ có thể để cho Lục đạo trưởng vì cha mẹ ta làm nhiều hơn một chút, nếu không căn bản ta có thể sẽ không mở cửa."

Cô gái hừ lạnh nói: "Đó là chuyện của ngươi!"

Thiếu niên cười lặp lại lời của cô: "Đó là chuyện của cô."

To trừng to đôi mắt nhỏ.

Thế mà cô gái chịu thua trước, chỉ quan tâm cơn đau đầu của mình mà nói: "Nếu ngươi thích ta, ta thật sự không thể đáp ứng ngươi a."

Trần Bình An hai tay ôm lấy đầu.

Gặp phải một cô nương kỳ quái cố chấp như vậy, hắn cũng hết cách a.

Lúc này có người từ tường viện leo vào trong viện, người phải làm như vậy chắc chắn không ai khác ngoài Lưu Tiện Dương, hắn chạy chậm đến cửa sau, đang muốn rướn cổ họng, đột nhiên như bị người ta bóp cổ, một chữ cũng nói không nên lời.

Trần Bình An nhanh chóng đứng dậy, đi tới bên cạnh Lưu Tiện Dương thấp giọng nói: "Mấy ngày nay ta có thể qua bên ngươi ở hay không, vị cô nương này có khả năng sẽ ở chỗ của ta."

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 58: Lời Nói Hay (2)

Lưu Tiện Dương đưa tay đẩy đầu Trần Bình An, như xua đuổi ruồi bọ, xoa tay ân cần nói: "Cô nương, nhà của ta rộng lớn hơn, đồ dùng cũng đầy đủ hết, nếu cô nương không chê, đến nhà của ta mà ở, như thế nào?"

Cô gái mặc đồ đen quay lưng về hai người bình thản nói: "Đáng ghét."

Lưu Tiện Dương nhe răng trợn mắt, nhìn bóng lưng đeo đao tinh tế động lòng người kia, chưa từ bỏ ý định nói: "Cô nương, ngươi không hiểu đâu, lúc nãy còn có hai nhóm ngăn cản đường ta đi ở cầu kiều, khóc lóc xin ta bán bảo vật tổ truyền cho bọn hắn, ta cũng chưa đáp ứng, xui xẻo làm sao, đám người đó hại ta thiếu chút nữa bị Nguyễn sư phụ mắng chết. Ta thấy cô nương cũng là từ ngoại hương đến trấn nhỏ tìm vận khí, Lưu Tiện Dương ta tuy cũng chưa chắc sẽ bán cho cô, nhưng mà để cho cô nương xem qua, mở mang tầm mắt, khẳng định không thành vấn đề a!"

Trữ Diêu vẫn như cũ lanh lùng nói: "Không cần."

Lưu Tiện Dương tự mình ngồi xuống vị trí ban đầu của Trần Bình An, sau khi nhìn thấy dung mạo của cô gái mặc đồ đen, hai mắt tỏa ánh sáng nói: "Cô nương cô đừng khách khí như vậy, ta cùng Trần Bình An ở chung trong ngôi nhà rách này là được, sau khi cô nương đi tới đại trạch, cũng sẽ không sẽ cảm thấy gò bó, giống như đến tay chân cũng không có chỗ để đặt."

Trữ Diêu cau mày hồi đáp: "Ý tốt tâm lĩnh, ở đây không còn việc của ngươi nữa."

Lưu Tiện Dương cũng không biết xấu hổ, đứng dậy nói: "Được rồi, ổ vàng ổ bạc không bằng ổ cỏ nhà mình, hiểu rồi."

Lưu Tiện Dương lôi Trần Bình An đến ngoài cửa, lấy khửu tay huých thiếu niên một cái, "Chuyện gì vậy?"

Trần Bình An khó xử nói: "Nhất thời không thể nói rõ mọi chuyện. Ngươi nói ta có thể qua bên nhà ngươi ở đúng không?"

Lưu Tiện Dương khinh thường nói: "Cái này có gì mà có thể hay không, nhưng mà ngươi phải hứa với ta, giúp ta trông chừng Trĩ Khuê, ngàn vạn đừng làm cho Tống Tập Tân tiểu súc sinh kia làm xằng làm bậy, đến lúc đó ngươi nên giúp ta bảo vệ sự trong sạch cho tức phụ tương lai của ta!"

Trần Bình An không chút do dự nói: "Đừng mơ!"

Lưu Tiện Dương vỗ vỗ bả vai Trần Bình An, dùng giọng điệu nghiêm túc mà nói: "Coi như ngươi nhận lời rồi."

Cô gái mặc đồ đen trong phòng đột nhiên quay đầu nói: "Ngươi có biết mình là một phôi kiếm trời sinh hay không? Sở dĩ người mua gốm lúc ngươi chín tuổi không có mang ngươi đi ra ngoài, hẳn là muốn cho ngươi ở trong này hấp thu càng nhiều linh khí. Lựa chọn này là đúng. Cho nên ngươi ở Nguyễn sư phụ bên kia, nhất định phải nắm bắt cơ hội, để cho hắn thu ngươi làm đồ đệ, nhớ kỹ, ít nhất là đệ tử nhập thất, tốt nhất là môn sinh đích truyền. Về phần đệ tử quan môn, không cần hy vọng xa vời, căn cốt thiên tư của ngươi, còn chưa tốt đến mức đó đâu.

Lưu Tiện Dương cười gật mạnh đầu, ngoài miệng được rồi tốt rồi, sau đó quay đầu nhìn phía Trần Bình An, chỉ chỉ cô gái trong phòng, sau đó chỉ chỉ đầu mình.

Trần Bình An nói: "Lời cô ấy nói là sự thật, ngươi đừng xem nhẹ."

Lưu Tiện Dương không hề cợt nhả, trở nên trầm mặc, thấp giọng nói: "Ta cảm thấy sự tình không quá thích hợp, hai nhóm người ở cầu kiều, ngươi đoán xem là ai cầm đầu dẫn đường? Là con cháu nhà rùa Lô Chính Thuần ở Phúc Lộc phố kia! Cái này không phải chồn chúc tết gà sao, ta cùng không thèm để mắt tới bọn họ, vì sao phải buôn bán với bọn họ, huống chi món khải giáp đó là đồ cổ một thế hệ nhà ta lưu lại, ta muốn bán, về sau ở trong mộng gặp gia gia của ta, còn không bị y mắng chết khiếp a!"

Sau khi Trần Bình An nghe hết tất cả thì như lâm đại địch, "Ngươi phải cẩn thận, Lô Chính Thuần cùng những người ngoại hương này, không dễ chọc!"

Thiếu niên quay đầu hỏi: "Trữ cô nương, biết lai lịch những người đó sao?"

Cô gái mặc đồ đen gật đầu nói: "Lão nhân cùng nữ oa nhi, đến từ Chính Dương Sơn, cũng coi như là danh môn chính phái Đông Bảo Bình Châu các người, lão nhân không phải người... Tóm lại, hắn so với Phù Nam Hoa hoặc là Thái Kim Giản, đều lợi hại gấp trăm lần. Phu nhân và con của hắn, cũng không đơn giản, thật ra có thể kết bạn tiến vào trấn nhỏ, đương nhiên không phải người có tiền bình thường. Người phụ nữ kia tâm địa sâu xa, đứa con trai cũng không giống như là người tâm tư lương thiện, cho nên ta khuyên bằng hữu của người, nhanh chóng để cho Nguyễn sư phụ nhận làm đệ tử, chẳng khác nào có một tấm bùa bảo mệnh bàng thân, ở trấn nhỏ, cho dù có chỗ dựa lưng đến mấy, cũng không có người nào dám ra tay cùng vị thánh nhân này."

Trần Bình An lại hỏi Lưu Tiện Dương, "Ngươi có nắm chắc sẽ làm đồ đệ của Nguyễn sư phụ hay không?"

Lưu Tiện Dương có chút bối rối, ấp a ấp úng nói: "Cái này không lo, ngày đầu tiên đi làm nhân viên học việc, Nguyễn sư phụ xem ánh mắt của ta, liền cùng Diêu lão nhân lúc ấy không sai biệt lắm, nhắm chừng là quan

sát ta một đoạn thời gian rồi sẽ quyết định, có thu làm đồ đệ hay không. Chỉ là..."

Trần Bình An hung hặng trừng mắt.

Lưu Tiện Dương cười xấu hổ nói: "Chỉ là Nguyễn sư phụ có nữ nhi bảo bối, đặc biệt hấp dẫn, khiến cho ta rất ngạc nhiên, vì thế mới bông đùa vài câu, không nghĩ tới thời điểm khuê nữ đó đánh thiết, vung lên đầu chùy, phải gọi là bá đạo sinh mãnh, bình thường cô ấy đặc biệt ngại ngùng thẹn thùng, ta làm sao dự đoán được cô ấy không thích nói đùa như vậy, lúc ấy đã chọc khóc cô ấy, lại không đúng dịp để cha cô ấy đụng phải bắt phải, thấy ánh mắt ta không thích hợp, chuyện nhận đồ đệ chưa chắc không bị ảnh hưởng, nhưng dù sao ta cũng không muốn làm trâu làm ngựa làm đồ đệ cho người ta, hầu hạ Diêu lão nhân tính tình kỳ quái, đã đủ sức chịu đựng rồi, bây giờ ta không muốn kiếm cơm ở cửa hàng thợ rèn nữa..."

Trần Bình An ngầng đầu, mặt đen lại.

Lưu Tiện Dương vóc dáng cao hơn nửa cái đầu so với thiếu niên giầy rơm, cúi đầu, không dám nhìn thắng thiếu niên.

Một màn cảnh tượng này khiến cho Trữ Diêu cảm thấy có chút nghi hoặc khó hiểu.

Đây cũng là lần đầu tiên cô gái nhìn thấy bộ dáng Trần Bình An thực sự tức giận.

Trần Bình An thấp giọng hỏi: "Chuyện xảy ra nơi cây hòe già, trên người có phải cũng không biết từ đâu mà có thêm một ít lá hòe hay không?"

Lưu Tiện Dương lắc đầu nói: "Không có a, nhưng thật ra đạo nhân tướng số thích ngắm phụ nữ kia có nói với ta vài lời xui xẻo, thiếu chút nữa ta đánh sập sạp của hắn."

Trần Bình An sắc mặt khẽ thay đổi, chau mày, quay đầu nhìn phía trong phòng, hỏi: "Trữ cô nương, trao đổi nha, ba gói tiền kim tinh, được không? Còn nữa, có thể gây ra đại phiền toái cho cô hay không, điểm này, mời cô cần phải nói trước cho rõ ràng."

Cô gái mặc đồ đen cẩn thận suy nghĩ, "Phiền toái không nhỏ, nhưng vấn đề không lớn. Nhưng mấy ngày này nhất định phải cẩn thận, nói bằng hữu của ngươi đừng ra dường làm loạn, dù sao tình huống trước mắt ta không rõ lắm."

Cô còn nói thêm: "Hai nhóm người, hai túi tiền. Chuyện để cho Nguyễn sư phụ nhận đồ đệ, lại thêm một túi tiền. Tóm lại làm xong mấy việc, ta sẽ thu mấy túi tiền. Yên tâm, nếu như ta đã đồng ý, thì ít nhất cũng thu hoạch được hai túi tiền."

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 59: Vẽ Rồng Điểm Mắt (1)

Trần Bình An chạy vào nhà, nhanh chóng lấy hai túi tiền nghênh xuân ở bên trong, hỏa tốc giao cho cô gái, "Nhận lấy đi."

Cô gái vốn là không phải tính tình lê thê ướt át, không cự tuyệt, sau khi thu nhận hai túi tiền, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Trên đời này rất hiếm khi có người đưa tiền nhét vào túi mình, còn có loại người thích làm tán tài đồng tử như người?"

Thiếu niên lúc này đây không phản bác, gật đầu cười nói: "Tiền là rất quan trọng, rất quan trọng rất quan trọng."

Lưu Tiện Dương vẫn chẳng hay biết gì, vô cùng lo lắng nói: "Trần Bình An, ngươi điên rồi à, vì sao đem tiền cho cô ấy? Cả hai túi đồng tiền, đủ để ngươi xài bao lâu?"

Trần Bình An tức giận nói: "Tiền của ta, ngươi quản được?"

Lưu Tiện Dương đúng lý hợp tình nói: "Tiền của ngươi, không phải là tiền của ta sao? Ngươi nghĩ đi a, nếu ta tìm ngươi vay tiền, ngươi có mặt dày đòi ta trả lại?"

Trần Bình An không nói lời nào, lâm vào trầm tư.

Lưu Tiện Dương cũng ý thức được mình nói lời chêm chọc không đúng lúc, câm miệng không nói.

Trong lúc nhất thời không khí trong phòng có chút trầm trọng.

Trần Bình An mở miệng hỏi: "Trữ cô nương, người thật sự sẽ không vì chuyện này..."

Cô gái mặc đồ đen liếc mắt bạch sao trường kiếm trên bàn, gật đầu nói: "Không thành vấn đề!"

Sau đó cô thật sự nhịn không được, nói: "Lề mề, ngươi có phiền hay không? Ngươi còn nói ngươi không phải người tốt?"

Trần Bình An cười cười.

Lưu Tiện Dương nghĩ nghĩ, không nói gì.

Thiếu niên cao lớn cuối cùng giấu những lời muốn nói ở trong bụng, nghĩ rằng cô nương này đại khái cô chưa từng được một mặt khác của người này đâu.

Trần Bình An rất ít khi cảm thấy khó nói chuyện, nhưng một khi cảm thấy khó mà nói chuyện, Trần Bình An thật sự sẽ không biết cách nói chuyện.

Lưu Tiện Dương hắn đã gặp.

Tống Tập Tân ở cách vách hẳn cũng đã gặp.

Không bao lâu sau khi Lưu Tiện Dương đi vào ngõ Nê Bình, ngõ nhỏ lại có thêm vị khách ít đến, kẻ đọc sách Triệu Diêu mặc thanh sam cử chỉ văn nhã, có vài phần giống với tiên sinh dạy học Tề Tĩnh Xuân.

Triệu Diêu là trưởng tôn của một trong bốn thế gia vọng tộc của trấn nhỏ, so với Lô Chính Thuần loại chơi bời lêu lổng ăn chơi trác táng, Triệu Diêu cũng xuất thân phú quý, danh tiếng cũng rất tốt, trấn nhỏ rất nhiều mẹ goá con côi lão nhân đều từng chịu ân huệ của thiếu niên, nếu nói đây là cái gọi là cách thức "Danh sĩ dưỡng vọng nơi thôn dã" trên sách vở, hình như

đánh giá rất cao tâm chí của Triệu Diêu, có chút lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, dù sao bắt đầu từ mười tuổi, thiếu niên đã có tấm lòng giúp mọi người làm điều tốt như vậy, năm này qua năm khác, cũng không có khi nào chểnh mảng. Cho dù là lão nhân Phúc Lộc phố nhìn thiếu niên lớn lên, cũng đều phải giơ ngón tay cái, mỗi lần răn dạy con cái trong nhà, luôn đem Triệu Diêu ra làm lý do, điều này khiến cho Triệu Diêu không có bằng hữu kết giao cùng tuổi tác.

Đám người Lô Chính Thuần kia tính tình tự do, cũng không muốn qua lại cùng một con mọt sách cả ngày chỉ biết đến sách vở, thử nghĩ một chút mọi người đang hứng thú trèo ra đầu tường rình trộm quả phụ xinh đẹp, kết quả có người ở bên cạnh nhắc tới "Không nhìn điều sai", chẳng phải là mất hết hứng thú sao. Tóm lại, thiếu niên Triệu Diêu mấy năm nay thích cùng người bên ngoài Phúc Lộc phố giao tiếp, ngõ hẻm to nhỏ, hắn hầu như đều đi qua, trừ ngõ Nê Bình, bởi vì trong con ngõ nhỏ này có Tống Tập Tân, một bạn cùng lứa tuổi để cho Triệu Diêu thường xuyên cảm thấy tự biết xấu hổ.

Nhưng thật sự nếu muốn nói bằng hữu, Triệu Diêu đại khái chỉ nhận thức Tống Tập Tân người bạn chơi cờ này, tuy nói đã nhiều năm qua chơi cờ vẫn bại dưới tay Tống Tập Tân, nhưng mà tâm lý thắng bại vẫn là tâm lý thắng bại, chấp niệm muốn thắng cờ vẫn là chấp niệm, đối với thiên tư cao tuyệt Tống Tập Tân, Triệu Diêu thật sự đáy lòng vẫn rất bội phục, chẳng qua Triệu Diêu có chút mất mát, là vì trực giác nói cho hắn, Tống Tập Tân tuy cùng mình hi hi ha ha, bình thường kết giao thân mật khăng khít, nhưng mà hình như cho tới bây giờ vẫn chưa từng xem hắn là tri kỷ bằng hữu chân chính.

Triệu Diêu tuy lúc trước chưa từng bái phỏng nhà Tống Tập Tân, nhưng mà khi hắn liếc mắt một cái nhìn thấy một tòa nhà, liền biết nhà này khẳng định chính là gia môn của Tống Tập Tân, là do câu đối xuân dán nơi cửa kia, rất nhiều chữ, hơn nữa vừa thấy là biết chữ của Tống Tập Tân, lý

do rất đơn giản, thật sự là phong cách thay đổi nhiều lắm, hầu như có thể nói là mỗi chữ đều khác nhau, tỷ như hai chữ "Ngự phong", hành văn liền mạch lưu loát, tùy tâm sở dục, rất có phiêu nhiên ý. Một chữ "Uyên", bộ thủy bên cạnh, càng thâm ý lâu dài. Một chữ "Kỳ", lại là nhấc bút thật lớn, khí phách thật lớn, lôi đình vạn quân! Một chữ "Quốc" lại viết trung chính bình hòa, như thánh hiền ngồi ngay ngắn, không chỉ ra được nửa điểm tỳ vết nào.

Triệu Diêu đứng ở cửa viện, hầu như đã quên gõ cửa, thân thể nghiêng về phía trước, si ngốc nhìn những chữ này, thất hồn lạc phách, chỉ cảm thấy mình sắp không còn dũng khí gõ cửa nữa. Chính bởi vì hắn cần cù và thật thà luyện tự, phần đông tập viết theo mẫu chữ, mới càng thêm biết trong những chữ này khí lực to lớn, phân lượng nặng, tinh thần chi thịnh.

Triệu Diêu ảm đạm hao tổn tinh thần, lấy ra một túi tiền, xoay người đặt ở cửa, chuẩn bị không từ mà biệt.

Lúc này viện môn chợt mở ra, Triệu Diêu ngắng đầu nhìn, hình như Tống Tập Tân đang muốn cùng tỳ nữ Trĩ Khuê xuất môn, hai người nói cười vui vẻ.

Tống Tập Tân ra vẻ kinh ngạc, trêu ghẹo: "Triệu Diêu ngươi hành đại lễ này, ngươi muốn như thế nào?"

Triệu Diêu có chút xấu hổ cầm lấy túi tiền, đang muốn mở miệng giải thích nguyên do trong đó, đã bị Tống Tập Tân đưa tay lấy túi thêu, cười hì hì nói: "Ù à, Triệu Diêu đăng môn tặng lễ, nhận lấy đi nào. Nhưng trước tiên đừng nói chuyện gì, ta là người nghèo khổ, cũng không có lễ vật gì có thể vừa mắt Triệu huynh, nhưng không thể đến mà không có quà."

Triệu Diêu cười khổ nói: "Túi tiền áp thắng này, coi như là lễ vật sắp chia tay của ta đi, không cần phải đáp lễ lại."

Tống Tập Tân quay đầu cười hiểu ý với tỳ nữ nhà mình, đem túi tiền giao cho cô, "Xem đi, ta đã nói Triệu Diêu là người đọc sách biết cấp bậc lễ nghĩa nhất trấn nhỏ, như thế nào?"

Sau khi cô gái tiếp nhận túi tiền, để ở ngực, cô cười đến nheo lại hai mắt, thực vui vẻ, thoáng nghiêng người hành lễ vạn phúc, "Đa tạ Triệu công tử, thiếu gia nhà ta có nói, nhà tích thiện ắt có niềm vui, người làm việc thiện ắt có phúc điền, nô tỳ cầu chúc Triệu công tử một bước lên trời, bay xa vạn dặm."

Triệu Diêu nhanh chóng đáp lễ chắp tay nói: "Cảm tạ cát ngôn của Trĩ Khuê cô nương."

Tống Tập Tân vuốt vuốt ót, ngáp một cái, "Các ngươi không mệt sao."

Trĩ Khuê cười tủm tỉm nói: "Nếu là mỗi lần đều có thể lấy được một túi tiền, nô tỳ hành lễ vạn phúc vạn lần cũng không thấy mệt."

Triệu Diêu mặt hơi toát mồ hôi nói: "Để cho Trĩ Khuê cô nương thất vọng rồi."

Tống Tập Tân vung tay lên cao, "Đi, uống rượu đi!"

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 60: Vẽ Rồng Điểm Mắt (2)

Triệu Diêu vẻ mặt khó xử, Tống Tập Tân nói khích tướng: "Y như bao cỏ! Đọc sách chỉ đọc ra quy củ cứng nhắc, không đọc ra chút phong lưu danh sĩ, sao được?"

Triệu Diêu thử hỏi dò: "Uống một chút cho vui?"

Tống Tập Tân xem thường nói: "Không say không về!"

Triệu Diêu đang muốn nói chuyện, đã bị Tống Tập Tân ôm cổ lôi đi.

Thời điểm tỳ nữ Trĩ Khuê khóa cửa, con thần lần kia muốn vụng trộm chuồn ra, bị cô đá một cước về lại sân..

Thời điểm cô đi ngang qua ngôi nhà cách vách, lặng lẽ kiếng gót chân, liếc liếc vài lần, nhìn thấy bóng người cao lớn của Lưu Tiện Dương, người kia cũng phát hiện ra cô, lập tức khuôn mặt tươi cười sáng lạn hắn lên, Lưu Tiện Dương đang muốn chào hỏi cô, cô đã thu hồi tầm mắt, bước nhanh rời khỏi.

Trấn nhỏ có tửu lâu, chỉ là thật sự không lớn, giá cũng không rẻ, chẳng qua Triệu Diêu dù sao cũng là con cháu Triệu gia, lại sành ăn, chưởng quầy tửu lâu có tiếng vắt cổ chày ra nước, hôm nay cũng không biết sợi gân nào bị sai rồi, vỗ ngực nói không thu một văn tiền nào, có thể để cho hai người đọc sách đến tiểu điếm hãnh diện uống rượu, là vẻ vang cho tửu lâu của kẻ hèn như hắn, hai vị công tử thu hắn tiền mới đúng. Tống Tập Tân lập tức liền cười ha ha đưa tay ra đòi hắn giao ra mấy thỏi bạc, chưởng quầy luống cuống tìm đường lui cho mình, nói cho thiếu, sáng mai sẽ cho người tặng

cho công tử vài hũ rượu ngọn. Triệu Diêu lúc ấy hận không thể lấy tìm cái lỗ chui xuống, chưởng quầy xưa nay hiểu được tính nết cổ quái của Tống đại thiếu gia ngõ Nê Bình, cũng không thực sự tức giận, tự mình đưa ba người đến lầu hai tìm một vị trí yên tĩnh gần cửa sổ.

Tống Tập Tân cùng Triệu Diêu nói chuyện không nhiều lắm, Tống Tập Tân cũng không ép hắn uống rượu, điều này làm cho Triệu Diêu vốn thấy chết không sờn ngược lại cảm thất kỳ quái.

Từ cửa sổ lầu hai tửu lâu nhìn lại, vừa lúc có thể nhìn thấy một khối tấm biển trong mười hai chân đền thờ, đương nhân bất nhượng (việc nhân đức không nhường ai).

Tống Tập Tân hỏi: "Tề tiên sinh thật sự không cùng với ngươi rời khỏi trấn nhỏ?"

Triệu Diêu gật đầu nói: "Tiên sinh lâm thời thay đổi hành trình, nói phải ở lại học thục, dạy xong thiên thứ hai từ cuối đếm lên 《Tri lễ》."

Tống Tập Tân cảm khái nói: "Như vậy Tề tiên sinh muốn giảng một đạo lý lớn, vì nho gia chí thánh truyền thụ thế nhân, nói cho chúng ta biết thế gian lúc ban đầu là không có luật pháp, thánh nhân lợi dụng lễ giáo hóa chúng sinh, khi đó giai cấp quân chủ tôn trọng lễ nghi, cho rằng ngộ biện ra lễ tắc nhập hình, vì thế còn có pháp, lễ pháp lễ pháp, tiên lễ hậu pháp..."

Triệu Diêu đã hơi say, nói năng có chút mơ hồ, hỏi: "Ngươi có thấy đúng không? Tiên sinh vì sao không dứt khoát truyền thụ thiên cuối cùng nhất, 《Khác lễ》?"

Tống Tập Tân không trả lời câu hỏi, "Trước khi đi khỏi trấn nhỏ, như sơn tiêu thủy quỷ, thần tiên tinh quái, tin thì có, không tin thì không có. Về phần Tề tiên sinh dạy như thế nào, đệ tử nghe như thế nào, đã có thiên mệnh."

Tỳ nữ Trĩ Khuê cũng uống một chén rượu, bộ dáng chếnh choáng cười khẽ, từ đầu tới đuôi cũng chưa nhìn tòa đền thờ nguy nga kia.

Mười hai chân đền thờ, các bệ cột đá lần lượt là chín loại dị thú long sinh cửu tử, ngoài ra còn có Bạch Hổ, Huyền Vũ cùng Chu Tước.

Dân chúng nhiều thế hệ của trấn nhỏ cư trú ở nơi này, sớm đã không còn thấy lạ nữa.

Triệu Diêu nhịn không được kết thúc chầu rượu, lắc lư đứng lên, nói: "Cùng ngươi từ biệt, hy vọng gặp lại."

Tống Tập Tân nghĩ nghĩ, cũng đứng dậy theo, mỉm cười nói: "Khẳng định sẽ gặp lại, Triệu Diêu, chớ buồn lối trước không tri kỷ, thiên hạ ai người chẳng biết người."

Triệu Diêu hai mắt lấp lánh cắn đầu lưỡi, thành tâm thành ý nói: "Tống Tập Tân, ngươi cũng sớm ngày rời khỏi trấn nhỏ, thiên hạ ai không biết ngươi, ngươi nhất định có thể!"

Tổng Tập Tân rõ ràng không xem đó là thật, xua tay nói: "Đi thôi nào, say rượu liên thiên, xúc phạm danh dự."

Sau khi Triệu Diêu cùng Tống Tập Tân ra khỏi tửu lâu, liền mỗi người đi một ngả, Triệu Diêu rời đi trước khi, ước chừng là mượn rượu làm dũng khí, hỏi một câu, "Tống Tập Tân, muốn đi tới tòa biệt thự của quan quản lý lò gốm nhìn thử hay không, ta có thể thuyết phục người gác cổng..."

Tống Tập Tân nghiêm mặt, từ hàm răng bắn ra một chữ, "Cút!"

Triệu Diêu ảm đạm rời đi.

Tỳ nữ Trĩ Khuê nhìn bóng lưng kia, thấp giọng nói: "Thiếu gia, người ta cũng là ý tốt thôi."

Tống Tập Tân cười lạnh nói: "Trên đời tâm tốt ý tốt của người tốt, kết quả là làm chuyện xấu kết hậu quả xấu, ít có sao?"

Cô nghĩ nghĩ, hình như thật sự là có đạo lý chán nản không thú vị này, không kiên trì nữa.

Phúc Lộc phố nơi Triệu Diêu ở nằm ở phía bắc trấn nhỏ, bần hộ ngõ Nê Bình tụ tập phía tây, thời điểm Tống Tập Tân cùng tỳ nữ sóng vai đi qua đền thờ, cô ngắng đầu nhìn tấm biển "Khí trùng đấu ngưu", giống như lão nhân tuổi xế chiều.

Cô gái vốn tên là Vương Chu, cười không lộ răng.

Sau khi Triệu Diêu trở lại tổ trạch nơi Phúc Lộc phố, hạ nhân nói với hắn lão tổ tông ở thư phòng chờ hắn, phải lập tức qua đó, một khắc cũng không thể chậm trễ, một đọc sách lang toàn thân tửu khí thanh sam lập tức bấn loạn, cắm đầu chạy tới thư phòng.

Triệu gia ở trấn nhỏ không thể hiện tài năng, phú quý nội liễm, không giống Lô gia khí diễm lộ ra ngoài như vậy, thích tự xưng là thư hương môn đệ, thư phòng cũng thực cổ kính.

Bà lão cầm trong tay quải trượng đang đứng kế bên một bàn án thư, vuốt ve mặt bàn, khuôn mặt tang thương của bà cũng tràn đầy thương cảm hồi ức thần sắc.

Sau khi bà lão ngửi được trưởng tôn ở ngoài cửa nồng nặc mùi rượu, cũng không tức giận, cười ngoắc tay nói: "Diêu nhi, vào đi, đứng ở cửa làm chi, nam nhi uống chút rượu thì có là gì, cũng không phải uống nước tiểu ngựa, không mất mặt đâu!"

Triệu Diêu cười khổ bước qua cửa, hành lễ với lão tổ tông vô cùng cung kính, bà lão không kiên nhẫn nói: "Đọc sách nhiều rồi, chính là điểm ấy không tốt, khuôn sáo, khiến cho người đọc sách cả đời đều như quỷ

đánh tường, lệch lạc thật sự, ví dụ như gia gia ngươi đó, cái gì cũng đều đứng mũi chịu sao, duy chỉ có nói với ta đạo lý lớn, nói liên miên cắn nhằn, thật sự là đáng ghét a, hơn nữa bộ dạng thần thái đó, chậc chậc, chỉ muốn đánh thôi, ta nói không lại hắn, thật sự là làm cho người ta hận không thể dùng quải trượng đập một phát..."

Bà lão đột nhiên tự mình bị mình chọc cười, cười ha ha hắn lên, "Thiếu chút nữa quên mất, lúc ấy ta cũng chưa cần dùng tới quải trượng."

Bà cười hỏi: "Thế nào hả, theo bọn vô ơn Tống Tiểu Bạch cùng đi uống rượu?"

Triệu Diêu bất đắc dĩ nói: "Bà nội, đã nói với người bao nhiêu lần, Tống Tập Tân rất giỏi văn chương, ngộ tính rất cao, học cái gì đều nhanh hơn người ta một bước."

Bà lão cười nhạo nói: "Hắn a, thông minh là thông minh nhất, chẳng qua gia gia ngươi sinh tiền đã nói hắn giống y hệt cha hắn, đã đoán chắc được tính cách nó, muốn biết gia gia ngươi nói làm sao không?"

Triệu Diêu chạy nhanh đáp: "Tôn nhi không muốn biết!"

Bà lão mới mặc kệ tôn tử bảo bối có nguyện ý nghe hay không, tự cố tự nói: "Gia gia ngươi nói a, "Còn tuổi nhỏ, mưu sâu nhiều kế, chỉ tiếc tổ tông danh dự hủ bại, tất người này cũng vậy." "

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 61: Vẽ Rồng Điểm Mắt (3)

Sau đó bà chỉ chỉ Triệu Diêu, "Gia gia ngươi còn nói, "Ôn lương cung kiệm, ban đầu không thấy gì, nhưng thật ra chính là bồi dưỡng nguyên khí con cháu, ngô tôn cũng được như vậy!" "

Bà lão sau khi nói xong, cười cười, "Lão già chết tiệt, cay nghiệt cả đời, cuối cùng coi như cũng nói được một câu dễ nghe."

Triệu Diêu có chút nghi hoặc vừa muốn nói chuyện, chỉ nghe bà nội thổn thức cảm thán nói: "Già rồi già rồi!"

Thiếu niên đành phải thu hồi lời nói, cười tiến lên đỡ lấy cánh tay bà lão, "Bà nội thọ tỷ Nam Sơn, còn rất trẻ trung."

Bà lão đưa bàn tay khô héo, vỗ vỗ mu bàn tay tôn tử bảo bối, "Mạnh hơn so với gia gia người, đọc sách không biết giảng đạo lý chó má gì, cũng biết nói những lời làm người ta vui vẻ."

Thiếu niên cười nói: "Gia gia thật có học vấn, Tề tiên sinh cũng nói gia gia nghiên cứu học vấn hữu đạo, giải thích chữ "nghĩa", rất có tâm đắc."

Bà lão lập tức lộ ra giấu đầu lòi đuôi, không che lấp được đắc ý dào dạt, lại phải ra vẻ hừ lạnh nói: "Còn không phải sao, còn phải xem là nam nhân do ai chọn lựa nữa!"

Triệu Diêu nhếch môi, nhịn cười.

Bà lão mang theo Triệu Diêu đi tới bên cạnh ghế dựa sau án thư, thiếu niên phát hiện trên án thư, đặt một điêu khắc gỗ tựa như một tượng Ngọa long, trông rất sống động, chỉ là không biết vì sao, sau khi cẩn thận quan sát, liền phát hiện mộc long màu xanh này có mắt không tròng.

Bà lão cầm lấy một cây bút lông mực nước đã chấm mực sẵn, là một cây bút nhỏ thân bút làm từ cành của gốc hòe già, hai tay cầm lấy, run rẩy đưa cho đích trưởng tôn.

Triệu Diêu không rõ ý tứ mà tiếp nhận bút lông, đầu vai trầm xuống, thì ra là bà nội đưa tay đặt lên trên vai mình, hắn thuận thế ngồi xuống vị trí chỉ có Triệu thị gia chủ mới có thể ngồi.

Bà lão lui về phía sau một bước, vô cùng trang nghiêm nghiêm túc nói: "Triệu Diêu, ngồi xuống! Hôm nay ngươi sẽ thay Triệu gia liệt tổ liệt tông, vẽ rồng điểm mắt!"

Từng pho tượng bằng đất đã hư hỏng quá nhiều siêu vẹo nghiêng lệch trên mặt đất mọc đầy cỏ hoang um tùm, không người lui tới.

Trăm ngàn năm qua đều là như thế, thậm chí sẽ không ngừng có tượng đất lưu lạc nơi đây, dân chúng trấn nhỏ không chỉ thấy nhiều sự vật nên không cho là lạ, thật ra nhìn thấy những pho tượng này, vốn từ sớm không có nhiều kính ý lắm.

Lão nhân sẽ ngẫu nhiên lải nhải vài câu, để cho đứa nhỏ nhà mình đừng tới bên này chơi đùa, nhưng mà bọn nhỏ Trĩ Đồng vẫn là thích tới đây chơi trốn tìm, bắt dế mèn vân vân, khả năng đợi cho đứa nhỏ này trưởng thành, lại biến thành lão nhân lưng khòm, cũng sẽ nói bọn nhỏ đừng tới nơi này chơi đùa, hết thế hệ này đến thế hệ khác, cứ như vậy mà qua đi, không mưa gió cũng không gợn sóng, bình thản vô kỳ.

Chỉ thấy nơi này, đầu tượng ngã nhào, thân thể bị gãy, bàn tay rơi ra, giống như bị người ta miễn cưỡng khâu cùng một chỗ, mới miễn cưỡng duy trì đại khái nguyên trạng, nhưng mà còn sót lại gương mặt.

Một thiếu niên giầy rơm, từ bên kia ngõ Nê Bình vội vàng chạy đến nơi đây, trong lòng bàn tay hắn nắm chặt ba đồng tiền cấp dưỡng, sau khi hắn đến nơi đây, cứ đi rảo tới rảo lui, còn nhẩm nhẩm gì trong miệng, sau đó vô cùng thành thạo tìm được một pho tượng thần, ngồi xổm người xuống, nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy bóng người, lúc này mới đem đồng tiền lặng lẽ để vào trong khe hở của tượng thần đã vỡ nát.

Sau khi đứng dậy thì đi tìm pho thứ hai, pho thứ ba, đều là làm như thế.

Trước khi thiếu niên rời đi, một mình đứng ở trong bụi cỏ xanh mướt, hai tay chắp lại, cúi đầu mặc niệm nói: "Vỡ vụn bình an, vỡ vụn bình an, (*) hy vọng các người phù hộ cha mẹ ta kiếp sau không phải chịu khổ... Nếu như có thể, xin các người nói cho cha mẹ ta biết, ta hiện tại sống rất tốt, không cần lo lắng..."

(*): Một hình thức chơi chữ: "toái toái" (vỡ vụn) đồng âm với "tuế tuế" (năm tháng)

Lúc hoàng hôn, Trần Bình An quay về trấn nhỏ đi ngang qua thành cửa đông, lôi thôi hán tử trông cửa, còn đang ngâm nga, đang hát đến "Một tắc quang âm không thể coi nhẹ, vinh hoa phú quý đều có thể trôi đi", có lẽ bị bước chân dồn dập của thiếu niên giầy rơm quấy nhiễu, hán tử mở mắt ra, vừa vặn đối diện cùng thiếu niên đang chạy chậm nhập môn, sau khi hán tử nhìn thấy là con quỷ đáng ghét này, mất hứng đến cực điểm, tức giận phất tay nói: "Đi đi đi, quang âm tiểu tử ngươi giá trị được mấy đồng, bốn chữ vinh hoa phú quý, nếu ngươi có thể có với tới được một chữ thì đã thắp cao hương rồi."

Sau khi Trần Bình An chạy qua, cao cao nâng lên một bàn tay, năm ngón tay mở ra, dùng sức quơ quơ.

Hiển nhiên là đang nhắc nhở hán tử trông cửa kia, giữa bọn họ hai người, còn có ngũ văn tiền tình nghĩa hương khói.

Hán tử hung hăng nhổ ra một ngụm nước miếng, mắng: "Cũng không phải thứ gì tốt đẹp!"

Bóng người thiếu niên biến mất rất nhanh, hán tử ngầng đầu nhìn bầu trời xanh thắm sắc trong vắt, tựa như một lớp tráng men xinh đẹp.

Hán tử xoa cái cằm đầy gốc râu, chậc chậc nói: "Tề tiên sinh từng nói một câu thơ, cái gì gì, vật tốt, lưu ly?"

Một chiếc xe trâu chậm rãi chạy ra khỏi trấn nhỏ, ngồi trên xe là một vị đọc sách thanh sam tiếng lành đồn xa, xa phu là hán tử trung niên thần sắc chất phác.

Hán tử lập tức ngoắc tay, lớn tiếng cười nói: "Diêu nhi, trước tiên ngươi đừng vội đi, ca ca ta có mấy câu để trong bụng, chỉ nhớ là cái gì vật tốt vật, lưu ly gì đó, những chữ khác là làm thế nào cũng muốn không nổi, tiểu tử ngươi học vấn cao, nói ta nghe đi!"

Triệu Diêu trong lòng ôm một cái bọc hành lý, thần thái bay lên, cất cao giọng nói: "thế gian hảo vật không kiên cố, Áng mây dịch tán lưu ly thúy".

Hán tử vươn ngón tay cái, "Không hổ là Diêu nhi, học vấn đỉnh cao, về sau thành danh, đừng quên quay về quê nhà thăm lão ca, nói không chừng đến lúc đó còn có thể thay thế tiên sinh ngươi, làm tiên sinh dạy học cho mấy đứa nhỏ trong trấn nhỏ chúng ta, cũng tốt lắm."

Triệu Diêu ngần người, lập tức ôm quyền mim cười nói: "Thừa lão ca cát ngôn!"

Hán tử rất vui vẻ, từ trong tay áo lấy ra chiếc túi thêu, cổ tay run lên, cao cao vứt cho thanh sam đọc sách lang, nhếch miệng cười nói: "Nhiều năm như vậy toàn để cho người đối xuân biết bao nhiêu câu đối xuân miễn phí, mấu chốt là tiểu tử người cũng phúc hậu, chưa bao giờ cảm thấy phiền toái, lão ca nhìn người cho tới bây giờ không sai, đưa người chút đồ chơi, thuận buồm xuôi gió!"

Triệu Diêu vội vàng tiếp nhận tiền túi, "Sau này còn gặp lại!"

Hán tử cười gật đầu, khoát tay với xe trâu của thiếu niên, chỉ lầm bẩm nói: "Khó đây."

Giầy rơm thiếu niên hướng trấn nhỏ ở chỗ sâu trong đi, Triệu Diêu xe trâu tắc lao tới trấn nhỏ bên ngoài thiên địa, lẫn nhau gặp thoáng qua.

Hán tử ngồi ở trên gốc cây đang bấm đốt ngón tay đếm sổ, " Đại Tùy thiếu niên mang theo giỏ tre cá chép vàng, thẳng nhãi con của Cố quả phụ ngõ Nê Bình, hơn nữa Phúc Lộc phố Diêu Nhi, cái này cũng đã là ba cái. Nhưng mà kế tiếp còn có nhiều người như vậy, vừa đâm đầu tiến vào, không phải chỉ còn lại một kẻ làm việc quần quật nát cả mặt sao? Hay là, ta cũng nhân cơ hội tìm một hiếu thuận đồ đệ để đấm lưng bóp vai?

Hán tử đưa tay ra day day những nếp nhăn ngăm đen trên hai má, hắc hắc cười, "Nếu như là nữ, thì phải là nữ đồ đệ xinh đẹp, như vậy là tốt nhất rồi. Hà, khuôn mặt kém chút cũng có thể chấp nhận được, nhưng chân nhất định phải dài!"

Vị hán tử nổi tiếng vô lại trong trấn nhỏ, hai tay ôm lấy cái ót, ngửa đầu nhìn bầu trời, vui vẻ ngâm nga a. Khi suy nghĩ đến những chuyện vui vẻ sau này, liền lập tức không có ưu sầu, chỉ cảm thấy trong thiên địa có đại mỹ.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 62: Tham Tiền

Trước khi Trần Bình An rời khỏi ngõ Nê Bình phía trước, liền cùng Lưu Tiện Dương và cô gái mặc đồ đen giao hẹn, đến lúc đó trực tiếp chạm trán ở gia Lưu Tiện Dương, đợi cho Trần Bình An chạy đến Lưu Tiện Dương gia, cửa không có khóa, đẩy cửa mà vào, đến chính đường, nhìn thấy Lưu Tiện Dương đang dùng khăn bông trắng tinh để lau chùi,, chà lau bộ bảo giáp tổ truyền.

Cô gái mặc đồ đen Trữ cô nương một lần nữa đội lên chiếc nón lụa che mặt, bội đao bên hông, thanh trường kiếm Tuyết Bạch Kiếm Sao, bị cô tùy ý cầm ở trong tay. Không biết vì sao, Trần Bình An luôn cảm thấy Trữ cô nương giống như có chút ghét bỏ thanh kiếm này.

Trên bàn món lão vật áp đáy hòm Lưu gia đời đời truyền lại, nói là bảo giáp, ở trong mắt Trần Bình An là thứ xấu xí dọa người, trên giáp trụ thật lớn, phủ kín những gân thép tựa như mắc cây khô, còn có năm vết trảo khắc sâu song song, từ đầu vai trái một đường nghiêng xuống phía dưới, quét thẳng đến bên hông phải.

Về điểm này, hai thiếu niên có trăm điều thắc mắc không thể giải thích, thật sự không tưởng tượng ra, đến cùng là núi rừng mãnh thú khổng lồ cỡ nào, mới có thể tạo nên cái quang cảnh khủng bố này, sau lại triều đình còn phong cấm ngọn núi, không để dân chúng vào núi đốn củi đốt than, Trần Bình An cùng Lưu Tiện Dương hầu như cũng không vượt qua lệ cấm, thực sự đại bộ phận nguyên nhân đều ở trong này.

Trần Bình An có chút kỳ quái, bộ thiết giáp tựa như than đen này, xấu thì xấu, nhưng mà Lưu Tiện Dương cũng thật quý trọng xem nó là đồ gia truyền, cho dù là Trần Bình An giao tình như vậy, biết bao nhiều năm qua cũng chỉ được nhìn một lần, không đến nửa nén hương đã thật cẩn thận cất trở về thùng sơn son, rất cung phụng.

Nhưng mắt thấy Lưu Tiện Dương thi thoảng trộm ngắm cô gái mặc đồ đen, Trần Bình An có chút thoải mái, Lưu Tiện Dương cho tới bây giờ chính là loại người đức hạnh, thấy nữ tử xinh đẹp thì không quản lý được đôi mắt, nhưng thật ra hắn không phải thật sự thích tâm động, chỉ là thích khoe khoang khoe ra, ví dụ như mùa hè trước kia ở bên cây cầu hành lang, cởi hết quần áo tắm rửa trong dòng suối nhỏ, nếu có cô gái cùng tuổi ôm theo lúa hoặc là xua bò đi ngang qua, Lưu Tiện Dương tự nhiên sẽ muốn khoe khoang, trước tiên sẽ vội vàng trèo lên trên bờ một tảng đá lớn, sau đó lớn tiếng ho khan — Tống Tập Tân dùng cách này để "Chiêu cáo thiên hạ", sau đó chúi nhủi lặn xuống nước. Trần Bình An nhãn lực rất tốt, thật ra thấy rõ từ xa xa ánh mắt, sắc mặt của các thiếu nữ, cho nên vẫn rất muốn nói chân tướng cho Lưu Tiện Dương, các tỷ tỷ tướng mạo xinh đẹp này, có trợn trắng mắt, có nói nhỏ mắng chửi người, càng nhiều hơn chính là căn bản làm như không thấy, duy nhất chỉ không có kiểu ánh mắt sáng lên, cảm thấy người là một anh hùng hảo hán.

Đương nhiên, sau lại Lưu Tiện Dương nhắm trúng tỳ nữ Trĩ Khuê của Tống Tập Tân, không hiểu sao lại chìm sâu trong đó, sau đó, giống như trong mắt thiếu niên cao lớn đã không nữa những nữ tử xinh đẹp khác. Cho dù giờ này khắc này phô trương cùng cô gái mặc đồ đen, cũng càng nhiều là hy vọng cô gái ngạo khí lạnh lùng đừng xem thường hắn, đừng tưởng khoá đao dẫn kiếm, là có thể túm được Thiên Vương lão tử, món đồ gia truyền của Lưu Tiện Dương ta cũng là món độc nhất trong trấn nhỏ.

Sau khi cô gái mang nón lụa đợi Trần Bình An tới rồi, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng đem trường kiếm đặt ở trên một chiếc tủ cũ chặm khắc hoa

cỏ màu sắc, màu nước sơn loang lỗ từng mảng, vì để có chỗ để thanh trường kiếm, cô gạt ra rất nhiều chai lọ, phát hiện vách tường sau ngăn tủ được khảm một bức đồ án, một gốc cây quế màu vàng quế, đang nhô lên dưới bóng trăng tròn.

Cô gái quay đầu nói: "Kiếm để ở trong này, các người không nên động tới nó, nếu không tự gánh lấy hậu quả, ta không có hay nói giỡn."

Lưu Tiện Dương đang bận lau chùi bảo giáp, thi thoảng cúi đầu thở dài, trực tiếp lấy cánh tay nhẹ nhàng vuốt phẳng, đã thực sự đắm chìm trong niềm vui đó.

Trần Bình An hứa hẹn nói: "Nhất định."

Cô gái nói với Lưu Tiện Dương: "Chiếc tủ này không đáng giá tiền, nhưng mà hình khảm kim quế quải nguyệt này, ngươi đừng dễ dàng bán đi."

Lưu Tiện Dương cũng không ngầng đầu lên nói: "Thứ đồ chơi đó từ nhỏ ta đã không thích, nếu cô nương muốn, cứ gỡ xuống đi."

Cô gái mặc đồ đen đương nhiên làm ra cử chỉ đâu thể đưa món đồ quý vào tay người không biết thưởng thức, chỉ là tò mò hỏi: "Bức đồ án này dùng tài liệu gì?"

Lưu Tiện Dương quay đầu liếc mắt, "Đồ vật đã mấy trăm năm, ta làm sao biết được, ngay cả gia gia của ta nói không chừng cũng đoán không ra."

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Hắn là từ những hòn đá nhỏ nhặt được bên bờ suối, có rất nhiều loại màu sắc, nhưng năm xưa trưởng bối của Lưu Tiện Dương khẳng định là chỉ chọn màu vàng kim, trước tiên nghiền nát rồi dán lại với nhau. Bọn ta gọi loại đá này là xà đảm thạch."

Cô gái mặc đồ đen hỏi: "Đá? Trong suối có nhiều không?"

Trần Bình An cười nói: "Trữ cô nương nếu cô muốn, ta có thể cho ngươi một ngày nhặt được một sọt lớn, bên chỗ bọn ta không ai coi trọng thứ này, chỉ có Cố Sán thích, thường xuyên một mình đi nhặt."

Cô gái mặc đồ đen thở dài, nhìn thật sâu thiếu niên bần hàn ngõ Nê Bình, "Kẻ nghèo hàn ở trên núi vàng núi bac a."

Trần Bình An kinh ngạc nói: "Loại đá này ở bên ngoài đáng giá sao?"

Nàng giúp đỡ phù duy mạo, nói: "Giá cao thấp, cũng xem nằm ở trong tay, trừ việc đó ra, cho dù rơi vào tay người hiểu nghề, có được hay không còn phải xem vận khí. Vận khí tốt, một viên là đủ, vận khí không tốt, đá chồng chất thành một ngọn núi cũng không được việc. Nhưng mặc kệ như thế nào, vẫn là đáng giá, hơn nữa rất đáng giá. Cũng không biết có thể mang ra khỏi trấn nhỏ hay không, điểm ấy thực mấu chốt."

Lưu Tiện Dương chen một câu nói, "Loại đá có một vẻ hơi cổ quái, chỉ cần sau khi cầm đi khỏi suối nhỏ, một khi gió thổi nắng chiếu, màu sắc sẽ trở thành nhạt đi, nhất là sau khi mưa rơi tuyết rơi, sẽ phai màu lợi hại hơn. Trừ việc đó ra thì không gì."

Cô gái tiếc hận nói: "Quả là như thế."

Trần Bình An do dự một chút, "Chi bằng ta ngày mai ta đi nhặt một sọt lớn về, thử xem sao? Lỡ như có ngoại lệ thì sao?"

Cô gái lắc đầu nói: "Với ta mà nói, không có ý nghĩa."

Lưu Tiện Dương đã đem bảo giáp về phòng cất kỹ, lúc này hơi tựa vào cửa phòng, cười nói: "Trần Bình An là kẻ đại tham tiền, nói không chừng đêm nay sẽ đi ra suối nhỏ mò tìm đá."

Cô gái lược tiếp theo câu, "Đi thôi."

Lúc cô ra tới cửa, quay đầu hỏi: "Cây trâm cùng phương thuốc, ta sẽ thay ngươi bảo quản thích đáng. Nhưng ngày mai vẫn là cần ngươi đến ngõ Nê Bình, giúp sắc thuốc."

Trần Bình An gật đầu nói: "Không thành vấn đề."

Cô nghĩ nghĩ, sắc mặt ngưng trọng, nhắc nhở nói: "Gần gầnthời gian ta tiến vào trấn nhỏ có tám người ngoại hương, lợi hại nhất, hắn chính là lão nhân Chính Dương Sơn kia, lần này là đặc biệt hộ tống tiểu cô nương, kế tiếp mới là Đại Tùy hoạn quan đả thương ta, sau nữa là Lưu Chí Mậu đã mang Cố Sán đi, phụ nhân tiếu lí tàng đao kia cũng đừng khinh thường. Cho nên chỉ cần các người sau khi gặp gỡ lão gia Chính Dương Sơn kia, tận lực đừng tranh chấp, khi nào nổi lên xung đột, chỉ để ý kéo dài thời gian, không được cùng người ta động thủ, không được có tâm lý may mắn, nhất định phải kéo dài tới khi ta xuất hiện mới thôi."

Lưu Tiện Dương thấp giọng nói: "Ở trên địa bàn của bọn ta, những kẻ ngoại lai không thông thuộc địa phương kia, thực sự dám giết người sao?"

Trần Bình An nhìn hắn một cái, gật đầu nói: "Dám."

Lưu Tiện Dương nuốt nuốt nước miếng.

Trần Bình An đột nhiên hỏi: "Còn nhớ Lục đạo trưởng cũng chính là thầy bói ngoài sạp kia đã nói như thế nào với ngươi không?"

Lưu Tiện Dương suy nghĩ một hồi, sau khi cố sức nhớ lại, vò đầu bứt tai nói: "Cái này ta làm sao nhớ rõ ràng được, chỉ biết là những lời xui xẻo không lọt lỗ tai, nói chung là nói cái gì có đại họa, phải thắp hương linh tinh, lung tung cả lên, lúc ấy ta chỉ nghĩ là hắn nói hưu nói vượn, hù người lừa tiền..."

Trần Bình An quay đầu nhìn về phía cô gái mặc đồ đen.

Cô gái hung tợn nói: "Chính hắn còn không nhớ rõ ký văn, ta làm sao giải đoán sâm cho hắn? Thực sự xem ta là thần tiên a!"

Trần Bình An không hiểu được đã xảy ra chuyện gì, không nghĩ ra Trữ cô nương vì sao đột nhiên tức giận như vậy.

Cô gái nhanh chóng rời khỏi tòa nhà.

So với lúc đến chầm chậm nhàn nhã, bây giờ nóng nảy đi nhanh như chớp.

Cô gái mang đao đi trong ngõ rộng, nghĩ rằng lát nữa có nên dành thời gian tìm mấy quyển sách nghiền ngẫm.

Cô gái vừa nghĩ đến về sau mình hành tẩu bốn phương, sau khi mạnh mẽ dứt khoát chém rớt đầu kẻ địch, lại đồng dạc ngẫu hứng vài câu thi từ, cho dù bốn bề vắng lặng, cô cũng hiểu được thật sự là rất soái khí a!

Đang lúc cô gái tràn ngập khát khao, một bóng người quen thuộc thoáng qua như bay.

"Trữ cô nương ngày mai gặp lại."

Thời điểm tiếng nói rơi xuống đất, bóng người hầu như đã muốn ở cuối ngõ nhỏ rồi.

Thiếu niên giầy rơm công cái sọt, bước đi như bay.

Cô gái ngây ra như phống, thì thào tự nói: "Thực sự tham tiền như vậy a?"

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 63: Hồ Mị (1)

Thiếu niên một đường giẫm lên tinh quang nhỏ vụn, ra khỏi trấn nhỏ một đường đi thẳng đến dòng suối nhỏ, tuy rằng ở trong màn đêm, thế nhưng Trần Bình An chạy không chậm là bao so với ban ngày. Trần Bình An tận lực đi đến chổ có mực nước sâu nhất của Lang Kiều, nước bên kia suối còn sâu hơn nữa chổ khác, Trần Bình An chọn một đoạn suối mà nước không qua đầu gối, hắn tháo xuống cái sọt lớn sau lưng xuống, khom lưng cầm lấy một sọt trúc con giấu ở bên trong, buộc chặt ở bên hông, cởi giầy rơm, xắn ống quần, lúc này mới mò xuống nước đi nhặt đá.

Tay trái bị thương từ vết cắt, dĩ nhiên không thể để thấm nước, thiếu niên cũng chỉ có thể sử dụng tay phải mò trong dòng suối nhỏ, thật ra đá ở lòng suối khô cạn rất dễ dàng nhặt, thế nhưng theo như lời của Lưu Tiện Dương, màu sắc sẽ ảnh hưởng rất lớn, bây giờ Trần Bình An từ lời nói đơn giản của thiếu nữ áo đen bên kia biết được huyền cơ bên trong, cũng không khó lý giải, cảm thấy những cục đá này, thật ra giống như là năm đó mình theo Diêu lão đầu trèo đèo lội suối, tìm kiếm đất ở chung quanh, nhìn như bùn đất bình thường, có vài chỗ chỉ cần cách nhau một đỉnh núi, nếm trong miệng, sẽ có mùi vị hoàn toàn khác biệt.

Diêu lão đầu nói cái này gọi là cây dời chết người dời sống, bùn đất dời đi thành phật, một nắm bùn trong tay, chỉ cần rời khỏi mặt đất ban đầu, rất nhanh sẽ biến vị.

Dòng suối nhỏ không có tên, cục đá trong dòng suối nhỏ này lớn như nắm tay, nhỏ như ngón chân cái, đủ mọi màu sắc, nhưng bách tính trong trấn nhỏ, mấy đời nhìn quen chúng nó lắng lặng nằm giữa dòng suối trong

suốt, tự nhiên không ai cảm thấy là hiếm lạ, nếu có người đi dọn những tảng đá này, khẳng định cũng bị coi thành kẻ ngu si, ăn no dư mỡ, có cái phần khí lực này, không bằng làm thêm việc nông, không phải kẻ ngu si thì là cái gì.

Trần Bình An khom lưng lội nước không ngừng dọn dẹp, bỏ qua những tảng đá lớn trong suối, nhặt bảy tám cục đá nhỏ để vào sọt trúc, lớn nhỏ không đồng đều, màu sắc khác nhau, có vài cục đá có màu giống như trái quýt vàng óng của trời thu, cũng có màu trắng nõn non mịn như là da thịt của trẻ con, còn có tối đen như mực, hơn nữa còn đen lấp lánh, còn có đỏ thẫm như hoa đào, cùng với màu xanh của tôm, không phải trường hợp cá biệt.

Những hòn đá có tên tục thôn dã gọi là Xà Đảm thạch này, hơn phân nửa không lớn, cầm trong tay khá là nặng, nếu như cao giơ dưới ánh mặt trời ban ngày, hoặc là ánh sáng nến đêm khuya chiếu rọi, vân da văn đường ở bên trong tảng đá, mảy may tất hiện, mơ hồ như tơ, như rắn cá nhỏ bò trườn, đưa xa ra một chút để quan sát, màu sắc lại như vẩy cá, vẩy rắn lòe lòe phát quang.

Đại khái sắp tới một canh giờ, sọt nhỏ bên hông Trần Bình An đã đầy không khác biệt lắm, trở về chổ để giầy rơm sọt lớn cạnh bờ suối, đến bên bờ rút vài bó cỏ lau lớn, thắt ngọn cỏ lại, đan dưới đáy cái sọt, lúc này mới đem từng viên đá để vào cái sọt, mang theo giầy rơm, buộc chặt sọt cá, cõng trên lưng, lên bờ mà đi, đi tới chỗ vòng vèo bên bờ suối nhỏ trước đó, tiếp tục cởi giầy tháo sọt xuống, lội suối tiếp tục nhặt đá.

Sau khi nhặt một hồi lâu, Trần Bình An đứng thắng lưng, ngửa đầu nhìn bầu trời, mong có thể thấy được sao băng xẹt qua bầu trời đêm, chỉ bất quá đêm nay hiển nhiên không có vận khí tốt như vậy. Trần Bình An sau khi hoàn hồn, tiếp tục dựa vào tia sáng ban đêmm và nhãn lực hơn người, làm việc cực lực.

Mỗi lần thành công nhặt được một cục đá, Trần Bình An như sinh ra một sự vui sướng. Đối với thiếu niên mà nói, mỗi cục đá, đều giống như một phần hy vọng.

Bất tri bất giác, Trần Bình An đã tích góp hơn phân nửa sọt đá, tổng cộng ước chừng tám mươi viên, viên lớn nhất bên trong còn lớn hơn so với nắm tay hắn, màu sắc cực kỳ bắt mắt, như máu kê đông cứng ngưng kết thành cục, đỏ tươi xinh đẹp, mà lại không để cho người ta có cảm giác khó chịu, tảng đá lớn như vậy hầu như không có tỳ vết nào. Lúc này Trần Bình An đi lên bờ, hướng về dòng suối tiếp theo, trong tay đang thưởng thức một viên Xà Đảm thạch cỡ trung, màu xanh nhạt, nhạt hơn cả màu xanh gốm sứ trong trấn, cục đá trơn bóng, vô cùng khả ái, Trần Bình An liếc mắt liền thích.

Trần Bình An đi đến dốc đá lớn bên bờ, mấy đứa nhỏ trong trấn vào ngày mùa hè nắng chói chang hay ra đây tắm suối, nước dưới dốc suối rất sâu, cái hố sâu nhất cũng cỡ hai người Trần Bình An, là chổ nước sâu này gần với chổ sâu dưới Lang Kiều, mấy đứa nhỏ có kỹ năng bơi tốt, thích nhất là thi đấu xem ai lặn lâu nhất ở chổ này.

Trần Bình An sở dĩ lựa chọn cái hố sâu này, là bởi vì trước đây hắn và Lưu Tiện Dương ở chỗ này tắm, phát hiện Xà Đảm thạch cực kỳ nhiều, Lưu Tiện Dương có lần vì khoe khoang kỹ năng bơi xuất chúng của mình, thậm chí cố ý mang theo một khối Xà Đảm thạch mà bơi, Trần Bình An nhớ kỹ khối đá ấy ít nhất phải lớn như đầu của Cố Sán, màu trắng hơi trong suốt, bên trong có một chút hồng sắc tinh tế, giống như hoa đào bị đóng băng.

Lưu Tiện Dương lúc đó cảm thấy cục đá này rất thú vị, liền bảo Trần Bình An giúp hắn đem cục đá như vậy khiêng về nhà, kết quả tới trấn nhỏ, thiếu niên lại cảm thấy không còn hứng thú, để Trần Bình An tự mình giải quyết cục đá, Trần Bình An lần kia mới vừa đi vào ngõ Nê Bình, thì phát hiện Trĩ Khuê sát vách đi phía sau theo mình một cách khó hiểu, cũng

không nói gì, mà nhìn chẳm chẳm vào cục đá của hắn, ánh mắt như Trần Bình An mỗi lần nhìn thấy bánh bao được bán ở ngõ Hạnh Hoa, Trần Bình An thật sự đối phó không nổi cái nhìn thèm thuồng của nàng ấy, nên đã đem cục đá đưa cho nàng, kết quả cô nàng khiêng không nổi, thiếu chút nữa đập vào chân, Trần Bình An lại không thể làm gì khác hơn là dọn đến trong sân nhà của Tống Tập Tân, về phần tung tích cuối cùng của cục đá, Trần Bình An liền không biết.

Tảng đá thuần khiết như nước, hoa đào trôi bên trong.

Giống như bên kia hoa đào sau cơn mưa của ngõ Đào Diệp, tươi xanh mơn mỡn.

Tới trước hôm nay, Trần Bình An căn bản không hiểu được huyền diệu của cục đá này, hắn cũng từ đầu đến cuối cảm thấy một cục đá lớn như vậy, nhưng vẫn ưa nhìn.

Trần Bình An thở dài, đột nhiên dừng chân.

Cách ba mươi bước chân, trên vách đá bờ suối, có một thiếu nữ áo xanh đang ngồi, má phình ra, nhưng nàng ấy còn đang nhét đồ ăn vào trong miệng.

Ấn tượng thứ nhất trong đầu của Trần Bình An, thiếu nữ này hắn là quỷ chết đói đầu thai, mới có thể hơn nửa đêm đói đến đáng thương như thế.

Trần Bình An suy nghĩ một chút, không đến gần nữa, sợ quấy rầy tâm tình ăn khuya của thiếu nữ. Chỉ bất quá cũng không quay đầu đi, dù sao hắn đã hạ quyết tâm, đêm nay nhất định phải đi chổ nước sâu kia thử thời vận, dù cho mỗi lần chỉ nhặt được một hai cục, nhưng số lần nhiều, cũng có thể thành công, ngoài ra Xà Đảm thạch ở chổ nước sâu kia, lớn hơn so với chổ khác của dòng suối, màu sắc tựa như cũng càng đẹp hơn.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 64: Hồ Mị (2)

Kỹ năng bơi của Trần Bình An không tốt như Lưu Tiện Dương, nhưng không tính là quá kém.

Trần Bình An không nghĩ đến thiếu nữ xa lạ sau khi ăn xong, lại từ bên cạnh cầm lấy đồ mà ăn tiếp, giống như không ngừng nghỉ, hai má phình ra liên tục. Trần Bình An đang công cái sọt chứa hơn phân nửa đá bên trong, suy nghĩ xuống nước nhặt đá cũng tốn thể lực nhiều lắm, nên nghiêng thân tháo cái sọt xuống đặt trên mặt đất.

Trần Bình An đánh giá thấp thính lực của thiếu nữ áo xanh, kết quả chỉ là nhẹ nhàng đặt xuống, thiếu nữ bỗng nhiên vềnh tai, ánh mắt trực tiếp quét tới.

Trần Bình An chẳng nhẽ lại mở miệng nói cô nương từ từ ăn cũng được, không thể làm gì khác hơn là cười xấu hổ.

Biểu tình của thiếu nữ có chút dại ra, liên tiếp ợ hai cái, sau đó nàng ấy hình như bị nghẹn, nhanh chóng ưỡn ngực, đưa tay dùng sức vuốt bộ ngực.

Trần Bình An lúc này mới phát hiện nàng ấy tuổi không lớn, từ cái cổ đi xuống, phong cảnh bên kia, thật sự là đồ sộ, dĩ nhiên hoàn toàn không thua rất nhiều phụ nhân đã sinh đứa nhỏ.

Quần áo trước ngực căng chặt vô cùng.

Trần Bình An nhanh chóng thu hồi tầm mắt, cũng không có bất luận tà niệm mơ màng gì.

Thiếu nữ áo xanh lúc này mới nhớ tới mình có mang theo ấm nước, không quên nghiêng thân đưa lưng về phía Trần Bình An, ngửa đầu uống một ngụm lớn, hô hấp lúc này mới thông thuận.

Thiếu niên mang giầy rơm, lúc đó thật ra chỉ có một ý niệm đơn giản trong đầu, xiêm y vải vóc trên người của vị cô nương này, nhất định không phải hàng giá rẻ, bằng không không thể chịu được sức căng lớn như vậy.

Thiếu nữ áo xanh tiếp tục ăn cái gì đó, lần này hàm súc hơn rất nhiều, ít nhất hai má không còn phình ra khoa trương như vậy, cúi đầu cắn từng chút từng chút, thường thường đem ánh mắt liếc nhẹ thiếu niên kỳ kỳ quái quái của trấn nhỏ, một đôi mắt hẹp dài như hoa đào, khoé mắt hơi vềnh, khiến cho thiếu nữ trời sinh giống như một con hồ mị tuổi nhỏ.

Nàng ấy hình như đang dùng ánh mắt hỏi thiếu niên, người đang làm cái gì, thì tiếp tục làm đi.

Trần Bình An vẻ mặt bất đắc dĩ, đưa tay chỉ chỉ suối nước ngoài dốc đá, hô: "Ta không phải đi ngang qua đây, ta muốn đi đến suối bên kia."

Cô ấy nhìn thiếu niên, không nói lời nào.

Trần Bình An nhanh chóng cầm lấy một cục đá trong cái sọt, tiếp tục giải thích: "Ta muốn đến suối nhặt những cục đá này."

Thiếu nữ đột nhiên nhớ lại chuyện tình quan trọng, vươn ngón tay dựng thẳng bên mép, ý bảo Trần Bình An không được nói, sau đó nàng ấy xê dịch vị trí, hiển nhiên là để cho Trần Bình An đi qua, nàng ấy sẽ không gây trở ngại hắn xuống nước nhặt đá.

Trần Bình An cúi người cầm cái sọt, kiên trì đi qua, cũng may dốc đá rất lớn, có thể đứng hơn mười người, hơn nữa thiếu nữ đã chủ động ngồi vào sát bìa, hai chân không duỗi thẳng giống trước đó, ngồi xếp bằng quy củ, trên đầu gối nàng đặt một túi nhỏ, bên trong đầy các thứ đồ ăn, giống như một ngọn núi nhỏ, cho đến hiện nay, mới bị thiếu nữ ăn mất đỉnh núi mà thôi.

Trần Bình An tháo giầy rơm, sọt lớn và sọt nhỏ, vốn nửa đêm nên muốn cởi trần xuống nước, hiện tại đã suy nghĩ khác, bên cạnh là một khuê nữ hoa cúc xa lạ, không nói đến nàng ấy có thể thét lên hay không, cái này nếu như để cho trưởng bối nhà nàng thấy hoặc là nghe được, Trần Bình An phỏng chừng mình bị người đập gãy hai chân, cũng không tính là oan uổng.

Trần Bình An đi tới dốc đá, bắt đầu lặn xuống, mò xuống chổ sâu nhất.

Rất nhanh liền bắt đầu nhặt đá, to cỡ bàn tay, đáng tiếc không phải Xà Đảm thạch, chỉ đành trồi lên lau mặt, tiếp tục lặn xuống, ba lần qua đi, rốt cục nhặt trúng một khối Xà Đảm thạch màu xanh đen. Trần Bình An cả người ướt sũng bò lên trên dốc đá, để vào cái sọt, sau đó tiếp tục lặn xuống nước.

Từ đầu tới đuôi, thiếu nữ đều đưa lưng về phía bên này, bận rộn ăn cái gì đó.

Không được nửa canh giờ, Trần Bình An cũng đã nhặt được bảy tám cục đá, ngoại trừ cục đá đầu tiên có màu hơi mờ, những cục còn lại đều có màu rất đẹp.

Lần cuối cùng lặn xuống dưới, nhưng không có nhặt đá, mà là bắt một con cá sống to cỡ bàn tay, trong trấn nhỏ gọi cá này là cá đá, một khi gặp phải người, thì thích trốn dưới hòn đá, vị thịt cực ngon, bình thường bất quá chỉ lớn cỡ ngón tay, to cỡ bàn tay như con cá trong tay Trần Bình An thì rất

hiếm. Trần Bình An trước đó thật ra đã mò trúng mấy con ở dưới khe đá, chỉ bất quá lúc đó vì nhặt đá, cho nên thả, lần này linh quang vừa hiện, đột nhiên cảm thấy nếu như tối nay có thể bắt được mấy con cá, ngày mai nấu canh cá cho Trữ cô nương, cũng rất không tồi.

Trần Bình An sau khi lên bờ, đem cá tiện tay bỏ vào sọt trúc.

Lần thứ hai lúc bắt cá lên bờ, Trần Bình An đột nhiên phát hiện thiếu nữ kia đã ngồi xổm bên cạnh sọt cá, nhìn chằm chằm con cá nằm trong sọt, có thể thấy được thần thái toả sáng của nàng ấy, giống như Trĩ Khuê năm đó tại ngõ nhỏ nhìn thấy cục đá kia không khác biệt lắm.

Trần Bình An đem con cá thứ hai bỏ vào sọt trúc.

Thiếu nữ chậm rãi ngầng đầu.

Thiếu niên đã xoay người bước nhanh, lại lặn xuống suối.

Thiếu nữ sau khi nghe thiếu niên nhảy ầm xuống nước, nhanh chóng cầm lấy con cá từ trong sọt trúc ra, cúi đầu nhìn con cá vẫn còn đang nhảy, thần tình nghiêm túc, gật đầu nói: "Lợi hại lợi hại!"

Thiếu nữ áo xanh biết trấn nhỏ này có rất nhiều cảnh tượng quái dị, như là cái giếng ở ngõ Hạnh Hoa vậy, cái khoá trên giếng không biết dài bao nhiêu. Rồi Lang Kiều cách đó không xa, tiền thân thật ra là một cầu đá hình vòm kéo dài qua dòng suối nhỏ ba ngàn năm, trên cầu có một thanh kiếm sắt đầy vết tích loang lổ, mũi kiếm chỉ xuống, là một bích lục thủy đàm sâu không thấy đáy. Rồi cái miếu thờ dài rộng mười hai bước chân, bên trong mọc đầy bụi cỏ, đổ nát không tả được, phương bắc có núi gốm sứ, chất đầy đồ sứ bị đốc tạo quan các đời tự tay viết phán định là tàn thứ phẩm, giống nhau bị đập vỡ nát, cùng nhiều thứ khác nữa.

Nàng ấy thậm chí biết hơn phân nửa nguyên do.

Nàng từ nhỏ đã theo cha vào Nam ra Bắc, cho nên hoàn toàn thuộc về loại người nhìn nhiều quen mặt.

Thế nhưng khi Trần Bình An lần thứ ba cầm cá lên bờ, hai tay của thiếu nữ đã trống trơn, ngồi xổm bên cạnh sọt cá như trước, chỉ là hai tay còn đang len lén chà góc áo, nàng ngửa đầu nhìn thiếu niên chân trần đến gần, ánh mắt giống như dân chúng đối đãi thần tiên.

Trần Bình An bị ánh mắt cổ quái của nàng ấy nhìn làm cho cả người không thoải mái, hỏi thử: "Cô muốn những con cá này?"

Thiếu nữ vô thức dùng sức gật đầu.

Trần Bình An cười nói: "Vậy ba con cá này cho cô là được rồi. Lát nữa ta đi bắt tiếp."

Thiếu nữ trừng to mắt nhìn, sau đó hài lòng nở nụ cười. Hồ mị thả dụ dỗ.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 65: PhòNg TốI (1)

Trần Bình An rất quen thuộc loại ánh mắt này, giống như mình khi còn bé đối đãi Lưu Tiện Dương, Lưu Tiện Dương lúc ấy, là vua của đám nhỏ trong ngõ Hạnh Hoa ngõ Nê Bình, bắt rắn bẫy chim mò cá, hình như trên đời này không có chuyện Lưu Tiện Dương không biết làm. Đến sau đó, những người vốn dĩ đi theo phía sau cái mông Lưu Tiện Dương làm bạn, có người đi Long Diêu làm học đồ, hay là đi các cửa hàng quán xá trong trấn làm công, hoặc là hỗ trợ quản sổ sách cho thân thích, cũng có như Tống Tập Tân nói, người không tiền đồ nhất, cũng có thể đi ruộng kiếm thức ăn, cuối cùng đi theo Lưu Tiện Dương, chỉ còn lại có hắn.

Trần Bình An đem ba con cá cho thiếu nữ, dùng vài cọng cỏ xiên cá lại với nhau, đưa cho thiếu nữ. Nàng ấy tiếp nhận xâu cá, thấy có chút nhẹ, cảm giác không giống như là có thể đủ làm một đĩa thức ăn, nàng ấy liền nghiêng đầu liếc mắt nhìn dòng suối nhỏ, tràn đầy chờ mong. Trần Bình An ngầm hiểu, áy náy nói: "Mấy con cá kế tiếp, ta cần nấu canh tẩm bổ thân thể cho bạn bè, không thể tặng cho cô."

Thiếu nữ chỉ chỉ túi bánh ngọt cách đó không xa, ý bảo có thể dùng cái này để đổi cá, Trần Bình An lắc đầu cười nói: "Không được, bánh ngọt ăn ngọn, cũng có thể lấp đầy bụng, thế nhưng không có dinh dưỡng bằng canh cá."

Thiếu nữ gật đầu, không có ép buộc, yên lặng trở về chổ ngồi cũ, cẩn thận đem cá đặt ở bên chân, sau đó tiếp tục đại nghiệp "Miệng ăn núi lở" của mình.

Trần Bình An tuy rằng hiếu kỳ thân thể của nàng, nhưng cũng không có lắm miệng đi hỏi, thấy nàng ấy ăn mặc, không giống như là tiểu thư khuê các Phố Phúc Lộc Ngõ Đào Diệp bên kia, có chút như là Trĩ Khuê sát vách, thanh tú xinh xắn, cũng không thích nói chuyện. Trần Bình An đột nhiên có chút lo lắng, nàng ấy không phải là tiểu nha hoàn trộm đồ ăn trong nhà chứ, nghe nói quy củ trong mấy nhà lớn rất lợi hai, Lưu Tiên Dương và Tống Tập Tân hai người luôn thích nghịch phá, nhưng riêng chuyện này thật ra ngoại lệ, chỉ bất quá cách nói của Lưu Tiện Dương rất dọa người, nói là nha hoàn tỳ nữ ở những nhà lớn, một bước đi sai tư thế, sẽ bị quản gia phái người đánh gãy chân, ném ra ngoài tường nằm chờ chết. Tổng Tập Tân thì nói Lưu Tiên Dương nghe nhầm đồn bây, mới không khoa trương như vây, chỉ bất quá mọi nha hoàn trong nhà, quả thất bước đi đều nhe như mèo, không nghe nửa điểm âm thanh. Lúc đó Lưu Tiện Dương thoáng nhìn tỳ nữ Trĩ Khuê một bên vụng trộm vui vẻ, lập tức then quá thành giận, mắng to Tống Tập Tân nói cái gì mà nói, con ngỗng nhà người có thể nói hả?

Trần Bình An cuối cùng mò lên thêm bảy tám con cá, sọt trúc bị chúng nó làm lung lay lắc lắc, sắc mặt trắng bệch của thiếu niên biết bản thân đã đến cực hạn, nước lạnh mùa xuân, đã thấm dần dần vào bên trong, chủ yếu đương nhiên vẫn là tay trái bị thương, Trần Bình An lần cuối cùng sau khi lên bờ, bước nhanh xuống dốc đá, chui vào trong bụi cỏ, phát ra những tiếng động xào xạt liên tục, không bao lâu rút ra ba bốn ngọn cỏ, không ít cỏ còn dính bùn đất, nắm trong lòng bàn tay, nhặt một cục đá bình thường, sau khi trở lại dốc đá, tìm một cái lổ nhỏ to cỡ bàn tay, lau khô đống cỏ, bắt đầu nhẹ nhàng nghiền nát, rất nhanh liền biến thành một đống bầy nhầy màu xanh, tản ra mùi thơm cỏ dại mùa xuân.

Đưa lưng về phía thiếu nữ, Trần Bình An hít sâu một hơi, cắn chặt răng, bắt đầu cởi vải bông trên tay trái, cái trán rất nhanh chảy ra mồ hôi, thoáng cái đã thấm ướt cả đầu. Vết thương không rõ máu thịt, tuy rằng phần xương bên trong đã được băng bó trước đã tốt hơn một ít, nhưng vẫn

có thể nói là nhìn thấy mà giật mình. Trần Bình An lúc đi cũng không có nghĩ tay trái sẽ xuống nước, cho nên không có chuẩn bị vải bông, trước đó trong đầu đều là Xà Đảm thạch có thể kiếm tiền cùng với bắt cá nấu canh hai chuyện, lúc này mới ý thức được mình phạm vào một sai lầm lớn, thiếu niên đang có chút ngơ ngác, đột nhiên một bàn tay xuất hiện tại trước mắt, cầm mấy miếng vải sạch, thì ra là thiếu nữ áo xanh kéo xuống một đoạn tay áo không biết từ bao giờ, Trần Bình An lộ nụ cười thảm, bất chấp khách khí với thiếu nữ, sau khi bôi thuốc lên vết thương trên bàn tay, tới gần bên mép, dùng hàm răng cắn một cái, tay phải xiết chặt, thắt hai vòng quanh bàn tay, một loạt động tác, đầu vào đấy, lại như hồ điệp vỗ cánh, khiến cho những người đứng xem hoa cả mắt.

Sau khi hoàn tất, Trần Bình An chậm rãi giơ tay phải lau mồ hôi, hai tay run không ngừng, căn bản không bị khống chế.

Thiếu nữ áo xanh ngồi xổm bên cạnh, vươn một ngón tay cái hướng Trần Bình An, vẻ mặt ngươi rất lợi hại.

Trần Bình An tay phải chỉ chỉ con mắt của mình, cười khổ nói: "Thật ra ta đau đến nước mắt đều chảy ra."

Thiếu nữ quay đầu liếc mắt nhìn cái sọt lớn và sọt cá bên cạnh thiếu niên, có chút nghi hoặc.

Trần Bình An thần sắc xấu hổ, "Những cục đá này có thể kiếm tiền, hơn nữa bắt cá cũng rất quan trọng."

Thiếu nữ tỉnh tỉnh mê mê, nhưng vẫn không có mở miệng nói, hai mắt có chút hư không, quay đầu kinh ngạc nhìn suối nước.

Những hòn đá nằm rải rác bên dưới lòng suối, từng đợt rung động.

Giây phút ấy, ánh sao sáng trên không, trời đất tịch liêu, nhân gian hình như chỉ còn lại một đôi thiếu niên thiếu nữ.

Thân thể của Trần Bình An từ từ ổn định lại, hô hấp gấp gáp trước kia, bắt đầu vô thức chậm lại, dần dần ổn định.

Giống như từ dòng suối nhỏ bất ngờ bạo phát, biến thành suối nước xuân thu.

Loại chuyển biến lặng yên này, thiếu niên căn bản không có lưu ý, hồn nhiên thành, nước chảy thành sông.

Trần Bình An biết một thân ướt sũng, không thể bị gió lạnh đầu mùa thổi qua quá lâu, phải nhanh chóng trở về trấn nhỏ đổi quần áo. Thiếu niên tự nhiên sẽ không hiểu bệnh lý trong sách, thế nhưng thiếu niên đời này sợ nhất chuyện sinh bệnh, đối với bốn mùa thay đổi và thân thể của bản thân thích ứng, đã sớm bồi dưỡng ra một loại trực giác nhạy cảm. Cho nên rất nhanh mặc vào giầy rơm, mang sọt cá bên hông, lưng cõng sọt đá, phất phất tay với thiếu nữ áo xanh, cười nói: "Ta đi, cô nương cũng về nhà sớm đi."

Trần Bình An vừa đi xuống dốc đá, không nhịn được quay đầu nhắc nhở: "Lang Kiều bên kia nước đặc biệt sâu, ngàn vạn lần cẩn thận đừng để trượt chân. Lúc về nhà, tốt nhất đi nghiêng về hướng ruộng nước bên này, dù cho có ngã, cả người đầy bùn cũng tốt hơn là lọt xuống suối..."

Trần Bình An nói nói xong, đột nhiên ý thức được mình nói có chút điềm xấu, nghe không giống như là lời hữu ích, ngược lại là mẹ Cố Sán ở ngõ Nê Bình, am hiểu nhất cái loại nói chuyện kiểu rủa người vô liêm sỉ, Trần Bình An rất nhanh liền ngậm miệng lại, không lải nhải, bước đi nhanh hơn, chạy về hướng trấn nhỏ.

Cái sọt rất nặng.

Thế nhưng thiếu niên giầy rơm đặc biệt hài lòng.

Sau khi cởi ra cái khúc mắc gần như bế tắc, Trần Bình An lần đầu tiên cảm thấy mình nên sống tốt.

Ví dụ như phải có tiền!

Có thể mua được câu đối xuân mang theo hương đặc biệt, môn thần đủ hoa văn màu sắc, đủ tiền trả bánh bao thịt cho Mao đại nương, tốt nhất mua thêm một con trâu, hoặc có thể nuôi một bầy gà giống như Tống Tập Tân sát vách...

Thiếu nữ áo xanh vẫn đang siêng năng "phá mồi" như cũ, thần sắc vô cùng nghiêm túc, mỗi lần cầm lấy bánh ngọt mớ, đều như đối phó một vị đại địch sinh tử.

Lúc nàng đang cao phân cao thấp với một cái bánh ngọt, thân thể đột nhiên cứng ngắc, sau khi ý thức được đại sự không ổn, không phải chạy trốn, mà là mở lớn cái miệng, nuốt vào hơn phân nửa cái bánh, sau đó vỗ vỗ hai tay, ngồi ở tại chỗ khoanh tay.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 66: PhòNg TốI (2)

Không biết bao giờ đã có thêm một hán tử, vóc người không cao, nhưng cho một cảm giác rắn chắc, nhưng sẽ không làm cho người ta nghĩ lầm là một thôn phu, anh nông dân trong thôn, bởi vì ánh mắt của nam nhân thật sự chói mắt quá mức, làm cho người ta không dám nhìn trực tiếp.

Nam nhân nhìn túi đồ ăn chỉ còn lại có "Chân núi", vẻ mặt không thể tránh được, muốn mở miệng giáo huấn hai câu, lại luyến tiếc, yên lặng nhìn loại dáng dấp quật cường khi phạm sai lầm thì nhận phạt của khuê nữ nhà mình, ông càng yêu thương, hình như mình mới là người phạm sai lầm.

Nam nhân rất muốn nói chút gì đó để hòa hoãn bầu không khí, ví dụ như khuê nữ con đói bụng, thì ăn đồ bên trong nhà tranh được rồi, ăn xong thì ngày mai cha đi trấn nhỏ mua nữa.

Thế nhưng nói tới bên mép, nam nhân trời sinh tính nội liễm lại nói không nên lời, dường như một chữ thiên quân, gắt gao ngăn chặn đầu lưỡi, không biết làm sao an ủi con gái.

Giờ phút này, nam nhân cảm thấy mình còn không có bản lĩnh bằng thiếu niên giầy rơm kia, tốt xấu gì con gái không cần khẩn trương như vậy.

Thiếu nữ áo xanh đột nhiên ngầng đầu, hỏi: "Cha, lúc đó vì sao không thu hắn làm học đồ?"

Khuê nữ chủ động nói, khiến cho nam nhân như trút được gánh nặng.

Nam nhân tuy rằng cau mày, nhưng đã đặt mông ngồi ở bên cạnh con gái, giải thích: "Đứa nhỏ kia tính tình rất tốt, thế nhưng căn cốt quá kém, cho dù cha nhận hắn, hắn cũng sẽ bị các sư huynh đệ mở ra cự ly, dù nỗ lực, cũng chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn chênh lệch trở nên lớn, lỡ như đến lúc đó lại thêm một Liễu sư huynh, hà tất gì."

Thiếu nữ áo xanh sắc mặt buồn bã, không biết là nghe được ba chữ "Liễu sư huynh", hay là nghĩ đến thiếu niên giầy rơm.

Nam nhân do dự một chút, vẫn không dự định che đậy, để tránh nàng lầm nhập lạc lối hoặc là phá hủy tính toán của thánh nhân, "Còn nữa, chàng trai này quá bình thường, trong trấn nhỏ, ngược lại có vẻ rất đặc thù. Tú nhi, con đại khái không không biết, đồ sứ bổn mệnh của đứa nhỏ này đã bị người đập vỡ từ sớm, cho nên cứ như là cô hồn dã quỷ, không được tổ ấm che chở, cùng lúc đó, sẽ có các loại quái sự không dễ phát hiện phát sinh, cái này cũng là nguyên nhân Tống Tập Tân và nàng kia lựa chọn làm hàng xóm của hắn, bằng không với thân phận của Tống Tập Tân, ngay cả phố Phúc Lộc cũng ở không được? Hiển nhiên là không có khả năng."

Thiếu nữ nghiêm túc suy nghĩ một phen, "Cha nói là hắn có chút như là mồi câu?"

Nam nhân sờ sờ đầu của nàng, "Không khác biệt lắm."

Sau đó ông cười nói: "Nếu hai cha con chúng ta, không phải do kiếm tu trên đời này không nói ngoại vật, cơ duyên và khí sổ, không chừng cha cũng sẽ giữ ở bên người, nhìn xem có thể cho con một ít chỗ tốt hay không."

Thiếu nữ áo xanh có chút rầu rĩ, tâm tình không tốt lắm.

Nam nhân cảm khái nói: "Tú nhi, cha nói chuyện hơi khó nghe, đừng ngại."

Thiếu nữ áo xanh vẫn là dáng dấp đau bệnh, không dậy nổi tinh thần.

Nam nhân suy nghĩ một chút, chỉ chỉ Lang Kiều xa xa, "Việc xây dựng Lang Kiều, là danh tác tiêu hao vô số tâm huyết của Đại Ly vương triều, là chỉ vì thanh kiếm rỉ sét không bắt mắt trong trấn. Thử nghĩ một chút, một thanh kiếm vô chủ nguyên thần sứt mẻ, trôi qua hầu như không còn, sau ba ngàn năm, vì áp chế một chút uy thế còn sót lại của nó, một vương triều vẫn phải nỗ lực lớn như vậy, sở cầu, bất quá là khiến cho nó nghỉ ngơi chốc lát..."

Thiếu nữ à một tiếng, cúi đầu, con mắt liếc nhìn cái túi đồ ăn dưới chân, không yên lòng phụ họa: "Lợi hại lợi hại."

Nam nhân dở khóc dở cười, xoa cái trán.

Trời đất bao la, cái ăn lớn nhất.

Thế nhưng mẹ đứa nhỏ cũng không phải nữ tử như thế, như vậy khuê nữ rốt cuộc là giống ai?

Nam nhân vỗ vỗ đầu vai con gái, ôn nhu nói: "Cha đi gặp một người, con ngồi chơi, ăn chậm một chút, không ai giành với con."

Thiếu nữ bỗng nhiên ngầng đầu, nắm cánh tay nam nhân, trên cổ tay có một vòng tay đỏ đậm, rạng rỡ sáng lạn, lộ rõ hình dáng giao long ngậm đuôi.

Như một ngọn lửa sống quấn quanh cổ tay thiếu nữ.

Nam nhân vui mừng nói: "Cuối cùng cũng còn có chút lương tâm, được rồi, đừng lo lắng, cha phải đi gặp Tề tiên sinh."

Thiếu nữ buông ra tay, lập tức cầm bánh ngọt lên, tiếp tục 'chiến đấu'.

Nam nhân tức không có chổ phát tiết, cực cực khổ khổ nhịn đến bây giờ, rốt cục không nhịn được nói thầm: "Ăn ăn ăn, thẳng nhóc họ Lưu thiếu đánh không sai, thế nhưng thật đúng là cũng không nói gì bậy, sớm muộn có ngày ăn thành một bà béo! Đến lúc đó ai dám lấy con vợ! Lẽ nào cha còn phải đi cướp con rể tới cửa hay sao?"

Thiếu nữ dừng ăn lại, hai tay cầm bánh ngọt, lã chã chực khóc.

Nam nhân như chạy trối chết, đưa lưng về nhau khuê nữ không quên cho mình một cái tát.

Nhiều lần đều là như thế, thất bại trong gang tấc.

Hơn nửa đêm, Trần Bình An chạy về đến nhà của Lưu Tiện Dương, lúc mở khóa, có thể nghe được tiếng ngáy như sét đánh của tên kia.

Tâm ghê gớm thật.

Đổi thành Trần Bình An hắn, tối nay tuyệt đối ngủ không yên ổn.

Trước tiên đem cái sọt đá và sọt cá đặt ở phòng bếp trong sân, đi đến phòng bên phải Lưu Tiện Dương chuyển ra cho hắn, Trần Bình An nhanh chóng thay một bộ quần áo, lúc này mới trở lại phòng bếp, bắt đầu xử lý mấy con cá, mổ bụng lấy ruột, sau khi rửa sạch đặt vào trong đĩa, lại dùng một cái đĩa khác che lại, để tránh ruồi nhặng bu lại.

Trần Bình An lại từ trong cái sọt, lấy ra năm viên Xà Đảm thạch bắt mắt nhất, đem vào trong phòng ngủ của mình.

Trước đó thuận tiện nhìn thanh trường kiếm đặt ở trên ngăn tủ của Trữ cô nương, vẫn đang lặng nằm.

Sau khi làm xong tất cả cái này, Trần Bình An rốt cục có thể nằm vào chăn, thân thể dần dần ấm áp lên, thế nhưng hai mắt của thiếu niên vẫn sáng.

Cùng lúc là tay trái đau, duyên cớ khác cũng là không có buồn ngủ.

Thế nhưng nguyên nhân thật sự, so với Lưu Tiện Dương, là Trần Bình An biết được câu nói "Không giảng đạo lý".

Thiếu niên không dám ngủ.

Vì vậy Trần Bình An cả đêm không ngủ, từ đầu đến cuối đều để tâm đến động tĩnh của cánh cửa trong sân và cửa phòng.

Tới lúc gần sáng, Trần Bình An rời giường đi tới phòng bếp, bắt lửa nấu nước, chuẩn bị đi đến Thiết Toả Tĩnh ở ngõ Hạnh Hoa xách hai thùng nước mang về.

Lưu Tiện Dương còn buồn ngủ trốn ở trong chăn, chỉ lộ ra cái đầu, sau khi nghe được âm thanh rất nhỏ, mơ mơ màng màng hô: "Trần Bình An, dậy sớm như vậy? Cậu làm gì thế?"

Trần Bình An tức giận nói: "Nấu nước!"

Lưu Tiện Dương lại hô: "Nếu như gặp phải Trĩ Khuê, chào giùm ta một tiếng."

Trần Bình An mặc kệ người này.

Đang muốn đi ra sân, Trần Bình An đột nhiên nghe được Lưu Tiện Dương nói: "Trần Bình An, cậu chỉ cần chịu hỗ trợ, trở về ta sẽ giúp cậu đi lội nước nhặt đá!"

Trần Bình An cười xán lan, "Được!"

Lưu Tiện Dương trợn mắt lên, ngay cả đầu đều lui vào chăn, nói thầm: "Không có nghĩa khí, chỉ biết chiêu này mới dùng được."

Trên thềm đá Lang Kiều, một vị trung niên nho sĩ ngồi một mình, ngồi chờ bình minh.

Khi ánh rạng đông đầu tiên trong ngày xuất hiện, ông ngắng đầu nhìn, nhẹ giọng cười nói: "Thiên niên ám thất, nhất đăng tức minh." (Phòng tối ngàn năm, một ánh đèn chợt sáng bừng lên)

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 67: Gỗ Núi (1)

Khi Trần Bình An gánh thùng nước chạy tới giếng khóa sắt, trên đường đi qua mấy tiệm đồ ăn sáng trên ngõ Hoa Hạnh, bụng lập tức cảm thấy đói meo, chỉ là trong túi không có tiền, cho nên thiếu niên chỉ có thể kiên trì xếp hàng múc nước, phía trước hắn còn có ba hộ gia đình, khi tới lượt hắn thì Trĩ Khuê đột nhiên xách thùng nước nhỏ chen ngang một chân, người đằng sau lập tức tỏ vẻ không vui.

Mặc dù không đến mức hùng hùng hổ hổ, nhưng lời nói ra cũng không dễ nghe, hơn nữa có bà lão lưng còng, được mọi người gọi là Mã bà bà, hai đứa con trai đều rất tiền đồ, mỗi người có một tòa long diêu, tuy rằng rất nhỏ, xếp cuối trong ba mươi mấy long diêu, nhưng ở ngõ Hạnh Hoa tất nhiên đã được coi là môn đình phú quý cao ngất trời rồi, nhưng không biết vì sao, quan hệ của bà lão và hai đứa con dâu lại không tốt, con trai con dâu đều đã chuyển tới ngõ Đào Diệp, bà lão thì vẫn sống trong tổ trạch ở ngõ Hoa Hạnh, trong mắt đám người lứa Trần Bình An và Lưu Dương Tiện, Mã bà bà luôn là trưởng bối đáng sợ, mắng chửi người ta cực ngoa, lại keo kiệt bủn xủn, mùa đông tới người vườn tuyết đọng, bà ta hận không thể vơ hết vào trong nhà mình, nếu có trẻ con khi chơi ném tuyết mà dùng tuyết ở cửa nhà bà ta, hoặc là nhổ nhũ băng dưới mái hiên nhà bà ta, bà ta sẽ cầm chổi đánh chửi mấy con phố.

Trước kia những ngõ nhỏ ở phía tây trấn nhỏ chắc chỉ có Cố Sán, mẹ của hắn là có thể đè nén được khí diễm của Mã bà bà. Hiện giờ Cố quả phụ theo họ hàng xa của nam nhân chết tiết của nàng ta tới nương tựa gia hương của nhà chồng, Mã bà bà mấy năm nay vốn đã hiền lành hơn một chút lập tức liền sinh long hoạt hổ, quay lại giang hồ, nhìn ai cũng không vừa mắt,

tỳ nữ của Tống Tập Tân vừa xuất hiện, Mã bà bà lập tức bắt đầu nói chuyện quái gở, giọng không lớn, ngoài cười nhưng trong không cười, cố ý tới gần phụ nhân lải nhải, nào là cô nương nhà kia cuối cùng cũng bới đầu được rồi, đi đường hai chân không chịu khép lại, đây là đại hỷ sự, cuối cùng không cần dùng số phận nha hoàn mang thai hộ tiểu thư, có thể quang minh chính đại được người ta gọi là phu nhân rồi.

Trần Bình An nghe mà da đầu run lên, lại không tiện đuổi Trĩ Khuê chen trước đi, dù sao làm hàng xóm nhiều năm như vậy, sau khi giúp Lưu Tiện Dương đổ đầy hai thùng nước thì vội vàng xách giúp nàng ta một thùng, chỉ mong sớm muốn thoát khỏi đôi bà nương lắm miệng này. Mã bà bà thấy tiểu tiện tỳ của Tống gia không ngờ làm bộ như không nghe thấy thì lập tức càng căm tức.

Cao thủ so chiêu chính là như vậy, sợ nhất là đối phương căn bản không tiếp chiêu, một thân võ nghệ tốt lại không biết đánh vào đâu.

Bà lão trước kia cãi nhau với Cố quả phụ hồ ly kia, thua thì thua, nhưng sau mỗi lần đều cảm thấy công lực tăng lên, lần sau cãi nhau khẳng định có thể tìm lại được mặt mũi, giống như cái loại đĩ này, nhiều lần cố ý im lặng không lên tiếng, nhưng ánh mắt mỗi lần trước khi đi của thiếu nữ lại lộ ra một cỗ ý tứ khiến bà lão rất không thoải mái, thật sự là khiến bà lão hận tới ngứa răng, rất muốn xông lên cào vào cái mặt xinh của nàng ta, để tránh cho thiếu niên và hán tử trẻ tuổi của mấy ngõ nhỏ lân cận, ai nấy đều hận không thể ôm cái vòng eo của ả tỳ nữ không biết xấu hổ đó.

Nhất là đứa cháu của bà ta, mặc dù ở trong mắt người ngoài vẫn là kẻ ngốc, nhưng gần đây ngay cả bà ta là bà nội hắn cũng biết đứa nhỏ này thật sự đã mê mẩn tới phát điên rồi, suốt ngày nói sảng, mà sau khi nói thì muốn lấy ả tỳ nữ về làm vợ, sau đó thì đấm thủng cả trời.

Thấy thiếu nữ đáng giận này không có phản ứng, Mã bà bà liền chuyển hướng sang trên người thiếu niên bần hàn, nói: "Đúng là cái đồ bùn

nhão không có tiền đồ, hại chết cha mẹ mà vẫn còn mặt mũi sống trên đời, biết mình định trước là không có bản sự cưới vợ, liền trơ mặt thông đồng với tỳ nữ nhà khác, đúng là một đôi cẩu nam nữ trời xinh, dứt khoát về với nhau đi, dù sao ngõ Nê Bình cũng chính là nơi ở của đám rác rưởi, sau này sinh con, không chừng thật sự có thể xưng vương xưng bá ở ngõ Nê Bình đấy."

Trần Bình An nghĩ một lúc rồi xoay người định bỏ gánh trên vai xuống.

Tỳ nữ Trĩ Khuê đã sớm buông thùng nước, bước về phía bà lão kia, thiếu nữ chẳng nói chẳng răng tát luôn, đánh cho Mã bà bà xoay một vòng, may nhờ có các phụ nhân ở bên cạnh đỡ nên mới không ngã. Trĩ Khuê không đợi bà lão hồi thần, lại tiến lên một bước, tung thêm một cái bạt tai, mắng: "Đồ già khắm rồi mà không chết, nhịn người lâu lắm rồi đấy!"

Bà lão lắc lắc đầu, giận lắm, đang muốn đánh trả thì không biết là có phải ảo giác hay không, nhưng hai vị phụ nhân ở bên cạnh đỡ tận tâm quá, khiến bà ta trong nhất thời không thể giãy ra được, kết quả lại phải chịu khổ lần thứ ba, tỳ nữ nha hoàn đó xuất thủ lần thứ ba, cong tay gõ vào trán bà ta, "Sau này còn dám chửi người khác thì sẽ rút cái lưỡi của người ra đó, người mắng một chữ, ta sẽ dùng kim đâm người một lần!"

Bà lão sợ quá, không ngờ quên cả cãi lại, càng đừng nói tới hoàn thủ.

Thiếu nữ xoay người bước đi, phát hiện thiếu niên hàng xóm đã giúp nàng xách thùng nước, cười cười rồi cùng hắn quay về ngõ Nê Bình.

Không đợi Trần Bình An lên tiếng, thiếu nữ đã nói, "Cám ơn, ta mắng người không liên quan gì tới ngươi đâu."

Trần Bình An không biết nói lại gì.

Bên cạnh bánh xe giến Thiết Tỏa, bà lão ngồi dưới đất gào khan, "Tiểu tiện tỳ chết dẫm, kiểu gì cũng bị trời phạt đấy. Mạng ta khổ quá đi mà, ông trời không có mắt, sao không giáng sấm sét đánh chết con đĩ này đi."

Thiếu nữ bước chân nhẹ nhàng, hai tay từ từ giơ lên trời, thủ thế rất cổ quái.

Cũng may Trần Bình An là hàng xóm với nàng ta nhiều năm, cho nên cũng không lấy làm lạ.

Khi hai người đi qua cửa hiệu bán đồ ăn sáng, Trần Bình An nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, nàng ta vóc dáng không cao, mặc xiêm y màu xanh, đang mua bánh bao thịt mới ra lò còn nóng hổi, mùi thơm bay khắp cả con phố.

Sáng sớm hôm này, không biết từ lúc nào đã là cảnh tượng tầng mây buông thấp, mây rất dày, giống như một cái chăn đệm của gia đình giàu có nào đó đặt ở bên đó phơi nắng.

ầm ầm, trên đỉnh trấn nhỏ vang lên tiếng sấm to.

Mã bà bà ở cạnh giếng Thiết Tỏa đứng lên, vội vàng về nhà, thùng nước nhỏ lắc lư vãi đầy nước ra đường, chắc sau khi về nhà chẳng còn lại được nửa thùng nước.

Chắc trong lòng bà lão biết rõ, nếu trời cao thật sự có mắt, người thì nhất bị sét đánh hơn phân nửa sẽ chính là bà ta.

Trần Bình An sau khi nghe thấy tiếng sấm, ngẩng đầu nhìn, có chút nghi hoặc, không giống như là dấu hiệu trời sắp mưa.

Thiếu nữ cười tủm tỉm nói: "Thiếu gia nhà ta nói hắn đọc được trong sách, nghe đồn mỗi khi trời vừa vào xuân, sẽ có chính thần của thiên đình

thân mặc giáp vàng, nổi trống trên trời, tiễn cũ đón mới, chấn nhiếp vạn tà, báo hiệu tân xuân."

Trần Bình An gật đầu nói: "Thiếu gia nhà ngươi đọc sách nhiều thật."

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 68: Gỗ Núi (2)

Thiếu nữ thở dài, nói: "Thiếu gia nhà ta cái gì cũng tốt, chỉ là hơi lười một chút, lại thích mắng trời già, ta cảm thấy như vậy là không tốt."

Trần Bình An không có thói quen nói những lời thị phi sau lưng người khác, cho nên chẳng nói gì thêm. Tống Tập Tân ở cách vách có tính tình kỳ quái, thích mắng chửi trời cao, giống như Mã bà bà, mắng trời già không có mắt. Có điều người đọc sách cũng có cái lịch sự của người đọc sách, khi đêm gió tuyết, trời giông bão, chân trời rực rỡ màu sắc, đây là lúc Tống Tập Tân sẽ chửi, nói hắn là phải nhân lúc trời già đang ngủ gật mới chửi, như vậy thì trời già không nghe được, sẽ không tức giận, mà Tống Tập Tân hắn thì có thể thoải mái trút giận, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Thấy Trần Bình An không đáp lời, Trĩ Khuê giả vờ thơ ơ nói: "Ngươi tối hôm qua không về nhà, tới chỗ Lưu Tiện Dương à?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Trong nhà có khách, không tiện."

Nàng ta thình lình hỏi: "Đúng rồi, Tề tiên sinh có phải đã gặp mặt người rồi không, nói gì thế?"

Trần Bình An hỏi ngược lại: "Vì sao lại hỏi như vậy?"

Nàng ta cười rất ngây thơ: "Hỏi vui thôi, bởi vì hôm nay khi ta ra ngoài lấy nước, vừa hay gặp Tề tiên sinh nói là đi tản bộ sáng, còn hỏi ta là người có nhà không, ta liền thật thà trả lời."

Trần Bình An cười nói: "Lúc trước vô tình gặp được Tề tiên sinh, tiên sinh có nói với ta vài câu chuyện phiếm, đại khái là năm đó ta nên cùng Lưu Tiện Dương tới trường tư đọc sách. Ta chỉ có thể nói rằng nhà nghèo quá, nếu không thì ta cũng muốn đọc sách."

Trĩ Khuê nghi hoặc nói: "Thế à?"

Trần Bình An nhìn vào mắt nàng ta, cười hỏi: "Bằng không thì ngươi cho rằng thế nào?"

Nàng ta cười trừ.

Hai người tách nhau ở góc đường, Trĩ Khuê nhận lấy thùng nước bước về phía ngõ Nê Bình, Trần Bình An thì quay về nhà của Lưu Tiện Dương, sau khi ở đây còn phải tới cửa thành đông lấy thư nhà, một bức một văn tiền, nếu sớm có sinh ý này, chỉ bằng vào cước lực chạy khắp đỉnh núi phạm vi trăm dặm của Trần Bình An, chắc cũng đủ để cưới vợ.

Ở cửa ngõ Nê Bình, Trĩ Khuê nhìn thấy thiếu gia của mình đang đứng đó ngáp.

Nàng ta bước nhanh tới hiếu kỳ nói: "Công tử, ngươi sao lại ra đây?"

Tống Tập Tân chậm rãi duỗi người, lười biếng nói: "Đợi trong nhà chán quá."

Nàng ta nhỏ giọng hỏi: "Công tử, quan đốc tạo tân nhiệm lúc nào sẽ về trấn nhỏ? Vậy sau này chúng ta có phải có thể tới kinh thành không?"

Tống Tập Tân nghĩ nghĩ, "Chắc là trong một tuần thôi."

Trĩ Khuê do dự, thùng nước trong tay cũng lắc lư.

Tống Tập Tân cười hỏi: "Sao, có tâm sư à?"

Nàng ta rụt rè nói: "Công tử, bản huyện chí địa phương đó có thể cho ta mượn xem không? Một hai buổi tối thôi, ta học lấy vài chữ, để tránh tới kinh thành rồi lại bị người ta xem thường. Đến lúc đó lại liên lụy công tử bị người ta chế giễu."

Tống Tập Tân bật cười, sau khi nghĩ một thoáng thì nói, "Được thôi, có điều phải nhớ trước khi đọc sách thì phải rửa tay, đừng để làm bẩn trang sách, rồi cẩn thận đừng để tàn nến chảy vào, cái khác thì không cần phải bận tâm, chỉ là một quyển sách nát "Dừng ở đây" mà thôi."

Trĩ Khuê cười thật tươi, nói: "Nô tỳ cám ơn công tử!"

Tống Tập Tân vui lắm, thoải mái cười to nói: "Nào nào, để công tử giúp ngươi xách nước."

Trĩ Khuê tránh sang bên, nghiêm mặt nói: "Công tử! Không phải nói quân tử phải tránh xa nhà bếp à? Những việc vặt vãnh này công tử sao có thể chạm vào được, nếu để truyền ra ngoài, ta sẽ bị người ta chửi rủa đó!"

Tống Tập Tân khí cười nói: "Quy củ, đạo lý, lễ pháp, mấy thứ này hù dọa người khác thì được, chứ công tử ta..."

Nói tới đây, hạt mầm đọc sách sinh trưởng ở ngõ nhỏ này không nói tiếp nữa.

Nàng ta hiếu kỳ nói: "Công tử ta làm sao?"

Tống Tập Tân khôi phục bất cần đời bất cần đời, vươn tay ra chỉ vào mũi mình, "Công tử ta kỳ thật cũng chỉ là một anh nông dân, tách đất ra cho người ta gieo mầm, tiếu tươi, ta thì ngồi yên chờ thu hoạch, năm này qua năm khác, chỉ vậy mà thôi!"

Nàng ta mơ mơ màng màng.

Tống Tập Tân cười ha ha.

Thiếu niên đột nhiên thôi cười, nghiêm trang nói: "Trĩ Khuê à, họ Trần có phải giúp ngươi xách nước không?"

Tỳ nữ gật gật đầu, ánh mắt vô tội.

Thiếu niên thấm thía nói: "Có một vị thánh hiền từng nói, nguyện ý có người xa lạ một chút ý tốt, phải coi là côi bảo quý hiếm, trả giá cho toàn bộ người thân cận bên cạnh, coi là chuyện thiên kinh địa nghĩa, đối với cái này mà coi như không thấy là không đúng."

Tỳ nữ càng thêm nghi hoặc, "Hả?"

Thiếu niên xoa xoa cằm, lẩm bẩm: "Không ngờ lại không nghe ra ngụ ý của ta, bảo thiếu gia ta làm sao mà nói tiếp được đây? Chẳng lẽ đến kinh thành phải đổi một tiểu nha hoàn thông minh lanh lợi, xinh đẹp hiểu ý người hơn à?"

Tỳ nữ không nhịn được cười ra tiếng, căn bản không để uy hiếp của thiếu gia nhà mình ở trong lòng, vạch trần chân tướng nói: "Thiếu gia kỳ thật là muốn chờ ta hỏi, ai là vị thánh hiền có đại học vấn này phải không? Thiếu gia, ta biết rồi, đó là người!"

Tống Tập Tân cười to, "Người hiểu ta chính là là Trĩ Khuê!"

Trong phòng sách của trường tư, nho sĩ trung niên ngồi ngay ngắn, tất cả quân cờ hai màu trắng đen trên bàn cờ trước mặt hắn đều hóa thành bột mịn trong tiếng sấm mùa xuân.

Đám hài tử thiếu niên của trấn nhỏ khi bắt cá trong suối có một loại biện pháp, là tay cầm chùy sắt gõ vào đá trong khe suối, sẽ có cá trốn dưới hốc đá bị chấn cho ngất, nổi lên mặt nước.

Cái này cũng có hiệu quả như câu nói gõ núi chấn hổ trong sách.

Trần Bình An xách nước trở lại viện tử nhà Lưu Tiện Dương, đổ vào trong hũ nước phòng bếp, sau đó chạy đến cửa phòng hô: "Lưu Tiện Dương, cho ta dùng ít muối dầu củi nhà ngươi để đun canh cá bồi bổ cho Trữ cô nương được không?"

Lưu Tiện Dương đang ngủ ngon bị gọi tỉnh thì thức giận quát: "Họ Trần kia! Ngươi phiền quá đấy, lão tử vừa mơ thấy Trĩ Khuê mỉm cười với ta! Mau đền Trĩ Khuê cho ta!"

Trần Bình An lắc đầu, nhớ tới một chuyện, xin lỗi: "Vừa rồi còn gặp Trĩ Khuê ở chỗ giếng Thiết Khóa, có điều bị Mã bà bà quấy rầy, quên mất nói giúp ngươi mấy câu. Đợi lát nữ khi ta đi đưa canh cá cho Trữ cô nương, đảm bảo sẽ giúp ngươi."

Lưu Tiện Dương bật tót dậy, mặc quần áo rồi chạy tới cửa phòng ngồi, nhìn bóng người đang bận rộn trong bếp, cười hắc hắc nói: "Để ta đi đưa canh cá cùng người, đúng rồi, hôm nay Trĩ Khuê có phải mặc bộ váy màu đỏ lựu không? Hay là cái màu xanh nhạt? Ài, lát nữa chờ ta gom hai trăm văn tiền, có thể mua được chiếc hộp phấn từ hơn trăm long ngân nghiền, ta biết nàng ta nhìn trúng nó rất lâu rồi, chỉ là tiếc tiền không muốn mua. Chỉ là tại cái tên nghèo kiết hủ lậu Tống Tập Tân kia, đúng là quá keo kiệt, bản thân thì ăn mặc như chó mèo phố Phúc Lộc, lại chỉ thương cho Trĩ Khuê quanh năm suốt tháng không có lấy được mấy món đồ mới, nếu ta mà là thiếu gia nhà nàng ta, đảm bảo sẽ cho nàng ta thích gì thì mua nấy, so với các thiên kim tiểu thư phố Phúc Lộc còn phú quý hơn, trở thành đại tiểu thư vạn kim chân chính!"

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 69: Lá Đào (1)

Trần Bình An không để ý tới những lời người si nói mộng của Lưu Tiện Dương, hắn thật sự không hiểu vì sao Lưu Tiện Dương lại cứ thích Trĩ Khuê, đương nhiên cũng không phải khinh thường nàng ta xuất thân tỳ nữ của Tống Tập Tân, cũng không phải cảm thấy Trĩ Khuê xấu xí, chỉ có điều luôn cảm thấy nàng ta và Lưu Tiện Dương nhìn thế nào cũng không giống như là có nhân duyên.

Trần Bình An tò mò hỏi: "Ngươi sao cũng gọi nàng ta là Trĩ Khuê chứ không gọi Vương Chu?"

Lưu Tiện Dương nhếch miệng cười nói: "Sau khi biết ngươi cũng không biết hai chữ "Trĩ Khuê" viết như thế nào, ta liền kệ."

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Ngươi đúng là có tác dụng hơn ta, so sánh với Tống Tập Tân, Trĩ Khuê cũng không phải nha hoàn của ta."

Lưu Tiện Dương cười nhạo nói: "Cái tên gia hỏa đó cũng không phải cái gì cũng tốt hơn ngươi đâu, ví dụ như hắn cả đời này có từng gọi ai là "Cha", "Mẹ không"? Chưa hề, thế chẳng phải là không bằng Trần Bình An ngươi sao? Cũng chẳng trách Cố Sán nương và Mã bà bà miệng lưỡi đốc ác đó, tên gia hỏa Tống Tập Tân vốn cũng chẳng phải là thanh bạch, nếu không thì vì sao không quang minh chính đại ở trong nha tự của quan đốc tạo mà lại chạy tới ngõ Nê Bình của các ngươi chịu khố? Tên này còn thích dùng mắt chó nhìn người, cho nên xứng đáng bị người ta chửi rủa."

Trần Bình An đứng lên đi đến trước cửa phòng bếp, "Lưu Tiện Dương, tuy ta và Tống Tập Tân căn bản không được coi là bằng hữu,

nhưng người nói người ta như vậy..."

Lưu Tiện Dương vội vàng giơ hai tay lên, kiên quyết không cho Trần Bình An tiếp tục nói nữa, giảo hoạt bảo: "Ta không nói nữa, được chưa? Cái tính khí thối nói của Trần Bình An ngươi là từ ai mà có vậy? Gia gia của ta từng nói, cha mẹ ngươi đều không phải là người giỏi nói chuyện, nhất là mẫu thân ngươi, nói chuyện luôn nhỏ giọng rụt rè, còn thích cười, tính tình đó quá thật là rất tốt, gia gia của ta còn nói Mã bà bà năm xưa cơ hồ là mắng tất cả những người gần ngõ, chỉ độc có gặp mẫu thân ngươi là không những không bới móc, thậm chí còn tươi cười."

Trần Bình An cười cười toe tóe.

Lưu Tiện Dương phất tay đuổi người, "Mau đun canh cho tiểu tức phụ nhà ngươi đi."

Trần Bình An trợn mắt lên, "Có bản lĩnh thì ngươi nói ở trước mặt Trữ cô nương đi!"

Lưu Tiện Dương cười nói: "Ngươi ngốc nhưng ta lại không ngốc."

Mộc lúc sau Trần Bình An bừng ra một cái hũ sứ nhỏ, hai người khóa kỹ cửa nhà, cùng nhau đi về phía ngõ Nê Bình. Đến cửa nhà của Trần Bình An, thấy hắn còn đứng đó ngây ngô gõ cửa, Lưu Tiện Dương mới biết thì ra người này, ngay cả khóa cửa cũng để lại cho thiếu nữ áo đen, Lưu Tiện Dương cảm thấy tên này đúng là hết thuốc chữa rồi.

Khi thiếu nữ áo đen ở nhà thì không đeo nón che, khi ra mở cửa để lộ một dung nhan xinh đẹp, Lưu Tiện Dương trong lòng cũng có chút sợ hãi thiếu nữ nghiêm túc này, thiếu niên cao lớn thậm chí cũng không biết nguyên nhân lý do, phải nói nói là tính tình lãnh đạm, chỉ hơn chứ không kém Trĩ Khuê ở cách vách, Lưu Tiện Dương không có gan dám mặt dày mày dạn, nếu nói do thiếu nữ có đeo đao kiếm thì cũng không đúng, Lưu Tiện Dương đối với đám con em giàu có ở phố Phúc Lộc, cho dù có mấy

lần vây bắt chặn đường, chạy trốn như chó nhà có tang, nhưng nội tâm thiếu niên kỳ thật từ đầu tới cuối đều chưa từng sợ hãi.

Nhưng hắn lại sợ tiểu nương xứ khác này.

Sau khi thiếu nữ ngồi xuống bàn mở hũ, ngửi mùi thơm, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, gật đầu ôn nhu nói: "Cảm tạ."

Trần Bình An quan sát tỉ mỉ, biết đây chính là ý tứ thiếu nữ lạnh lùng đang có tâm tình rất tốt.

Trần Bình An trước tiên giúp nàng ta đun cháo, bảo nàng ta chú ý độ lửa, sau đó nói với Lưu Tiện Dương: "Ngươi chờ Trĩ Khuê xuất môn à? Ta phải đi truyền thư."

Lưu Tiện Dương đang ngồi ở cửa, giỏng tai nghe động tĩnh bên kia, chỉ sợ bị hắn nghe ra tiếng thần tiên đánh nhau, thiếu niên cao lớn tâm tình không tốt bực mình nói: "Ngươi đi làm việc của mình đi!"

Trần Bình An rời khỏi nhà, khi sắp tới cửa ngõ Nê Bình thì đột nhiên phát hiện tầm mắt phía trước đột nhiêm tối xầm, ngắng đầu nhìn thì ra là một vị nam tử cao lớn mặc quần áo màu trắng, hắn một tay chắp sau lưng, một tay đặt lên đai lưng bạch ngọc trên ngực, phóng mắt nhìn về phía xa.

Có thể là ý thức được mình cản đường trong ngõ hẹp, nam nhân mim cười, chủ động nghiêng người nhường đường cho Trần Bình An.

Trần Bình An bụng đầy nghi hoặc, bước nhanh rời khỏi ngõ Nê Bình, quay đầu lại nhìn, nam nhân đã chậm rãi đi vào ngõ Nê Bình.

Lúc trước cho dù là nhìn hoáng qua, nhưng Trần Bình An cũng thấy được trên chiếc áo choàng trắng ngần không nhiễm một hạt bụi, hai chỗ trước ngực và sau lưng đều thêu tơ vàng, cấu thành hai bức đồ án, giống như có vật sống lượn trong mây, rất là kỳ diệu. Trần Bình An không nghĩ

nhiều, chỉ cho rằng cũng là người từ ngoài tới như Phù Nam Hoa, muốn đến ngõ Nê Bình tìm kiếm cơ duyên. Ngày đó sau khi cùng Tề tiên sinh đi qua cây hoa già, thiếu niên giầy rơm không còn lo lắng quá nhiều, luôn cảm thấy chỉ cần có Tề tiên sinh ở trấn nhỏ, cho dù thật sự xảy ra chuyện gì thì ít nhất cũng có thể đòi được một cái công đạo.

Khi Trần Bình An chạy chậm ngang qua ngõ Hoa Hạnh, nhìn thấy thiếu nữ áo xanh đã gặp đêm qua, vẫn đang ngồi ở cửa hàng vằn thắn, một tay cầm một chiếc đũa, dựng đứng trên mặt bàn rồi gõ nhẹ, cả khuôn mặt tròn trịa ngây thơ, thần thái sáng láng, nàng ta dồn hết ánh mắt vào vằn thắn trong chảo nóng, căn bản không chú ý thấy Trần Bình An ở ngoài năm sáu bước.

Đối với thiếu nữ áo xanh mà nói, ở trước mặt mỹ thực, trời có sập cũng phải ăn xong đã rồi mới chạy!

Trần Bình An trong lòng rất bội phục cô nương xa lạ này, cũng không quấy rầy nàng ta, cười cười tiếp tục chạy về phía đông trấn nhỏ.

Một số việc và người nào đó, cho dù là phong cảnh ven đường, nhưng chỉ cần là thấy một cái thôi cũng vẫn sẽ khiến người ta cảm thấy rất mỹ hảo.

Môn Trần Bình An đi tới cửa hàng rào phía đông, hán tử lôi thôi đó đang đứng cạnh gốc cây, kiếng chân nhìn về phía đông, giống như đang chờ đợi nhân vật quan trọng nào đó.

Trần Bình An trước kia ở bên cây hòa già nghe lão nhân nói chuyện phiếm, nói quan đốc tạo đại nhân đương nhiệm lần đầu tiên khi vào trấn nhỏ, còn có trận trượng rất phô trương, cơ hồ là huy động hết toàn bộ lão bối của bốn họ mười tộc, ở bên cửa thành đông "Tiếp giá", chỉ có điều đợi mấy canh giờ dưới mặt trời chói chang, cuối cùng một quản sự quan thự hớt hải chạy đến cửa đông, nói quan đốc tạo đại nhân đang đại nhân ngủ

trưa ở hậu viện nha thự vừa tỉnh, bảo mọi người trực tiếp tới nha thự gặp là được, khiến cho các lão gia phú quý tức giận đến mức muốn một phật xuất thế hai phật thăng thiên, có điều nghe nói sau khi vào cửa lớn nha thự lại chẳng ai dám đánh rắm, ai nấy ngoạn ngoãn như con cháu nhà người ta.

Trần Bình An luôn cảm thấy lạ, đám lão nhân này nói như thế nào thì mình cũng đã tận mắt thấy rồi, mỗi lần nói tới tin tức phố Phúc Lộc, ngõ Đào Diệp, so với sự thật thì còn đúng hơn.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 70: Lá Đào (2)

Ví dụ như nói nhị di nãi nãi Lô gia thân mật với giáo đầu hộ viện, khi bị người ta phá cửa, ngay cả nhị di nãi nãi trong lúc bối rối, cầm vội quần áo che bộ ngực to thế nào cũng nói không sai chút nào, người kể chuyện quả thực giống như chính là bản nhân giáo đầu hộ viện đó vậy.

Lưu Tiện Dương mỗi lần nghe đều nuốt nước miếng, Tống Tập Tân thỉnh thoảng cũng đi, nhưng không không dẫn theo Trĩ Khuê, cười so với Lưu Tiện Dương còn hàm súc hơn, khi cùng mọi người vụng trộm bàn luận, so với sáng tối hai lần đọc sách thánh hiền còn lớn tiếng hơn.

Trần Bình An ngồi xổm cạnh gốc cây, kiên nhẫn chờ người trông cửa của trấn nhỏ.

Hán tử chửi mấy câu rồi nhảy xuống khúc cây, sau khi thấy thiếu niên giầy rơm cũng không nói gì, đi tới nhà tranh đắp bằng đất vàng cầm một xấp thư tới, sáu bức thư nhà, chỉ cho năm đồng một văn tiền.

Trần Bình An lướt qua địa chỉ thư, cũng không nói gì, bởi vì có hai bức thư là hàng xóm cách vách ở phố Phúc Lộc, Trần Bình An cũng không muốn chiếm tiện nghi này, đương nhiên nếu hán tử phá lệ phát thiện tâm, khởi điểm cho sáu văn tiền, Trần Bình An cũng tuyệt đối sẽ không từ chối.

Sau khi Trần Bình An nghĩ xong trình tự truyền thư, thuận miệng hỏi: "Đợi ai à?"

Hán tử liếc mắt về phía đường lớn ở phía đông, thở hồng hộc nói: "Chờ ông lớn!"

Trần Bình An không muốn ở lại làm chỗ trút giận, vội vàng chạy đi.

Hán tử tức giận cười mắng: "Ối chà, cũng có chút nhãn lực đấy."

Hán tử nhìn sắc trời, tiếng sấm sấm ầm ồm sớm đã không còn, tầng mây vốn giống như sắp áp xuống tận mái hiện cũng dần dần tan đi.

Hán tử đặt mông gối dưới gốc cây, thở dài nói: "Thần tiên đánh nhau, phàm nhân gặp họa."

• • •

Sáu phong thư, Lý TRiệu Tống Lô bốn họ lớn ở phố Phúc Lộc mỗi nhà một bức, hai bức còn lại ở ngõ Đào Diệp, một bức trong đó rất đúng lúc, vẫn là thư nhà của lão nhân hòa ái lúc trước, càng khéo là người mở cửa nhận thư vẫn là ông ta, sau khi nhìn thấy là Trần Bình An, lão nhân nhận ra thiếu niên giầy rơm, trêu: "Thẳng bé, thật sự không vào uống miếng nước à?"

Trần Bình An ngại ngùng ngại ngùng, lắc đầu.

Lão nhân cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ từ trong tay áo lấy ra một đồng tiền, đưa cho Trần Bình An, cười ha ha giải thích: "Hôm nay trong nhà có chuyện tốt, chút tiền mức này, ai gặp có phần, chỉ là để lấy may thôi, không nhiều đâu, hơn mười văn tiền, cho nên ngươi cứ yên tâm mà cầm."

Trần Bình An lúc này mới nhận lấy đồng tiền, cười nói: "Cám ơn Ngụy gia gia!"

Lão nhân gật gật đầu, đột nhiên nói: "Thẳng bé, gần đây khi nào rảnh tới dưới gốc cây hòe ngồi chơi nhé, nhìn thấy lá hòe, cành hòe, cầm về nhà mà để, có thể phòng kiến rết, tốt lắm đấy, còn không mất tiền."

Trần Bình An đứng dưới bậc thang, cúi đầu cám ơn lão nhân.

Lão nhân mim cười, "Đi đi, kế hoạch một năm ở mùa xuân, thiếu niên hoạt động gân cốt nhiều, khẳng định là chuyện tốt."

Thiếu niên đi khỏi ngõ Đào Diệp đường lát đá xanh.

Lão nhân vẫn đứng mãi trước cửa nhà, nhìn cây đào hai bên, một nha hoàn trẻ tuổi dáng người thướt tha đi tới bên cạnh, nói nhỏ: "Lão tổ tông, nhìn gì thế? Bên ngoài trời lạnh, đừng để bị cảm lạnh nhé."

Nha hoàn hầu hạ lão nhân đã mấy năm rồi, biết lão tổ tông có tâm địa Bồ Tát, thiếu nữ kính trọng mà không ngại, mặt cười thản nhiên, nói: "Lão tổ tông, chắc không phải là nhớ cô nương gặp lúc còn trẻ chứ? Vị cô nương đó lúc ấy cũng đứng dưới cây đào à?"

Lão nhân tóc bạc cười nói: "Đào Nha, ngươi và thiếu niên truyền thư đó đều là "người có tâm"!"

Nha hoàn được khen ngợi, cười rất ngây thơ.

Lão nhân đột nhiên cười nói: "Mấy ngày nữa sẽ có bà con xa thân thích tới đăng môn bái phỏng, đến lúc đó Đào Nha ngươi đi theo mấy đứa nhỏ trong nhà, rời khỏi trấn nhỏ nhé."

Nha hoàn ngần người, mắt lập tức đỏ hoe, khóc nức nở nói: "Lão tổ tông, ta không muốn rời khỏi nơi này."

Lão nhân luôn nói chuyện nhẹ nhàng phất tay, "Ta muốn ngắm phong cảnh ngõ nhỏ, ngươi về trước đi, Đào Nha, nghe lời đi, nếu không ta sẽ tức giận đó."

Nha hoàn đành phải rụt rè rời đi, đi mấy bước lại quay đầu nhìn.

Lão nhân thở hắt ra một hơi trọc khí, bước qua bậc cửa, xuống bậc thang, đi tới cạnh cây đào gần nhất, đứng dưới cây, lão nhân thương cảm

nói: "Đào chi yêu yêu, chước chước kỳ. Thật sự sẽ không còn được gặp lại rồi."

Lão nhân quay đầu nhìn căn nhà của mình, nỉ non nói: "Trấn nhỏ được trời ưu ái, vốn không hợp với đại đạo, lúc trước được các thánh nhân thay trời đổi đất, hưởng thụ đại khí vận suốt ba ngàn năm, người các đời rời khỏi trấn nhỏ, phần lớn đều khai chi tán diệp ở toàn bộ Đông Bảo Bình Châu, nhưng lão trời già tinh minh, cho nên đã tới lúc tới tính số và lấy thù lao rồi. Những đứa bé các ngươi, còn không mau rời khỏi nơi này, chẳng lẽ muốn chờ chết cùng với đám già chúng ta à? Phải biết rằng, chết phân lớn nhỏ, mấy ngàn nhân khẩu của trấn nhỏ chúng ta chết một cái là chết lớn đó, ngay cả kiếp sau cũng không có đâu."

"Cho nên, hiện giờ nhân lúc lão thiên gia còn mở một con mắt nhắm một con mắt, có thể đi được bao nhiêu hay bấy nhiêu."

Lão nhân vươn bàn tay khô héo ra, đỡ lấy cành đào, Người có tâm à người có tâm, hy vọng thật sự có thể được trời không phụ."

Không biết từ lúc nào, nãi nãi của thiếu niên đọc sách Lang Triệu Diêu chống gậy đi tới cạnh, "Già sắp xuống mồ rồi mà còn ngây thơ thế, so với các lão nương đánh son thì còn khó ưa hơn. Trận tai ương này với chút hảo tâm của ngươi thì có thể thay đổi được à?"

Ánh mắt lão nhân có chút hoảng hốt, nhìn bà lão tóc cũng đã trắng xóa như mình, mạc danh kỳ diệu nói một câu, "Bà đến rồi à."

Bà lão đầu tiên là ngây ra, sau đó lập tức thẹn quá hóa giận, đánh tới một gậy, "Lão già không biết xấu hổ, một đống tuổi rồi còn mở miệng ba hoa?"

Gậy trút xuống người như hạt mưa, lão nhân đành phải chạy trối chết, có điều vẫn cười ha hả.

Bà lão đứng dưới cây đào, vẫn bực bội không thôi, hối hận mình không nên mềm lòng, ma xui quỷ khiến thế nào lại tới ngõ Đào Diệp này.

Cuối cùng, bà lão ngẩng đầu, nhìn lá đào nảy chồi.

Bà lão quay về phố Phúc Lộc, gậy gõ vang trên con đường lát đá.

Trần Bình An lại thấy thiếu nữ áo xanh, thấy nàng ta đang lặng lẽ đi theo phía sau một nam nhân trung niên, cúi đầu cắn một cánh bánh trứng chim.

Sau khi thấy Trần Bình An, nam nhân dừng bước, hỏi: "Ngươi có phải là tên gia hỏa lần trước bị ta đuổi đi không?"

Sau lưng nam nhân bị đụng mạnh một cái, thiếu nữ áo xanh đụng phải "Vách tường", sau khi ngắng đầu lên thì vẻ mặt ngỡ ngàng, đột nhiên nhìn thấy Trần Bình An, nàng ta vừa định cười thì đột nhiên xoay người đưa lưng về phía Trần Bình An, thiếu nữ tay chân luống cuống lau miệng,

Trần Bình An nhịn cười, gật đầu nói với nam nhân: "Chào Nguyễn sư phó."

Xem ra, vị cô nương đó chắc là nữ nhi của Nguyễn sư phó.

Có điều tướng mạo của hai cha con này lại không giống như, mà cũng may là không giống.

Nam nhân được Trần Bình An gọi là Nguyễn sư phó, chính là thợ rèn vừa tới trấn nhỏ không bao lâu đã chuyển tới bên suối nhỏ phía nam, hắn tiếp tục hỏi: "Lưu Tiện Dương mấy ngày nay sao không đi đả thiết?"

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 71: Cải Trang Vi Hành (1)

Trần Bình An vừa định giải thích giúp Lưu Tiện Dương thì nam nhân đã lạnh lùng nói: "Ngươi về nói với tiểu tử đó, hôm nay mà còn không gặp vị đại gia này, vậy thì ngày mai đừng có tới cửa hàng nhà ta nữa."

Trần Bình An vội vã nói: "Nguyễn sư phó, trong nhà hắn có chút chuyện..."

Nam nhân ngắt lời, rất không khách khí nói: "Đó là chuyện của hắn, liên quan gì tới ta?"

Trần Bình An vốn không phải người giỏi ăn nói, ngây ngốc đứng đó, gấp đến độ mặt đỏ lên, lại không biết mở miệng như thế nào, sợ mình lại chỉ làm hại thêm chứ không giúp được gì. Tính cách làm việc ngay thắng của Nguyễn sư phó, hắn đã tự mình lĩnh giáo rồi.

Thiếu nữ áo xanh ý đồ muốn nói đỡ cho Trần Bình An, kết quả bị nam nhân hiểu con không ai bằng cha giáo huấn trước: "Ăn bánh của ngươi đi!"

Thiếu nữ ôm đầy một bụng ủy khuất đột nhiên bước nhanh, đá một cước vào lưng nam nhân, sau đó dưới chân như có gió, nháy mắt đã biến mất không thấy đâu.

Nam nhân thở dài một tiếng, đẩy Trần Bình An sang bên, tiếp tục đi.

Trần Bình An cũng thở dài một tiếng, chạy tới cửa hàng bán đồ ăn sáng mua một lồng bánh bao sáu chiếc rồi chạy tới ngõ Nê Bình.

Về tới nhà mình, kết quả nhìn thấy Lưu Tiện Dương vẫn ngồi trên đầu tường, nửa người nghiêm về phía viện tử nhà Tống Tập Tân, nghe trộm rất là tập trung.

Trần Bình An có đôi lúc cảm thấy Lưu Tiện Dương quả thật rất đáng đánh.

Hắn đành phải nhắc nhở: "Vừa rồi có gặp Nguyễn sư phó, bảo người hôm nay tới tới cửa hàng rèn giúp đỡ, còn nói nếu hôm naykhông thất người thì sẽ đuổi việc người đó."

Lưu Tiện Dương thờ ơ nói: "Gấp cái gì, loại học đồ tay chân nhanh nhẹn lại biết chịu khổ như ta, có đốt đèn lồng cũng khó tìm, Nguyễn sư phó chỉ là hăm dọa thôi, sáng mai đến cũng được không sao đâu."

Trần Bình An lắc đầu nói: "Ta chắc chắn là Nguyễn sư phó tuyệt đối không nói đùa đầu."

Lưu Tiện Dương bực bội nói: "Lát nữa rồi đi, đừng làm chậm trễ chính sự của ta."

Trần Bình An mang bữa sáng cho thiếu nữ áo đen rồi trực tiếp đưa ba cái cho Lưu Tiện Dương, bản thân thì chỉ ăn một cái.

Lưu Tiện Dương nhai vài cái là xong tất cả bánh bao, vừa lau miệng vừa nhỏ giọng nói: "Vừa rồi nhà Tống Tập Tân có khách, vừa nhìn đã không biết là đại nhân vật, nếu ta nhìn không nhầm, chắc chính là quan đốc tạo đại nhân đương nhiệm, lần đó khi hắn mặc quan phục tới long diêu của chúng ta, Diêu lão nhân chê đám học đồ không ra gì các người làm chướng mắt, căn bản là không cho các người lộ mặt gặp, ta thì khác, Diêu lão nhân còn bảo ta thể hiện một chút cái gọi là "nhảy-dao" cho vị đại nhân đó cơ."

Trần Bình An cười nói: "Quan đốc tạo tân nhiệm có vẻ chiếu cố Tống Tập Tân là chuyện mà tất cả người ở trấn nhỏ này đều biết, người ở đây

nghi thần nghi quỷ làm gì?"

Lưu Tiện Dương lo lắng nói: "Loại mặt trắng như Tống Tập Tân tuyệt đối không tranh lại ta, nhưng vạn nhất Trĩ Khuê thích vị quan lão gia khí độ bất phàm này, vậy thì phần thắng của ta sẽ không lớn! Đến lúc đó tẩu tử tương lai của người sẽ đi với người ta, ta sẽ ra sao? Người sẽ ra sao?"

Trần Bình An trực tiếp quay về nhà.

Để lại Lưu Tiện Dương ngồi xổm ăn năn hối hận ở đầu tường.

Thiếu nữ áo đen ngồi cạnh bàn, lưng ưỡn thắng, một tay cầm dao, giống như lâm đại địch.

Trán của nàng ta đang túa mồ hôi.

Đây là lần đầu tiên Trần Bình An nhìn thấy vẻ mặt này của thiếu nữ, tuy rằng thân thể căng cứng đầy đề phòng, nhưng mắt lại sáng rực.

Trần Bình An lui về bệ cửa, nàng ta hỏi: "Biết thân phận của khách nhân cách vách không?"

Trần Bình An đáp: "Nghe Lưu Tiện Dương nói là quan đốc tạo diêu vụ đương nhiệm của trấn nhỏ chúng ta, tính tình rất hòa khí, vừa rồi ở cửa ngõ còn nhường đường cho ta nữa."

Thiếu nữ cười lạnh nói: "Người như thế mới đáng sợ."

Trần Bình An nghi hoặc không hiểu.

Nàng ta hỏi: "Người khi đi trên đường, nhìn thấy con kiến liệu có giẫm một cái không?"

Trần Bình An nghĩ nghĩ một thoáng rồi trả lời: "Cố Sán khẳng định sẽ làm vậy, hắn thường xuyên đổ nước dìm kiến, hoặc là dùng đá chặn đường

ra của tổ kiến. Khi Lưu Tiện Dương tâm tình không tốt chắc cũng sẽ làm vậy.

Thiếu nữ á khẩu không nói được gì nữa.

Trần Bình An nhếch miệng cười, "Ý tứ của Ninh cô nương kỳ thật ta đã hiểu."

Nàng ta kinh ngạc nói: "Thật ư?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Ta cảm thấy cô nương nói có hai tầng ý tứ, một tầng là dân chúng của trấn nhỏ chúng ta ở trong mắt những người ngoại tình các người thì đều là con kiến bò đi bò lại dưới lòng bàn chân. Còn ý tứ thứ hai là trong những người ngoài tới cũng phân cao thấp, Phù Nam Hoa và Thái Kim Giản là những đứa trẻ như Cố Sán cho nên mới cảm thấy nắm giữ được sinh tử của con kiến là thú vị, hoặc là sẽ cảm thấy chướng mắt, nhưng vị quan lão gia tới ngõ Nê Bình chúng ta kia thì lại khác, nói chuyện làm việc, đều sẽ phù hợp với thân phận của hắn, cho nên thái độ đặc biệt khách khí. Ninh cô nương, phải vậy không?"

Thiếu nữ hỏi: "Sao lại nghĩ như vậy?"

Thiếu niên trêu lại, "Sau khi nhặt lại được cái mạng thì đầu óc ắt sẽ tự thông minh ra."

Thiếu nữ trịnh trọng hỏi: "Trước khi chết, ngươi nhìn thấy gì?"

"Ta chẳng thấy gì cả."

Trần Bình An có chút nghi hoặc, có điều vẫn thành thực trả lời: "Kỳ thật trong cái ngõ nhỏ này, ta từ đầu tới cuối đều không nghĩ nhiều, vấn đề này, Ninh cô nương hỏi Phù Nam Hoa và Thái Kim Giản thì tốt hơn, bọn họ nói không chừng có thể nhìn ra gì đó."

Nàng ta hừ lạnh nói: "Hừ, khẩu khí ghê gớm thật!"

Nói xong câu đó, nàng ta nhìn chằm chằm thiếu niên giầy rơm.

Trần Bình An bị nhìn cho hoảng hốt, "Sao thế?"

Thiếu nữ nhíu mày, có chút ảo não, dùng tiếng địa phương của mình lẩm bẩm: "Kiếm học nhà ta, bất kể là kiếm quyết tâm pháp, hay là pháp môn để thối luyện khí lực thần hồn đều là bí mật độc môn độc lộ bất truyền, ta học sao cũng không học hết, nào dám dạy người khác. Hơn nữa ta cũng chưa từng học những thứ thô thiển ở nơi khác, bằng không cũng có thể chỉ cho hắn một con đường sáng, cho dù chỉ dùng để cường kiện khí lực, kéo dài tuổi thọ cũng tốt. Hiện tại bảo ta đi đâu tìm bí tịch nhập môn cấp thấp đây."

Mắt thiếu nữ sáng lên, "Đi cướp à? Không đúng không đúng, không phải là cướp, là tìm người ta mượn một bản bí tịch mà thôi, có mượn có trả mà."

Đáng tiếc sắc mặt của nàng ta rất nhanh liền trở nên ảm đạm, oán hận nói: "Lão hoạn quan chết tiệt! Chờ đó cho ta, xem ta có lật tung cả hoàng cung của các người lên không."

Nàng ta mặt như đưa đám, ưu thương nói: "Chẳng lẽ thật sự chỉ có thể đi tìm chú kiếm sư họ Nguyễn? Người ta dù sao cũng có bốn năm phần chân truyền của mẹ ta, nhưng ta lại không biết cách đi nhờ vả người khác."

Thiếu niên giầy rơm ngồi ở cửa, nhìn thiếu nữ tên là là Ninh Diêu này, nàng ta tự nói tự nghe, sắc mặt không ngừng biến hóa, giống như đám mây nơi chân trời vây.

• • •

Nam tử anh tuấn áo bao trắng thắt đai ngọc đứng trong phòng Tống Tập Tân, nhìn quanh bốn phía, khẽ nhíu mày, "Họ Tống an bài cho người một nơi mộc mạc thế này à?"

Tống Tập Tân mím môi không nói gì.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 72: Cải Trang Vi Hành (2)

Tỳ nữ Trĩ Khuê sớm đã thức thời trốn về phòng của mình.

Dựa theo cách nói được lưu truyền rộng nhất ở trấn nhỏ, Tống đại nhân, quan đốc tạo tiền nhiệm, không tinh nghiệp vụ, không thể tạo ra ngự dụng cống từ khiến triều đình hài lòng, dựa vào chút khổ lao để lại một lang kiều, trở về kinh nhậm chức đương nhiên cũng để lại cho đứa con tư sinh Tống Tập Tân này, chỉ mua một nha hoàn chiếu cố việc ăn ở cho hắn, rồi "Uỷ thác" cho bạn tốt, tức quan đốc tạo tân nhiệm thay thế vị trí của hắn, nghe nói cũng là họ Tống.

Nhưng chân tướng sự thật như thế nào, người xem chưa chắc đã rõ.

Bản thân Tống Tập Tân cũng không hiểu cái tên trước mặt, cùng nam nhân họ Tống kia rốt cuộc có quan hệ thế nào, đồng liêu quan trường quan hệ tâm đầu ý hợp à? Năm đó là bạn tốt học cùng trường ư? Hay là đối đầu phe phái ở triều đình kinh thành? Họ Tống trước khi đi chỉ nhắc qua vài câu, nói là sau khi quan đốc tạo tân nhiệm đến trấn nhỏ, rất nhanh sẽ dẫn hai chủ tớ bọn họ rời khỏi trấn nhỏ, tới kinh thành, đối với vị đại nhân đó, yêu cầu Tống Tập Tân phải cực kỳ lễ kính, không được sơ xuất.

Tống Tập Tân nhìn nam nhân kinh thành khí thế bức người trước mặt, đại khái là giận chó đánh mèo nên không có chút hào cảm nào.

Hắn ở chỗ tỳ nữ Trĩ Khuê lộ vẻ đã tính trước mọi việc, bình tĩnh đối với việc sắp rời khỏi gia hương, cũng chẳng qua là do sự tự tôn của thiếu niên.

Nam nhân cười nói: "Thôi, tú tài hủ lậu họ Tống đó trước giờ tình tình luôn cẩn thận chặt chẽ, không giống các ông lớn, nhưng lại giống đàn bà, nếu không cũng sẽ không để hắn ở đây chiếu cố người."

Ánh mắt Tống Tập Tân lập tức trở nên âm u.

Nam nhân thờ ơ nhìn cái hòm chứa đồ của thiếu niên, bĩu môi, vẻ mặt khinh thường, chậm rãi nói: "Trước khi tới đây ta đã gặp Phù Nam Hoa của Lão Long thành rồi, đúng là cây non xui xẻo, thiếu chút nữa thì đạo tâm vỡ nát ở đây, việc làm ăn của ngươi và hắn vẫn cứ tiến hành đi, ta cũng không nhúng tay vào mấy cái chuyện trẻ con này. Có điều trước khi đi ngươi phải theo ta tới lang kiều, dập đầu mấy cái, sau đó thì không còn chuyện của ngươi nữa, theo ta về nhà, làm việc ngươi nên làm, ngồi ghế ngươi nên ngồi, tận hết bổn phận ngươi nên tận, chỉ đơn giản vậy thôi, nghe rõ chưa?"

"Nghe thì đương nhiên là nghe rõ rồi, lời nói của Tống đại nhân cũng cũng không tối nghĩa cho lắm."

Thiếu niên cười khẩy nói: "Chỉ có điều là dựa vào gì?"

Nam nhân mim cười, xoay người lần đầu tiên nhìn thắng vào thiếu niên này, hỏi ngược lại: "Tên ẻo lả họ Tống nói người thiên tư trác tuyệt, đánh giá như vậy không sợ đau đầu lưỡi à, người không ngại thì đoán xem, cảm thấy ta là dựa vào gì?"

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện giữa hai người không ngờ có vài phần giống nhau.

Tống Tập Tân tức lắm, chỉ là thủy chung vẫn cố nén không phát tiết.

Nam nhân không hề thừa nước đục thả câu, nghiền ngẫm nói: "Dựa vào cái gì? Đương nhiên bằng vào bổn vương là cây non xui xẻo của Thiên Tự hào, không ngờ lại là thân thúc thúc của tiểu tử ngươi."

Tống Tập Tân trong lòng chấn động, sắc mặt trắng bệch.

Nam nhân áo trắng coi như không thấy, hai tay nắm đai ngọc, nhìn về phía bầu trời ngoài cửa sổ, mỉm cười nói: "Cũng dựa vào bổn vương là đệ nhất nhân của võ đạo vương triều Đại Ly."

Kỳ thật những lời này đổi lại là cách nói khác, càng chấn động lòng người hắn, chỉ có điều nam nhân thà làm đầu gà chứ không làm đuôi phượng, cảm thấy chỉ cần là ở sau người khác, cho dù chỉ là sau một hai người thì căn bản cũng không đáng để tuyên dương.

Nam nhân nhớ tới thánh nhân Nho gia tọa trấn nơi này, khóe miệng lộ vẻ khinh thường, hừ lạnh một tiếng.

Hắn nghĩ rằng, nếu không phải thân ở mảng thiên địa này, một tay của lão tử có thể giết loại thần tiên tam giáo như Tề Tĩnh Xuân người.

...

Trong nhà tranh trường tư, Tề tiên sinh đang nghe tiếng đọc sách của đám trẻ con.

Ngồi ngay ngắn.

Ngồi ngay ngắn trên ý nghĩa chân chính, những hạt giống đọc sách như Triệu Diêu và Tống Tập Tân cũng khó mà lãnh hội được tinh túy trong đây.

Nho giáo có một bộ kinh điển "Lập giáo khai tông", tên là Đại lễ, trong đó bài Tu Thân chuyên môn viết về quân tử coi ngồi như thơ, bởi vì thi nhân thần tượng, thế ngồi như thơ, sự trang trọng nghiêm túc trong đây không cần nghĩ cũng biết.

Lúc này, Tề Tĩnh Xuân giống như nghe rõ tiếng nói thầm trong lòng của nam nhân áo bào trắng, vân đạm phong khinh, mỉm cười nói: "Vũ phu chưởng quốc đúng là cũng không tồi. Chỉ có điều, cải trang vi hành, cũng không phải là điềm lành."

Bên cửa nhà truyền đến tiếng bước chân, Lưu Tiện Dương vừa định nhảy xuống khỏi đầu tường thì chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, có người cười nói: "Tiểu tử ngươi có phải là của đồ đệ của Diêu lão đầu không? Họ Lưu hả?"

Là vị quan đốc tạo diêu vụ áo trắng đai ngọc kia, bước ra khỏi thềm cửa, quay đầu tươi cười nhìn về phía này.

Lưu Tiện Dương lập tức cả người cứng ngắc, phát hiện mình không ngờ không có khí lực nhảy xuống tường, chột dạ cười gượng nói: "Hồi bẩm đại nhân, đúng là ta, lúc ấy khi đại nhân tới long diêu của chúng ta, sư phụ bảo ta biểu diễn cho đại nhân xem mấy sản phẩm."

Nam tử gật đầu, quan sát thiếu niên cao lớn, đi thắng vào vấn đề hỏi: "Thiếu niên, có muốn ra ngoài nhìn không? Ví dụ như đầu quân nhập ngũ, ra trận chém giết, ta cam đoan chỉ cần ngươi chịu khó mười năm, có thể lên làm đại quan, đến lúc đó sẽ tự mình ở kinh thành bày rượu mừng công cho ngươi, thế nào?"

Tống Tập Tân đứng sau nam nhân sắc mặt âm trầm như nước, nắm chặt khối ngọc bội rồng già phân mây mà Phù Nam Hoa tặng.

Hạt giống đọc sách phải mang cái danh "con tư sinh" "con hoang" rất nhiều năm này hiện giờ đã biết thân phận thật sự của nam nhân bên cạnh, cho nên thiếu niên mới càng hiểu phân lượng mà những lời nam nhân này nói, bốn chữ "tự mình bày rượu" này sẽ là một tấm bùa giữ mạng lợi hại nhất Đại Ly, là một chiếc thang quý tộc dài nhất quan trường.

Lưu Tiện Dương thì vắt hết óc cố nghĩ ra một số chữ dấm chua, lắp bắp nói: "Cám ơn sự ưu ái của quan đốc tạo đại nhân, tiểu nhân đã đáp ứng sẽ làm học đồ lò rèn của Nguyễn sư phó rồi, thật sự xin lỗi, mong rằng đại nhân đừng... đại nhân đừng trách..."

Những lời thiếu niên muốn nói như bị kẹt ở yết hầu, bất luận là thế nào cũng không nhớ ra được, gấp đến độ mặt đỏ bừng.

Tống Tập Tân nhìn như giỏi hiểu ý người, nhắc nhở: "Là đại nhân đừng trách tiểu nhân."

Nam nhân áo tắng, cười trừ, thờ ơ nói, "Không sao, chờ ngươi ngày nào đó có cơ hội ra khỏi trấn nhỏ thì tới một dương sơn khẩu gần nhất, tìm một quân nhân tên là Lưu Lâm Khê, nói là Tống Trường Kính kinh thành tiến cử ngươi đầu quân, nếu hắn không tin, ngươi cứ nói với hắn rằng người tên là Tống Trường Kính nói, Lưu Lâm Khê ngươi còn nợ hắn ba vạn cái đầu của biên kỵ Đại Tùy."

Lưu Tiện Dương si ngốc gật đầu nói: "Vâng."

Nam nhân cười cười rời đi, Tống Tập Tân tiễn tới cửa viện thì dừng lại, nam nhân giống như đã tính hết tâm tư của hắn, không quay đầu lại mà nói: "Theo ta tới nha thự quan đốc tạo một chuyến, ta dẫn người đi gặp một người."

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 73: Tề Tụ (1)

Hai chân Tống Tập Tân giống như mọc rễ xuống đất, sầm mặt nói: "Ta không đi!"

Nơi đó đối với bách tính trấn nhỏ mà nói thì là nơi bệ cửa cực cao, đối với một thiếu niên nghe chuyện nhảm nhiều năm mà lớn lên mà nói thì lại là một đầm rồng hang hổ, là một đạo tâm khảm không vượt qua được.

Nam nhân ở bên ngoài luôn làm việc mạnh mẽ vang dội, không tức thiếu niên không thức thời vụ, cũng không dừng bước, nhưng bước chậm hơn rất nhiều: "Căn cứ vào ghi chép của mật thám nha tự, ngươi đã gặp hoàng tử Tùy triều họ Cao đó rồi phải không? Ngươi có biết không, Cao thị Tùy triều và Tống thị Đại Ly chúng ta là túc địch ngàn năm không đợi trời chung, cũng là hoàng tử mà hắn dám đến trấn nhỏ nằm ở trung tâm Đại Ly nước địch, mà Tống Tập Tân ngươi cũng chính là hoàng tử, lại không dám tới một dinh quan nho nhỏ ở trên bản đồ giang sơn nhà mình à?"

Tống Tập Tân không phải là ngay lập tức nghiền ngẫm thâm ý trong những lời này, mà là quay đầu nhìn về phía Lưu Tiện Dương, chỉ thấy thiếu niên cao lớn đang ngồi trên đầu tường xoa tay bóp chân, giống như hoàn toàn không nghe thấy những lời nói của nam nhân.

Phiên vương Đại Ly áo bào trắng khóe miệng nhếch lên, nam nhân thu hoạch một chút niềm vui bất ngờ.

Không hổ là giống của lão Tống gia chúng ta.

Có điều vừa nghĩ tới thiếu niên là nhi tử của nữ nhân đó, thân là phiên vương quyền thế tông sư võ đạo đệ nhất Đại Ly, cũng cảm thấy có chút phiền lòng và khó giải quyết.

Tống Tập Tân cắn răng một cái, quay đầu lại nói với Trĩ Khuê đang đứng ở cửa nhà: "Ta đi chút rồi về, cơm trưa không cần phải phần cho ta."

Tống Tập Tân vừa ra khỏi cửa viện, lại quay đầu cười nói: "Lấy chỗ bạc vụn ở đầu giường của ta tới cửa hàng Đỗ gia mua đai thơm long phượng đó đi, dù sao sau này chúng ta cũng không cần phải dùng tiền đâu."

Trĩ Khuê gật gật đầu, ra hiệu hãy cẩn thận.

Tống Tập Tân cười tươi rời đi.

Đợi cho Tống Tập Tân đi xa rồi, Lưu Tiện Dương ngồi trên đầu tường rụt rè hỏi: "Trĩ Khuê, Tống Tập Tân và quan đốc tạo rốt cuộc có quan hệ gì thế?"

Trĩ Khuê dùng ánh mắt thương hại nhìn thiếu niên cao lớn.

Lưu Tiện Dương cuối cùng không chịu nổi loại ánh mắt này của nàng ta, "Sao, chỉ là quen một quan lão gia quản việc gốm sứ thôi mà tưởng hay lắm à?"

Trĩ Khuê nhếch miệng, quay về nhầ lấy đồ ăn, bắt đầu cho gà mái già và đám gà con ăn.

Lưu Tiện Dương không hề cảm thấy nản chí ngã lòng, nhảy xuống đầu tường hét lên với nhà đối diện: "Họ Trần, chúng ta tới lò rèn! Không chịu uất ức này nữa."

Thiếu nữ đưa lưng về phía viện tử ở cách vách, cười nói: "Phật tranh một nén nhang, người tranh một hơi khẩu khí, đáng tiếc kẻ bất lực thì chỉ

có đầy một bụng uất ức."

Lưu Tiện Dương nhiệt huyết dâng lên, ngay cả tai cũng đỏ bừng, đi đến cạnh tường đất, nện một quyền thật mạnh lên đầu tường, "Vương Chu! Có bản lĩnh thì ngươi lặp lại lần nữa xem!"

Tỳ nữ vứt bỏ tất cả cây ngô, thức ăn cho gà, vỗ vỗ tay, quay đầu cười tủm tỉm nói: "Ngươi cho rằng ngươi là ai, bảo ta nói thì ta phải nói à?"

Lưu Tiện Dương nhìn thiếu nữ dáng người đang trổ mã, càng lúc càng xinh đẹp động lòng người, nói không ra lời, trong lòng trống rỗng, giống như trong lòng có một cái bát sứ rơi xuống đất.

Trần Bình An kỳ thật đã sớm đứng ở cạnh cửa, sau khi thấy một màn này thì bước nhanh về phía viện tử, nói khế: "Đi thôi."

Hai thiếu niên sóng vai đi trong ngõ nhỏ, thiếu niên cao lớn đột nhiên hỏi: "Trần Bình An, ta có phải không có tiền đồ không?"

Trần Bình An nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói: "Hàng xóm láng giềng trong ngõ đều nói mẹ ta rất tốt, còn nói cha ta là khó hiểu có tiếng, cho nên ta cảm thấy thích hay không thích ai thì chẳng liên quan gì tới có tiền đồ hay không cả."

Lưu Tiện Dương mặt như đưa đám, "Ta đây còn thảm hơn, cho dù sau này ra sức làm ra một tòa long diêu, hoặc là học được tay nghề từ Nguyễn sư phó thì nàng ta cũng sẽ chẳng thích ta."

Trần Bình An thức thời ngậm miệng không nói gì, để tránh lửa cháy đổ thêm dầu.

Trần Bình An đi trong ngõ nhỏ quen thuộc, đột nhiên nhớ tới một cảnh tượng, trước kia đi theo Diêu lão nhân dọc theo suối nước tiến vào thâm sơn, nhìn thấy một con nai nhỏ này uống nước ở bờ suối, thấy hắn cũng

không sợ hãi, sau khi nso uống nước xuống thì cúi đầu nhìn suối nước, mãi lâu sau vẫn không chịu đi. Mặt nước trừ ảnh ngược của con nai ra còn có một con cá bơi đi bơi lại.

Trước khi ra khỏi tổ trạch, Ninh cô nương kiến hắn hắn đã có một đống lá hòe thì mau rời khỏi trấn nhỏ đi, có sự che chở vô hình của lá hòe sẽ không xảy ra vấn đề lớn, tốt nhất đừng ở lại trấn nhỏ quá lâu, bởi vì nàng ta không biết chuyện của Lưu Tiện Dương liệu có gây hại cho Trần Bình An hắn không. Nhưng Trần Bình An kiên trì muốn tận mắt thấy Lưu Tiện Dương được Nguyễn sư phó nhận làm đồ đệ mới có thể an tâm rời đi.

Bởi vì năm đó không có Lưu Tiện Dương thì hắn đã sớm chết đói rồi.

Đương nhiên, trong lòng Trần Bình An cũng hy vọng Ninh cô nương có thể ở trong nhà hắn dưỡng thương cho khỏi, chỉ có điều lúc ấy thiếu niên không dám nói ra miệng, sợ bị nàng ta cho rằng là khinh bạc.

Trần Bình An đột nhiên hỏi: "Bộ giáp báu mà gia gia người để lại cho người có phải là tuyệt đối không thể bán cho người ngoài không?"

Lưu Tiện Dương vẻ mặt thiên kinh địa nghĩa nói: "Nói thừa, đương nhiên là chết cũng không bán!"

Hắn nện một quyền lên đầu vai thiếu niên, nói đùa: "Ta cũng không phải là loại người tham tiền như ngươi."

Thiếu niên cao lớn hai tay ôm gáy, "Có vài thứ tạm thời không có, có thể dùng tiền để kiếm lại sau, nhưng lại có một số thứ mà cả đời này sẽ không có được."

Trần Bình An lầm bẩm: "Hiểu rồi."

Khi sắp tới cửa ngõ Nê Bình, Lưu Tiện Dương chửi một câu, Trần Bình An thu hồi suy nghĩ, ngắng đầu nhìn, tâm tình lập tức có chút trầm

trọng.

Là đại thiếu Lô Chính Thuần Lô gia phố Phúc Lộc, năm đó chính là người này dẫn theo một đám hồ bằng cẩu hữu chặn Lưu Tiện Dương ở ngõ nhỏ, thiếu chút nữa thì đánh chết hắn, nếu không phải Trần Bình An chạy tới hò hét, Lưu Tiện Dương trong nhà trưởng bối thân thích đã mất hết, chỉ sợ thật sự bị ném ra bãi tha ma rồi.

Tống Tập Tân lúc ấy đang ngồi xổm trên đầu tường xem náo nhiệt, của không ngừng cổ vũ hò hét, sau đó thì lại sợ hãi nói với Trần Bình An, loại hành vi này của bọn Lô Chính Thuần ở ngoài trấn nhỏ được gọi là "ví nghĩa khí mà làm hiệp khách".

Lô Chính Thuần cản đường Lưu Tiện Dương, tươi cười nói: "Đừng khẩn trương, ta hôm nay không phải đến để tính nợ cũ với ngươi đâu, mà là..."

Lưu Tiện Dương cắt ngang lời nói của công tử Lô gia: "Chó ngoan không ngáng đường, tránh ra cho lão tử!"

Lô Chính Thuần sắc mặt xấu hổ, miễn cưỡng cười nói: "Lưu Tiện Dương, ta lần này là thật sự có chuyện muốn thương lượng với người, chuyện lần trước người không chờ chúng ta nói hết đã chạy mất, như vậy không tốt đâu, người ít nhiều cũng phải nghe thử điều kiện bên ta đưa ra chứ, có phải không? Kể ra thì hai chúng ta ta cũng coi như là không đánh thì không quen nhau, không cần thiết phải căng thắng như vậy, ta cũng như những khách nhân đó, là rất có thành ý!"

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 74: Tề Tụ (2)

Lưu Tiện Dương nghiêng đầu, châm chọc: "Sao, người giật dây bắc cầu cho người ta thành nghiện rồi à? Ta rất lấy làm lạ, người nói Lô Chính Thuần người tốt xấu gì cũng là cháu của của gia đình xa hoa nhất trấn nhỏ, tại sao động chút lại ra ngoài làm chó săn cho người ngoài vậy."

Lô Chính Thuần sắc mặt tối sầm, lại vẫn cố duy trì nụ cười trên mặt, cả người lộ ra vẻ rất nực cười, gần như là cầu xin: "Lưu Tiện Dương, chỉ cần ngươi mở miệng, bất kể muốn gì, bọn họ đều sẽ tận lực thỏa mãn ngươi, ví dụ như tiền? hay là ngươi cứ nói ra một con số đi, thế nào? Ví dụ như.... Một trăm năm mươi quan tiền? Hay là... hai trăm quan, ta có thể ra giá giúp ngươi, hai trăm quan, chỗ tiền này đủ để ngươi mua nửa tòa nhà ở phố Phúc Lộc chúng ta rồi."

Lưu Tiện Dương nhìn chằm chằm vào mắt người trước mặt, khinh bỉ nói: "Hai trăm quan, ngươi bố thí cho ăn xin à? Còn thành ý á? Xin ngươi đừng có ở đây làm trò với ta nữa, lão tử còn bận chính sự đi, ngươi cút sang một bên đi!"

Ở một góc ngõ Nê Bình, tiểu nữ oa xinh đẹp tuyệt trần cưỡi trên vai lão nhân khôi ngô, nam hài mặc áo choàng đỏ thì được phụ nhân dắt tay, vốn là ở tuổi ngây thơ trong sáng, nhưng trên mặt lại có mấy phần hung ác nham hiểm không hợp với tuổi tác, dùng ngôn ngữ quê mình nói: "Tên nhà họ Lô này có phải là quá ngu không? Việc gì phải..."

Phụ nhân lắc đầu, đầu ôn nhu cười nói: "Thi ân với người ta, phải biết thêm một thước ân, giảm một thước thù, bàn chuyện làm ăn mua bán, muốn

thu lợi lớn nhất, nên như Lô Chính Thuần, trước tiên thử điểm mấu chốt tâm lý của đối phương ở đâu đã."

Đứa bé nghi hoặc nói: "Làm ăn với những tên dân đen quê mùa này cũng cần phiền phức như vậy à?"

Phụ nhân cười nói: "Tính người phức tạp, lòng người âm u, không thể dùng tu vi cao thấp để phân nhiều ít. Nhân vật ở địa phương nhỏ, cho dù kiến thức thiển cận, nhưng cũng không phải tất cả đều là kẻ ngốc. Nếu người cứ nghĩ như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày phải chịu thiệt."

Đứa bé ồ một tiếng, "Mẫu thân rất hiểu lòng người, vì sao không trực tiếp ra mặt bàn bạc?"

Phụ nhân kiên nhẫn giải thích: "Nhìn cách ăn mặc của chúng ta, bất kể là người đi đâu mua đồ, chỉ cần là người bán hơi khôn khéo một chút là sẽ chém khách."

Đứa bé thở dài, "Chỉ là chúng ta cứ vòng vèo như vậy, rất là khó chịu."

Phụ nhân ngồi xổm xuống, hai tay nâng má đứa nhỏ, nhìn dung mạo giống hệt cha của nó, nghiêm mặt nói: "Nhớ kỹ, tu tâm, cũng là một trong tu hành. Thuận cảnh tu lực, nghịch cảnh tu tâm, thiếu một thứ cũng không được."

Đứa nhỏ lúc lắc đầu, giãy ra khỏi hai tay phụ nhân, tức giận nói: "Lại là những đạo lý rỗng tuếch, phiền chết đi được."

Phụ nhân có chút bất đắc dĩ, nhưng lại không truyền thụ đạo lý nữa, chỉ cảm thấy đứa nhỏ nhà mình thiên tư tốt, căn cốt tốt, lại có gia thế của hai dòng họ làm chỗ dựa, cho nên con đường tương lai còn rất dài, tuy tính tình hơi cố chấp âm trầm, nhưng vẫn có thể lửa nhỏ đun từ từ, đốt cháy giai đoạn mới là không ổn.

Nghe cuộc đối thoại vô vị trong ngõ nhỏ, nữ đồng có chút ưu sầu, "Bạch Viên, gia gia, nếu người đó sống chết không muốn bán, vậy chúng ta phải làm sao?"

Lão nhân hai tay dài tới đầu gối giống như vượn, cười cười, "Vậy thì để hắn đi chết. Lão nô tới đây vốn là để ứng phó với loại tình huống xấu nhất này, bằng không chỗ tiền đó chẳng khác nào là vứt đi. Có điều đến lúc đó an nguy của tiểu thư sẽ có chút phiền phức, chắc phải phó thác cho Tống gia, hoặc là Lý gia mới được."

Vứt bỏ cái khác không nói, neus là giết người, tuy lão nhân sẽ bị thánh nhân trục xuất, nhưng so với xôi hỏng bỏng không, coi như là ném một cục đá vào trong nước, ít nhất cũng có bọt nước bắn lên.

Chỉ có điều không đến mức vạn bất đắc dĩ, lão nhân tuyệt đối sẽ không làm ra hạ sách này, dù sao bộ kiếm kinh đó có ý nghĩa lớn tới mấy, Chính Dương Sơn có như trân bảo, so với sự đại đạo của vị tiểu thư trên vai mình mình chung quy vẫn kém xa, ít nhất đối với lão nhân mà nói thì là rằng là như vậy.

Bốn họ mười tộc của trấn nhỏ, lấy Lô thị cầm đầu.

Nhưng nếu đặt ở bên ngoài thì hoàn toàn ngược lại, kì thực Lô thị xếp bét, vốn là từ một vương triều do chi chủ của Lô thị chấp chính, sau khi bị hai đại biên quân Đại Ly liên thủ tiêu diệt, địa vị của Lô thị ở Đông Bảo Bình Châu đã tràn ngập nguy cơ.

Bên ngõ nhỏ, Lưu Tiện Dương nghe Lô Chính Thuần nói cái gì quan to lộc hậu, lưng dắt bạc triệu, mỹ nữ như mây, giống như Tống Tập Tân đeo giá sách, tiến lên một bước, chỉ vào mũi Lô Chính Thuần nói như chém đinh chặt sắt: "Áo giáp đó là tổ truyền của Lưu gia ta, không liên quan tới tiền! Cho dù người hôm nay bảo ta tới nhà người ở, từ nay về sau Lô Chính

Thuần ngươi mỗi ngày đều gọi ta là gia gia thì ta cũng mặc kệ ngươi! Họ Lô, nghe rõ rồi chứ?"

Lô Chính Thuần đứng cô đơn ở cửa ngõ Nê Bình, nhìn chằm chằm tên hỗn đản trước mặt, rõ ràng là đầu trọc không sợ bị túm tóc, Lô gia đại thiếu thật sự có lòng muốn đập đầu vào tường mà chết ở đây.

Lúc trước mình ở bên Lang kiều đảm nhiệm thuyết khách, cản Lưu Tiện Dương đi tới lò rèn, kết quả xuất sư bất lợi, trở về nhà ở phố Phúc Lộc, gia gia chiêu đãi xong những khách quý này thì lén lút gọi hắn tới mật thất, không nói những lời ác gì, cũng không hề mạnh miệng, chỉ chỉ vào thi thể trong vải trắng, nói: "Chính Thuần à, gia gia không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng đừng để đệ đệ ngươi chết không nhắm mắt, hy vọng tới ngày mùng bảy, ngươi đã ra khỏi trấn nhỏ, coi như là thay hắn nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài."

Hốc mắt Lô Chính Thuần đột nhiên ươn ướt, nghẹn ngào run giọng nói: "Lưu Tiện Dương, coi như ta xin ngươi đó, được không?"

Lưu Tiện Dương trợn mắt há hốc mồm.

Người trẻ tuổi cẩm y ngọc thực này càng lúc càng yếu ớt bất lực, môi run rẩy, khóc không thành tiếng nói: "Được không? Ta quỳ xuống trước người, ta nhận sai với người, được không?"

Rầm một tiếng.

Lô Chính Thuần quỳ trên nền đất ngõ Nê Bình, bắt đầu dập đầu.

Dưới gối nam nhi có hoàng kim.

Người trẻ tuổi dập đầu thật sự rất nghiêm túc, vang rầm rầm.

Ở bên kia chân tường ngoài Ngõ Nê Bình, tiểu cô nương đá nhẹ vào ngực lão nhân, nhớ tới những ngọn núi mà trên đường đi nhìn trúng, nghĩ xem nên lựa chọn tòa nào để chuyển về nhà.

Nam hài thì có chút vui sướng khi người khác gặp họa, thuận miệng hỏi: "Mẫu thân, họ Lô này có phải là điên rồi không? Sau này chúng ta chẳng lẽ thật sự phải dẫn tên điên này rời khỏi trấn nhỏ, vậy thì mất mặt xấu hổ lắm?"

Phụ nhân thần sắc phức tạp, nhớ tới rất nhiều kỳ nhân dị sự mà mình chính mắt nhìn thấy, muốn nói lại thôi, cuối cùng lắc đầu nói: "Không đâu."

Lưu Tiện Dương có chút chân tay luống cuống.

Thiếu niên cao lớn có nghĩ vỡ đầu cũng không ra vì sao Lô Chính Thuần lại làm như vậy, là trưởng tôn của một môn hộ giàu có nhất trấn nhỏ, vậy mà lại quỳ gối dập đầu bên chân mình?

Sắc mặt Lưu Tiện Dương trở nên rối rắm, đúng vào lúc này, thiếu niên giầy rơm vẫn đang quan sát Lưu Tiện Dương và Lô Chính Thuần đột nhiên kéo kéo tay áo hắn, lắc đầu khế.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 75: Tề Tụ (3)

Lưu Tiện Dương không đành lòng nói: "Thế này thì kỳ cục quá..."

Trần Bình An ánh mắt kiên nghị, không cần nói cũng biết.

Thiếu niên cao lớn đã có dấu hiệu mềm lòng.

Nhưng thiếu niên giầy rơm là người tốt ở trong mắt thiếu nữ áo đen lúc này ngược lại lộ ra ý chí cực kỳ sắt đá.

Trực giác của Trần Bình An nói với hắn, nếu Lưu Tiện Dương trước lúc Lô Chính Thuần quỳ xuống mà đáp ứng vụ mua bán này, nói không chừng nhiều nhất chỉ chịu chút thiệt thòi chứ không phải lo tới tính mạng. Nhưng hiện tại Lưu Tiện Dương đã lâm vào khốn cảnh mà mình lúc trước gặp phải, lúc ấy nếu không phải có Tề tiên sinh ra tay, vận mệnh của mình chính là giết chết Phù Nam Hoa, sau đó thì bị giết, hoặc là người của Vân Hà sơn, hoặc là Lão Long thành.

Hơn nữa càng trí mạng là dựa theo "Quy củ" mà Ninh cô nương nói với hắn, bản thân Lô Chính Thuần chính là lời nói của người ở trấn nhỏ, hắn hoặc là Lô gia muốn giết Lưu Tiện Dương, Tề tiên sinh rất có khả năng cũng không thể can thiệp.

Trần Bình An tâm tư đảo nhanh, nhân lúc Lô Chính Thuần vẫn đang liều mạng dập đầu, hạ giọng nói với Lưu Tiện Dương: "Nếu không được thì giả vờ đáp ứng hắn, chúng ta trước tiên tới chỗ Nguyễn sư phó, chờ ngươi được nhận là đồ đệ đã rồi tính."

Lưu Tiện Dương gật đầu, nói với Lô Chính Thuần: "Bạn hữu, ngươi trước tiên cứ đứng lên đi, đứng lên rồi nói! Ngươi con mẹ nó làm như vậy còn ra thể thống gì!"

Lô Chính Thuần không đứng dậy, ngẩng đầu, trên trán sưng đỏ đã dính đầy bùn đất.

Lưu Tiện Dương bất đắc dĩ nói: "Có điều ngươi về trước đi đã, bàn bạc lại với họ, thương lượng ra một cái giá hợp lý đã, đừng có lừa ta, ta không phải là kẻ ngốc, cái gì mà hai trăm quan tiền, không nói đến ta có chịu thiệt hay không, chỉ nói đám người giàu đó không chê giá thấp à?"

Lô Chính Thuần chậm rãi đứng dậy, cười nói: "Là cái lý này đây! Cần ngươi chịu nhả ra là tốt rồi, Lưu Tiện Dương, sau này Lô Chính Thuần ta chính là huynh đệ của ngươi! Ngươi có nhận ta hay không cũng không sao, nói chung là ta nhận ngươi!"

Lưu Tiện Dương đi tới, kề vai sát cánh với Lô Chính Thuần, cùng bước tới cửa ngõ, an ủi nói: "Lão Lô, sau này phải dẫn các huynh đệ cùng nhau hưởng phúc. Lát nữa được bàn xong vụ mua bán này, ta kiểu gì cũng mười ngươi một bữa rượu ngon."

Lô Chính Thuần vừa lau trán, vừa vui vẻ cười nói: Uống rượu thì đơn giản thôi, có gì khó đâu, hơn nữa để ta mời, sao lại để ngươi chi được, quyết định vậy nhé, nếu không thì lão ca ta sẽ tức giận đó."

Lưu Tiện Dương cười ha ha nói: "Biết lão Lô người là người phúc hậu mà, sau này này lăn lộn với người đúng là không sai!"

Trần Bình An đi theo phía sau hai người, hơn nghiêng sang vách tường ngõ nhỏ, theo dõi động tĩnh ở bên kia cửa ngõ.

.

Nam tử mặc áo trắng dẫn theo thiếu niên Tống Tập Tân, dưới sự dẫn đường của quản sự già cả, tới phòng khách riêng nha thự quan đốc tạo.

Quản sự nói vị Lý tiên sinh thư viện đường xa tới đây đã chờ hơn nửa canh giờ rồi, nói là muốn tới trường tư bái phỏng một vị trưởng bối Nho môn.

Tống Trường Kính không quan tâm tới điều này, chỉ hỏi: "Thích khách chết ở ngõ nhỏ đó đã điều tra ra là quân cờ của thế lực phương nào chưa?"

Quản sự có chút do dự.

Tống Trường Kính nhíu mày nói: "Sao?"

Lão nhân vội vàng cúi người sợ hãi nói: "Chính là Tống gia của phố Phúc Lộc."

Tống Trường Kính cười lạnh nói: "Cũng không biết mang tới chút kinh hỉ cho bổn vương."

Quản sự mồ hôi như mưa.

Tống Tập Tân không nói gì, ánh mắt nóng rực.

Trong trường tư, Tề Tĩnh Xuân nhẹ nhàng buông sách, quay đầu lại nhìn, ở phía cửa có một người trẻ tuổi khuôn mặt anh tuấn đang đứng, mũ cao nho sam, cười mà không nói gì.

Tề Tĩnh Xuân mặt trầm tĩnh, chẳng nói chẳng rằng.

Trong trấn nhỏ, một nam nhân đầu trọc mặc quần áo cổ quái đi chân trần mà tới, thần sắc tiều tụy, tới cạnh giếng Thiết Tỏa, nhìn về phía giếng sâu, hai tay tạo thành chữ thập, nhắm mắt nói khẽ: "Phật nhìn một bát nước, mười vạn tám ngàn con sâu."

Ngoài trấn nhỏ, trên một đỉnh nói, có người đang đứng trên một nhánh cây to chắc, nhìn hình dáng trấn nhỏ ở xa xa, lưng đeo một tấm hổ phù, lưng đeo một thanh trường kiếm.

Ngoài phiến thiên địa này.

Trên một con đường nghiêng về phía trước, giống như là thông tới tận trời, bốn phía mây mù lượn lờ, không nhìn thấy bất kỳ phong cảnh gì.

Một đạo cô đội mão vàng tuổi còn trẻ, cưỡi nai trắng, chậm rãi đi lên cao.

Bên cạnh nàng ta có một vị đạo sĩ mặt như quan ngọc, bước chân nhẹ nhàng, như nước chảy mây trôi, có hai con cá dâu dài một xanh một trắng bởi lượn xung quanh hắn.

Nho thích đạo binh, tam giáo nhất gia, sắp tề tụ hết ở trấn nhỏ.

Lò rèn ở ven khe suối phía nam trấn nhỏ, hai cha con đang đả thiết, tia lửa văng khắp nơi.

Nam nhân tay cầm phôi kiếm, nói với thiếu nữ tết tóc đuôi ngựa, nói: "Trong đoạn thời gian này đừng có tới trấn nhỏ."

Lực đạo trên tay thiếu nữ lập tức yếu đi nhiều, cảm thấy khí lực toàn thân đều mất hết theo những món điểm tâm ở trấn nhỏ.

Nam nhân tức giận cười nói: "Tiến bộ."

Thiếu nữ hóa bi phẫn thành lực lượng, nện mạnh một chùy, ra sức nện lên mảnh kiếm đã đỏ rực.

Dưới ánh lửa sáng rực, thiếu nữ giống như một hỏa thần hàng thế.

Lưu Tiện Dương và Trần Bình An sau khi ra khỏi ngõ Nê Bình, phát hiện có hai tốp nhân mã phân biệt đứng hai bên trái phải, tiểu cô nương cưỡi trên cổ lão nhân khôi ngô, nam hài kiêu căng mặc áo bào đỏ, đứng bên cạnh phụ nhân khí khái ung dung. Khi Lưu Tiện Dương đi qua giữ họ, bình thản ung dung, lọt vào trong mắt lão nhân đầu bạc trông cũng tính là có mấy phần phong độ đại tướng, thiếu niên giầy rơm đang ra sức che giấu vẻ cẩn thận câu nệ thì rất là không đáng lọt vào pháp nhãn.

Sau khi Lô Chính Thuần cáo biệt hai người, nơm nớp lo sợ đứng yên tại chỗ, rụt rè nói: "Lưu Tiện Dương đề nghị chư vị tiên sư cho một cái giá thích hợp, làn sau hắn sẽ chịu bán đồ đồ gia truyền."

Phụ nhân nhìn về phía lão nhân đầu bạc của Chính Dương sơn, cười hỏi: "Ý Viên tiền bối thế nào?"

Lão nhân suy nghĩ một thoáng rồi trầm giọng nói: "Quá tam ba bận, trước đó cứ dựa theo lời của Lưu Tiện Dương, cho hắn một phần phú quý ngút trời là được, Chính Dương sơn có thể cho thiếu niên này một thân phận đệ tử sơn môn chân truyền, ngoài ra, ta còn sẽ tự mình cho hắn mượn một kiện pháp bảo, trong mấy trăm năm. Về phần Hứa gia của Thanh Phong thành các người thì tự xem thế nào mà làm."

Phụ nhân khiếp sợ nói: "Thân phận chân truyền của Chính Dương sơn đã tôn quý đến cực điểm rồi, Viên tiền bối không ngờ còn muốn lấy ra một kiện pháp bảo? Chẳng lẽ thiếu niên họ Lưu này còn là một thiên tài tu hành à?"

Lão nhân ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ cười nói với tiểu chủ nhân: "Trấn nhỏ có nhiều cửa hàng hay lắm, mỗi cái đều có lai lịch sâu xa, tiểu thư có thể dạo chơi, nói không chừng có thể nhặt được thứ hay."

Tiểu cô nương nổi tính trẻ con hét "hây hây hây", lão nhân thân là cung phụng thủ tịch của Chính Dương sơn cười ha ha, bắt đầu chạy chậm,

giống như như ngọn núi di động.

Nam hài cười nói: "Chính Dương sơn đúng là uy phong thật."

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 76: Cam Thảo (1)

Phụ nhân ra hiệu cho Lô Chính Thuần đi trước mở đường về phủ, bản thân nàng ta thì theo nhi tử tùy ý đi trên ngã tư đường, giải thích sự sâu xa trong đó cho cho hắn, "Chính Dương sơn trừ đường chính lên núi ra, còn có "Kiếm đạo" đặc biệt, truyền thừa cho đến nay đã mở ra sáu đường lên đỉnh, điều này có nghĩa là Chính Dương sơn đột nhiên xuất hiện sáu vị kiếm tiên chứng đạo hàng thật giá thật."

Nam hài cười nhạo nói: "Lịch cũ có dày tới mấy cũng vô dụng, sống nhờ thành tích trong quá khứ thì liệu được mấy năm? Luyện khí sĩ các phương có thể tiến vào trấn nhỏ, cho dù là so với mấy tốp, mấy nhà sau chúng ta thì có ai mà không có gia tổ giàu có?"

Phụ nhân nắm tay con trai, cười nói: "Vậy ngươi có biết hay không, trăm năm gần đây có hai kiếm đạo mới sắp đạt được tới đỉnh Chính Dương sơn đấy? Tiểu cô nương tuổi tác sàn sàn như ngươi kia, thần kỳ là ở chỗ nàng ta có thể ở trên "kiếm đỉnh', nơi kiếm khí tung hoành kia tiến thoái tự nhiên, ở lại thời gian rất dài, thậm chí so với mấy vị lão tổ của Chính Dương sơn cũng không kém là bao."

Nam hài ngắn người, lập tức dừng bước, vô cùng căm tức nói: "Nếu nha đầu ngốc nghếch đó thân thế không tầm thường thường như vậy, mẫu thân ngươi không sớm nói với ta, ta cũng sẽ không ở trên đường đi cãi cọ với nàng ta, chọc nàng ta rảnh rỗi lại chống đối ta, nếu để ta qua vài năm nữa cưới nàng ta làm vợ, sau này thuận thế kết thành đạo lữ, đối với Thanh Phong thành chúng ta chẳng phải là một lợi ích lớn à!"

Phụ nhân nhìn khuôn mặt xinh đẹp còn đầy vẻ ngây thơ đó đang nổi giận đùng đùng, giống một con hổ con, nàng ta không giận mà bật cười, "Ngươi và đó tiểu cô nương, đều có tài lên "Thượng ngũ cảnh" tu hành, cho nên nhân duyên của các ngươi sẽ càng thêm phức tạp đa dạng, cứ khư khư cố chấp ngược lại không hay. Ngươi thật sự cho rằng hiện tại nha đầu đó đúng là toàn tâm toàn ý chán ghét ngươi à?"

Nam hài nhíu mày nói: "Không phải thế sao?"

Phụ nhân ôn nhu nói: "Cứ thuận theo tự nhiên đi."

Nam hài đột nhiên nghiêm trang nói: "Mẫu thân, ta không thích cái tên đi sau Lưu Tiện Dương. Nhìn lần đầu đã không thích rồi!"

Phụ nhân tò mò hỏi: "Vì sao lại thế?"

Đứa bé dụng tâm suy nghĩ một lát, trả lời: "Tên đó có chút kỳ quái, hắn khác với Lô Chính Thuần cái gì cũng hiểu và Lưu Tiện Dương cái gì cũng không hiểu. Còn nữa, ta ghét cái ánh mắt đó của hắn!"

Phụ nhân chỉ cho là nhi tử lại bắt đầu nổi tính trẻ con, liền khuyên giải: "Trong trấn nhỏ không thể tùy tâm sở dục, nhưng người cứ nghĩ tới kết cục của tất cả mọi người ở đây sau khi phiến thiên địa này sụp đổ thì trong lòng người có phải sẽ thoải mái hơn rất nhiều không?"

Đứa bé gật đầu, theo bản năng lặp lại hai chữ mà thiếu niên giầy rơm nói khi lần đầu gặp.

"Con kến".

• • •

Ra khỏi trấn nhỏ, Trần Bình An và Lưu Tiện Dương rất nhanh liền thấy tòa lang kiều đó, Lưu Tiện Dương thuận miệng hỏi: "Ngươi nó lão tử

của Tống Tập Tân vì sao lại muốn tòa lang kiều này? Dựng cũng dựng rồi, nhưng vì sao lại cứ muốn che cầu tròn đá trước, nghe nói cầu đá cũng không dỡ, giống như là mặc quần áo lên vậy, không biết mùa hè có nóng không, ha ha ha..."

Nói tới cuối cùng, thiếu niên cao lớn bị chính lời nói của mình khiến cho buồn cười.

Đầu lang kiều treo một tấm biển chữ vàng, viết bốn chữ "Phong sinh thủy khởi" cực lớn, không biết là bút tích của ai.

Hai thiếu niên khi đi lên bậc thang, Lưu Tiện Dương hung hăng giậm mấy cái, thần bí hề hề nói: "Diêu lão nhân có lần nói với ta, dưới bậc thang này có gì đó cổ quái, nói lúc khi dựng lang kiều, có hôm vào lúc trời khuya, cha của Tống Tập Tân sai người ở đây đào một cái hố to, chôn một đống bình sứ to như người. Ngươi có sợ không?"

Trần Bình An tức giận nói: "Thế thì có gì mà sợ."

Hai người đi vào lang kiều mát mẻ, Lưu Tiện Dương thấp giọng nói: "Ngươi nói xem liệu của phải bởi vì hồ sâu dưới cầu, có mấy người chết đuối nên mới mời hòa thượng đạo sĩ đến để trấn tà?"

Trần Bình An trước giờ không nói bừa về việc quy thần.

Lưu Tiện Dương không có được đáp án, cũng không có hứng thú nói tiếp.

lang kiều bằng gỗ mới được dựng không bao lâu này, hiện giờ vẫn còn thoang thoảng mùi sơn và mùi gỗ thơm, gỗ làm cột chính tất cả đều được chặt từ những cây đã có vô số năm tuổi trong rừng, cực khổ vác khỏi núi, suối nhỏ lượn vòng qua núi bình thường mực nước không cao nên không thể nâng được những chỗ gỗ này, đành phải chọn lúc trời mưa to, đường núi lầy lội trơn trượt, không cẩn thân là sẽ rơi vào dòng lũ để vận chuyển,

có thể nói là cực kỳ nguy hiểm, may mà lần đó không có bách tính ngã xuống nước bỏ mình, có người nói là chuyến vận gỗ rời núi đó, tiên sinh trường tư Tề Tĩnh Xuân tự mình tới hỗ trợ, cầm tay dạy người ta phải vận tác thế nào, cho nên là nhờ phúc của Tề tiên sinh mọi sự mới được bình an.

Đến bậc thang lang kiều phía bắc, Lưu Tiện Dương đột nhiên đặt mông ngồi phệt xuống một tảng đá dài, Trần Bình An đành phải ngồi xuống cạnh hắn.

Lưu Tiện Dương cười hỏi: "Nếu không phải vì ta, ngươi và Tống Tập Tân liệu có thể trở thành bạn tốt không?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Có thể là quan hệ sẽ khá hơn một chút, nhưng cũng chẳng tốt đẹp là bao đầu."

Lưu Tiện Dương tò mò hỏi: "Vì sao, hai người các ngươi là hàng xóm láng giềng, tuổi tác lại sàn sàn nhau, nói thật, Tống Tập Tân thích khoe chữ nghĩa, nói chuyện cũng khó nghe, nhưng hình như cũng không làm ra chuyện thương thiên hại lí gì, người lại dễ gần, sao mà không được?"

Trần Bình An cười nói: "Không nói về những chuyện này nữa, đợi chúng ta tới lò rèn rồi, ngươi đừng có mà ba lăng nhăng đấy, có thể giữ được bảo giáp nhà ngươi hay không thì phải xem ngươi liệu có được làm đồ đệ nhập môn của Nguyễn sư phó hay không đấy."

"Biết rồi biết rồi, Trần Bình An, nói thật, cái tính thích lải nhải của người sau này nên sửa đi, bằng không sẽ bị người làm phiền chết đấy."

Lưu Tiện Dương ngửa ra sau, gáy tựa vào bậc thang trên cùng hành lang, nhìn trời cao xanh thắm, nói: "Ngươi theo Diêu lão nhân đi rất xa, leo núi cũng leo rất cao, rốt cuộc là có được nhìn thấy phong cảnh nơi xa không?"

Trần Bình An thuận tay bứt một ngọn cam thảo, sau khi phủi đi bụi đất thì bỏ vào miệng ngậm, nói một cách mơ hồ: "Lần xa nhất chắc là năm kia, ta và Diêu lão nhân đi đi về về một chuyến, đại khái là thời gian một tuần, chỉ là phải vòng qua hơn mười đỉnh núi bị cấm, cuối cùng tới một ngọn núi lạ, cao tới khiếp người, nói ra ngươi chắc không tin, khi di tới giữa sườn núi, ngươi nhìn một cái thôi đã thấy xung quanh toàn là mây mù, cuối cùng ta và Diêu lão nhân vất vả lắm mới lên được tới đỉnh núi, kết quả..."

Lưu Tiện Dương đợi nửa ngày vẫn không đợi được câu tiếp, quay đầu cười nói: "Chẳng ai lại lải nhải chỉ một nửa như ngươi, nói nốt đi!"

Trần Bình An có chút sầu não, nhẹ giọng nói: "Ngươi cũng biết đấy, Diêu lão nhân không có ấn tượng tốt với ta, cơ hồ chưa từng nói đạo lý với ta, cũng không muốn dạy ta bản lãnh nung từ thật sự, mỗi lần vào núi, Diêu lão đầu đều không thích nói chuyện, thường thường từ vào núi tới về long diêu, cộng lại tất cả cũng chẳng được mấy câu, nhưng lần đó sau khi đến đỉnh núi, Diêu lão đầu chắc là tâm tình đang tốt, liền nhiều lời hơn một cách, nói cho ta được nhìn phong cảnh bên kia, nhưng nhìn thấy là được rồi, sau khi xuống núi thì chớ có lắm miệng, làm người thì nên miệt mài làm việc, chỉ biết múa mép khua môi sau này cho dù ra khỏi trấn nhỏ cũng rất mất mắt."

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 77: Cam Thảo (2)

Lưu Tiện Dương an ủi nói: "Không phải ta nói tốt cho Diêu lão đầu đầu, hắn không thích ngươi, nhưng cũng không ghét ngươi, hắn đối với ai cũng đều là cái tính tình thối đó, ở chỗ ta cũng chẳng tốt hơn là bao đầu."

Trần Bình An gật đầu nói: "Cho nên ta kỳ thật ở trong lòng vẫn rất cảm kích Diêu lão đầu."

Lưu Tiện Dương đột nhiên cả giận nói: "Lải nhải lắm thế, ngươi vẫn chưa nói rốt cuộc nhìn thấy gì đâu đấy!"

Trần Bình An vươn tay ra chỉ về phía đông, "Ngọn núi mà chúng ta trèo lên rất cao, nhưng ta ở đỉnh núi nhìn lại, ngoài cùng phía đông vẫn còn một ngọn núi nữa cao hơn, ta cũng không nói rõ được là nó rốt cuộc cao bao nhiêu."

Lưu Tiện Dương hùng hùng hổ hổ nói: "Không phải là nhìn thấy một tòa núi cao thôi à, ta con mẹ nó còn tưởng rằng ngươi thấy cả thần tiên đang đẳng vân giá vũ đấy!"

Trần Bình An nghĩ nghĩ, tràn ngập khát khao nói: "Nói không chừng trên ngọn núi đó thực sự có thần tiên thì sao?"

Lưu Tiện Dương cười hỏi: "Trần Bình An, vậy ngươi cảm thấy thần tiên có cần ăn uống ỉa đái không?"

Trần Bình An xoa xoa cằm, "Nếu thần tiên cũng ia đái thì có vẻ hơi kỳ cục."

Lưu Tiện Dương vỗ mạnh một cái lên đầu Trần Bình An, sau đó đứng lên bỏ chạy, "Đấy không phải là thần tiên vừa ỉa lên đầu ngươi à!"

Lưu Tiện Dương xuống tay không nhẹ không nặng, cú đánh này khiến cho Trần Bình An có chút choáng váng, cũng không định đuổi giết thiếu niên cao lớn, sau khi đứng dậy thì lẩm bẩm: "Sét đánh, có phải các thần tiên đang ngủ ngáy không nhỉ? Nếu trời mưa, chắc không phải là thần tiên đi tiểu chứ, vậy thì chúng ta thảm quá rồi..."

Trần Bình An bước nhanh đuổi theo Lưu Tiện Dương.

Cãi cãi cọ cọ, cuối cùng đi tới lò rèn ở ven dòng suối, nhà tranh và nhà đất đã dựng bảy tám căn, ở trong mắt Trần Bình An, đây là cả một đống tiền.

Còn có một đống thiếu niên va thanh tráng của trấn nhỏ đang làm giếng, bạn cùng lứa đa phần là xuất thân học đồ long diêu như Lưu Tiện Dương, sau khi không được hoàng để lão gia ban cho bát cơm sứ, có thể ở lò rèn tiếp tục kiếm bát cơm sắt đã tính là vận khí tốt lắm rồi. Có điều dựa theo cách nói của Lưu Tiện Dương, trong những người hỗ trợ này đa phần là lâm thời làm việc ngắn hạn, Nguyễn sư phó nói hắn nhiều nhất chỉ nhận mấy đệ tử nhập thất, những người còn lại nhiều nhất là trở thành đứa ở.

Lưu Tiện Dương phất tay nói: "Ngươi ở đây chờ ta, ta đi chào hỏi Nguyễn sư phó, xem có thể dẫn ngươi đi xem quang cảnh rèn sắt không, chậc chậc, nếu ngươi nhìn thấy bộ dạng rèn sắt của khuê nữ nhà hắn, ta đảm bảo có thể hù chết ngươi đó!"

Trần Bình An đứng yên tại chỗ, không tùy ý đi lại.

Nhìn quanh bốn phía, đã có sơ hình của bảy tám giết nước, miệng giếng còn có giá bánh xe và rào chắn, có một số miệng giếng không ngừng có người đầu đội dụng cụ hốt rác chui ra.

Nhìn những người đang bận rộn làm giếng này, Trần Bình An theo thói quen ngồi xổm xuống, bốc một nắm bùn, chậm rãi xoa lòng bàn tay.

Sờ vào thì khá là ướt, nhưng kỳ thật không phải là đất có nước, mà hoàn toàn ngược lại, là đất khô, có điều thuộc về loại cuối cùng của đất khô, dựa theo cách nói của Diêu lão đầu thì cái này gọi là "đất lưu hỏa tháng bảy", thổ tính sẽ tự chuyển thành ấm mát, không tính là quá khô, rất mềm dẻo, hơn nữa điều này có nghĩa là khi gia cố vách giếng sẽ không dễ lún.

Rõ ràng Nguyễn sư phó cho dù không phải hành gia về đào giếng nước, nhưng cũng tuyệt đối không phải người ngoài nghề.

Chỉ là Trần Bình An không hiểu lắm ở chỗ lớn có chừng này, đào nhiều giếng như vậy làm gì.

Trần Bình An quay đầu nhìn về phía dòng suối nhỏ, nhéch miệng cười.

Hiện tại dòng suối nhỏ không tên này ở trong mắt thiếu niên giầy rơm chính là một bảo khố chứa đầy vàng bạc.

Chỉ có điều tối nay sau khi mò mật rắn xong, Trần Bình An muốn lén lút tới ngõ Nê Bình một chuyến, dựa theo lời nói của Cố Sán trước khi rời khỏi trấn nhỏ, tới nhà hắn lấy đồ ở dưới vò nước. Cố Sán lúc ấy đi vội quá, không nói gì, chỉ nói là bảo bối nhà hắn, ngay cả mẫu thân hắn cũng không biết thứ bị hắn giấu là ở đâu.

Trần Bình An vừa nghĩ tới con sên đó liền buồn cười.

Trước kia Trần Bình An đi theo đuôi Lưu Tiện Dương bắt cá tóm rắn đào tổ chim, sau khi Trần Bình An trở thành thiếu niên, phía sau mình cũng có thêm một người hầu.

Đối với thiếu niên giầy rơm không có chỗ dựa mà nói, một người là ca ca của hắn, một người là đệ đệ của hắn.

Một người cần hắn báo ân, một người cần hắn chiếu cố.

Cho nên nhiều năm như vậy, Trần Bình An sống rất vất vả, nhưng lại không hề khổ.

Lưu Tiện Dương rất nhanh đeo một cái sọt chạy về, Trần Bình An đang đứng cạnh giếng nước quan khán tình cảnh đào giếng vận đất, Lưu Tiện Dương đá một cước vào đít Trần Bình An, khiến cho thiếu niên giầy rơm thiếu chút nữa thì ngã sấp mặt, sau khi quay đầu lại thấy là thiếu niên cao lớn thì cũng không so đo. Lưu Tiện Dương tùy tiện nói: "Chuyện xong rồi, Nguyễn sư phó nói bảo ta trong những ngày này, thành thành thật thật đừng có chạy loạn, ban ngày thì đào giếng, buổi tối thì rèn sắt, sau một tuần rưỡi thì ta coi như là đồ đệ đầu tiên của hắn ở trấn nhỏ, gọi cái gì là đồ đệ khai sơn. Ta kiếm cho ngươi cái sọt này, giúp ngươi nhặt đá, nhặt từ bên lò rèn tới bên kia lang kiều thì thôi, trước đó đã nói rồi, vũng nước ở bên Lưng Trâu Xanh đó ta không giúp ngươi đâu. Nguyễn sư phó nói ta trong những ngày này nếu dám vượt qua từ phía bắc và phía tay lang kiều nửa bước thì sẽ chặt chân ta."

Lưu Tiện Dương ôm lấy cổ thiếu niên giầy rơm, nói nhỏ: "Nguyễn sư phó nói trấn nhỏ là đồ không thể vứt đi, còn nói những người từ ngoài tới này tuân thủ một quy củ rất cổ quái, là thương nhân mua bán công bằng, không phải lừa đảo hại người, thậm chí ngay cả ăn mày cũng có thể làm, chỉ độc không thể làm trộm vặt, nói ở đây, lão thiên gia sẽ không ngủ gật không nhắm mắt đâu, sẽ nhìn chằm chắm chúng ta, người nói xem nghe có ghê người không, ta thì sợ lắm."

Lưu Tiện Dương đột nhiên uy hiếp: "Họ Trần, nhà của ta ngươi có thể tiếp tục ở, nhưng đừng đợi khi ta về thì ngươi đã bán mất bộ bảo giáp đó của nhà ta đó."

Trần Bình An nện một quyền lên ngực Lưu Tiện Dương, đánh cho thiếu niên cao lớn vội vàng buông tay, ra sức xoa mấy cái mới bình thường lại được, mắng: "Con khỉ gầy như gậy trúc mà khí lực mạnh thế! Chẳng lẽ cùng Diêu lão đầu vài ba hôm lại đi trăm dặm đường núi, hoặc là ở trong thâm sơn đốn củi đốt than mấy tháng nên có thể có khí lực như vậy à?"

Trần Bình An cười nói: "Dù sao thì ta lưng vác một sọt đá vẫn có thể chạy về được trấn nhỏ trước người."

Lưu Tiện Dương liếc xéo: "Vậy hai ta thi xem ai nín thở được lâu hơn nhé?"

Tới gần khe suối, Trần Bình An cúi người sắn ống quần, thuận miệng nói: "Chuyện đi so một hơi khẩu khí, ta không làm đâu."

Trước khi xuống nước, Trần Bình An nhổ rất nhiều cỏ xuân ở khe suốt lót vào sọt, còn lải nhải nói sau mỗi lần nhặt được hai mươi tảng đá phải lót thêm cỏ. Khiến Lưu Tiện Dương phức phức ném cái sọt cho Trần Bình An, Trần Bình An không đồng ý, nói nếu là mình khiêng sọt, dựa theo tính tình hấp tấp của Lưu Tiện Dương nhất định sẽ trực tiếp ném đá vào trong sọt, hắn sẽ đau lòng. Lưu Tiện Dương thiếu chút nữa thì quẳng gánh ngay tại chỗ, đống đá màu sắc rực rỡ này trăm ngàn năm qua thủy chung không đáng một đồng, sao tới chỗ Trần Bình An ngươi lại thành quý giá tới vậy? Còn hiềm thủ pháp của Lưu đại gia ta không đủ ôn nhu nữa?

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 78: Cam Thảo (3)

Chỉ là đến cuối cùng, thiếu niên cao lớn vẫn xuống nước mò đá một cách không tình nguyện, Trần Bình An lội trái lội phải, định triệt để càn quét một lượt dòng suối nhỏ này. Nước suối bên này vẫn cao tới đầu gối, một số chỗ cao hơn mới tới được thắt lưng, thỉnh thoảng cũng có hố nước nhỏ cao tới đầu người, phần lớn là chỗ đặt chân do đá tụ lại, đến những chỗ này, chính là lúc Lưu Tiện Dương thể hiện tài năng, từ những khe đá lớn, thậm chí là trong những đống đá tầng tầng lớp lớp lấy ra đá mật rắn mà hắn muốn.

Đương nhiên Trần Bình An cũng làm được, chỉ là sẽ vất vả hơn, tốn sức tốn thời gian hơn Lưu Tiện Dương.

Còn chưa mò tới lang kiều, sọt đã đầy bảy tám phần, trong đó có một khối đá mật rắn màu xanh sẫm, Lưu Tiện Dương ở trong đáy nước sâu nhất mò ba lượt, vất vả lắm mới lấy ra được, nó to bằng bàn tay, xen lẫn nhiều chấm nhỏ màu vàng, có văn lộ hình gợn nước, chất đá cứng mịn, vào tay cực trầm, khi Trần Bình An dùng tay vuốt phẳng, không ngờ có cảm giác gờn gợn.

Chỉ cần không phải người mù sẽ biết viên đá này không tầm thường.

Cuối cùng hai thiếu niên sóng vai ngồi trên một tảng đá to trong suối, Lưu Tiện Dương hai tay chống lên tảng đá, nhìn suối nước chảy chậm, hỏi: "Trần Bình An, có nghĩ tới sau này sẽ phải rời khỏi trấn nhỏ không?"

Trần Bình An trả lời: "Tạm thời vẫn chưa nghĩ tới, xa nhà dù sao cũng phải có tiền, hơn nữa sau này đi rồi thì nhà để cho ai, không có người giúp

đỡ dọn dẹp, vạn nhất ngày sau sập thì sao? Hơn nữa mộ của cha mẹ ta cũng cần ta thường xuyên tới dọn cỏ."

Lưu Tiện Dương bất đắc dĩ nói: "Ngươi sao luôn nghĩ tới nhiều chuyện vô dụng như vậy thế. Chẳng trách Tống Tập Tân nói ngươi chính là mạng quỷ đập tường, luẩn quẩn ở cái nơi to bằng cái rắm này cả đời không ra ngoài được."

Trần Bình An quay đầu cười hỏi: "Ngươi còn nhớ chuyện lần trước ta nói với ngươi không, chính là cái cây đó ý."

Lưu Tiện Dương tức giận nói: "Trên mộ mọc ra một cái cây thì có gì mà đáng ngạc nhiên? Hơn nữa, đó cũng là mộ phần lão tổ tông chi khác của Trần thị, chẳng liên quan tới một xu lẻ nào với Trần Bình An ngươi cả."

Trần Bình An ngồi xếp bằng, nhẹ giọng cảm khái: "Không biết bên ngoài trấn nhỏ, người họ Trần có nhiều không nhỉ."

Lưu Tiện Dương nói: "Bên ngoài trấn nhỏ thì ta không biết, ta chỉ biết là ở trong trấn nhỏ, họ Trần chỉ có vài ba con chó con mèo thôi, hơn nữa trừ người ra, hình như tất cả đều là con cháu của bốn họ mười tộc, đời đời là thân phận nô tỳ. Nực cười là, những người này ở trong nhà làm trâu làm ngựa, cúi đầu cong lưng, nhưng chỉ cần ra khỏi những đại trạch này, nhìn thấy người khác là lập tức thay đổi bộ mặt, thích dùng mắt chó nhìn người. Cho nên Diêu lão đầu nói đúng, nếu Trần Bình An người ngày nào đó cũng đi làm hạ nhân cho người khác, vậy thì chi của Trần thị không ra khỏi tiểu trấn các người coi như là toàn quân bị diệt rồi."

Dựa theo cách nói của Diêu lão đầu, người họ Trần có hai chi ra khỏi trấn nhỏ sớm nhất, chỉ có điều một chi trong đó đi từ rất sớm, còn chi của Trần Bình An trước kia cũng rất thịnh vượng, chỉ có điều "trước kia" này là lâu lắm rồi, ngay cả Diêu lão đầu cũng không nói được là mấy trăm năm rồi, năm trăm năm, tám trăm năm? Hay là một ngàn năm? Về sau lại chia

thành mấy nhà, nhân đinh càng lúc càng thưa thớt, vận khí chắc đều là do chi đã dời ra ngoài đó mang đi hết rồi, hương khói đứt đoạn, thế cho nên rất nhiều mộ phần dần dần không có ai chăm sóc, hơn nữa đại bộ phận là ở đỉnh núi, bị quan đốc tạo triều đình phái tới hạ lệnh biến thành những tòa núi bị niêm phong.

Diêu lão đầu lần cuối cùng dẫn Trần Bình An, khi đi qua một ngọn núi, chỉ cho hắn xem một chỗ, nói đó là nơi hạ táng lão tổ tông của một chi khác Trần thị, mộ ở ngay trên ngọn núi đó, phong thủy rất tốt. Về phần chi của Trần Bình An, Diêu lão đầu nói là thần tiên cũng không tìm ra, mấy trăm năm qua, con cháu họ Trần của chi này đều không có tiền đồ, sa cơ thất thế, trừ cố gắng không làm nô làm tỳ cho bốn họ mười tộc ra thì chẳng làm được gì nữa.

Trần Bình An có lần lén lút tìm mộ phần của lão tổ Trần thị đó, kết quả đến nơi chỉ có cỏ dại, còn nhìn thấy rất nhiều thỏ cáo, chỉ là không thấy mộ phần, trong đó có một gốc cây mà thiếu niên giầy rơm nhận không ra, không cao lắm, so với cây hòe già trong trấn thì thấp hơn nhiều.

Cỏ dại mọc thành cụm, cáo thỏ chạy nhảy, lẻ loi hiu quạnh, một gốc cây bơ vơ ở đó.

Trần Bình An lắc đầu nói: "Mẹ ta trước lúc đi bắt ta phải thề, có thể đi xin cơm, chứ cho dù đói chết cũng không được làm hạ nhân cho nhà khác."

Lưu Tiện Dương thốt lên: "Vậy mẫu thân ngươi trước khi chết không phải còn bắt ngươi thề, tuyệt đối không được tới long diêu làm học đồ sao?"

Thiếu niêngGiầy rơm sắc mặt buồn bã, không phản bác, cũng không thẹn quá hóa giận sau khi bị nói ra chỗ yếu.

Lưu Tiện Dương có chút áy náy, nhưng lại không phải là loại người sau khi làm sai thì nguyện ý nói ra hai chữ xin lỗi, đành phải làm bộ những

chưa có gì phát sinh, đứng dậy nói: "Đi thôi, đi đào giếng đi, đúng rồi, ta còn phải đi học với Nguyễn sư phó, tranh thủ xin cho ngươi tới đây làm học đồ làm thời vụ, đến lúc đó muốn đi mò đá cũng dễ hơn."

Trần Bình An nói: "Không vội, chờ hai tốp người đó hết hy vọng rời khỏi trấn nhỏ đã rồi tính, trong khoảng thời gian này ta giúp người trông nhà."

Lưu Tiện Dương tò mò hỏi: "Ngươi nói vì sao ta bái sư học nghệ Nguyễn sư phó thì có thể tránh được một kiếp?"

Trần Bình An nghĩ nghĩ, không chắc chắn nói: "Giống như đột nhiên trời mưa thì ngươi dẫu sao cũng phải đi tìm mái hiện mà trú chứ?"

Lưu Tiện Dương quay đầu nhìn về phía lò rèn kiếm, "Ngươi nói xem Nguyễn sư phó rốt cuộc ai, nhìn không giống như là người lợi hại lắm, có áp chế được hai tốp người đó không?"

Trần Bình An an ủi nói: "Con người không thể chỉ nhìn tướng mạo."

Lưu Tiện Dương quay đầu nói: "Trần Bình An ngươi nhìn thì như là kẻ nghèo, vậy có phải là kẻ nghèo không?"

Trần Bình An không biết nói gì.

Lưu Tiện Dương đứng lên, hỏi: "Có cần giúp khiêng đá tới lang kiều không?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Không cần, cũng không nặng mà."

"Nhớ lần sau trả sọt cho ta đấy."

Lưu Tiện Dương nói xong câu đó trực tiếp nhảy xuống khỏi tảng đá, đi nhanh trong suối, làm bắn lên vô số bot nước. Trần Bình An khiêng sọt, rụt rè tụt xuống tảng đá, sau khi lên bờ thì chậm rãi đi về phía lang kiều.

Sau khi Trần Bình An đi được một đoạn đường thì nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn, là Lưu Tiện Dương.

Dưới ánh mặt trời ấm áp đầu xuân, thiếu niên cao lớn giật lấy cái sọt của thiếu niên giầy rơm, đeo vào, quay đầu châm chọc: "Từ xa nhìn ngươi khiêng sọt, giống như là châu chấu khiêng đá vậy, đúng là đáng thương, thể nên nổi lòng từ bi, giúp ngươi khiêng tới lang kiều đã rồi tính."

Trong gió xuân, hai thiếu niên cùng nhau bước đi.

"Họ Trần, sau này ta học nghệ có thành tựu rồi nhất định phải ra ngoài du lịch, cưới một cô vợ còn xinh hơn Trĩ Khuê, uống rượu đắt nhất ngon nhất, sống trong căn nhà lớn nhất, còn cưỡi ngựa nhanh nhất nữa!"

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 79: Quyền Phổ (1)

"Ta muốn nhìn núi cao, nhìn sông lớn so với những dòng suối nhỏ ở chỗ chúng ta thì to hơn nhiều."

"Tóm lại, Lưu Tiện Dương ta tuyệt đối sẽ không cả đời sống ở đây."

Trong gió xuân, thiếu niên cao lớn đầy khao khát về tương lai, thiếu niên giầy rơm thì miệng ngậm cổ, không nói chỉ nghe.

...

Trần Bình An khiêng sọt đá về viện tử nhà Lưu Tiện Dương, vẫn chọn ra mấy viên đá vừa mắt nhất, cầm đi thiên ốc, chỗ còn lại thì để ở phòng bếp. Khóa kỹ cửa nhà và cửa sân, chạy tới ngõ Nê Bình, về tới nhà mình, thấy thiếu nữ áo đen đang ngồi trong sân phơi nắng, Trần Bình An sau khi chào hỏi thì bắt đầu đun thuốc.

Viện tử ở cách vách không ngừng truyền đến tiếng bổ chẻ, cái này cũng lạ thật, tuy Tống Tập Tân là trong mắt người ngoài là không cha không mẹ, nhưng nhiều năm như vậy chẳng phải lo tới cơm áo gạo tiền, thậm chí trong tay còn rất dư dả, không dám nói là sống tốt như thiếu gia của bốn họ lớn, nhưng so với con cháu đích hệ của mười tộc thì không kém là bao, văn phòng tứ bảo, thư phòng thanh cung, rất nhiều vật xa xỉ mà Trần Bình An chưa từng thấy cũng chưa từng nghe, cứ cách vài ba bận là được chuyển tới phòng của Tống Tập Tân. Kỳ thật Tống Tập Tân chưng bao giờ phải sống những ngày tháng bận bịu mệt nhọc, thức ăn bẩn thỉu Tống Tập Tân cũng phải cho phép Trĩ Khuê làm, đốn củi quá mệt, Tống Tập Tân hàng năm cũng trực tiếp mua một đống củi và than về nhóm lửa.

Khi Trần Bình An đun canh thuốc cho thiếu nữ áo đen, viện tử ở cách vách không ngờ vẫn không ngừng vang lên tiếng bổ củi, Trần Bình An khi Ninh cô nương uống thuốc, không nhịn được bước tới cạnh tường, kiếng chân lên nhìn, phát hiện Trĩ Khuê đang cầm dao thái, chém giết "Một mình", là một hình người được chế từ gỗ, Trần Bình An nung đồ sứ nhiều năm, gặp không ít thứ tốt, chặt qua vô số cây, cho nên liếc một cái là nhìn ra sâu cạn, khúc gỗ đó đó sáng loáng như ngọc, khẳng định là vật rất xưa, hơn nữa trên khúc gỗ còn phủ đầy những điểm đen điểm đỏ, nhưng lại bị Trĩ Khuê chém nát thành nhiều đoạn.

Thiếu nữ đột nhiên quay đầu, phát hiện ra Trần Bình An, nàng ta mặt đầy mồ hôi và vết bẩn giơ tay lên lau mặt, gượng cười nói: "Ngươi về rồi à, ta lúc trước còn muốn mượn ngươi một con dao chặt củi, nhưng vị khách đó của ngươi lại không muốn mở cửa cho ta."

Trần Bình An ngây ra một thoáng, "Để ta đi lấy dao chặt củi cho người, lúc mới đầu đừng dùng sức quá, dao chặt củi không giống dao làm thức ăn đâu, dễ trượt lắm, đừng để làm bị thương bản thân."

Thiếu nữ ngồi trên băng ghế nhỏ, sức cùng lực kiệt, phất tay nói: "Biết rồi, mau đi lấy đi."

Trần Bình An tay cầm dao chặt củi, thiếu nữ đã đứng ở bên kia bờ tường, cười hỏi: "Ngươi có biết đó là cái gì không?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Không biết."

Trĩ Khuê cũng không đưa ra đáp án, xoay người tiếp tục ngồi trên băng ghế, ra sức chặt.

Động tác cứng ngắc, cùng với đủ loại tư thế sai nhọc sức mà không có tác dụng của nàng ta khiến Trần Bình An thấy mà sốt ruột, chỉ có điều nếu người ta không yêu cầu hỗ trợ, Trần Bình An cũng không tự tác đa tình, quay đầu lại nhìn, phát hiện Ninh cô nương đã không còn ở trong vườn,

Trần Bình An nhớ tới một chuyện, bước nhanh về phía gian nhà, đặt đồ lên bàn đối diện với thiếu nữ áo đen.

Đó là viên đá mật rắn, vừa vặn có thể nắm trong lòng bàn tay, giống như một cái mật đã đông cứng, hoa văn nhẵn nhụi, màu sắc cực thuần.

Ninh Diêu có chút kỳ quái.

Trần Bình An cười nói: "Ninh cô nương, tặng cô này."

Thiếu nữ áo đen đao không rời người đột nhiên hỏi: "Ngươi thích nhất là viên này à?"

Trần Bình An có chút thẹn thùng, "Viên này... chắc là xếp thứ tư, ba viên tốt nhất ta cất rồi."

Nàng ta lúc này mới nhận lấy viên đá đó, hai ngón tay kẹp lại, giơ cao qua đầu, ánh sáng xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, chiếu lên viên đá.

Nàng ta ngầng đầu nheo mắt, cần thận quan sát những văn lộ li ti trên viên đá.

Nàng ta nhìn viên đá.

Thiếu niên nhìn nàng ta.

• • •

Đêm khuya, một thiếu niên lén lút lẻn vào ngõ Nê Bình, giống như mèo hoang đi đêm, vô thanh vô tức, lặng lẽ đi tới viện tử của Cố Sán, hắn tìm được lu nước ở một góc vườn, sau khi ngồi xổm xuống thì phát hiện một đống đá mật rắn được xếp thành dãy đã bị người ta lật cho tán loạn, giống như người này so với Trần Bình An thì biết được giá trị của những viên đá này hơn. Cố Sán là quái thai duy nhất thích thu thập đá mật rắn ở trấn nhỏ, hơn nữa bất kể là ở trong dòng suối nhỏ tìm được bao nhiêu, mỗi

lần chỉ cầm một viên về nhà, đứa bé chỉ chọn viên đá mà nó thấy thuận mắt nhất, tích lũy tháng ngày mới gom được thành năm mươi sáu mươi viên đá, được hắn dùng để kê chum nước.

Sau khi Trần Bình An gạt ra những viên đá mật rắn nhiều màu và khô cạn, nhìn thấy ở dưới đáy chum nước không có dấu vết đào bới thì mới yên lòng.

Hắn bắt đầu dùng tay phải đào từng tấc đến, đến cuối cùng khi chạm được vào giấy mỡ bò trong lòng mới khẽ động, chậm tay lại.

Cuối cùng hắn lấy ra vật được bọc từ giấy mỡ bò, nhìn thì giống như là một quyển sách.

Sau khi giấu vào ngực, Trần Bình An lấp đất lại, rồi nhìn kỹ đống đá mật rắn, những viên đá còn lại đều đã "chết" rồi, so với những viên đá mà Trần Bình An vớt lên từ khe suối thì bất kể là màu sắc, hoa văn hay là trọng lượng, đều hoàn toàn bất đồng, trước mắt những viên đá này giống như là người già tử khí trầm trầm, mà những viên Trần Bình An vớt lên thì giống như trẻ con mới sinh, tinh thần phấn chấn bừng bừng.

Trần Bình An nghĩ nghĩ, định từ hướng nhà mình rời khỏi ngõ Nê Bình.

Khi hắn đi đến cửa sân nhà Tống Tập Tân, nghe thấy két một tiếng, cửa phòng mở ra, Trần Bình An đành phải giả vờ giả vịt như gõ cửa nhà mình, hô: "Ninh cô nương, ngủ chưa thế, ta về lấy ít đồ."

Trong nhà rất nhanh liền sáng đèn, thiếu nữ áo đen ra mở cửa sân cho Trần Bình An.

Ở Cách vách bên kia, tỳ nữ Trĩ Khuê chậm rãi đi ra khỏi phòng, sau khi ra tới vườn, nhìn thấy Trần Bình An loáng thoáng, trong lòng ôm một

quyển sách ố vàng, nàng ta rung đùi đắc ý, miệng chậc chậc, giống như là một đôi cấu nam nữ tình cờ gặp nhau.

Nàng ta một mình ở trong ngõ Nê Bình, dồi dào sức sống.

Con mắt màu vàng của nàng trong ngõ nhỏ vào ban đêm, lộ ra vẻ lạnh lùng và thần thánh.

Khiến cho thiếu nữ xinh đẹp thướt tha, giống như một con giao long chạy trong khe đá chật hẹp, giống như chỉ cần là ra khỏi ngõ nhỏ sẽ vượt sông hóa rồng.

••••

Tuy Ninh Diêu bảo Trần Bình An vào vườn, thậm chí là vào nhà, nhưng sắc mặt của nàng ta rất khó coi, ngồi cạnh bàn, một bàn tay đặt lên vỏ đao, ngón tay nhẹ nhàng gõ chuôi đao.

Trần Bình An sau khi xác định Trĩ Khuê đã đi vào ngõ nhỏ, lúc này mới xấu hổ giải thích: "Ta là tới nhà Cố Sán lấy đồ, kết quả gặp nàng ta vừa hay ra khỏi cửa, ta chỉ đành tới đây trốn, xin Ninh cô nương chớ nghĩ nhiều."

Nàng ta hỏi: "Thứ gì thế?"

Trần Bình An do dự một chút, lấy ra bọc giấy mỡ bò đó, "Ta giờ cũng chưa biết."

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 80: Quyền Phổ (2)

Nàng ta xoay người, nói: "Ngươi trước tiên tự mình mở ra xem đi, rồi quyết định có cho ta biết hay không?"

Trần Bình An gật gật đầu, ngồi xuống đối diện nàng ta, mở từng lớp giấy mỡ bò, không ngừng có bùn đất rơi xuống bàn, cuối cùng thì để lộ ra một quyển sách cổ.

Bìa sách cổ chỉ có hai chữ, Trần Bình An chỉ nhận được một chữ, sơn.

Hắn đặt sách cổ lên bàn, đảo chiều, đẩy về phía thiếu nữ áo đen tò mò hỏi: "Ninh cô nương, chữ này đọc là gì?"

Thiếu nữ xoay người lại, cúi đầu nhìn, nói: "Hám."

Sách tên là hám sơn (lay núi).

Hám sơn?

Thiếu nữ áo đen nhíu mày, vươn tay ra cầm lấy quyển sách cổ.

Không ngờ Trần Bình An lại kéo về phía sau.

Thiếu nữ áo đen lúc này thân thể cứng ngắc, trong cơn giận dữ, giống như trước giờ chưa từng bị ai làm nhục như vậy.

Ninh Diêu cha mẹ đều là đại kiếm tiên từ tầng thứ mười hai trở lên còn chưa nói, bản thân nàng ta từ lúc sinh ra đã được khen là mầm móng kiếm tiên cao nhất, cho dù là bỏ nhà trốn đi nhiều năm như vậy, cũng chỉ là

so kiếm hoặc là đấu pháp thua người ta, chứ chưa từng có ai vũ nhục nhân cách của nàng ta như vậy, một cuốn sách tầm thường, có cần Ninh Diêu nàng ta dùng thủ đoạn để xem trộm, chiếm hữu không?

Ninh Diêu nắm chặt chuôi đao, hai hàng lông mày hẹp dài nhíu lại.

Mắt nhỏ môi đỏ.

Đại khái chính là để hình dung vị cô nương này.

Kỳ thật nếu nhìn kỹ, dung nhan của Ninh Diêu cực đẹp, chỉ là cả người toát ra khí thế nghiệm nghị, hoàn toàn che đi vẻ nữ tính.

Nhưng một câu của thiếu niên giầy rơm lại có hiệu quả hóa mục nát thành thần kỳ, khiến thiếu nữ thiếu chút nữa thì uất nghẹn đến thành nội thương.

"Ninh cô nương, sách này là lấy ra từ nhà của Cố Sán, tuy ta cảm thấy cái này cũng không tính là ăn cắp, nhưng sau này vẫn phải trả lại cho Cố Sán. Có điều chúng ta là bằng hữu, cho nên bất kể trong quyển sách này viết gì, hy vọng Ninh cô nương sau khi xem qua thì tự mình biết là được rồi."

Thiếu nữ hít sâu một hơi, vỗ bàn trừng mắt nói: "Xem cái gì mà xem, tự đi mà xem, ta chẳng thèm!"

Một câu tiếp theo của Trần Bình An lại khiến thiếu nữ cảm thấy dở khóc dở cười, "Ninh cô nương, ta không biết chữ, cô dạy ta đi?"

Thiếu nữ áo đen cười nhạo: "Không sợ ta chiếm tiện nghi của ngươi à? Ngươi nghĩ đi, Cố Sán rõ ràng là kẻ được thường thưởng hơi ấp của tổ tiên, ngay cả kiếm phôi tiên thiên như Lưu Tiện Dương cũng chẳng bằng, trấn nhỏ ngàn năm tới nay cũng không mấy ai có thể so sánh, thế thì đồ gia bảo

mà hắn luôn yêu quý có thể kém được à? Ngươi không sợ ta thấy hơi tiền liền nổi máu tham? Độc chiếm bản bí tịch vô giá này sao?"

Một ngọn đèn mờ mờ, thiếu niên giầy rơm khẽ mim cười, cũng không giải thích gì.

Thiếu nữ hừ lạnh một tiếng, dịch ghế, ra hiệu cho giầy rơm giầy rơm ngồi vào bên cạnh mình, kết quả Trần Bình An cả nửa ngày vẫn không chịu nhích mông, thiếu nữ tức giận cười bảo: "Ninh Diêu ta một tay có thể đánh một trăm kẻ như người..."

Khi nói tới đây, thiếu nữ tự cảm thấy buồn cười, "Chẳng lẽ ngươi là sợ ta chiếm tiện nghi của ngươi à?"

Trần Bình An ngồi bên cạnh thiếu nữ, có chút thấp thỏm, cũng có chút khẩn trương.

Thiếu nữ Ninh Diêu vẫn đắm chìm trong ngữ của câu nói trước đó, càng lún càng sâu, lẩm bẩm: "Một tay đánh một trăm Trần Bình An, ừ, cách nói này, phạm vi áp dụng rất rộng, ai đó sau khi luận bàn, nếu bại dưới tay ta sẽ ném lại một câu, "thực lực của ba ngàn Trần Bình An như ngươi cũng dám đánh với ta một trận", cảm giác không tồi, gặp một con hung thú hồng hoang, giao long đầm lớn, liền nói với bản thân 'nghiệt súc này tương đương với ba vạn Trần Bình An, chạy mau" thôi, ha ha, hay hay..."

Trần Bình An chỉ cảm thấy rất lạ, ngồi sóng vai với thiếu nữ áo đen, đột nhiên cười ngây ngô.

Thiếu nữ cười thiếu niên bần cùng nhà chỉ có bốn bức tường, khiến hắn đột nhiên cảm thấy mình giống kẻ có tiền.

Mà thiếu niên và thiếu nữ, lúc này lại càng không thức được, "Một tay đánh một trăm Trần Bình An", câu nói đùa này, trong những năm tháng tương lai lại lộ rõ trọng lượng và khí lực.

Nhất là khi thiếu niên giầy rơm không còn là thiếu niên.

Càng về sau càng như vậy.

Ninh Diêu cuối cùng lấy lại tinh thần, ho khan một tiếng, ngồi thẳng lưng, cầm lấy sách cổ, lật xem thật nhanh, sau đó nàng ta khép sách lại, một ngon tay điểm lấy bìa sách mấy cái, quay đầu lại lạnh lùng nói với Trần Bình An: "Đây là một bộ quyền phổ, quyền pháp tên là hám sơn, nếu dựa theo quy củ của người giang hồ thì ngươi có thể gọi là hám sơn phổ."

Vẻ mặt Trần Bình An đầy chờ mong, "Sau đó thì sao?"

Thiếu nữ áo đen cố nén xung động muốn trợn mắt lên, tận lực khiến bản thân thật trịnh trọng mở một trang, ngón tay thon dài trắng nõn chỉ lên trang lời tựa, vừa trượt xuống dưới vừa thì thầm: "Quê nhà của ta có tiểu trùng gọi là kiến càng, cả đời khác với đồng loại, đều là vận đá núi vào trong nước."

"Quyền pháp của ta phân sinh tử, không phân thắng bại, chú trọng thần ý, không chú trọng chiêu thức, luyện sáu thức của quyển này tới lúc lô hỏa thuần thanh, sát lực càng lớn, hơi chút là đả thương tới tận phế phủ của người ta..."

"Tuy hám sơn phổ vẫn chưa thể chen chân vào những tác phẩm lớn nổi danh trong quyền phổ đương thời, nhưng ta thủy chung rin rằng, võ học khắp thiên hạ, ắt có một chỗ cho quyền này. Hy vọng người có duyên có thể đem nó phát dương quang đại..."

Ninh Diêu cố nhẫn nại đọc cho Trần Bình An nghe.

Một quyển sách mỏng, cả bộ quyền phổ chỉ có sáu thế quyền pháp, nhưng độ dài của lời tựa lại không ngắn.

Sau khi Ninh Diêu đọc xong lời tựa, đẩy quyển sách tới cạnh Trần Bình An, vỗ vai Trần Bình An, nói cho có lệ: "Cầm lấy đi, đừng để bị trộm."

Trần Bình An gật đầu, rụt rè vươn tay ra cầm lấy bộ quyền cổ xưa.

Ninh Diêu nhìn mà buồn cười, quyển sách này đặt ở trên bàn, có thể mọc chạy mà tự chạy à, hay là Trần Bình An ngươi sợ nó ngã?

Tay phải Trần Bình An lau mạnh vào vạt áo, lúc này mới lật mở trang sách, nhìn mỗi chữ ở lời tựa, sau đó thì thiếu niên giầy rơm xem mà như lọt vào sương mù.

Ninh Diêu ngồi nghiêng nghiêng, khuỷu tay đặt trên bàn, nhìn mặt nghiêng của thiếu niên, trêu chọc: "Có phải cảm thấy bản thân phát tài rồi không? Sau này đốn củi phải dùng búa sắt, ăn cơm thì dùng bát vàng?"

Thiếu niên không ngắng đầu, cẩn thận cân nhắc nội dung văn tự giống như thiên thư, thẳng thắn nói: "Kỳ thật mới rồi ta nhìn ánh mắt của ngươi đã biết được quyền phổ này không phải quá tốt, có điều không sao, đối với ta mà nói, nó đã là đủ lắm rồi."

Ninh Diêu nhướn mày, cũng nói thắng: "Thứ mà ta từng thấy, hoặc là từng nghe nói quả thật đều là đồ rất tốt, nhưng ta chỉ phân ra thứ tốt và thứ kém, nhưng tốt bao nhiêu, kém bao nhiêu thì khó nói lắm?"

Trần Bình An ngắng đầu, "Vậy bản hám sơn phổ này là thuộc về hàng ngũ "tốt, nhưng lại không tính là rất tốt" à?"

Ninh Diêu tức giận nói: "Ta thật sự không biết nên miêu tả như thế nào, bộ quyền phổ rách nát này rốt cuộc là kém cỡ nào!"

Thiếu niên giầy rơm nháy mắt mấy cái, khóe miệng mim cười.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 81: Cửu Cảnh (1)

Thiếu niên giầy rơm nháy mắt mấy cái, khóe miệng mỉm cười.

Hiển nhiên hắn đã biết rồi, chỉ là trêu thiếu nữ mà thôi.

Ninh Diêu vươn tay ra rút đao ra khỏi vỏ một tấc, uy hiếp: "Muốn ăn chém à?"

Trần Bình An cúi đầu nhìn trường đao vỏ xanh dắt trên hông nàng ta, tán thưởng: "Đẹp quá."

Ninh Diêu thản nhiên thừa nhận, "Đao kiếm Ninh Diêu ta tự mình chọn đương nhiên không phải là tồi rồi."

Trần Bình An nhìn nàng ta, có chút hâm mộ và bội phục loại tự tin này của nàng ta, cho dù nàng ta tuổi tác tương đương với mình, còn phải ở nơi nhân sinh địa không quen thuộc, nhưng bất kể là như thế nào, bất kể loại tình cảnh nào, nàng ta vẫn như là mặt trời nhô cao, thế không thể đỡ. Điểm này từ lúc Lục đạo trưởng rụt rè cẩn thận giao tiếp với nàng ta, Trần Bình An tâm tư sâu sắc đã cảm thụ được rồi.

Trần Bình An kìm lòng không đậu nói: "Nếu ánh mặt trời có thể đổi được ra tiền thì tốt!"

Ninh Diêu không hiểu ý, kinh ngạc nói: "Trần Bình An, ngươi có phải là thèm tiền tới điên rồi không?"

Trần Bình An vội vàng nói sang chuyện khác, lật tới bức quyền phổ đầu tiên, "Ninh cô nương, có thể giúp ta đọc văn tự trên bức tranh này không?"

Ninh Diêu nghĩ nghĩ, không cự tuyệt, chỉ hỏi: "Biết vì sao ta lúc đầu nhìn thấy đã phán định bộ quyền phổ này không ra gì không?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Ta cũng thấy lạ."

Thiếu nữ cười cười, dứt khoát dịch ghế về phía thiếu niên, ngồi xếp bằng, chỉ vào bộ quyền phổ đã được mở ra, kiên nhẫn giải thích nói: "Bí tịch võ học của võ nhân và phương pháp luyện khí của người tu hành bình thường có ba loại phương thức truyền đạt, loại thứ nhất chính là bộ hám sơn phổ này, dùng loại giấy chất liệu bình thường, có thể bảo tồn được từng đấy năm đã là may mắn rồi, không nói tới binh tai nhân họa, chỉ bị ẩm mốc lâu ngày, mối mọt cắn thôi cũng sẽ hư hại từ từ rồi, đúng không?"

Trần Bình An giật mình, gật đầu.

Thiếu nữ tiếp tục nói: "Cho nên, trong loại phương thức dùng thực vật để chịu tải văn tự này liền xuất hiện một quy củ bất thành văn, chính là chú trọng trình độ quý hiếm của chất liệu, tức là thứ chịu tải văn tự, giá trị có thể tương đương với nội dung văn tự, cái này giống như ngươi không được dùng gỗ dầu để làm hộp đựng ngọc tỷ trấn quốc vậy."

Trần Bình An có chút hiểu ra.

Ninh Diêu hơi do dự, nhưng vẫn nói thắng với thiếu niên, "Loại tiếp theo là không lập văn tự, chú trọng dạy người bằng lời nói và hành động. Những cái này phần là lớn bản sự giấu dưới đáy hòm của tông môn bang phái, thường thường không truyền cho người khác, hoặc là có quy củ rườm rà như truyền nam không truyền nữ, thậm chí rất nhiều người được gọi là đệ tử đích truyền, đệ tử nhập thất cũng không nhất định có thể được hết chân truyền, chân truyền chân truyền chính là ở chỗ này."

Ninh Diêu thở dài, "Về phần loại cuối cùng, là chỉ có thể hiểu ngầm, không thể truyền tải bằng lời nói, ngay cả muốn nói cũng không được, nói cũng không thể nói. Lấy ví dụ nhé, hai cỗ thế lực lần này tiến vào trấn nhỏ, Thái Kim Giản của Vân Hà sơn, Vân Hà sơn của nàng ta có Quan Vân hải, biển mây cuồn cuộn, mây mù ánh sáng càng đặc thù hơn, ẩn chứa linh khí, được luyện khí sĩ của Đông Bảo Bình Châu các ngươi gọi là " vưu vật trên trời", có một số có thể tự biến ảo thành tổ sư gia các đời, nếu người có cơ duyên có thể gặp gỡ trao đổi, mà kiếm khí nồng đậm ở đỉnh Chính Dương sơn nghe nói là âm soa dương thác, nhân duyên tụ hội, cũng xuất hiện kiếm linh của lão tổ các đỉnh Chính Dương, diễn hóa thành kiếm đạo, về phần có thể nhìn thấy hay không, vậy thì phải xem phúc phận có nhiều hay không, không xem thân phận sang hèn, không xem tu vi cao thấp."

Cuối cùng Ninh Diêu nói: "Đương nhiên, ba loại phương thức này cũng không phân chia cao thấp tuyệt đối, phương thức thứ nhất nếu khắc văn tự vào trên lá ngọc, hoặc là đất lành biển trúc, một trong bảy mươi hai phúc địa, chuyên môn sinh ra một loại trúc tẩy chữ huyền diệu khó giải thích, cái khác không nói, ngoài ra còn vô số kể vật phẩm cổ quái, ngươi chỉ cần đi đủ xa thì sẽ gặp được bất ngờ. Đại thiên thế giới, không gì không có, ngươi sau này tốt nhất hãy ra ngoài một chút, không nói tới rời khỏi khỏi Đông Bảo Bình Châu, rời khỏi tòa thiên hạ này, ít nhất thì cũng đi đến biên cảnh của vương triều Đại Ly."

Trần Bình An ậm ừ, rõ ràng tâm tư đều đặt trên bộ quyền phổ kia, hắn chỉ về phía một chữ, "Ninh cô nương, chữ này đọc là gì?"

Thiếu nữ tức giận nói, "Lăn!"

Trần Bình An vẻ mặt hoài nghi, Ninh Diêu trợn mắt lườm, chỉ vào hàng chữ đó, "Đúng đọc là lăn mà! Quyền này vốn là giác ngộ từ Đại Ly Quan võ, thế quyền lăn tới, quyền mạnh như vẩy mực, sau khi vẩy xuống nhân gian, vẩy tới vách tường rồng hoàng cung Đại Ly!"

Trần Bình An ngưng thần nhìn mấy bức tranh thế quyền liền mạch lưu loát đó, giống như bày binh bố trận, chen chúc trong một tờ giấy, cho nên hình người vung quyền không lớn, hơn nữa nét bút cũng không được tinh tế cho lắm, cũng may là nhãn lực của Trần Bình An tốt, dưới ánh đèn mờ vẫn nhìn được rõ ràng, thiếu niên sau khi nghe thấy những lời nói khó hiểu của Ninh cô nương thì nỉ non nói: "Nghe thì một thức quyền pháp này rất uy mãnh."

Ninh Diêu ghé đầu tới, nhìn mấy bức họa phổ, gật đầu nói: "Có một chiêu quyền pháp, ở trên giang hồ truyền mấy ngàn năm cũng không thất truyền, có vài phần tương tự với một chiêu quyền phổ này."

Trần Bình An quay đầu tò mò hỏi: "Thế là sao?"

Trong ánh đèn mờ, lông mi dài của thiếu nữ hơi cong cong, giống như một cành đào trong gió xuân.

Nàng ta nén cười, nói: "Trên giang hồ có bộ quyền pháp mà già trẻ đều thích hợp, gọi là kêu vương bát quyền, vung bừa vung bãi, đảm bảo có thể loạn quyền đánh chết lão sư phụ."

Thiếu niên bất đắc dĩ nói: "Nào có kiểu như ngươi nói."

Trần Bình An tưởng tượng trong đầu, đây không phải chính là tuyệt học mà Cố Sán sở trường và thành danh sao? Trong ký ức, mẫu thân của Cố Sán vào rất nhiều năm trước, hình như cũng trải qua một trận tranh chấp, là ở trước một cửa hàng son phấn ngõ Hoa Hạnh, khi đó Cố Sán đang đi đường, cha của hắn bởi vì do là người từ ngoài tới, lại hàng năm không có ở nhà, sớm bị hàng xóm láng giềng ngõ Nê Bình quên mất, khi đó các phụ nhân bắt đầu lo nam nhân tại nhà mình khi đi qua cửa nhà Cố thị sẽ không kìm được lòng mà chậm bước, chỉ quần áo phụ nhân phơi trên cây trúc đã dễ dàng câu đi hồn phách của nam nhân rồi. Về sau có một lần, Mã bà bà triệu tập năm sáu vị phụ nhân, dắt tay nhau tới cửa sân nhà Cố thị, Cố

thị trong trận chiến ấy đã phải chịu thiệt không ít, nhưng bọn Mã bà bà cũng không chiếm được tiện nghi lớn, là lưỡng bại câu thương, chỉ có điều càng đến về sau, Cố thị chung quy thế đan lực bạc, song quyền nan địch tứ thủ, ngay cả quần áo cũng bị xé rách, quần áo của nàng ta vốn đã mỏng manh, trong nhất thời khó tránh khỏi cảnh xuân lộ hết ra ngoài, càng khiến cho những phụ nhân này điên lên, cào cấu cắn xé, dùng hết các loại thủ đoạn, các nam nhân đứng xem ở quanh ngõ ai nấy đều nuốt nước miếng ừng ực.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 82: Cửu Cảnh (2)

Cũng may lúc ấy Trần Bình An vừa khéo từ long diêu trở lại trấn nhỏ, nhiều năm qua luôn được Cố thị quan tâm, thế là đi lên đỡ cho mẹ Cố Sán rất nhiều chiêu thức âm hiểm, từ đầu tới cuối, thiếu niên giầy rơm không dám hoàn thủ, Trần Bình An không phải sợ không phải sợ phiền phức, mà là sợ một quyền của mình sẽ đánh chết người.

Thiếu niên lúc đó dưới tiếng quát và chửi rủa của Diêu lão đầu, đã đi qua vô số sơn và thủy, mới mười hai mười ba tuổi đã đi còn nhiều hơn lão nhân trong trấn nhỏ.

Lúc ấy, thiếu niên và phụ nhân ngồi ở cửa sân, Cố Sán thủy chung bị nhốt trong nhà, chắc là nàng ta không muốn con mình nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của mẹ hắn.

Thiếu niên quay đầu lại nhìn, chỉ chỉ vào khóe miệng phụ nhân.

Phụ nhân bĩu môi, sau đó vươn tay ra lau vết máu ở khóe miệng.

Đứa bé ở trong sân khóc thảm thiết gọi mẹ.

Phụ nhân đầu tiên là là cười cười với thiếu niên giầy rơm, sau đó rơi nước mắt.

Ngày hôm sau bên cạnh thiếu niên giầy rơm liền có thêm một cái đuôi.

Câu hỏi của Ninh Diêu đã cắt ngang luồng suy nghĩ của Trần Bình An, "Ngươi đang nghĩ cái gì thế?"

Trần Bình An hỏi: "Ngươi nói Cố Sán và mẹ hắn sau khi rời khỏi, theo Liễu Tiệt Giang chân quân tới tòa Thư Giản Hồ đó, liệu có được sống những ngày lành không?"

Ninh Diêu hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy hai mẹ con họ ở ngõ Nê Bình sống có tốt không?"

Trần Bình An nghĩ nghĩ, "Tiểu tử Cố Sán đó không có lương tâm, tuổi lại nhỏ, khẳng định là không cảm thấy khó khăn, có điều mẹ hắn... chắc sẽ không cảm thấy trấn nhỏ là địa phương tốt, nhất là nữ nhân ở ngõ Nê Bình và ngõ Hoa Hạnh, nàng ta không thích ai cả. Hơn nữa ta cảm thấy mẹ Cố Sán giống như trời sinh đã không nên ở trấn nhỏ này, nàng ta luôn cảm thấy rất không cam lòng, nếu dựa theo lời nói của Diêu lão đầu thì chính là lòng không yên, nam nhân mà lòng không yên thì gọi là ở phương xa, đàn bà mà lòng không yên thì là quả hạnh đỏ vượt tường, ta cảm thấy những lời này nói không được đúng..."

Ninh Diêu đột nhiên ngồi thắng dậy, vỗ bàn, "Lải nhải lắm thế, có muốn học quyền phổ hay không đây?"

Trần Bình An hoảng sợ, "Ninh cô nương cứ tiếp tục nói đi."

Ninh Diêu tức giận nói: "Nói tu hành với ngươi đúng là không có ý nghĩa, bởi vì ngươi định trước là không thể tu hành. Cho nên ta chỉ có thể nói với ngươi về võ học, võ đạo."

Trần Bình An đang định nói gì đó thì thiếu nữ lại nói tiếp, "Võ học Thiên hạ chia làm cửu cảnh, đương nhiên là có người cũng nói kỳ thật trên cửu cảnh còn có đệ thập cảnh, giống như các vương triều lớn đều sẽ nuôi một đám kỳ đãi chiếu..."

Nói tới đây, tâm tình của thiếu nữ lại tốt hơn nhiều, cười tủm tỉm hỏi: "Trần Bình An, có biết cái gì gọi là kỳ đãi chiếu không?"

Trần Bình An đương nhiên thành thành thật thật lắc đầu.

Thiếu nữ mặt mày sáng lạn, nói," Cao thủ cờ vây, cấp cửu đoạn phẩm là cao nhất, chẳng khác nào là quan to nhất phẩm trong quan trường, nhưng có một số thiên tài trăm năm khó gặp, sẽ được gọi là "thập đoạn quốc thủ", sau đó những người này sẽ có các loại danh hiệu riêng rất hoa mỹ, kỳ đãi chiếu của vương triều Đại Ly các ngươi, đặc biệt vô sỉ, nghe nói cửu đoạn của các ngươi, chỉ có thực lực ngang với thất đoạn của triều Tùy, toàn bộ Đại Ly cũng chỉ có một tên gia hỏa biệt danh Tú Hổ là được giới cờ triều Tùy thật sự coi là địch thủ. À đúng rồi, ngươi có biết cái gì gọi là cờ vây không đấy?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Biết, cũng hiểu chút quy tắc. Trong nhà Tống Tập Tân và Trĩ Khuê còn có bàn cờ và quân cờ mà."

Thiếu nữ đầy mất mát, "Thế à."

Thiếu nữ vòng vo cả nửa ngày, thiếu niên vẫn không hiểu, "Cửu cảnh" rốt cuộc là gì.

Thiếu nữ dường như cũng ý thức được mình có chút không đúng, ho khan một tiếng, trịnh trọng nói: "Mẹ ta từng kể, cửu cảnh của võ đạo, mỗi bước một bậc thang, nhưng cho dù chờ ngươi lên được đỉnh của cảnh giới thứ chín rồi, cảnh tượng cuối cùng sẽ giống như đứng trên một ngọn núi, ngắng đầu nhìn về phía một ngọn núi khác ở xa xa, lại chỉ thấy được giữa sườn núi."

Trần Bình An như hiểu ra gì đó, "Ta hiểu rồi."

Bởi vì thiếu niên đã chính mắt kiến thức qua cảnh tượng này.

Thiếu nữ cũng không bận tâm thiếu niên có hiểu thật hay không, nói: "Võ đạo có chính cảnh giới, phân làm luyện thể, luyện khí và luyện thần, mỗi cái lại có ba cảnh giới, từng bước lên đỉnh, một bước cũng không thể

thiếu, cũng không thể bước sai, đi càng vững chắc càng tốt, tốc độ nhanh hay chậm ngược lại không quan trọng, cái này không giống lắm với tu hành."

"Ba cảnh giới của luyện thể, tầng thứ nhất Nê Phôi cảnh, nghe ý tứ thì hiểu, cũng giống như tòa nhà ở ngõ Nê Bình này của ngươi, thô ráp vô cùng. Có điều tu tới đỉnh phong viên mãn, bản thân sẽ giống như bồ tát bùn, tuy là con tò te nhưng cũng có vài phần khí tượng không tầm thường, dồn khí đan điền, bất động như núi, xem như đã thật sự nhập môn trên võ đạo. Tóm lại, tinh túy của một tầng này là ở một chữ "tán", cùng với một chữ "trầm". Thiên phú của người luyện võ cao hay thấp, ngộ tính tốt hay xấu, sư phụ dẫn đường thế nào, lập tức có thể nhìn ra được."

"Tầng thứ hai Mộc Thai cảnh, ngụ ý là khí lực của người bắt đầu từ thô tới tinh, lúc đại thành, da thịt tinh vi có trật tự, giống như cả người được khắc phù lục, giống như... Đúng rồi, giống như là đá mật rắn mà người lấy ra từ trong khe suối ấy, giống đá cuội bình thường nhưng bên trong kỳ thật lại hoàn toàn khác. Thâm ý của cảnh giới này là "Khai Sơn", mở rộng kinh mạch, biến kinh mạch hẹp như đường nhỏ thành đại lộ xe ngựa qua lại. Căn cốt của người tập võ tốt hay xấu sẽ quyết định sự cao thấp trong cảnh giới này."

Khi nói những lời này, thiếu nữ áo đen giơ cao viên đá mà thiếu niên tặng.

Nàng ta để viên đá dưới ánh đèn, nói khẽ: "Cảnh giới cuối cùng của luyện thể gọi là Thủy Ngân kính, máu sẽ đặc sệt như thủy ngân, trọng lượng cũng nhẹ hơn, khí huyết ngưng tụ hợp nhất. Đột phá cửa này cần vượt qua một kiếp, gọi là "Bồ Tát bùn qua sống". Có thể thành công vượt qua cửa này, thành cá chép vượt long môn hay không thì phải xem vào vận khí của người tập võ."

Trần Bình An nghe mà tỉnh tỉnh mê mê, si ngốc nhìn ngọn đèn, tâm thần cũng lay động theo.

Thiếu nữ ngáp một cái, dựa vào bàn, lười biếng nói: "Nói tới đây là được rồi, ba cảnh giới của luyện thể đã cản lại tám phần võ nhân rồi, tiến mỗi một bước đều sẽ khó khăn hơn, phải biết rằng đạo lý nghèo học văn giàu học võ, trừ gia hương của ta ra thì thiên hạ còn lại đều như vậy, dựa theo gia sản của người, cùng với ngộ tính của người, ta nghĩ cả đời này có thể tới được cảnh giới thứ hai là tốt lắm rồi."

Trần Bình An hỏi: "Vậy bản quyền phổ này luyện thế nào?"

Thiếu nữ nhướn mày, "Ngày mai nói tiếp, ta hơi mệt rồi."

Trần Bình An ừ một tiếng, "Ta cầm sọt đi lượm đá đây, ngày mai sẽ lại đến tìm Ninh cô nương."

Thiếu nữ nói: "Nếu ngươi yên tâm thì để lại quyền phổ, ta xem có thiếu xót hay cạm bẫy gì không."

Trần Bình An cười nói: "Tốt, nhưng Ninh cô nương nhớ phải cẩn thận một chút, bản hám sơn phổ này ta sau này sẽ trả lại nguyên vẹn cho Cố Sán."

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 83: Cửu Cảnh (3)

Thiếu nữ quay đầu nhíu mày nói: "Ngươi phải nói mấy lần thì mới yên tâm?"

Thiếu niên cười cười đi tới góc khiêng cái sọt lên, gian nhà rời khỏi nhà không quên nhắc nhở: "Ninh cô nương đừng quên khóa cửa sân nhé."

Thiếu nữ gục xuống bàn, không quay đầu, phất tay, hữu khí vô lực nói: "Biết rồi biết rồi, ngươi sao còn nói nhiều hơn cả cha ta thế."

Thiếu niên người nhẹ như chim yến, thân ảnh chui vào ngõ nhỏ.

Đợi cho Trần Bình An chắc đã rời khỏi ngõ Nê Bình rồi, thiếu nữ lập tức đứng thẳng dậy, dùng ánh mắt như thấy kẻ thù, nhìn chẳm chẳm bộ hám sơn phổ đó, sau đó cả người trong nháy mắt lại nằm xuống bàn, nhăn nhó lẩm bẩm: "Thứ này dạy thế nào đây, ta từ lúc sinh ra tới giờ đã là kiếm tiên chi thể nhất đẳng trên thế gian, đâu có cần phải đi những lộ trình ở chân núi này. Ta ngay cả tên của ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyệt cũng chẳng nhớ hết, khí tức lưu chuyển tự nhiên như thế nào, ta từ từ trong bụng mẹ đã biết rồi...."

Thiếu nữ hai tay vò đầu, bi phẫn muốn chết.

Đột nhiên có một tiếng nói rụt rè vang lên ngoài cửa, "Ninh cô nương?"

Ninh Diêu chậm rãi xoay người, nhìn thấy một khuôn mặt ngăm đen rất đáng đánh.

Nàng ta nghiêm mặt, không nói gì.

Thiếu niên nuốt nước miếng, xin lỗi nói: "Ta là sợ ngươi quên khóa cửa, nên tới nhắc một tiếng, nếu Ninh cô nương buổi tối có đói bụng thì ta có thể tới nhà Lưu Tiện Dương làm chút đồ ăn khuya rồi mang tới cho Ninh cô nương, sau đó thì lại tới chỗ dòng suối nhỏ."

Thiếu nữ vung tay.

Thiếu niên lập tức bỏ chạy.

Trên đường đi, trong đầu Trần Bình An toàn là tranh vẽ thức thứ nhất của quyền phổ.

Quyền chạy người động, chân không rời đất, thế như tuyết lớn tới đầu gối, chậm rãi mà đi.

Bản thân thiếu niên cũng không tự nhận thấy được, sau khi hắn ý đồ muốn dựa theo tranh mà tập quyền, hắn đã bất giác thay đổi dài ngắn tốc độ mỗi lần hô hấp.

Thiếu niên thậm chí còn có ý tưởng, luyện quyền trong suối nước chẳng phải là tốt hơn à?

••••

Trước người Tề Tĩnh Xuân đặt hai con dấu, từ đá mật rắn thượng đẳng nhất khắc mà thành, đều không lớn, nhưng lại chưa khắc chữ.

Ban ngày, người đọc sách trẻ tuổi ôn nhuận như ngọc kia đến thăm trường tư, sau đó thì hai người nói chuyện, quân tử Nho gia đường xa mà đến hỏi hắn một vấn đề, "Tiên sinh có muốn kế thừa di nguyện của ai đó, tiếp tục mang thái bình cho vạn thế hay không?"

Tề Tĩnh Xuân lúc ấy trả lời: "Để ta nghĩ đã."

Đây hiển nhiên không phải là một câu trả lời khiến người ta hài lòng, có điều vị quân tử trẻ tuổi đó không hề khí thế bức người, cũng mộ danh Tề tiên sinh đã lâu, sau khi hàn huyên tán gẫu về phong thổ trấn nhỏ và những biến động ở bên ngoài thì cáo từ.

Từ đầu tới cuối, quân tử trẻ tuổi đều không hỏi xử lý ngọc bài như thế nào.

Nhưng Tề Tĩnh Xuân trong lòng biết lại biết rõ, vị quân tử của thư viện nho giáo Đông Bảo Bình Châu có thể nhẫn, nhưng đôi kim đồng ngọc nữ của tông môn đạo giáo, hộ kinh sư của Đại Tiểu Thiên Tự Phật giáo, vị khổ hạnh tăng tiếng tăm vang xa, cùng với nhân vật đại biểu cho binh gia, ba phương thế lực này cũng không có khả năng quá cố kỵ mặt mũi của Sơn Nhai thư viện, hơn nữa sẽ không nghe theo ý nguyện của Tề Tĩnh Xuân hắn, khẳng định sẽ không chút do dự thu hồi áp thắng chi vật của bên mình.

Có điều những chuyện này đều đã nằm trong dự kiến.

Tề Tĩnh Xuân ngồi ngay ngắn, tay cầm khắc, lần đầu tiên có chút khó xử, không biết sẽ khắc chữ triện trên con ấn thế nào, "Sát nhân thành nhân, hy sinh vì nghĩa. Đối với những đứa nhỏ này mà nói thì hình như là quá to tát, không thỏa đáng cũng là điềm xấu. An tâm tại bình, lập thân tại chính, có phải là quá hư vô không? Nhưng nếu thuận tay khắc ra tác phẩm vội vàng thì hình như có chút không tỏ rõ thành ý?"

Tề Tĩnh Xuân quay đầu nhìn về phía bầu trời đêm ngoài cửa sổ, trong màn đêm, ngàn sao lấp lánh, giống như những viên dạ minh châu treo trên tấm màn đen khổng lồ.

Tề Tĩnh Xuân ngơ ngần thất thần, một lúc lâu sau mới hồi thần, một tay cầm lấy dấu, bắt đầu xuống dao.

Cuối cùng khắc ra bốn chữ triện "Tĩnh tâm đắc ý" phong cách cổ xưa, hơn nữa lấy chữ "Tĩnh" làm chủ, thần ý đầy đủ nhất, bao hàm toàn diện.

Tề Tĩnh Xuân nhẹ nhàng buông con dấu trong tay, phần đuôi hướng lên trên.

Tề Tĩnh Xuân thở phào như trút được gánh nặng.

Vị nho sĩ hai hàng tóc mai đã bạc này tâm ý khẽ động, thuận tay phất tay áo, chỉ thấy trên mặt bàn rất nhanh "gió thổi nước gợn", núi sông gập gềnh, triển khai theo tứ thự.

Cuối cùng Tề Tĩnh Xuân ngưng thần nhìn lại, thấy trong tổ trạch lụi bại ở ngõ hẹp trấn nhỏ, thiếu niên và thiếu nữ ngồi sóng vai, trò chuyện về cửu cảnh của võ đạo.

Trên cảnh giới thứ chín của võ đạo có cảnh giới thứ mười.

Tề Tĩnh Xuân đã sớm đọc nát vạn cuốn sách, đối với triều đình giang hồ lại càng không xa lạ gì, tất nhiên là hiểu về võ đạo.

Khuôn mặt gần như là cứng nhắc của Tề Tĩnh Xuân hiện ra một nụ cười.

Thế là vị thánh nhân nho gia tọa trấn một phương thiên địa này mở ra một trò chơi không hại đến đại thế.

Hắn khắc ba chữ trên con dấu thứ hai.

Trần Thập Nhất.

Trần Bình An nghĩ sau này nếu ban ngày đi mà đá, có thể mò từ chỗ Lưu Tiện Dương rồi hướng lên thượng du, đến tòa lang kiều đó thì thôi, cho nên tối nay sẽ chọn xuống nước đầu tiên ở thượng du, cùng với dốc đá màu xanh được người địa phương gọi là Lưu Trâu Xanh, tức là chỗ mà Trần Bình An lần đầu nhìn thấy thiếu nữ áo xanh, hắn cũng bởi vậy mà bỏ lỡ cuộc gặp mặt giữa Tống Tập Tân và quan đốc tạo.

Bên kia lang kiều, treo cao tấm biển viết bốn chữ "Phong sinh thủy khởi"

Nam nhân áo bào trắng đeo đai ngọc trên danh nghĩa là quan đốc tạo long diêu, kì thực là phiên vương quyền thế số một Đại Ly, dưới sự dẫn dắt của hắn, Tống Tập Tân đi tới cuối bậc thang lang kiều, trước khi tới, chẳng những ở quan thự tắm rửa thay quần áo, còn đeo túi thơm, và một chiếc ngọc bội hình rồng chất liệu bình thường, màu sắc ảm đạm, không hề bắt mắt. Ngược lại ngọc bội bất kể là tính chất, phẩm tướng hay là ngụ ý, đều xuất sắc hơn long bố vũ ngọc thì bị nam nhân kia bắt phải cởi ra, tuyệt đối không được đeo.

Tống Tập Tân tay cầm ba nén hương, thiếu niên đứng dưới bậc thang, không biết phải làm gì.

Phiên vương Đại Ly Tống Trường Kính xoay người, vươn một tay, hai ngón tay nhẹ nhàng vê đầu hương, hương liền cháy lên.

Nam nhân tùy ý nói: "Sau khi quỳ xuống thì mặt hướng về phía tấm biển, dập đầu ba cái, cắm hương xuống mặt đất là xong việc."

Tuy Tống Tập Tân bụng đầy hoài nghi, nhưng vẫn dựa theo lời nói của vị "Thúc thúc" từ trên trời rơi xuống này, dâng hương quỳ xuống dập đầu ba cái.

Tuy nam nhân nói rất nhẹ nhàng, nhưng sau khi thiếu niên quỳ xuống, sắc mặt hắn trở nên ngưng trọng, cực kỳ phức tạp, nhìn mặt đất chỗ thiếu niên dập đầu, lộ ra vẻ căm hận.

Sau khi cắm ba nén hướng xuống đất rồi đứng dậy, Tống Tập Tân hỏi: "Dâng hương ở đấy có vấn đề gì không?"

Nam nhân cười nói: "Cũng ngươi nghi thức mà thôi, không cần quá bận tâm, từ giờ trở đi, trước tiên học cho lấy lệ đi, bằng không sau này ngươi có thể sẽ bận tới sứt đầu mẻ trán đấy."

Nam nhân thu hồi nụ cười, "Chỉ có điều cũng đừng quên, tòa lang kiều này là... nơi rồng vươn mình của ngươi đấy."

Môi Tống Tập Tân tái mét, không biết là do cái rét tháng ba hay là gì, thiếu niên cố giả vờ thờ ơ nói: "Bốn chữ này không nên dùng tùy tiện?"

Nam nhân một tay vỗ bụng, một tay đỡ lấy đai ngọc trên hông, cười ha ha nói: "Đến kinh thành tất nhiên là như vậy, có điều ở đây thì không sao, vừa không có gia khuyển của triều đình, cũng không có dã cẩu của giang hồ, không có ai dám cắn loạn bổn vương đâu."

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 84: Chửi Cây Hòe (1)

Tống Tập Tân tò mò hỏi: "Ngươi cũng sợ bị người ta dị nghị à?"

Nam nhân hỏi ngược lại: "Bổn vương ở vương triều Đại Ly đã đánh khắp trên núi dưới núi vô địch thủ, nếu không sợ cái gì đó thì chẳng phải là còn thoải mái hơn cả người đang ngồi trên long ỷ à? Tiểu tử, ngươi cảm thấy thế có được không?"

Tống Tập Tân sau khi suy nghĩ một thoáng, do dự một chút nhưng vẫn quyết tâm mở miệng hỏi: "Ngươi là giấu tài hay là nuôi quân tự lập!"

Nam nhân bật cười, vươn tay ra chỉ vào thiếu niên tài năng lộ rõ, lắc đầu nói: "Những lời nói đại nghịch bất đạo này mà ngươi cũng dám nói à, đúng là không biết nặng nhẹ lợi hại, sau này đến kinh thành rồi thì tới tòa phủ đệ tiên gia nào đó mà ở, tạm tránh đầu sóng ngọn gió, bổn vương khuyên ngươi một câu, đừng có ngôn hành không cố kỵ như vậy, nếu không khẳng định sẽ xui xẻo đấy."

Tống Tập Tân gật đầu nói: "Ta nhớ rồi."

Nam nhân chỉ về phía tấm biển chữ vàng, "Phong sinh thủy khởi, phong sinh thủy khởi, bổn vương hỏi ngươi, thủy khởi là khởi thế nào?"

Tống Tập Tân dứt khoát nói: "Không biết."

Nam nhân thì thầm: "Biết là biết, không biết là không biết, đó là biết. Mấy cái lời rắm chó, người đọc sách đúng là tâm địa gian giảo, đánh rắm cũng vòng va vòng vo."

Có điều đối mặt với thiếu niên, nam nhân này vẫn văn nhã, "Nếu bổn vương nhớ không nhầm, trấn nhỏ của các ngươi ba ngàn năm qua bất kể là có hồng thủy bao lớn, mực nước cao nhất của dòng suối nhỏ này vẫn chưa từng cao hơn mũi kiếm của Tú Kiếm Điều."

Tống Tập Tân nghi hoặc nói: "Lão nhân sống ở chỗ giến Thiết Khóa ngõ Hoa Hạnh quả thật thường xuyên đứng dưới gốc hòe, nói như vậy với chúng ta. Trong đây thật sự có huyền cơ à?" Nam nhân vươn tay ra chỉ về phía xa xa, là chỗ cửa ra của suối nhỏ khỏi dãy núi, cười nói: "Trong núi rừng, rắn có đường có rắn, trong nhà trong buồng, chuột có đường của chuột. Về phần trong sông suối khe nước, thì thuồng luồng có đường của thuồng luồng."

Nam nhân rút một ngón tay lại, kiên nhẫn giải thích: "Ở các nơi trên vương triều Đại Ly kỳ thật cũng có rất nhiều tập tục xuống cầu treo kiếm, chỉ có điều những thanh kiếm đồng, kiếm gỗ đào hoặc là kiếm phù lục này thường thường chỉ đỡ được một lần vào sông của thuồng luồng rừng, mãnh xà núi, chứ không cản được lần thứ hai, thậm chí rất nhiều người giắt pháp kiếm đạo hạnh nông cạn, uy lực một lần qua sông cũng không chịu nổi, ngược lại chọc giận loài giao long trong hồng thủy, cho nên hồng thủy vừa qua, cầu vốn không cần phải sập cũng sập, kiếm thì lại không có tông tích, chỉ độc có một thanh kiếm này..."

Nam nhân nói đến một nửa thì trầm mặc.

Tống Tập Tân cố nén không truy hỏi.

Nam nhân thở dài, nói: "Chỉ độc có thanh kiếm này từ ngày đầu giắt ở dưới cầu, không phải là nhằm vào giao long quá giang, mà là được thánh nhân dùng để trấn áp cửa ra của giếng Khóa Rồng, cái gọi là cửa ra, cũng chính là đầm sâu dưới cầu, phòng ngừa long khí trào ra ngoài quá nhanh, để tránh cường hành làm vỡ nứt phiến tiểu thiên địa này."

Tống Tập Tân một châm thấy máu hỏi: "Trên đời này con chân long cuối cùng rốt cuộc là có tồn tại hay không?"

Tống Trường Kính cười nói: "Ba ngàn năm trước trong trận chiến đồ long đó đã chết vô số luyện khí sĩ, ngay cả thánh nhân tam giáo và tông sư bách gia cũng vẫn lạc rất nhiều, tiểu tử ngươi tưởng rằng tất cả họ là đầu óc có vấn đề, hay là thánh nhân sống lâu quá nên dở hơi? Cố ý để lại một con chân long cuối cùng, coi như là chim sâu cá bình thường để nuôi dưỡng?"

Tống Tập Tân phản bác nói: "Nói không chừng là không thể triệt để giết chết con chân long đó? Chỉ có thể dùng tới kế hoãn binh và phương pháp tằm ăn rỗi. Tuy ta không biết ước nguyện ban đầu và kế hoạch của thánh nhân mấy ngàn năm trước, nhưng ta đoán chân long kia tuyệt đối không đơn giản!"

Nam nhân sau khi lắc đầu cũng gật đầu, "Ngươi nói đúng một nửa, chân long đã chết là chuyện không thể nghi ngờ, về phần thân phận thật sự và ý nghĩa tượng trưng của nó, ba chữ "Không đơn giản" tuyệt đối không thể chịu tải."

Tống Tập Tân muốn nói lại thôi.

"Tóm lại, tất cả kế hoạch của Đại Ly đều phải trả giá vô số tâm huyết, là để "phong sinh thủy khởi", vì nghiệp lớn nam hạ trong tương lai."

Nam nhân bước lên bậc thang trước, chậm rãi nói: "Nếu ngươi hỏi bổn vương, các thánh nhân ba ngàn năm vì sao muốn đồ long, bổn vương không tiện trả lời ngươi. Nhưng nếu ngươi hỏi vì sao lại bỏ ngươi ở đây, ngươi vì sao lại là hoàng tử tôn quý, con vợ cả của Đại Ly, bổn vương lại có thể nói rõ chân tướng cho ngươi hay."

Tống Tập Tân cúi đầu, không nhìn rõ vẻ mặt.

Thiếu niên không hỏi, nam nhân tất nhiên cũng sẽ không tự tác đa tình, khi hắn đi đến tầng thang cao nhất, xoay người mặt hướng về phía trấn nhỏ, "Sau này khí lượng lớn hơn một chút, cùng Lưu Tiện Dương tranh khí phách, thậm chí còn nổi sát tâm, ngươi cũng không ngại phải hạ giá chứ?"

Tống Tập Tân ngồi trên đỉnh bậc thanh, cùng nam nhân nhìn về hướng bắc, hỏi một vấn đề không liên quan, "Đại Ly chúng ta ở ngoài cùng phía bắc Đông Bảo Bình Châu à?"

Nam nhân gật đầu nói: "Ù, được coi là man di phía bắc gần ngàn năm. Hiện giờ chẳng qua là quyền đầu đủ cứng nên mới giành được sự tôn trọng."

Tống Tập Tân vẫn cúi đầu, chỉ là ánh mắt nóng rực.

Nam nhân tên là Tống Trường Kính bình thản nói: "Đến kinh thành, phải cần thận một người có biệt danh là Tú Hổ."

Tống Tập Tân không hiểu gì.

Tống Trường Kính cười nói: "Hắn hiện giờ chính là quốc sư của Đại Ly chúng ta, lại là ân sư thụ nghiệp của vị đệ đệ ruột thịt của người. Đại Ly có thể trong năm mười năm qua, từ khai quốc bảy mười quận, tám trăm thành, biến thành một trăm bốn mười quận, một ngàn năm trăm thành hiền tại, cương thổ khuếch trường lớn như vậy, có một nửa công lao của người này đấy."

Tống Tập Tân đột nhiên ngắng đầu nhìn.

Nam nhân mim cười, "Tiểu tử, ngươi đoán không sai."

Nam nhân cũng ngồi trên bậc thang, hai tay chống lên đầu gấu, đưa mắt nhìn về phương xa.

Một vị công thần mở mang bờ cõi cho Đại Ly khác lại xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt.

Tống Tập Tân vào lúc này, cả người run lên, da đầu cũng ngứa ran.

Hai người không nói gì, một lúc sau, Tống Tập Tân đột nhiên nói: "Thúc thúc, tuy ta có sát tâm với Lưu Tiện Dương, lúc trước thậm chí từng nghĩ tới giao dịch với Phù Nam Hoa của Lão Long thành, bảo hắn tìm biện pháp giết chết Lưu Tiện Dương. Nhưng, trong lòng ta chưa từng cảm thấy một Lưu Tiện Dương mà có tư cách cùng ngồi cùng ăn với ta, cho dù hắn có một phần truyền thừa của gia tộc lịch sử lâu đời. Ta giết hắn, chỉ là cảm thấy giết hắn rồi, ta sẽ không phải trả giá đắt, chỉ vậy mà thôi."

Tống Trường Kính nổi hứng thú, "Nó vậy thì ngươi có khúc mắc khác à?"

Thiếu niên xoa xoa cổ, trầm mặc không nói gì.

....

Nửa đêm không một tiếng động.

Trấn nhỏ không ngờ vẫn có người đi trên ngã tư đường, bóng nàng ta rất nhỏ, quần áo đơn bạc, tỉnh nàng ta đi qua giết Thiết Khóa ngõ Hoa Hạnh, có chút nghiến răng nghiến lợi, khi nàng ta đi qua Bài Phường lâu, còn hung hăng đạp một cái vào cột đá, cuối cùng nàng ta đi tới dưới tán cây hòa già cành lá xum xuê, dựa theo lời nói của lão nhân, cây này không biết đã sống bao lâu rồi, hơn nữa bất kể là lúc nào cành khô rơi xuống, cũng sẽ không va phải ai, rất có linh tính.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 85: Chửi Cây Hòe (2)

Thiếu nữ nghênh ngang đi tới dưới cây, nàng ta đương nhiên là khinh thường những cách nói này.

Nàng ta mở quyển sách cổ mượn được từ chỗ công tử nhà mình, bắt đầu "bắt chước rập khuôn".

Nàng ta đọc từng chữ từng chữ, giống như là đại tướng điểm binh trên sa trường.

Đợi cho tới lúc nàng ta có chút miệng khô lưỡi khô, nàng ta mới dừng đọc, một tay cầm bản huyện chí địa phương được Tống Tập Tân gọi là "sách bức tường", một tay chỉ về phía cây hòe, ngửa đầu mắng: "Nể mặt mà không biết điều phải không?"

Yên lặng, không có câu trả lời.

Thiếu nữ lập tức giậm chân, chửi ầm lên, "Bốn họ mười tộc, trước tiên bắt đầu từ bốn họ Lô Lý Triệu Tống, bốn họ lớn các ngươi thức thời một chút đi, mau lên, từng dòng họ ít nhất phải rơi xuống ba lá hòe, thiếu một lá, Vương Chu ta cả đời sẽ không để cho các ngươi yên đâu! Sau khi ra ngoài sẽ từng bước từng bước thu thập, bất kể là thiếu niên trai tráng hay là phụ nữ người già trẻ nhỏ cũng đều là một đám sói mắt trắng không ra gì, vong ân phụ nghĩa."

Thiếu nữ mắng tới thở hồng hộc, một tay chống nạnh, vẫn hùng hồn hổ, "Họ Tống, vương triều Đại Ly có thể theo họ của các ngươi, công thần lớn nhất là ai? Trong lòng các ngươi không biết à? Giả ngu giả dại với

ta phải không? Có tin ta vừa ra ngoài cái sẽ khiến họ Lô họ Triệu Đại Ly gì đó đều được, chỉ là không có họ Tống không?"

"Thập đại gia tộc, mỗi họ hai lá hòe, các dòng họ bình thường còn lại, ít nhất một lá, đương nhiên, nếu ai có quyết đoán đặt tiền, càng nhiều càng tốt, sau này ta nhất định sẽ khiến hắn kiếm đầy bát đầy bồn."

"Tào gia trong mười tộc, đúng, chính là Tào gia của tên vương bát đản Tào Hi! Thẳng nhóc này năm đó không việc ác nào không làm, lúc còn mặc yếm bụng đã toàn ý đồ xấu! Các ngươi trừ bỏ hai lá hòe ra, phải thêm một lá cho ta, nếu không Vương Chu ta thề sau này ra ngoài, nhất định sẽ khiến Tào Hi đoạn tử tuyệt tôn! Không ngờ dám đái xuống giếng, loại quỷ thất đức này làm sao có thể trở thành chân quân một nước?"

"Còn Tạ gia gì đó nữa, gia tộc các ngươi xuất hiện một tên gia hỏa gọi là Tạ Thực có phải không? Ù, ta có chút giao tình với hắn, lúc trước nếu không phải ta, hắn đã sớm rơi xuống nước lũ rồi, cho nên các ngươi không bỏ thêm một lá hòe thì có được không?"

Xa xa, Tề Tĩnh Xuân im lặng nhìn cảnh tượng dưới tàng cây hòe, không nói lời nào.

Chỉ là khi hắn nhìn thấy thiếu nữ không ngừng lật sách, sau đó từng lá hòe rơi khỏi cành, đều bay xuống giữa trang sách, Tề Tĩnh Xuân lại có chút vui mừng.

Thiên ngôn vạn ngữ, Tề Tĩnh Xuân cuối cùng chỉ nỉ non nói: "Sau khi xa nhà, phải sống tốt."

Thiếu nữ dường như có cảm ứng, bỗng nhiên quay đầu.

Nhưng không có một bóng người nào.

Thiếu nữ buồn bã mất mát, lắc lắc dầu, không suy nghĩ sâu xa, quay đầu lại tiếp tục mắng cây hòe.

Sau khi Trần Bình An vác sọt lên bờ, đi về phía Lưng Trâu Xanh, không biết có phải là ảo giác hay không, thiếu niên cảm thấy mực nước của dòng suối hình như giảm đi một chút.

Khi hắn tới gần dốc đá màu xanh thì đột nhiên dừng bước, bởi vì hắn nhìn thấy rõ ràng có không ít người đang đứng bên đó, vẻ mặt của mỗi người cơ hồ đều rõ mồn một, sở dĩ như vậy, không phải là do ánh trăng rực rỡ, mà là trên Lưng Trâu Xanh có một con nai trắng muốt đang đứng, tỏa những từng luồng ánh sáng màu trắng, giống như bèo trôi trong dòng xuối.

Nai trắng cúi đầu, một tiểu cô nương mặc áo bông màu đỏ thì ra sức kiếng chân, vươn tay vuốt ve sừng nai.

Ở ngoài là đôi nam nữ trẻ tuổi mặc đạo bào, không biết có phải là do nai trắng chiếu sáng hay không, da thịt của hai người trắng như tuyết, nếu so sánh, bách tính trấn nhỏ là thổ dân đầy bùn đất, như vậy hai đạo nhân từ ngoài tới này chính là đồ sứ tinh mỹ được nung thành, thật sự là cách biệt một trời một vực.

Hình thức đạo bào của nam nữ giông giống với Lục đạo trưởng của quầy tướng số, nhưng lại có rất nhiều chi tiết bất đồng, đạo quan là khác nhất, Lục đạo trưởng là mũ hoa sen, đạo quan mà hai người này đội thì trông lại như đuôi cá.

Thiếu niên giày rơm nhì ngơ ngần, chỉ cảm thấy nam nữ đứng cạnh nai trắng, giống như nhân vật thần tiên từ trong tranh đi ra, giống như ngay sau đó sẽ phi thăng, hái sao hái trăng dễ như trở bàn tay.

Hai người còn lại thì đứng hơi xa một chút, Trần Bình An nhận ra một người, chính là nữ nhi của Chú Kiếm sư Nguyễn sư phó, thiếu nữ áo xanh lần này không bọc đầu đồ ăn, một tay cầm khăn thêu nhỏ, chỉ đặt một

miếng điểm tâm nhỏ nhắn xinh xắn, thiếu nữ cúi đầu, bộ dạng rất do dự, không biết ăn từ đầu, bên cạnh nầng ta là một người khoảng ba mươi tuổi, lưng đeo trường kiếm, hông dắt một đồ trang sức quái dị.

Khi Trần Bình An thấy họ, cơ hồ mọi người cũng nhận thấy được sự xuất hiện đột ngột của thiếu niên giày rơm, đạo cô trẻ tuổi có chút kinh ngạc, cúi người xoa đầu tiểu cô nương áo bông màu đỏ, vừa chỉ về phía Trần Bình An vừa khe khẽ nói nhỏ, tiểu cô nương giỏng tai nghe vị thần tiên tỷ tỷ này hỏi, mắt trợn to, chằm chằm nhìn sang, sau khi mơ hồ nhận ra bộ dạng của Trần Bình An thì bắt đầu thì thầm, chác là đang giải thích lai lịch thân phận của Trần Bình An của vị thần tiên tỷ tỷ, chủ nhân của nai trắng này.

Lúc này, Trần Bình An cũng nhận ra tiểu cô nương tám chín tuổi kia, lúc trước đã gặp rồi, là trước khi hắn tới long diêu nung sứ, từng ở ngõ Nê Bình gặp một tiểu cô nương tết tóc sừng dê, tuổi rất nhỏ, lại chạy rất nhanh, trong tay cầm một con diều giấy, hai cái chân nhỏ xíu như gậy trúc mà chạy nhanh như gió, để lại ký ức rất sâu sắc cho Trần Bình An. Về sau có đứt quãng nhìn thấy mấy lần, có lần tiểu cô nương ghé vào miệng giếng Thiết Khóa, lén ném đá vào trong, bị Trần Bình An vô tình thấy được hành động bất hảo của nàng ta, tiểu cô nương sợ tới mức vội vàng bỏ chạy, chạy ra xa hơn mười bước mới nhớ tới mứt quả đặt ở miệng giếng, thật sự không nhịn được thèm, lại chạy về giết Thiết Khóa, nhưng chạy quá gấp, kết quả vấp ngã, sau khi đứng lên cầm mứt quả thì đột nhiên dừng bước, há to miệng, vươn tay nhỗ một cái răng đã lung lay ra khỏi miệng, bỏ vào trong túi, nàng ta không hề không, lặng lẽ tiếp tục bỏ chạy.

Trần Bình An thấy một màn đó mà đầu đầy mồ hôi lạnh. Lần cuối cùng nhìn thấy nàng ta, là ở chỗ tượng Phật cỏ hoang chi chít, là một hoàng hôn mùa thu năm ngoái, Trần Bình An rời khỏi long diêu trở lại trấn nhỏ, đi dạo chung quanh, kết quả nhìn thấy nàng ta đang bắt dế mèn, lăn lộn, nhảy

nhót, vồ đập chung quanh bụi cỏ, sau khi nàng ta nhìn thấy Trần Bình An, hiển nhiên cũng nhận ra Trần Bình An, lại lướt đi như gió mát.

Về sau Trần Bình An nghe Cố Sán nói, tiểu tỷ tỷ cả ngày nhếch nhác này tuy nhìn qua thì là nha đầu không ai quản thúc, nhưng kỳ thật là người của Lý gia ở phố Phúc Lộc, hơn nữa không phải là loại người hầu nha hoàn. Chỉ có điều không biết vì sao, nàng ta thích dạo chơi một mình, người trong nhà cũng không quản, Cố Sán lúc cuối cùng nói đến nàng ta, tràn đầy kiêu ngạo và khinh bỉ, nói nàng ta đừng nhìn thì chạy rất nhanh, nhưng lại ngốc nghếch, có lần hai người bọn họ vừa khéo cùng nhau bắt cá ở suối nước, cô nương ngu ngốc này tới tận giữa trưa mới bắt được một con cua, còn đầu chẳng bắt được con cá nào, hơn nữa nàng ta sở dĩ có thể bắt được con cua lớn đó còn là bởi vì càng cua kẹp chặt lấy ngón tay của nàng ta. Cố Sán lúc ấy ở trong nhà Trần Bình An mà kể, cười đến ôm bụng lắn lộn trên giường gỗ, nói nàng ta quá ngốc, không ngờ còn cố ý giơ tay lên khoe với hắn, giống như bắt được một con cua thì giỏi lắm vậy, mấu chốt là lúc ấy nàng ta rõ ràng đã bị cua kẹp cho sắp khóc.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 86: Hoàn Lễ (1)

Đạo nhân trẻ tuổi khuôn mặt anh tuấn liếc nai trắng, cười nói với đạo cô trẻ tuổi: "Hạ sư tỷ, ngươi cẩn thận một chút, đừng yêu chiều nó quá, chỉ còn không đến một tuần thời gian, vả lại là thủ thuật che mắt mà thôi, cũng không gây trở ngại tới tự do của nó, ngươi lại cố tình không nghe. Giờ gặp phải tên phàm phu tục tử này, phải làm sao cho phải đây?"

Đạo cô dung mạo khuynh thành sau khi nghe tiểu cô nương giới thiệu xong, mỉm cười nói: "Thuận theo tự nhiên đi."

Đạo nhân trẻ tuổi nhíu mày, lại đưa mắt nhìn, cẩn thận quan sát một lúc, thật sự không nhìn ra thiếu niên giày rơm đeo sọt đó có khí tượng gì không tầm thường, tông môn chỗ bọn họ, bản sự nhìn tướng vọng khí và tìm rồng điểm huyệt mặc dù không được coi là đứng đầu một châu, nhưng coi như cũng có chút am hiểu, vị đạo sĩ này nếu có thể thay tông môn tới đây thu hồi áp thắng chi vật, còn phụ trách mang trấn sơn chi bảo về một cách bình yên vô sự, tương lai còn nộp lên thượng tông, hắn đương nhiên không phải vật trong ao, cho nên khi hắn không nhìn ra thiếu niên có gì kỳ lạ, liền không có tâm tư mời chào vào sơn môn, đạo nhân trẻ tuổi tinh thông xem tướng, không biết là mình lại nhìn lầm người.

Sư môn của hai người là một trong đạo gia tam tông của Đông Bảo Bình Châu, hơn nữa là tông đứng đầu đạo thống một châu, vô cùng tôn quý. Hắn lần này cùng Hạ sư tỷ dắt tay nhau rời núi, làm thù lao, mỗi người đều có một danh ngạch trân quý tuyển nhận đệ tử chân truyền cho tông môn, đệ tử này đồng thời sẽ được bọn họ tự thu làm đồ đệ. Cho nên hắn không muốn tiêu xài tùy ý, phải đối đãi thận trọng.

Tông môn trên dưới đều biết, hạ sư tỷ chú trọng tu tâm, cho nên một câu nhẹ nhàng bâng quơ thuận theo tự nhiên, rất có khả năng chính là động lòng muốn thu làm đồ đệ rồi.

Hắn và Hạ Tiểu Lương được coi là Kim Đồng Ngọc Nữ của Đông Bảo Bình Châu, thiên chi kiêu đạo gia một châu, chính là quân vương nhân gian, gặp được bọn họ đều phải dùng lễ đối đãi, đồng thời lễ nghi chi trọng không kém gì chân quân nước lớn.

Bởi vì bọn họ là thiên tài tu hành có hi vọng lớn nhất chen lên ngũ cảnh trong một châu.

Khi đạo cô trẻ tuổi cầm tay tiểu cô nương cùng đi xuống Lưng Trâu Xanh, nai trắng thông linh đi theo sau, không chỉ là các đạo nhân trẻ tuổi sư đệ đồng môn cảm thấy bất ngờ, vị binh gia cự tử hông dắt hổ phù, lưng đeo trường kiếm kia cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Khi hắn nhìn thấy đạo cô trẻ tuổi chậm rãi đi tới, Trần Bình An có chút to cả đầu, niên hiện tại thật sự không muốn giao tiếp với những thần tiên từ ngoài đến này.

Bởi vì Trần Bình An biết, chỉ một cái yêu ghét vui giận của họ thôi sẽ quyết định vinh nhục sinh tử của mình.

Hơn nữa Trần Bình An biết vận khí của mình luôn không được tính là tốt, cho nên càng sợ chọc phải họ.

Chỉ có điều Trần Bình An cũng không đến mức bởi vậy mà chạy trối chết, ngược lại, hắn còn đi một đoạn về phía trước kiểu tượng trưng, vừa như vậy, lọt vào mắt người ngoài lại tính là khéo léo.

Nai trắng chạy chậm tới, đi một vòng quanh thiếu niên giày rơm, cuối cùng cúi đầu chủ động cọ cọ thiếu niên bần hàn.

Nai trắng trở lại bên cạnh chủ nhân, nàng ta nhẹ nhàng vuốt lưng nó, sau đó thì nó liền biến thành dáng một con ngựa.

Chỉ hươu bảo ngựa.

Trẻ tuổi đạo cô nhìn về phía Trần Bình An, khẽ thở dài, cười nói một câu rồi sau đó cúi đầu nhìn về phía tiểu cô nương mặc áo đỏ.

Tiểu cô nương liền giải thích thành tiếng địa phương của trấn nhỏ, rụt rè nói: "Hạ tỷ tỷ nói, người là người tích phúc, đáng tiếc người và ta duyên quá nông, không thể thành đạo hữu."

Thiếu niên á khẩu không nói được gì, bởi vì căn bản không biết nói gì thì mới không thất lễ.

Lưng đeo sọt, chân đi giày rơm, ống quần xắn cao, bộ dạng của thiếu niên trông rất là buồn cười.

Đạo cô cười hỏi: "Ngươi có biết diệu dụng của những viên đá này không? Trần Bình An, ngươi không phải lo, ta chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi."

Tiểu cô nương giải thích ngay, tốc độ nói rất nhanh, thanh âm trong trẻo.

Trần Bình An do dự một chút, gật đầu nói: "Có vị đạo trưởng từng nhắc ta, có thể thường xuyên tới dòng suối nhỏ nhặt đá bắt cá."

Cho dù Trần Bình An đã tâm sinh hảo cảm với nữ quan trẻ tuổi này, nhưng vẫn rất cẩn thận, ngay cả họ của Lục đạo trưởng cũng không tiết lộ. Hơn nữa người thật sự tiết lộ thiên cơ, vạch trần giá trị của đá mật rắn là là Ninh Diêu mới đúng.

Đạo cô mim cười nói: "Ngươi cũng quen vị Lục tiểu sư thúc kia của ta à?"

Trần Bình An sững sờ.

Đạo cô cười hiểu ý, giải thích qua: "Lục tiểu sư thúc, nghiêm khắc mà nói thì không phải là đồng tông với chúng ta, chỉ có điều Lục đạo trưởng nhiều năm trước có tới thăm tông môn của chúng ta, tương giao ngang hàng với một vị sư thúc của chúng ta, qua nhiều năm, đám vãn bối chúng ta thân với hắn, tự nhiên cũng quen gọi là "Tiểu sư thúc"."

Trần Bình An nhếch miệng cười, triệt để không còn cảnh giác nữa.

Thiếu niên giày rơm lòng mang ơn với Lục đạo trưởng, cả đời này cũng sẽ không quên.

Hắn nghĩ tới một chuyện, cúi người quỳ gối buông sọt, cầm một viên đá mà vừa gặp đã thích, to bằng trứng chim, xanh mơn mởn, trong như băng, khác hẳn với những viên khác, đưa cho đạo cô trẻ tuổi khí chất u lan, hỏi: "Đạo trưởng, sau này nếu gặp Lục đạo trưởng thì có thể giúp ta đưa viên đá này cho ông ta không?"

Nàng ta sau khi nghe tiểu cô nương giải thích, hơi cân nhắc một chút, nhận lấy tảng đá, chậm rãi nói: "Trước lúc tới đây, ta vừa hay gặp tiểu sư thúc sắp đi, ông ta phải tới Nam Giản quốc tham gia điển lễ trọng yếu của một tòa tông môn đạo thống, lần sau khi nào gặp lai thì rất khó nói, nhưng chỉ cần nhìn thấy Lục tiểu sư thúc, ta nhất định sẽ giúp người chuyển vật này cho ông ta."

Trần Bình An nghe tiểu cô nương dịch lại xong thì cười sán lạn, cúi người cảm ơn vị đạo cô trẻ tuổi này.

Đối với sự tốt xấu của người xa lạ, thiếu niên vẫn tin vào trực giác của mình.

Giống đối với Phù Nam Hoa Thái Kim Giản, lại giống như đối với Lục đạo trưởng và Ninh cô nương.

Trần Bình An lại lấy ra một viên đá mật rắn, tặng cho nàng ta.

Vị nữ quan đạo gia trong thế hệ trẻ tuổi của Đông Bảo Bình Châu được coi là "Đệ nhất cơ duyên" này cũng không cự tuyệt, cười tủm tỉm nhận lấy, không quên cảm tạ.

Tiểu cô nương áo đó hai tay vê chéo áo, nhỏ giọng nói: "Ta cũng muốn một viên."

Trần Bình An cười cười cúi người, tìm một viên trong sọt tặng cho tiểu cô nương.

Tiểu cô nương chạy đến bên cạnh hắn, rụt rè nói: "Ta muốn viên to một chút, có được không?"

Trần Bình An cười nói: "Chỉ cần ngươi cầm được thì sẽ tặng ngươi viên to nhất. Có điều từ nơi này đến trấn nhỏ rồi về nhà cũng không gần đâu. Hơn nữa ta cảm thấy những viên to trong sọt không tốt bằng những viên nhỏ."

Nàng ta nghĩ nghĩ, hai tay bám vào miệng sọt, nói "Được rồi, vậy ta sẽ chọn viên nhỏ nhưng đẹp."

Trần Bình An liền chọn cho nàng ta một viên đá nhỏ màu ngó sen, trơn nhắn đẹp mắt, tiểu cô nương cầm trong lòng bàn tay, rất hài lòng.

Nàng ta đột nhiên nghiêng đầu, nhếch miệng cười, chỉ vào răng mình, sau đó cười hắc hắc với Trần Bình An, vẻ mặt đắc ý.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 87: Hoàn Lễ (2)

Chắc nàng ta đang khoe răng mình mọc lại rồi.

Trần Bình An vui vẻ nói: "Lần sau chúng ta cùng đi bắt dế mèn."

Tiểu cô nương mắt sáng lên, nhưng rất nhanh lại trở nên ảm đạm, gượng cười gật đầu.

Trần Bình An khiêng sọt, cáo từ đạo cô trẻ tuổi, phất phất tay với tiểu cô nương, chạy chậm về trấn nhỏ.

Cũng là tiên tử, nhưng lượng hàm kim của nữ quan trẻ tuổi này hơn xa Thái Kim Giản của Vân Hà sơn, cơ hồ là kim tinh của tiên gia với vàng nơi thế tuc.

Nàng ta dẫn theo tiểu cô nương và nai trắng quay về Lưng Trâu Xanh, đạo nhân trẻ tuổi thu hồi tầm mắt khỏi bóng dáng của thiếu niên giày rơm, đưa ra định luận: "Duyên mỏng chính là phúc bạc, tất nhiên không đáng trọng dụng."

Môn phái đạo gia của Đông Bảo Bình Châu quá nhiều, cứ mỗi ba mươi năm đều sẽ chọn ra một đôi "Kim Đồng Ngọc Nữ", hắn và sư tỷ Hạ Tiểu Lương chính là đạo lữ trời sinh lần này, chỉ có điều chuyện khiến cho người ta kinh ngạc đã xuất hiện, tư chất của Kim Đồng không hề kém trước kia, nhưng cơ duyên của Ngọc Nữ thì lại tốt tới mức khiến cho người ta giận sôi, từ lúc sinh đã có nai trắng trong điềm lành chủ động ra khỏi sơn dã đại trạch, đi tới bên cạnh nàng ta nhận chủ, sau này bước chân vào đại đạo tu hành, giống như là chưa từng vấp ngã, thuận buồm xuôi gió xuôi

dòng, thậm chí có người tuyên bố nàng ta chỉ cần sau khi bước vào ngũ cảnh mới gặp phải bình cảnh đầu tiên.

Đối với sự khinh thị của sư đệ đối với thiếu niên giày rơm đó, nàng ta chẳng nói đúng sai, chỉ cười trừ.

Lúc này, một thiếu niên thấp bé từ gần hồ sâu dưới lang kiều một mực đi tới hố nước dưới Lưng Trâu Xanh, trong tay chỉ cầm một viên đá mật rắn, không ngờ giống như nai trắng lúc trước, tỏa ra ánh sáng rực rỡ trong bóng đêm.

Thiếu niên Chất phác tay cầm viên đá, đứng trên một khối đá nhô ra khỏi mặt nước, giống như tiên nhân đỉnh thiên lập địa, tay cầm một vầng trăng tròn.

Hai con cá lớn màu xanh và màu đỏ mà đạo nhân trẻ tuổi nuôi không xuống nước, chỉ chậm rãi chạy trên suối nước.

Nếu Trần Bình An nhìn thấy thiếu niên này sẽ nhận ra hắn chính là cháu của Mã bà ở ngõ Hoa Hạnh.

Thiếu niên từ nhỏ đã si ngốc, bị cha mẹ ghét bỏ, Mã bà bà liền tự nuôi cháu mình, thiếu niên lại thường xuyên một mình trèo lên nóc nhà ngắm mấy.

Từ nhỏ đến lớn thiếu niên họ Mã đi theo Mã bà bị người ta bắt nạt tới cùng, cảm thấy giẫm hắn một cái thôi cũng thấy bẩn giày, đứa bé đáng thương này giống như chỉ từng cười với tỳ nữ Trĩ Khuê ngõ Nê Bình.

Cho nên Mã bà bà mới đặc biệt căm hận tỳ nữ kia, cho rằng nàng ta chính là đồ cám dỗ không biết xấu hổ, khẳng định là nàng ta chủ động câu dẫn đứa cháu bảo bối của mình.

Nữ quan trẻ tuổi đi đến bên cạnh nam nhân lưng đeo trường kiếm, hỏi: "Về Mã Khổ Huyền, thật sự không còn dư địa à?"

Nam nhân lạnh lùng nói: "Tiểu sư thúc kia của các người nếu như thật sự muốn thu đứa nhỏ này làm đệ tử khai sơn thì sao không đích thân đến? Danh hào của hắn có vang dội tới mấy thì sao? Chưa từng đánh với ta, dựa vào gì mà phải nhường cho hắn? Nếu hắn không phục thì cứ tới Chân Võ sơn tìm ta, thắng thì cho hắn mang đứa bé này đi."

Đạo nhân trẻ tuổi mim cười nói: "Chẳng qua là bắt tiểu sư thúc của chúng ta đi thêm một chuyến, tội gì phải vậy?"

Trong bông có kim.

Nam nhân đeo kiếm nheo mắt nói, "Hả?"

Nữ quan trẻ tuổi có chút bực mình, nhìn sư đệ đồng môn, đạo nhân trẻ tuổi cười ha ha, không cãi nhau nữa, ngắng đầu nói: "Hôm nay trăng sáng quá."

Nàng ta có chút bất đắc dĩ.

Chỉ cần đề cập tới vị tiểu sư thúc tông môn của mình, đừng nói là nàng ta và sư đệ, chỉ sợ là tất cả đạo sĩ trẻ tuổi trong một châu đều lấy làm vinh dư.

Bên kia Lang kiều, dưới bậc thang, một tăng nhân đi chân trần đang đứng, khuôn mặt hắn góc cạnh, sắc có cương nghị.

Vị khổ hạnh tăng này không ngầng đầu nhìn về phía tấm biển chữ vàng, mà nhìn vào nền đất lúc trước Tống Tập Tân cắm hương, hai tay tạo thành chữ thập, cúi đầu thương xót nói: "A di đà Phật."

Thiếu niên thấp bé lên bờ, đi tới Lưng Trâu Xanh, nhìn hai vị đạo nhân trẻ tuổi phiêu phiêu dục tiên, lại nhìn nhìn nam nhân đeo kiếm bất cẩu ngôn tiếu, cuối cùng hắn nhìn chằm chằm người đeo hổ phù, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta không muốn học đại đạo trường sinh, người có thể dạy ta giết người không?"

Nam nhân ngạo nghễ cười nói: "Kiếm tu binh gia ta xưa này là có sát lực nhất thiên hạ!"

Đạo nhân trẻ tuổi cười nói: "Ô thế à?"

Nữ quan Trẻ tuổi lắc đầu, biết đại cục đã định, liền cảm thấy cô phụ phó thác của tiểu sư thúc, lòng thấy áy náy.

Trong nhất thời trên Lưng Trâu Xanh ven suối, không khí giương cung bạt kiếm đầy ngưng trọng.

Tiểu cô nương áo đỏ của Lý gia vội vàng trốn ở phía sau thần tiên tỷ tỷ.

Thiếu nữ áo xanh vừa ăn xong miếng điểm tâm cuối cùng, tâm tình đang rất xấu, tức giận nói: "Các ngươi có bản lĩnh thì tìm cha ta mà đánh."

Nam nhân có uyên nguyên với thiếu nữ và cha nàng ta không sầm mặt nữa, cười nói: "Đánh thế nào?"

Đạo nhân trẻ tuổi trêu: "Nguyễn Tú, thế này có chút khi dễ người ta rồi. Cha người chính là thánh nhân tiếp theo sau Tề tiên sinh, hình như là chủ nhân của phương thiên địa này."

Thiếu nữ áo xanh bĩu môi, không nói gì.

Tăng nhân chậm rãi đi tới Lưng Trâu Xanh.

Nữ quan trẻ tuổi nói: "Lôi Âm Tháp của phật môn các người, Thiên Sư Ấn của đạo gia chúng ta, cộng với một tòa Tiểu Kiếm Trủng của binh gia, đương nhiên còn có Sơn Nhạc Ngọc Bài của nho gia. Bốn áp thắng chi vật mà bốn vị thánh nhân lưu lại, không nói bên trong nho gia đấu đá thế nào, chỉ nói ba phương chúng ta, lần này đều tự đều tự thu hồi, tuy rằng là danh chính ngôn thuận, nhưng nếu thật sự không nói tiếng nào với Tề tiên sinh thì phải chăng là không phải cho lắm?"

Tăng nhân không nói gì.

Đạo nhân Trẻ tuổi lo lắng nói: "Là có chút bất cận nhân tình, nhưng ý chỉ của bên trên khó trái, sư tỷ hay là đừng vẽ rắn thêm chân."

Vị binh gia kia cười khẩy nói: "Ta chẳng việc gì phải lấy lòng ai."

••••

Bên kia Trấn nhỏ, Trần Bình An trở lại ngõ nhà Lưu Tiện Dương, kết quả nhìn thấy Tề tiên sinh đang đứng ở cửa.

Thiếu niên bước nhanh tới, không đợi hắn hỏi, Tề Tĩnh Xuân liền giao cho hắn hai cái ấn, mỉm cười nói: "Trần Bình An, không phải tặng không cho ngươi đâu, là ta có việc muốn nhờ, sau này nếu Sơn Nhai thư viện gặp nạn, hy vọng ngươi có thể giúp đỡ một tay. Đương nhiên, ngươi cũng không cần phải tận sức hỏi thăm tin tức của thư viện."

Thiếu niên chỉ nói một chữ, "Được!"

Tề Tĩnh Xuân gật đầu, lời nói thấm thía: "Nhớ câu "Quân tử không cứu" mà ta lúc trước nói với người không, đó là lời tâm huyết là của ta, không phải là đang thử lòng người đâu."

Thiếu niên nhếch miệng cười cười, "Tiên sinh, cái này thì không dám cam đoan."

Tề Tĩnh Xuân muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói gì, đang định đi.

Hắn vốn muốn nói, sau này Sơn Nhai thư viện thực sự gặp khốn cục, Trần Bình An người tâm sinh hối hận, cũng không cần phải áy náy, chỉ coi như là không thấy không nghe là được, không cần phải cố ý nhúng tay.

Nhưng Tề Tĩnh Xuân không biết vì sao, ở sâu trong lòng lại vẫn mang một tia hy vọng mà ngay cả bản thân hắn có nghĩ bao lâu cũng không thể hiểu nổi.

Nghĩ đi nghĩ lại, vị sơn chủ của Sơn Nhai thư viện này đành phải đưa ra một đáp án. Không ngờ là chỉ bời thiếu niên trước mắt này họ Trần tên Bình An. Hắn giống như là không giống bất kỳ một ai.

Chuyện ngươi phó thác cho hắn là hết sức khó khăn, cho dù biết rõ thiếu niên đến cuối cùng có gắng hết sức cũng không làm được, nhưng ngươi lại có thể chắc chắn một chuyện, chỉ cần hắn đáp ứng thì nhất định sẽ làm, mười phần khí lực mà không làm được thì vẫn cứ nguyện ý cắn răng giở ra mười hai phần khí lực.

Đây là một chuyện khiến cho người ta cảm thấy rất an tâm.

Đây vốn là chuyện Tề Tĩnh Xuân cầu mãi nhiều năm mà không thể, người đọc sách chủ động yêu cầu bị biếm trích đến đây, ban đầu chỉ cảm thấy thiên địa khắp nơi đều là đất khách quê người.

Khi Tề Tĩnh Xuân đang muốn xoay người thì thiếu niên lưng đeo sọt vội vàng chắp tay hành lễ.

Bên trong hẻm nhỏ, thánh nhân nho gia cũng hoàn lễ đáp lại thiếu niên.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 88: Luyện Quyền (1)

Màn đêm thâm trầm, đốc tạo quan nha thự, Tống Trường Kính một mình quay về, thiếu niên Tống Tập Tân đã đi hướng ổ chó ở ngõ Nê Bình, đối với cái này nam nhân không có cưỡng cầu, thân là đại tướng sa trường cầm binh nhiều năm, ở trong núi thây biển máu, còn có thể nổi bật như vậy, cho nên đứa cháu bị nuôi thả kia, mấy năm nay qua ngày không phù hợp với thân phận quý tộc hậu duệ thiên hoàng, Tống Trường Kính không cảm thấy đứa nhỏ này thua thiệt cái gì. Có thể sống quay về kinh thành Đại Ly, đã là không tệ rồi.

Quản sự tuổi đã cao cảu nha thự, vẫn chờ ở cửa, trong tay cầm theo đèn lồng.

Tống Trường Kính dẫn đầu vượt qua cánh cửa hông chỉ mở một cánh, đi nhanh về phía trước nói: "Không cần dẫn đường."

Quản sự tuổi cao im lặng gật đầu, chậm lại bước chân, sau đó lặng yên rời đi.

Cái nha thự trên đường Phúc lộc này, kiến tạo cũng không hào hoa xa xỉ, chiếm đất xa xa không bằng tòa nhà hai họ Lô Lý, vị diêu vụ đốc tạo quan tiền nhiệm hàng thật giá thật kia, cuộc sống kham khổ khó khăn, nhóm nhà giàu trấn nhỏ cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Nhưng mà Tống Trường Kính không giống, đệ đệ cùng mẹ đương kim hoàng đế Đại Ly, còn lập hạ qua công bất thế khai cương thác thổ, lại là võ đạo tông sư cầm cờ đi trước của Đông Bảo Bình Châu.

Hắn đến, tựa như rồng qua sông xâm nhập một cái hồ nhỏ, nhóm địa đầu xà chẳng sợ không nói tới sợ hãi thế nào, đối mặt người như Tống Trường Kính, ai cũng sẽ xuất ra tư thái kính cẩn nên có.

Tống Trường Kính thời điểm đi qua một tòa viện nhỏ, nhìn thấy có người còn ở trong phòng khêu đèn đọc đêm, tư thế ngồi đoan chính, khi một mình, vẫn cẩn thận tỉ mỉ.

Không hổ là một vị chính nhân quân tử.

Tống Trường Kính tay áo phiêu diêu, bước nhanh đi qua, khóe miệng nổi lên ý cười châm chọc.

Năm đó có thiếu niên học ở Quan Hồ thư viện, thư pháp thông thần, danh chấn triều dã, bị Nam Ngụy quốc chủ triệu nhập hoàng cung, cho trắc điện sáng tác chiếu thư, đang lúc tuyết lớn rét đậm, bút đông lạnh không thể viết, đế sắc lệnh hơn mười cung tần vây ở hai bên, cũng vì bút này.

Việc này nhanh chóng lan truyền Đông Bảo Bình Châu, trở thành một chuyện hay để kể.

Chỉ là không người suy nghĩ sâu xa, hoàng thành cung cấm nghiêm ngặt loại nào, loại chuyện này, hoàng đế không nói, hoạn quan không nói, tần phi không nói, dân chúng làm thế nào biết đến?

Đi ở trên đường mòn âm u, Tống Trường Kính bỗng nhiên cười to sang sảng.

Tống Tập Tân mặc một thân quần áo trắng trở lại ngõ Nê Bình, cửa viện chưa khóa, sau khi đẩy cửa ra, nhìn thấy tỳ nữ Trĩ Khuê ngồi trên một cái ghế ở chính đường, nửa híp mắt, ngiêng đầu ngủ gà ngủ gật, khi đầu nghiêng đến một biên độ, liền lập tức ngồi thắng, sau đó tiếp tục nghiêng lệch.

Xem ra cô gái là thật mệt chết đi được. Tống Tập Tân cúi thắt lưng, nhẹ nhàng lắc lắc bả vai của nàng, ôn nhu nói: "Trĩ Khuê Trĩ Khuê, tỉnh tỉnh, nhanh về phòng của mình ngủ đi, cẩn thận lạnh."

Cô gái còn buồn ngủ dụi dụi mắt, mơ hồ nói: "Công tử, sao lại muộn như vây mới trở về."

Tống Tập Tân cười nói: "Đi hành lang kiều bên kia, lộ trình có chút xa, cho nên muộn chút."

Trĩ Khuê nhìn thấy thân lễ phục xa lạ của Tống Tập Tân, kinh ngạc nói: "Ò? Công tử sao lại thay đổi quần áo?"

Tống Tập Tân không muốn nói nhiều ở trên đề tài này, "Không đề cập tới cái này. Bản Địa phương huyện chí kia cho ngươi mượn, đọc sách biết chữ thế nào rồi, muốn ta dạy cho ngươi hay không?"

Cô gái lắc đầu nói: "Không cần."

Tống Tập Tân trở lại phòng của mình, tối đen một mảng, cởi ngoại bào, đá giày xuống, nằm lên trên giường, thiếu niên lầm bẩm nói: "Vương Chu, Vương Chu, thì ra là thế."

Trĩ Khuê trở lại phòng mình, tắt đèn ngủ, cả người lui ở trong ổ chăn, phát ra từng đợt động tĩnh rất nhỏ như là đang trộm ăn cái gì, miệng đang nhai cái gì đó.

Cuối cùng nàng thế mà còn ợ một cái ợ no.

Lưu Tiện Dương ở cửa hàng chú kiếm bên này, tuy còn chưa có chính thức trở thành đồ đệ của Nguyễn sư phụ, nhưng mà ai nấy cũng đều thấy được, Nguyễn sư phụ đối với thiếu niên cao lớn này thực coi trọng, nếu

không cũng sẽ không tự tay tự mình dạy hắn rèn kiếm như thế nào, loại chú kiếm thất nọ, hôm nay cũng không phải ai cũng có thể tiến vào.

Thời điểm chính ngọ nghỉ tạm, có một người trẻ tuổi xuất thân diêu công nung đồ sứ chạy đến trước mặt Lưu Tiện Dương, nói có người tìm hắn, tề mi lộng nhãn, mười phần nghiền ngẫm, nói là một mỹ phụ nhân so với phu nhân phố phúc lộc còn dễ coi hơn, tìm đến Lưu Tiện Dương.

Lưu Tiện Dương cợt nhả đi theo hắn, tâm tình thật ra lập tức trầm trọng hắn lên.

Quả nhiên, ở bên cạnh một cái giếng nước, đang đứng một vị phụ nhân dáng người thon dài, bốn phía rất nhiều hán tử thanh tráng đang lấy nước đào đất, làm việc đặc biệt hăng say.

Như tiểu phu tử Tống Tập Tân khinh rẻ, Lưu Tiện Dương quả thật chính là một con dế nhũi, nhưng mà nữ tử đẹp mặt hay không, cùng đọc qua sách, biết qua chữ hay không, thật sự là không có quan hệ gì cả. Có lẽ thiếu niên cao lớn không biết, trong cái loại dễ coi một cách hàm hồ kia, thật ra có một loại kêu quyến rũ, nhất là trong đoan trang có mị, càng rung động lòng người.

Chữ mị này, nếu là giải tự, vốn là ý tứ họa mi chi nữ.

Vị phu nhân trước mắt không biết tính danh gốc gác này, lông mi tinh xảo như râu bươm bướm, trán giống ve, rộng mà đoan chính, trơn bóng đầy đặn.

Hôm nay nàng lẻ loi một mình tới đây, không có tư thế khởi binh vấn tội, cũng không giống như là muốn cậy thế hiếp người, Lưu Tiện Dương thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Chẳng qua vị phu nhân ung dung đẹp đẽ quý phái này, khuôn mặt dù dễ coi, Lưu Tiện Dương không phủ nhận, nếu là trước đây, nói không

chừng gặp gỡ ở bên đường, còn có thể huýt sái vài tiếng, nhưng mà cái này không ý nghĩa Lưu Tiện Dương sẽ động tâm, nữ tử trong long thiếu niên cao lớn, trước kia là tỳ nữ ngõ Nê Bình, hôm nay vậy, về sau cũng vậy.

Lưu Tiện Dương dẫn theo phụ nhân xinh đẹp đi hướng dòng suối nhỏ, giọng điệu kiên định nói: "Phu nhân, ngươi nếu là muốn thuyết phục ta, bán cho các ngươi món đồ gia truyền nọ, ta khuyên phu nhân không cần nói nữa."

Phụ nhân thản nhiên cười nói: "Đừng vội cự tuyệt, để ta nói rõ ràng quan hệ lợi hại với ngươi, người hãy quyết định."

Thiếu niên cao lớn sắc mặt không thay đổi, ra vẻ thoải mái, thật ra trong lòng nháy mắt chìm vào đáy cốc.

Ở xa xa, cô gái ngồi ở cửa một gian phòng chú kiếm, bưng một chén cơm, cơm tẻ bộ dáng chồng chất đầy như núi, lan tràn ra tận miệng bát, nàng đang lang thôn hổ yết, sau khi ăn luôn "đỉnh núi", như nguyện nhìn thấy thịt nướng bị nàng che dấu trong đó, cả người tràn đầy ánh sáng hạnh phúc, vụng trộm xoay người, đưa lưng về phía nam nhân đang ngồi chậm rãi ăn ở một góc khác hỏi: "Cha, mặc kệ không quan tâm người đàn bàn kia sao?"

Nam nhân ồm ồm nói: "Mặc kệ."

Cô gái áo xanh lo lắng nói: "Hắn là khai sơn đại đệ tử của cha ở đây về sau, sẽ không sợ đi lối rẽ?"

Nam nhân lạnh nhạt nói: "Vậy đó là tiểu tử nọ không phúc khí."

Cô gái nghi hoặc nói: "Cha, sẽ không cảm thấy đáng tiếc sao?"

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 89: Luyện Quyền (2)

Ví dụ như nàng, nhìn thấy điểm tâm ăn ngon lại tinh xảo ở trong cửa hàng, nếu không có tiền thì thôi, nhưng có tiền, sẽ mua, kết quả không cẩn thận rơi ở trên đất, thật sự là xứng đáng bị trời giáng ngũ lôi.

Nam nhân trả lại một câu hỏi, "Thịt nướng ăn ngon không?"

Cô gái theo bản năng vui vẻ gật đầu, "Ăn ngon ăn ngon!"

Cô gái đột nhiên thân thể căng thẳng, cha hạ qua "ý chỉ", nàng mỗi ngày chỉ có thể ăn một phần món ăn mặn, cho nên nàng mới làm bộ như chỉ ăn một chén cơm tẻ, mang thịt nướng giấu ở trong đó. Vì vậy buổi tối có thể quang minh chính đại ăn một phần món ăn mặn.

Cô gái xấu hổ quay đầu, cao cao nâng lên cái bát, đúng lý hợp tình nói: "Chỉ có một miếng, con cũng không có phá hư quy củ!"

Nam nhân cười ha ha hỏi: "Như vậy miếng thịt nướng giấu ở đáy bát kia, không ăn, vậy sẽ không cảm thấy đáng tiếc sao?"

Cô gái hơi hơi mở lớn miệng, cả người giống như bị sét đánh vậy, tâm như tro tàn.

Nam nhân còn rắc muối lên vết thương khuê nữ nhà mình, "Con nếu không lắm miệng hỏi chuyện Lưu Tiện Dương, cha cũng đã nhắm một mắt mở một mắt."

Cô gái buồn không hé răng, cái miệng nhỏ ăn thịt nướng, vừa thấy đã biết về sau khẳng định cần kiệm trị gia.

Nam nhân cơm nước xong, nhìn về phía phụ nhân cùng thiếu niên bên dòng suối nhỏ nói: "Tiểu tử này chỉ cần một ngày không đăng trong ngũ cảnh, cha sẽ không sẽ quản hắn chết sống. Chẳng sợ tiến vào trong ngũ cảnh, cha sẽ quản một hai lần, nhưng tuyệt sẽ không quản nhiều, chuyện bất quá tam. Phúc họa vô môn, mặc người tự chịu."

Cô gái thở dài nói: "Vì sao mặc kệ?!"

Nam nhân tức giận nói: "Văn nhân thu đệ tử, quân nhân thu đồ đệ, cũng không là giang hồ bang phái thu hút tiểu lâu la, không phải nghĩ về sau cùng người nổi lên tranh chấp, ỷ vào người đông thế mạnh mà cùng người cãi nhau hoặc là đánh nhau. Xét đến cùng, ở trong mắt ta, sư sinh cũng tốt, thầy trò cũng thế, chính là người trong đồng đạo. Huống chi hôm nay Lưu Tiện Dương còn chưa phải đồ đệ của ta."

Cô gái không nói gì nữa.

Nam nhân cảm thán nói: "Khuê nữ ngốc, chỉ nói cái vương triều Đại Ly ở trong một góc này, biết có bao nhiều người không? Hơn hai ngàn vạn hộ! Thiên hạ nhiều người như vậy, nhiều chuyện phiền lòng như vậy, con quản được sao? Cha sẽ ở trong sáu mươi năm kế tiếp, từ trong tay Tề Tĩnh Xuân tiếp quản trấn nhỏ, con cũng đừng cả ngày làm loạn, an tâm ở kiếm lô bên này chú kiếm luyện kiếm, bằng không chọc phiền toái, cha là quản hay là mặc kệ?"

Không đợi nam nhân nói hết lời, cô gái đã nói ra một câu, "Không cần người quản."

Những lời này của nàng, làm cho nam nhân thiếu chút nữa nội thương, uy lực to lớn, không yếu hơn bút tích áp đáy hòm của vị kiếm tiên kia.

Nam nhân thật muốn gõ cái đầu gỗ của khuê nữ ngốc này một cái, chuyện của người, cha có thể không quản?

Nam nhân có chút sầu bi.

Cô gái vẻ mặt "khiếp sợ" nói: "Ồ, đáy bát sao lại nhiều thêm một miếng thịt nướng, ài, con hôm nãy đã đủ định mức rồi, hay là cho cha ăn đi? Cha?"

Nam nhân không cần quay đầu nhìn, cũng có thể cảm nhận được hành động làm trò của nha đầu ngốc này, bất đắc dĩ nói: "Bỏ đi, con ăn đi, cha coi như con hôm nay chỉ ăn một miếng thịt nướng. Nhớ rõ buổi chiều đánh sắt, đừng nhàn hạ nữa."

Lần này cô gái cảm kích, không chút giả tạo, "Cha, người thật tốt!"

Nam nhân tức quá cười nói: "Là thịt nướng tốt mà."

Cô gái cúi đầu, xới một ngụm cơm, nhẹ giọng nói: "Cha cũng tốt."

Nam nhân mặt căng thẳng, thật vất vả mới nhịn ý cười, nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn là sinh khuê nữ tốt.

Bên tai đột nhiên vang lên một tiếng nói, "Cha, buổi tối còn có thể ăn them một miếng không? Hai miếng cùng ba miếng, không kém bao nhiêu, đúng không nè? Cha không nói lời nào, con coi như đáp ứng rồi đó?"

Cô gái lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chạy mất.

Câu nói cuối cùng kia, là cô gái đã chạy ra thật xa, nàng mới nói.

Nam nhân day day hai má, lẩm bẩm: "Tú Tú nhà của ta xem ăn như trời."

Trần Bình An sau khi xuyên phố qua ngõ đưa thư xong, mua một phần đồ ăn sáng, đưa cho Trữ cô nương ngõ Nê Bình, sau đó bắt đầu nấu thuốc.

Trữ Diêu hôm nay mặc một cái trường bào màu xanh lục mới tinh, sạch sẽ lưu loát, nàng vốn bộ dạng anh khí bừng bừng, ăn mặc như vậy, cộng thêm thắt lưng mang trường đao, so với tử đệ nhà giàu phố phúc lộc ngõ đào diệp bên kia, càng thêm quý khí.

Trữ Diêu do dự một chút, "Như trước mắt mà nói, ngươi nếu thật muốn nghiên cứu luyện tập bản Hám Sơn phổ nọ, ở trước khi học quyền thế, ngươi cần trước làm ba việc, trạm thung (đứng tấn), tẩu thung (đi theo tư thế - ý nghĩa đi cũng luyện tập) thụy thụy thung (ngủ theo tư thế - ý nghĩa luyện tập trong giấc ngủ), một việc cuối cùng, có vẻ chú ý tích lũy khiếu huyệt cùng lưu chuyển khí tức, rất khó dùng ngôn ngữ miêu tả, trước không nói tới nó. Dù sao hai chuyện trước, không cần quá suy xét thiên phú căn cốt, ngươi thành thành thật thật dựa theo tư thế vẽ ở trên quyền phổ mà làm, lâu dài kiên trì, chung quy sẽ có tác dụng, chẳng sợ không thể cho người đăng đường nhập thất ở trên võ đạo, nhưng mà cường kiện khí lực cùng kéo dài tuổi thọ, không phải không có khả năng."

Trần Bình An nói ra một ý tưởng của bản thân, "Luyện tập tẩu thung ở trong suối nước, có phải cũng được hay không?"

Trữ Diêu gật đầu nói: "Đương nhiên. Luyện từ đầu gối, tới thắt lưng, cuối cùng là cổ."

Trần Bình An theo lời của nàng hỏi: "Cuối cùng không phải cả người ở trong nước sao?"

Trữ Diêu cười lạnh nói: "Thế nào, ngươi là muốn ở đáy nước luyện tập bế khí, sau đó luyện ra ngàn năm vương bát vạn năm quy à?"

Trần Bình An không biết nói gì.

Trữ Diêu nghĩ nghĩ, "Đến đây, ta làm tẩu thung cho người xem một chút. Xem cho cẩn thận!"

Trữ Diêu bảo Trần Bình An dời cái bàn đi, sau đó đi về phía trước sáu bước, bộ pháp là ba nhỏ ba lớn, một bước cuối cùng khi nàng một cước trùng trùng đạp xuống, cả mặt đất của căn phòng, giống nhau đều phát ra một trận chấn động nặng nề.

Cô gái thực hiện liền mạch lưu loát.

Nhìn như nhẹ nhàng bâng quơ, thật ra như nước chảy mây bay, cho thiếu niên giầy rơm một loại cảm giác nói không rõ ra được.

Như một thác nước đổ thẳng xuống, thiên kinh địa nghĩa, hơn nữa ẩn chứa lực đạo thật lớn. Lại như lá cây ở trong suối nước xoay tròn một cái, viên chuyển như ý, mềm nhẹ đến cực điểm.

Toàn bộ đều là đúng, nhưng mà Trần Bình An chỉ biết như vậy, không biết nguyên cớ.

Nhìn thấy thiếu niên vẻ mặt thần sắc mờ mịt, Trữ Diêu lại quay về chỗ, lại biểu thị một lần.

Trữ Diêu đứng lại, quay đầu hỏi: "Xem hiểu chưa? Đến thử xem sao?"

Trần Bình An hít sâu một hơi, thử một lần.

Lảo lảo đảo đảo, giống một tửu quỷ say khướt.

Trần Bình An đứng ở tại chỗ, gãi gãi đầu, hiển nhiên chính hắn cũng hiểu được có chút kỳ cục.

Trữ Diêu đen mặt, trầm giọng nói: "Làm lại!"

Sau ba lần, Trần Bình An đã hơi chuyển tốt, nhưng mà Trữ Diêu đã sắc mặt âm trầm đến giống như sắp đổ mưa to vậy.

Nàng không thể tưởng tượng, trên đời sao lại có ngu ngốc như Trần Bình An, luyện võ không có ngộ tính như thế, thiên tư không xong như thế!

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 90: Thiên Tài (1)

Không có biện pháp.

Trữ Diêu là một người từ nhỏ đã đứng ở nơi kiếm đạo cực cao, xuất thân, căn cốt, thiên phú, ánh mắt, đều là như thế.

Cho nên cô gái căn bản không thể lý giải, ở chân núi cách nàng xa vạn dặm, những người đó là từng bước một lên núi như thế nào, lại càng sẽ không hiểu được những người đó vì sao phải đi thất tha thất thểu như thế.

Cuối cùng cô gái thật sự không có biện pháp, sợ mình một khi nhịn không được, sẽ rút đao chém người, vì thế nàng linh cơ chợt động, vỗ vỗ bả vai thiếu niên giầy rơm, miễn cưỡng an ủi: "Trần Bình An, đọc sách trăm lần nghĩa tự thấy, tập võ cũng là đạo lý giống nhau, luyện quyền mấy vạn lần, ra không được hương vị, vậy mấy chục vạn, một trăm vạn! Người đi nhặt đá của người đi, người chậm cần bắt đầu sớm, đừng chán ngán thất vọng, từ từ sẽ đến, ở trong dòng suối mà luyện tập tẩu thung đi."

Trần Bình An nghĩ lại, thật sự là đạo lý này.

Trước kia nghe Tống Tập Tân nói qua một câu, ý tứ cùng Trữ cô nương "đọc sách trăm lần" không sai biệt lắm, kêu đọc sách phá vạn quyển, ha bút như có thần.

Nhưng thiếu niên cảm thấy càng có đạo lý, vẫn là như Trữ cô nương nói mấy vạn mấy chục vạn không đủ, vậy luyện một trăm vạn lần.

Trần Bình An cười chạy ra ngõ Nê Bình, dọc theo đường đi mặc niệm ba nhỏ ba lớn, dựa theo ký ức đi bắt chước tư thế đi của Trữ Diêu.

Thiếu niên giầy rơm ở trong lòng, nói cho mình "chân tướng", là sau khi luyện tập một trăm vạn lần, cố gắng có thể luyện quyền tiểu thành.

Cho nên bộ khởi bước luyện quyền 《 Hám sơn phổ 》 này, chính là một trăm vạn lần, ở sau đó, Trần Bình An hắn mới có tư cách lại nói đến cái khác.

Trữ Diêu một mình ngồi ở cửa, lầm bẩm: "Vì sao cảm giác mình giống như đào một cái hố bằng trời? Tên kia có thể đi ra được hay không đây?"

Gương mặt từ bên ngoài đến trấn nhỏ, càng ngày càng nhiều, khách sạn tửu lâu làm ăn, theo đó phát triển không ngừng.

Cùng lúc đó, phố phúc lộc cùng ngõ đào diệp bên kia, rất nhiều tử đệ trẻ tuổi đồng lứa trong đại hộ nhà cao cửa rộng, bắt đầu lặng yên rời khỏi trấn nhỏ, đa phần là thiếu niên sớm thông tuệ tuấn ngạn, cũng có con vợ lẽ vô danh, hoặc là con cái người trong nhà trung thành và tận tâm, thế gia tử Triệu Diêu cũng ở trong số này. Về phần hài đồng Cố Sán ngõ Nê Bình, bị Tiệt Giang Chân Quân Lưu Chí Mậu nhìn vào trong mắt, xem như một ngoại lệ.

Trần Bình An đi nhà Lưu Tiện Dương lấy cái sọt đựng cá, rời khỏi trấn nhỏ đi hướng dòng suối nhỏ, ở thời điểm nhiều người, Trần Bình An đương nhiên sẽ không luyện tập tẩu thung Hám sơn phổ, ra trấn nhỏ, bốn bề vắng lặng, Trần Bình An mới bắt đầu thầm niệm khẩu quyết, nhớ lại bộ pháp lúc Trữ cô nương tẩu thung, dáng người cùng khí thế, từng chi tiết cũng không nguyện bỏ qua, từng lần một đi ra sáu bước.

Trần Bình An lúc ấy ở trong phòng ngõ Nê Bình, thời điểm lần đầu tiên bắt chước Trữ Diêu, buồn cười vụng về như vậy, so với người thường còn không bằng, thật ra cô gái nhìn nhận, đã xuất hiện một cái hiểu lầm ma

xui quỷ khiến, Trần Bình An vẫn biết mình có một tật xấu, bắt đầu từ khi làm công tại lò nung gốm đã phát hiện tật mắt của mình, khiến cho tay chân chậm, chuẩn xác mà nói là bởi vì ánh mắt thiếu niên, nhãn lực quá mức xuất sắc, làm cho tay chân căn bản theo không kịp, cái này ý nghĩa đổi thành người khác tới bắt chước Trữ Diêu tẩu thung, khả năng lần đầu tiên đã có ba bốn phần tương tự, thô ráp sứt sẹo, nhưng tốt xấu không đến mức giống như Trần Bình An chỉ có một hai phần tương tự, cái này hoàn toàn là vì Trần Bình An nhìn quá rõ ràng, đối với mỗi một chi tiết quá mức hà khắc, mới tốt quá hoá cùi, làm tay chân theo không kịp, nên có vẻ hết sức buồn cười, hơn nữa chín phần không giống, dấu diếm một phần rất giống đáng quý.

Cái này Trữ Diêu cũng không biết, bắt chước nàng vị thiên kiếm tiên bại hoại này tẩu thung, cho dù là chín phần giống, cũng không thể có được một phần cái thần trong đó.

Đương nhiên nói đi cũng nói lại, chớ nói chỉ có một phần cái thần của Trữ Diêu nàng, cho dù có bảy tám phần, Trữ Diêu cũng sẽ không cảm thấy kinh tài tuyệt diễm thế nào.

Trong mắt Trữ Diêu nhìn, tầm mắt hướng tới, chỉ có người đi xa trên võ đạo, người cùng sóng vai mà đứng, đỉnh của kiếm đạo có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Trần Bình An ngồi ở bậc thang dưới tấm biển hành lang kiều nghỉ ngơi, thiếu niên đại khái tính toán một chút, một ngày mười hai canh giờ, chẳng sợ mỗi ngày kiên trì năm đến sáu canh giờ, lặp lại luyện tập tẩu thung, chống đỡ muốn chết cũng chỉ chừng ba trăm lần, một năm mười vạn, mười năm mới có thể hoàn thành nhiệm vụ một trăm vạn lần. Thiếu niên giầy rơm quay đầu nhìn về phía suối nước trong suốt thấy đáy, lẩm bẩm nói: "Để cho ta kiên trì mười năm, hắn là có thể chứ?"

Tuy trong mấy ngày này, Trần Bình An chưa từng có cảm xúc gì khác thường, nhưng mà Lục đạo trưởng trước khi đi tiết lộ thiên cơ, mang thủ đoạn âm độc của Vân Hà Sơn Thái Kim Giản nhất nhất nói toạc ra, vẫn làm cho vị thiếu niên này cảm thấy trầm trọng. Có một việc, Trần Bình An đối với Lục đạo trưởng cùng Trữ cô nương cũng không từng đề cập, đó là ở sau khi Thái Kim Giản đâm mi tâm cùng vỗ ngực đối với hắn, thiếu niên lúc ấy ở trong ngõ Nê Bình, cũng đã loáng thoáng cảm nhận được thân thể không thích hợp, cho nên hắn mới có thể dừng lại ở cửa viện nhà mình thời gian dài như vậy, vì chính là để cho bản thân hạ quyết định quyết tâm, cùng lắm thì phá bình phá suất, cũng phải liều mạng cùng Thái Kim Giản.

Dù sao Trần Bình An khi đó, dựa theo cách nói đạo nhân trẻ tuổi Lục Trầm, chính là tử khí trầm trầm, hoàn toàn không giống một thiếu niên tinh thần phấn chấn bừng bừng vốn nên có, đối với việc sinh tử, Trần Bình An lúc ấy nhìn so với tuyệt đại đa số người là nhẹ hơn rất nhiều.

Thái Kim Giản lấy thủ đoạn võ đạo "chỉ điểm", làm cho thiếu niên giầy rơm cường hành khai khiếu, khiến cho thân thể Trần Bình An, tựa như một tòa nhà không có cửa viện cửa phòng, quả thật có thể đi tới, hấp thu càng nhiều vật, nhưng mà mỗi khi gặp thời tiết gió tuyết mưa, tòa nhà sẽ gặp suy sụp hết sức lợi hại và nhanh chóng. Cho nên Trầm Tài mới có thể khẳng định, nếu như không có ngoại lệ, không có đại bệnh đại tai trong mà nói, Trần Bình An cũng chỉ có thể sống đến ba bốn mươi tuổi.

Sau nàng vỗ ở ngực Trần Bình An, hỏng căn bản tu hành của hắn, tim là trọng trấn yếu ải của người tu hành, sau khi cửa thành sụp đổ, Thái Kim Giản tương đương hầu như phong kín vận chuyển bình thường của tòa quan ải này, cái này không đơn giản là đoạn tuyệt tu hành đại đạo của Trần Bình An, cũng càng thêm gia tốc tốc độ suy sụp của thân thể Trần Bình An.

Hai đòn trước sau này của Thái Kim Giản, chỗ đáng sợ chân chính, ở sau khi chỗ môn hộ đại khai, một mặt Trần Bình An đã không thể tu hành

phương pháp trường sinh, là ý nghĩa không thể lấy thuật pháp thần thông đi bù lại môn hộ, không thể bồi bản cố nguyên.

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 91: Thiên Tài (2)

Một mặt khác, chẳng sợ thiếu niên may mắn ở võ học đăng đường nhập thất, thực sự có thể đủ dựa vào rèn luyện khí lực đến cường thân kiện thể, nhưng đối với Trần Bình An mà nói phiêu lưu, thật lớn sẽ vẫn cùng với kỳ ngộ, một khi vô ý, sẽ thân hãm vòng lẩn quẩn "luyện ngoại gia quyền dễ dàng chiêu tà", sẽ không chỉ kéo dài tuổi thọ không thành, ngược lại rơi vào kết cục đáng thương.

Việc cấp bách, Trần Bình An là cần một môn võ học có thể kéo dài dòng nước, tẩm bổ nguyên khí, một võ học này có phải chiêu thức sắc bén, bá đạo tuyệt luân hay không, có phải làm cho người ta cảnh giới võ đạo tiến triển cực nhanh hay không, ngược lại không quan trọng.

Trần Bình An hy vọng, toàn bộ ở trong bộ 《 Hám sơn phổ 》 mà Trữ Diêu thấy chướng mắt kia, ví dụ như nàng nói qua, sau khi tẩu thung còn có trạm thung "Kiếm lô", cùng thụy thung "Thiên thu".

Nhưng mà Trần Bình An không dám luyện tập lung tung, lúc ấy chỉ liếc vài lần, liền nhịn xuống không lật xem nữa, hắn cảm thấy cần phải sau khi để cho Trữ cô nương giám định, xác nhận không có lầm, mở lại tu tập.

Chỉ cần đi ở trên đường chính xác, ngươi ngộ tính có kém, chỉ cần đủ chăm chỉ cứng cỏi, mỗi ngày chung quy là sẽ tiến bộ. Đi ở phương hướng sai lầm, ngươi càng thông minh càng cố gắng, chỉ có làm càng nhiều sai càng nhiều.

Những lời này là Lưu Tiện Dương nói, đương nhiên hắn trọng điểm ở một câu cuối cùng, "Trần Bình An Ngươi là loại thứ nhất, Tống tiểu phu tử

quỷ lanh lợi kia là loại thứ hai, chỉ có Lưu Tiện Dương ta, là loại thiên tài chân chính vừa thông minh lại vừa đi đúng đường."

Lúc ấy thời điểm Lưu Tiện Dương tự thổi tự khoe, không cẩn thận bị Diêu lão nhân đi ngang qua nghe được, lão nhân vẫn coi trọng đối với Lưu Tiện Dương, xem là đệ tử đắc ý, không biết thiếu niên nói câu nào đâm trúng chỗ thương tâm của lão nhân, Diêu lão nhân phá lệ giận tím mặt, đuổi theo Lưu Tiện Dương đánh cho một trận tơi bời. Dù sao ở sau lần đó, Lưu Tiện Dương không còn nói qua hai chữ "Thiên tài" nữa.

Trần Bình An trùng trùng thở ra một hơi, đứng lên, đi lên bậc thang cao cao, sau khi tiến vào hành lang của hành lang kiều, mới phát hiện xa xa tụ tập một đám người, bốn năm người, hoặc đứng hoặc ngồi, giống như đang hộ vệ một cô gái trong đó, Trần Bình An chỉ nhìn thấy góc nghiêng của cô gái, chỉ thấy nàng ngồi ở trên lan can hành lang kiều, hai chân tự nhiên treo ở trên mặt nước suối nước, nhắm mắt dưỡng thần, hai tay của nàng năm ngón tay tư thế cổ quái, ngón tay quấn quanh hoặc gấp khúc.

Cho Trần Bình An cảm giác là nàng rõ ràng nhắm mắt, lại như là đang dụng tâm xem cái gì vậy.

Trần Bình An do dự một chút, không hề tiếp tục đi tới, xoay người đi xuống bậc thang, tính lội nước qua suối, lại đi tìm Lưu Tiện Dương, hôm nay hắn lưng mang hai cái sọt, một lớn một nhỏ, muốn mang cái nhỏ hơn, trả lại cho Nguyễn sư phụ tiệm thợ rèn, dù sao đó là Lưu Tiện Dương mượn của người ta.

Xa xa hành lang kiều, đám người nọ sau khi nhìn thấy thiếu niên giầy rơm một thân nghèo khổ thức thời xoay người, nhìn nhau cười, cũng không nói gì, sợ đánh vỡ tâm cảnh "thủy quan" huyền diệu của cô gái "đồng nhiên" kia.

Pháp này căn bản, nguyên tự Phật gia, điểm này không thể nghi ngờ. Chỉ là sau đó được rất nhiều tông môn tu hành tiếp thu, tuyển chọn, dung hợp cùng tinh luyện, cuối cùng trên một con đường phân ra rất nhiều đường nhỏ.

Chẳng qua Đông Bảo Bình Châu vẫn được coi là nơi Phật gia mạt pháp, ở sau mấy lần hạo kiếp diệt Phật lan đến nửa châu lãnh thổ, gần ngàn năm tới nay phật pháp dần suy, thanh thế xa không bằng hai nhà Nho Đạo trong tam giáo.

"Chỉ nghe Chân Quân cùng Thiên Sư, không biết Hộ Pháp cùng Đại Đức", đó là tình trạng chân thật của Đông Bảo Bình Châu hôm nay.

Nhưng tiên gia tông môn nhận ân huệ từ phật pháp, quả thật vô số kể.

Trần Bình An cuốn lên ống quần lội nước đi qua, đến bờ bên kia, đột nhiên nghe được hành lang kiều bên kia truyền đến tiếng kinh hô cùng tiếng giận mắng, nghĩ nghĩ, cũng không có đi xen vào.

Đến tiệm thợ rèn Nguyễn sư phụ, vẫn là trường hợp khí thế ngất trời, Trần Bình An không có tùy tiện đi loạn, đứng ở bên cạnh một giếng nước, tìm người hỗ trợ thông báo Lưu Tiện Dương một tiếng.

Nguyên vốn tưởng rằng phải đợi thật lâu, không nghĩ tới Lưu Tiện Dương rất nhanh đã chạy đến, lôi kéo hắn đi đến bên suối, đè thấp tiếng nói: "Chờ ngươi đã nửa ngày, sao giờ mới đến!"

Trần Bình An buồn bực nói: "Nguyễn sư phụ thúc giục người lấy lại cái sọt sao?"

Thiếu niên cao lớn trợn trắng mắt nói: "Một cái sọt rách nát đáng là cái gì, là ta có chuyện trọng yếu muốn nói với ngươi. Ngươi kiếm xong đá thì trở lại nhà của ta, chờ phu nhân kia đi tìm ngươi, chính là phụ nhân có con trai mặc một thân quần áo đỏ thẫm, lần trước chúng ta ở cửa ngõ Nê

Bình đã thấy hai mẹ con, nàng sau khi tìm tới cửa, ngươi cái gì cũng không cần nói, chỉ để ý mang cái rương lớn kia giao cho nàng, nàng sẽ cho ngươi một gói lớn tiền, ngươi nhớ rõ giáp mặt kiểm kê, hai mươi lăm đồng tiền, không được thiếu một đồng!"

Trần Bình An khiếp sợ nói: "Lưu Tiện Dương, ngươi điên rồi sao?! Vì sao lại bán gia sản cho người ngoài?!"

Lưu Tiện Dương dùng sức ôm cổ thiếu niên giầy rơm, trừng mắt giáo huấn: "Ngươi biết cái rắm, tiền đồ tốt đang ở trước mặt lão tử, vì sao không công bỏ qua?"

Trần Bình An vẻ mặt hoài nghi, không tin đây là bản tâm bổn ý của Lưu Tiện Dương.

Lưu Tiện Dương thở dài, nói nhỏ: "Vị phu nhân kia muốn mua bảo giáp tổ truyền nhà của ta, mặt khác đôi chủ tớ kia, lại là muốn một bộ kiếm kinh, gia gia của ta trước khi lâm chung đã dặn dò ta, đến thời điểm thật sự không có biện pháp, bảo giáp có thể bán, đương nhiên không được bán đại, nhưng mà bộ kiếm kinh nọ, chính là chết, cũng tuyệt đối không thể thừa nhận ở trong nhà lão Lưu chúng ta. Ta đáp ứng bán bảo giáp cho vị phu nhân kia, trừ bỏ cái giá thỏa đáng ra, còn muốn nàng đáp ứng một điều kiện, nàng sau khi được bảo giáp, sẽ thuyết phục lão nhân khôi ngô kia, sắp tới không cần tìm ta gây phiền toái nữa, chính là một tha tự quyết (quyết chữ kéo), đợi cho ta làm đồ đệ Nguyễn sư phụ, việc này sẽ không là gì nữa."

Trần Bình An gọn gàng dứt khoát hỏi: "Vì sao ngươi không kéo vị phu nhân kia? Không lẽ nàng còn có thể đến tiệm thợ rèn tìm ngươi gây phiền toái? Hơn nữa, nàng cũng không thể phá cửa mà vào, cướp đi bảo giáp nhà ngươi."

Lưu Tiện Dương buông tay ra, ngồi xổm bên dòng suối, tùy tay tìm một viên đá quẳng vào suối nước, bĩu môi nói: "Dù sao bảo giáp không phải không thể bán, hiện tại đã có cái giá ổn thỏa, không phải càng tốt sao, còn có thể làm cho chuyện trở nên ổn thỏa, nói không chừng cũng không cần Trữ cô nương mạo hiểm ra tay, cho nên ta cảm thấy không xấu."

Trần Bình An cũng ngồi xổm xuống, vô cùng lo lắng khuyên: "Ngươi sao biết giá nàng hiện tại đưa ra là thực thỏa đáng? Về sau nếu hối hận, thì sao?"

Thiếu niên cao lớn quay đầu nhếch miệng cười nói: "Hối hận? Ngươi cứ ngẫm lại, hai ta quen biết nhiều năm như vậy, Lưu Tiện Dương ta khi nào thì đã hối hận chuyện gì?"

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 92: Thiên Tài (3)

Trần Bình An gãi gãi đầu, luôn cảm thấy không đúng chỗ nào đó, nhưng mà thiếu niên ít lời, thật sự không biết thuyết phục Lưu Tiện Dương như thế nào.

Lưu Tiện Dương đời này sống vẫn thực tự do tự tại, giống như cũng chưa từng có vấn đề gì làm khó hắn, chưa bao giờ có khúc mắc không giải được cùng chuyện làm không được.

Lưu Tiện Dương đứng lên, đạp một cước vào cái sọt sau lưng thiếu niên giầy rơm, "Nhanh đi đi, ta cầm trả lại cho Nguyễn sư phụ, trở lại chờ ta chính thức bái sư kính trà, ngươi có thể được thêm kiến thức."

Trần Bình An chậm rãi đứng dậy, muốn nói lại thôi, Lưu Tiện Dương cười mắng: "Trần Bình An con mẹ ngươi chứ, ta bán đồ gia truyền của ngươi? Hay là chơi vợ của ngươi?"

Trần Bình An thời điểm đưa cho hắn cái sọt, thử hỏi: "Không nghĩ lại sao?"

Lưu Tiện Dương tiếp nhận cái sọt, sau lùi lại mấy bước, không hề dấu hiệu cao cao nhảy lên, tung ra một cứ đá xoay tròn.

Sau khi trầm ổn rơi xuống đất, Lưu Tiện Dương đắc ý dào dạt, cười hỏi: "Lợi hại không? Có sợ không?"

Trần Bình An tức giận mắng lại một câu con mẹ ngươi.

Sau khi rời xa cửa hàng Nguyễn gia, Trần Bình An tâm tư trùng trùng xuống nước kiếm đá, không biết là do tâm thần không yên, hay là suối nước xuống thấp, hôm nay thu hoạch không lớn, thẳng cho đến khi Trần Bình An tới gần hành lang kiều, chỉ vớt hơn hai mươi viên xà đảm thạch, hơn nữa không có viên nào có thể làm cho người ta trước mắt sáng ngời, nhất kiến chung tình.

Trần Bình An tháo xuống cái sọt đựng cá, mang chúng đặt ở trong bụi cỏ bên dòng suối, hít sâu một hơi, ở trong suối nước xoay người bước đi, bắt đầu luyện tập tẩu thung.

Sau một chuyến qua lại, Trần Bình An trong lòng căng thẳng, hắn nhìn thấy ở chỗ cất giấu cái sọt đựng cá, ngồi một thiếu niên thấp bé, miệng ngậm một cọng cỏ đuôi chó xanh rờn.

Là tôn tử Mã bà bà ngõ Hạnh Hoa, từ nhỏ đã bị người ta xem là kẻ ngốc, hơn nữa Mã bà bà ở trong lòng thiếu niên như Trần Bình An, ấn tượng thật sự không xong, keo kiệt cay nghiệt, liên lụy tôn tử bảo bối của bà bị người xem là nơi trút giận, thiếu niên trước đó mỗi lần ra cửa, sẽ bị người ta đuổi theo khi dễ, mỗi lần mặc đồ mới giày mới, không ra nửa canh giờ, là sẽ bị bạn cùng lứa tuổi hoặc là thiếu niên lớn hơn một chút, làm cho tràn đầy bụi đất, thử nghĩ một chút, một đôi giày mới tinh Mã bà bà mới từ trong cửa hàng mua ra, tôn tử sau khi mang ra khỏi cửa, lập tức bị mấy chục người mỗi người một cước giẫm đạp, chờ đứa nhỏ về nhà, giày có thể còn mới được sao?

Mà tiểu tử ngốc tên thật là Mã Khổ Huyền sớm đã không có ai nhớ rõ này, cho tới bây giờ cũng rất quái, bị người khi dễ, lại cũng không chủ động cáo trạng cùng Mã bà bà, cũng sẽ không gào khóc hoặc là chó vẩy đuôi mừng chủ, thủy chung là sắc mặt thực bình thản, ánh mắt lạnh lùng. Cho nên đứa nhỏ ngõ Hạnh Hoa bên kia, cũng không thích cùng kẻ ngốc này chơi cùng, Mã Khổ Huyền từ rất sớm đi học đã chơi một mình, thích nhất ở gò đất hoặc là nóc nhà nhìn đám mây trên bầu trời.

Trần Bình An chưa từng khi dễ Mã Khổ Huyền, cũng chưa từng thương hại bạn cùng lứa tuổi này, càng không nghĩ tới hai tên đồng bệnh tương liên, thử ôm đoàn sưởi ấm.

Bởi vì Trần Bình An luôn cảm thấy Mã Khổ Huyền người như thế, không những không ngốc, ngược lại trong xương cốt rất giống với Tống Tập Tân, thậm chí còn muốn hơn.

Bọn họ như là không có mở miệng nói chuyện, nhưng bọn hắn tựa như luôn luôn đang chờ, giống như đang cùng người nói thầm, lão thiên gia thiếu ta rất nhiều thứ, sớm hay muộn sẽ có một ngày ta sẽ đòi lại toàn bộ. Thiếu ta một đồng tiền, Tống Tập Tân có thể là muốn lão thiên gia ngoạn ngoãn trả lại một lượng bạc, Mã Khổ Huyền, thậm chí là một lượng vàng!

Trần Bình An không cảm thấy bọn họ như vậy là không tốt, chỉ là bản thân hắn không thích mà thôi.

Thiếu niên kia cũng không giống như là kẻ ngốc, mồm miệng rõ ràng, cười hỏi: "Ngươi là Trần Bình An ngõ Nê Bình, ở cách vách Trĩ Khuê phải không?"

Trần Bình An gật gật đầu, "Có việc sao?"

Thiếu niên cười cười, chỉ chỉ cái sọt của Trần Bình An, nhắc nhở nói: "Có lẽ ngươi không có phát hiện, suối nước hạ xuống rất nhiều, đá tốt chỉ còn lại có dưới hồ sâu hành lang kiều, cùng Thanh Ngưu bối hai nơi nước sâu này, nơi khác đều không được, như mấy cái trong giỏ của ngươi, là lưu không được cổ khí, chất đá rất nhanh sẽ biến, có chút vận khí tốt, có thể lấy đi làm một khối đá mài dao tốt nhất, có một số có thể trở thành nghiên mực người đọc sách, cuối cùng mấy thứ này vẫn xem là thứ tốt, bán ra giá cao khẳng định không khó, chẳng qua... Bỏ đi, nói người cũng chưa chắc đã biết."

Trần Bình An cười ừm một tiếng, không nói thêm gì.

Thiếu niên thấp bé đột nhiên nói: "Ngươi vừa rồi luyện quyền ở trong dòng suối?"

Trần Bình An vẫn như cũ không nói lời nào.

Mã Khổ Huyền ánh mắt rạng rỡ, ha ha cười nói: "Thì ra ngươi cũng không ngốc, cũng đúng, cũng giống như là, là người một đường."

Trần Bình An vòng qua thiếu niên, nói tiếng ta đi trước, sau đó gánh lên cái sọt liền lên bờ.

Thiếu niên ngồi xổm xa xa, phun ra cọng cỏ đuôi chó đã nhai nát trong miệng, lắc đầu nhỏ giọng nói: "Quyền giá không được, sơ hở cũng nhiều, luyện có nhiều, cũng luyện không ra cái gì."

Mã Khổ Huyền đầu cũng không chuyển, "Thu hồi tín vật Binh gia chúng ta?"

Sau lưng có nam nhân cười nói: "Về sau nhớ rõ trước kêu sư phụ."

Thiếu niên không quan tâm, sau khi đứng dậy quay đầu hỏi: "Có thể để ta nhìn xem tòa tiểu kiếm trung nọ hay không?"

Đúng là Binh gia tông sư mang kiếm đeo hổ phù, tự xưng đến từ Chân Vũ sơn, hắn từng tuyên bố muốn cùng Kim Đồng Ngọc Nữ chỗ sư môn vị tiểu sư thúc kia chiến một trận.

Nam nhân lắc đầu nói: "Còn chưa đến hỏa hậu."

Sau đó hắn có chút căm tức, "Ngươi cần gì cố ý làm hỏng tâm cảnh thủy quan của nàng kia, ngươi có biết loại chuyện này, một khi làm, chính là sinh tử đại địch cả đời hay không!"

Thiếu niên vẻ mặt không sao cả nói: "Đại đạo gian khổ, nếu ngay cả điểm đau khổ ấy cũng chịu không nổi, cũng dám hy vọng xa vời phần

trường sinh vô ưu cao cao tại thượng kia?"

Nam nhân giận mà cười nói: "Ngươi ngay cả cửa cũng chưa vào, đã dám lớn giọng mà nổ, không sợ cắn trúng đầu lưỡi?!"

Thiếu niên cuối cùng nhếch miệng, lộ ra hàm răng trắng, cười nói: "Về sau ta ở trên đường tu hành gặp phải loại cơ duyên phá cảnh này, sẽ chủ động báo cho nàng kia biết một tiếng, đến lúc đó không cho sư phụ người nhúng tay, để cho nàng cứ đến phá hư chuyện tốt của ta."

Nam nhân cảm khái nói: "Ngươi có biết, thế gian cơ duyên phân lớn nhỏ, phúc vận phân dày mỏng, căn cốt phân cao thấp hay không, ngươi nếu mọi chuyện lấy lý của mình cân nhắc mọi người, về sau một ngày nào đó gặp phải người nắm tay lớn hơn, tu vi sâu hơn, cảnh giới cao hơn, đến lúc đó người ta tâm tình không tốt, liền một quyền đánh gãy trường sinh kiều của ngươi, ngươi sẽ thế nào?"

Thiếu niên mim cười nói: "Ta đây liền nhận mệnh!"

Nam nhân tự giễu nói: "Về sau vi sư không bao giờ giảng đạo lý với người nữa, đàn gảy tai trâu."

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 93: Thiếu Niên Cùng Con Chó Già (1)

Thiếu niên đột nhiên hỏi: "Tên ngõ Nê Bình kia, sao lại hiểu được diệu dụng của đá trong nước? Còn bắt đầu luyện quyền?"

Nam nhân đột nhiên thần sắc nghiêm khắc hắn lên, "Mã Khổ Huyền! Vi sư mặc kệ người tính cách kiệt ngạo gì, nhưng mà có một điểm người phải ghi nhớ trong lòng, Binh gia chúng ta chính tông kiếm tu! Tu một kiếm phá vạn pháp, tu một kiếm thuận bản tâm, tu một kiếm cầu vô địch, nhưng mà tuyệt đối không được lạm sát kẻ vô tội, không được khi nhục tục nhân, lại càng không được ngày sau ở trên kiếm đạo, bởi vì ghen tị người khác, liền cố ý ngáng chân người trong đồng đạo!"

Thiếu niên duỗi cái lưng mỏi, "Sư phụ, người suy nghĩ nhiều rồi, tên ngõ Nê Bình kia cho dù có lợi hại, chỉ cần không chọc tới ta, thì cùng ta không quan hệ, nói đến cùng, những người trấn nhỏ này thành tựu cao tới đâu, tương lai cũng không phải là một khối đá kê chân của ta mà thôi sao, ghen tị? Ta cảm tạ bọn họ còn không kịp."

Nam nhân bất đắc dĩ nói: "Thật sự là giảng không thông, ta nhắm chừng về sau Chân Vũ sơn, sẽ không yên ổn."

Thiếu niên tò mò hỏi: "Người ở Chân Vũ sơn xếp thứ mấy?"

Nam nhân cười cười, "Không nói cái này, thương mặt mũi."

Thiếu niên trợn trắng mắt nói: "Sớm biết bái sư muộn một chút."

Nam nhân cười trừ.

Hắn có câu không nói rõ cùng đồ đệ của mình, thế gian thiên tài là phân rất nhiều loại, thiên phú cũng vậy.

Lúc trước thiếu niên giầy rơm kia, sáu bước tẩu thung nhìn như bình thản vô kỳ, thật ra cả người đi là quyền ý.

Trần Bình An không có trực tiếp về tòa nhà Lưu Tiện Dương, mà là trước về ngõ Nê Bình, nói một chút cùng Trữ Diêu về tính toán của Lưu Tiện Dương.

Trữ Diêu sau khi nghe qua, không có phát biểu ý kiến, chỉ nói cái này là chuyện của các người, nàng chỉ để ý thu tiền tài của người thay người tiêu tai, nếu Lưu Tiện Dương có thể không cần nàng ra tay liền tránh thoát một kiếp, nàng sẽ trả lại ba túi tiền kim tinh nọ. Trần Bình An nói cái này không phải chuyện tiền bạc, kết quả Trữ Diêu lạnh như băng trả lại một câu, vậy người là muốn cùng ta nói cảm tình, hai ta đến mức như vậy được sao? Trần Bình An thiếu chút nữa bị những lời này của nàng làm nghẹn, đành phải ngồi xổm vò đầu ở bên cửa.

Trữ Diêu liếc mắt nhìn đồ điểm tâm Trần Bình An mang đến ở trên bàn, có bánh nếp giá rẻ, cũng có vũ lộ đoàn tương đối mắc tiền, khẳng định là thiếu niên đã dốc hết toàn lực đãi khách, cô gái cũng có chút mềm lòng cùng áy náy, trong lúc nhất thời cảm thấy mình giống như có chút không phúc hậu, ăn của người ta, ở của người ta, gặp phải việc khó, nàng chẳng sợ không trả được đại ân, cũng không thể lửa cháy đổ thêm dầu, liền hỏi: "Lưu Tiện Dương sẽ không là ở chỗ tiệm thợ rèn, đã thật sự bị người uy hiếp, mới không thể không mang món thanh hắc hầu tử giáp nọ bán đi chứ? Ví dụ như nói trong cửa hàng có ẩn nấp nanh vuốt của bốn họ mười tộc, âm thầm giáo huấn Lưu Tiện Dương một chút?"

Trần Bình An sau khi cân nhắc một lát, lắc đầu nói: "Sẽ không, Lưu Tiện Dương tuyệt đối không phải loại người bị uy hiếp liền cúi đầu nhận thua này, năm đó ta lần đầu tiên nhìn thấy hắn, chẳng sợ bị đám người ở

phố phúc lộc đánh cho nôn ra máu, cũng không nói nửa câu chịu thua, mà vẫn chống cự, thiếu chút nữa thật sự bị người ta đánh chết tươi, nhiều năm như vậy, Lưu Tiện Dương tính tình vẫn không thay đổi."

Trữ Diêu lại hỏi: "Huyết khí phương cương, dũng khí phách, trọng lời hứa khinh sống chết, thật ra hạng lộng du hiệp nhi chưa bao giờ thiếu, ta một đường đi tới, đã chính mắt kiến thức qua không ít. Chẳng qua một khi đại lợi trước mặt, thay đổi một loại dụ hoặc, Lưu Tiện Dương hắn đến cùng có thể thủ được bản tâm hay không?"

Trần Bình An lại lâm vào trầm tư, cuối cùng ánh mắt kiên định nói: "Lưu Tiện Dương sẽ không vì người ngoài cho cái gì, mà đi làm bại gia tử, hắn đối với gia gia hắn cảm tình rất sâu, trừ phi thật sự giống như hắn nói, gia gia hắn trước khi lâm chung dặn dò hắn, bảo giáp có thể bán, nhưng đừng bán đại, mà bộ kiếm kinh nọ thì nhất định phải ở lại Lưu gia bọn họ, về sau còn phải lưu cho hậu nhân."

Trữ Diêu nói: "Theo tình huống ta biết mà nói, món hầu tử giáp nọ phẩm tướng là không tầm thường, nhưng cũng không coi là quá mức quý hiếm, thật ra bộ kiếm kinh nọ, nếu có thể làm cho Chính Dương sơn mơ ước đã lâu, hơn nữa không tiếc xuất động hai người tới đây tầm bảo, thể hiện rõ coi là vật trong bàn tay, cho nên khẳng định là thứ tốt. Do đó bán bảo giáp lưu kiếm kinh, quyết định này, là nói thông."

Trần Bình An gật gật đầu.

Trữ Diêu vuốt ve vỏ đao màu xanh lục, ánh mắt lãnh liệt, "Cẩn thận mà nói, ta đi cùng người đến nhà của Lưu Tiện Dương, trước đuổi vị phụ nhân kia đi, nếu là Lưu Tiện Dương chính miệng nói muốn bán, như vậy rương đựng bảo giáp dời thì dời đi, sau đó ta lại đi với người tới cửa hàng Nguyễn gia, gặp Lưu Tiện Dương một lần, hỏi hắn đến cùng là nghĩ như thế nào, như quả thật là gia gia hắn di chúc lúc lâm chung, người ta cũng không cần khoa tay múa chân, gia gia có bản kinh khó niệm, không nên là

ngươi quản, cũng đừng quản. Nếu không mà nói, thì để cho hắn nói ra khổ, cùng lắm thì ta lại một lần nữa cướp về cái rương kia!"

Trần Bình An lo lắng hỏi: "Trữ cô nương thân thể của cô không có vấn đề chứ?"

Trữ Diêu cười lạnh nói: "Nếu là đối phó bàn sơn lão viên Chính Dương sơn, khẳng định sẽ mặt xám mày tro, nhưng nếu là đàn bà kia, ở tại trấn nhỏ này, ta một tay là đủ."

Trần Bình An hiếu kỳ nói: "Bàn sơn viên?"

Trữ Diêu nói có lệ: "Một loại nghiệt chủng thượng cổ hung thú còn di lưu ở trong thiên hạ, chân thân là cự viên hình thể lớn như núi, đồn đãi một khi hiển lộ chân thân, có thể mang một ngọn núi nhổ lên khỏi mặt đất, gánh lên lưng mà đi. Bất quá cái này đều là đồn đãi, dù sao ai cũng không chân chính nhìn thấy qua. Chính Dương sơn mấy trăm năm này vẫn ẩn nhẫn không phát, thật ra nội tình rất dầy, tuy tông môn ở Đông Bảo Bình Châu thứ bậc không cao, nhưng mà không thể khinh thường, cho nên chúng ta không thể theo chân bọn họ khởi tranh chấp, là tốt nhất, nổi lên tranh chấp mà nói..."

Trần Bình An thật cẩn thận hỏi: "Nổi lên tranh chấp thì sao?"

Trữ Diêu đứng lên, ngón cái đẩy đao ra khỏi vỏ hơn tấc, liếc mắt nhìn về phía thiếu niên giầy rơm như nhìn ngu ngốc, cô gái thiên kinh địa nghĩa nói: "Còn có thể làm sao? Chém chết bọn chúng!"

Trần Bình An nuốt nuốt nước miếng.

Sau thiếu niên lưng cái sọt, dẫn theo cô gái một lần nữa đội duy mạo, lưng mang bội lục đao, cùng nhau chậm rãi đi hướng tổ trạch Lưu Tiện Dương.

Trữ Diêu quay đầu liếc mắt nhìn cái sọt của thiếu niên hỏi: "Hôm nay sao lại ít như vậy?"

Trần Bình An thở dài, "Mã Khổ Huyền, ồ, chính là tôn tử Mã bà bà ngõ Hạnh Hoa bên kia, tuổi cùng ta không chênh lệch nhiều lắm, hiện tại giống như hoàn toàn thay đổi là một người khác vậy, dựa theo cách nói của hắn, là trấn nhỏ phong thuỷ thay đổi, cho nên đá trong suối nhỏ này càng ngày càng lưu không được "Khí"."

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 94: Thiếu Niên Cùng Con Chó Già (2)

Trữ Diêu vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Hắn nói không sai, tòa trấn nhỏ này là muốn biến thiên rồi. Ngươi tốt nhất sớm giải quyết chuyện này, nhanh rời khỏi trấn nhỏ, chẳng sợ sau khi rời khỏi lại trở về, so với ở trong trấn nhỏ vẫn tốt hơn nhiều."

Trần Bình An không phải thuộc dạng người đụng chuyện mới biết sợ, từ nhỏ một mình đã quen, ngược lại càng thêm hiểu biết nhân tình ấm lạnh cùng nặng nhẹ, gật đầu cười nói: "Sẽ như vậy, chỉ cần nhìn thấy Lưu Tiện Dương cùng Nguyễn sư phụ uống qua trà bái sư, ta liền lập tức rời khỏi nơi này. Tốt nhất là thời điểm nọ, Nguyễn sư phụ cũng đáp ứng chú kiếm cho cô."

Nhìn tên nọ vẻ mặt vui vẻ, Trữ Diêu buồn bực nói: "Chuyện không quan hệ với ngươi, cũng vui vẻ đáng như vậy? Nói ngươi là người tốt đến ngu ngốc, ngươi bằng gì không phục?"

Đại khái xem như hai người đã có chút quen thân, Trần Bình An nói chuyện cũng không che che lấp dấu như trước nữa, đúng lý hợp tình nói: "Lưu Tiện Dương, Cố Sán, cộng thêm Trữ cô nương, cô nghĩ đi, trên đời này người nhiều như vậy, ta lại gặp tới ba người như vậy, ta có thể là người tốt sao?"

Trữ Diêu cười tủm tỉm hỏi: "Trong ba người, ta sắp thứ mấy?"

Trần Bình An vừa thành khẩn lại vừa thẹn thùng nói: "Tạm thời thứ ba."

Trữ Diêu tháo xuống bội đao, tùy tiện nắm trong tay, dùng vỏ đao vỗ nhẹ nhẹ lên bả vai thiếu niên, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Trần Bình An, ngươi phải cảm tạ ân không giết của ta."

Trần Bình An khó hiểu hỏi: "Nấu thuốc cô không thấy phiền sao?"

Trữ Diêu ngần người, lý giải ý tưởng của hắn, "Trần Bình An, ta đột nhiên phát hiện người về sau cho đi ra bên ngoài, cũng có thể sống rất tốt."

Trần Bình An một chút cũng không tham tâm, thành tâm thành ý nói: "Giống như hiện tại là tốt rồi."

Trữ Diêu từ chối cho ý kiến, nhẹ nhàng lay động lục đao trong tay, tựa như cô gái hương dã đang đung đưa bó hoa vậy.

Đến chỗ ngõ nhỏ nhà Lưu Tiện Dương, một bóng đen bỗng nhiên xông ra, Trữ Diêu thiếu chút nữa đã rút đao ra khỏi vỏ, may mắn đúng lúc nhịn xuống, thì ra là một con chó vàng, vô cùng thân thiết đảo quanh Trần Bình An, Trần Bình An xoay người xoa xoa đầu con chó vàng, sau khi đứng dậy cười nói: "Là hộ nhà cách vách Lưu Tiện Dương nuôi dưỡng, kêu Lai Phúc, đã nhiều năm, lá gan đặc biệt nhỏ, trước kia ta cùng Lưu Tiện Dương thường xuyên dẫn nó lên núi, cũng chỉ đi theo sau mông chúng ta giúp vui, Lưu Tiện Dương luôn chê nó bắt không được thỏ núi chim trĩ, luôn nói Lai Phúc còn không bằng một con mèo, giống như con mèo nuôi trong nhà Mã Khổ vậy, có người nhìn thấy nó thường xuyên có thể mang gà rừng cùng rắn vào trong nhà. Nhưng Lai Phúc tuổi đã lớn rồi, mười mấy tuổi, thực già."

Nói tới đây, thiếu niên giầy rơm nhịn không được lại xoay người, xoa xao đầu Lai Phúc, ôn nhu nói: "Một bó lớn tuổi rồi, đã già rồi, đúng không? Yên tâm, về sau chờ ta kiếm được nhiều tiền, nhất định không để người đói bụng."

Trữ Diêu lắc lắc đầu, đối với cái này nàng là không thể cảm động lây.

Chẳng sợ nàng một đường này đi tới, nàng đã thấy quá rất nhiều người rất nhiều chuyện, tiên gia cao nhân cao cao tại thượng, dân chúng phố phường mắt thường phàm thai, tử đệ quyền quý cẩm y nộ mã, thần tiên phong thái ngự phong lăng không, đã thấy qua rất nhiều thăng trầm.

Có hành giả phật gia, ở đêm mưa gió thể lương, chân trần cầm bát mà đi, xướng phật hiệu, bộ pháp kiên định. Có thư sinh nghèo vào kinh thành đi thi, ở trong cổ tự rách nát, vì hồ mị khoác da người ôn nhu hoạ mi, cuối cùng khi một lần nữa nhích người khởi hành, chẳng sợ biết rõ mình đã là hai mái nhuốm sương, cũng không hối hận.

Có đạo nhân trẻ tuổi đã có danh hiệu thiên sư, một mình đi qua ở cổ chiến trường cùng bãi tha ma, mặc niệm phúc sinh vô lượng thiên tôn, không tiếc tiêu hao tu vi bản thân, vì nhóm cô hồn dã quỷ mà dẫn dắt một con đường siêu thoát. Có quan văn trung niên khi mới nhận chức đã tự tay cấm tuyệt dâm từ long vương miếu, môi khô nứt chảy ra tơ máu, ở bên kiền hạc hà sàng, bày ra hương án, khàn khàn đọc 《 Long vương kỳ vũ văn 》, cuối cùng vì dân chúng mù lòa, mặt hướng long vương miếu, quỳ xuống thỉnh tội.

Có lão nhân tuổi hơn 70 tiền triều di lão, không muốn cho con xuất sĩ tân triều, chỉ dẫn theo tiểu tôn tử học vỡ lòng, đăng cao chỉ phú, đối mặt quốc gia núi sông cũ thoát phá, lão lệ tung hoành, cùng tôn tử mà mình yêu nói châu quận đã đổi tên này, nguyên bản nên gọi là gì. Có một chiếc thuyền con ở trong sông dài ngàn dặm, xuôi dòng thắng xuống, có người đọc sách ở hai bờ sông vắng lặng, tinh thần hăng hái, đọc tới chỗ thích thú, ngửa mặt lên trời thét dài. Có nữ tử khuynh quốc mặc giáp trụ, ở sau khi khói lửa kết thúc, phóng ngựa uống rượu là tuyệt sắc nhất.

Một đường đi tới, một đường hiểu biết, một đường cảm ngộ, Trữ Diêu tâm hướng đạo, thủy chung ổn như bàn thạch, không có gì dính dấp lằng nhằng.

Hiện nay, Trữ Diêu lại nhìn thấy thêm một màn.

Một thiếu niên trong ngõ hẹp lẻ loi hiu quạnh, lưng mang sọt đựng cá, xoa đầu một con chó già, thiếu niên đối với tương lai tràn ngập hy vọng.

Hai người vừa trở lại nhà Lưu Tiện Dương không bao lâu, đã có người gõ cửa viện, Trần Bình An cùng Trữ Diêu liếc nhau, sau đó Trần Bình An đi ra mở cửa, Trữ Diêu chỉ đứng ở cửa phòng, nhưng nàng quay đầu liếc mắt nhìn chuôi trường kiếm đang im lặng nằm ở trên quầy.

Người gõ cửa là Lô Chính Thuần, tự nhiên là lấy phụ nhân cầm đầu, ngoài ra còn có hai gã trung phó Lô thị.

Lô Chính Thuần khuôn mặt hiền lành, nhẹ giọng hỏi: "Ngươi là bằng hữu Lưu Tiện Dương, kêu Trần Bình An, đúng không? Chúng ta là tới lấy cái rương, Lưu Tiện Dương hẳn là đã nói với ngươi. Cho nên túi tiền này ngươi yên tâm nhận lấy, trừ cái đó ra, điều kiện mà phu nhân chúng ta đáp ứng Lưu Tiện Dương, tương lai cũng sẽ giao tới trên tay hắn nửa điểm không thiếu."

Trần Bình An tiếp nhận gói tiền to nọ, tránh đường ra, phụ nhân ung dung dẫn đầu đi vào sân, Lô Chính Thuần dẫn theo hai gã hạ nhân đi theo sau, phụ nhân tự mình mở ra cái rương sơn đỏ đã đặt sẵn ở chính đường, ngồi xổm xuống, đưa tay vuốt ve bộ bảo giáp bộ dáng xấu xí nọ, ánh mắt xuất hiện mê ly trong chốc lát, sau đó là nóng bỏng cùng khát vọng khó có thể che dấu, nhưng mà vệt cảm xúc này rất nhanh đã bị phụ nhân thu liễm, khôi phục thần sắc bình thường, nàng sau khi đứng lên, ý bảo Lô Chính Thuần có thể dời cái rương đi, thứ này cũng không trầm trọng, dù sao bên trong chỉ có một khối giáp trụ mà thôi.

Phụ nhân khi rời khỏi phòng, thời điểm đi đến cửa, quay đầu nhìn thoáng qua thiếu niên giầy rơm, mim cười nói: "Lưu Tiện Dương thật sự xem ngươi là bằng hữu."

Trần Bình An không rõ thâm ý đành phải không nói một lời, chỉ im lặng đưa đoàn người bọn họ rời khỏi nhà.

Cuối cùng Trần Bình An đứng ở ngoài cửa, thật lâu không chịu dời bước, Trữ Diêu đi tới bên cạnh hắn.

Phụ nhân đi ở sau ba người Lô Chính Thuần, khi đi đến cuối ngõ nhỏ, quay đầu nhìn lại, thấy thiếu niên cô gái sóng vai mà đứng, nghiền ngẫm cười nói: "Trẻ tuổi thật tốt, nhưng mà cũng phải còn sống mới được."

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 95: Tra Ra Manh Mối (1)

Trong tòa hành lang kiều kéo dài qua dòng suối nhỏ, một thiếu niên cao lớn nằm trong vũng máu, thân thể run rẩy, không ngừng phun ra máu loãng.

Chỉ là lúc này đây, thiếu niên cao lớn này, không thể nghe được một tên nhóc gầy gầy đen đen, liên tục tê tâm liệt phế hô "chết người rồi".

Bên kia bậc thang đầu bác hành lang kiều, đầu người đông đen, đều đang nghị luận, xa xa xem náo nhiệt, duy chỉ không dám tới gần thiếu niên kia, sợ dính họa vào thân.

Có hai người bước nhanh đi vào hành lang kiều, nam tử ngồi xổm xuống, sau khi cầm lấy cổ tay thiếu niên xem mạch đập, sắc mặt càng thêm trầm trọng.

Cô gái áo xanh cực hận, nghiến răng nghiến lợi nói: "Một quyền đã đập nát ngực hắn, thủ đoạn thật tàn nhẫn!"

Nam nhân không nói lời nào.

Cô gái tết tóc đuôi ngựa áo xanh cả giận nói: "Cha! Người cứ trơ mắt nhìn Lưu Tiện Dương bị người tươi sống đánh chết như vậy sao? Lưu Tiện Dương là nửa đồ đệ của người mà!"

Nam nhân vẫn không có buông cổ tay thiếu niên ra, mặt không chút thay đổi, lạnh nhạt nói: "Ta nào biết đâu đường đường Chính Dương sơn, lúc này thế mà không nói quy củ như thế."

Cô gái đột nhiên đứng dậy, "Người mặc kệ, con đến quản!"

Nam nhân ngầng đầu chậm rãi hỏi: "Nguyễn Tú, con là muốn để cho cha nhặt xác con sao?"

Cô gái sải bước đi tới, không chút sờn lòng, trầm giọng nói: "Nguyễn Tú con không phải chỉ biết ăn! Mà còn biết giết người!"

Nam nhân trong ánh mắt mơ hồ có cơn giận lôi đình.

Non nửa nguyên nhân là khuê nữ của mình đầu óc ngu ngốc, mà đa phần tự nhiên là lão đầu viên Chính Dương sơn nọ ra tay ác độc.

Nam nhân nghĩ nghĩ, nếu mình còn chưa chính thức tiếp nhận vị trí Tề Tĩnh Xuân, như vậy có phải ý nghĩa, mình cũng có thể không cần giảng đạo lý như vậy hay không?

Cô gái áo xanh đột nhiên dừng lại bước chân.

Cô gái đột nhiên nhìn thấy có một thiếu niên gầy yếu, từ đầu bên kia hành lang kiều, hướng bên này điên cuồng chạy tới.

Nàng nhìn thấy bóng người quen thuộc kia, mang một đôi giầy rơm, mặt không chút thay đổi, như mặt giếng không xao động.

Hai người trong nháy mắt liền gặp thoáng qua, cô gái muốn nói cái gì đó, lại nói không nên lời, không biết nói cái gì, nàng liền cảm thấy thực tủi thân và uất ức, lập tức chảy nước mắt.

Khi thiếu niên giầy rơm ngồi ở bên cạnh, đưa tay bắt lấy một bàn tay của thiếu niên cao lớn, Lưu Tiện Dương tầm mắt đã sớm mơ hồ, giống như lập tức thêm vài phần tinh thần khí, ý đồ gượng ra một khuôn mặt tươi cười, đứt quãng nói: "Phụ nữ nọ nói ta không giao ra bảo giáp, nàng có thể giết ngươi... Nàng còn nói, dù sao nàng là hai mẹ con đến trấn nhỏ chúng

ta, một người bị khu trục mà thôi, trả giá này nàng chịu được, ta sợ, rất sợ nàng thật sự đi giết người... Trước đó ta nói với người, thật ra là nói dối không được đầy đủ, gia gia của ta xác thực nói với ta những lời này, cho nên ta cảm thấy bán thì bán, không có gì phải tiếc... Chỉ là vừa rồi nàng lại cho người đi tìm ta, nói lão nhân kia điên rồi, vừa nghe nói ta không có kiếm kinh, liền cố ý muốn trước là giết người, rồi lại tới giết ta, ta thật sự là lo lắng cho người, muốn nói với người một tiếng... nên một đường chạy đến nơi đây. Sau đó bị lão vương bát đản nọ đánh một quyền, là có chút đau..."

Thiếu niên giầy rơm cúi đầu, nhẹ nhàng lau máu tươi khóe miệng Lưu Tiện Dương, thiếu niên nhìn chằm chằm vào khuôn mặt ngăm đen gầy yếu, nhẹ giọng nói: "Đừng sợ, không có việc gì, tin tưởng ta, đừng nói nữa, ta đưa ngươi về nhà..."

Thiếu niên cao lớn cỗ tinh thần khí cố gắng chống đỡ, dần dần nhạt đi, tầm mắt mơ hồ, lẩm bẩm nói: "Ta không hối hận, ngươi cũng đừng tự trách mình, thật sự... chính là... ta cũng có chút sợ, thì ra ta cũng sợ chết."

Cuối cùng thiếu niên cao lớn nắm chặt lấy tay bằng hữu duy nhất của hắn, nghẹn ngào nói: "Trần Bình An, ta thật sự rất sợ chết."

Thiếu niên giầy rơm ngồi ở trên đất, một bàn tay nắm chặt lấy tay Lưu Tiện Dương, một tay xiết thành quyền đặt ở trên đầu gối.

Mở to mồm thở dốc, liều mạng hô hấp.

Thiếu niên tuổi còn trẻ, lúc này tựa như một con chó già.

Thiếu niên giầy rơm hốc mắt đỏ bừng.

Thời điểm hắn muốn cùng lão thiên gia đòi hỏi một câu trả lời, thì càng giống một con chó.

Trần Bình An không nghĩ như vậy, đời này cũng không nghĩ như vậy!

Tòa nhà Lô thị phố Phúc lộc, tinh xảo linh lung, lại có động thiên khác, đó là phụ nhân Hứa thị Thanh Phong thành, cũng hiểu được là lấy vỏ ốc làm đàn tràng, làm đến cực trí, không thể đòi hỏi quá nghiêm khắc. Ở trong một tòa thủy tạ bên hồ, phụ nhân vừa mới thành công mang hầu tử giáp Lưu gia thu vào trong túi, mặt mày hớn hở đắc ý, dựa vào lan can, đại khái là tâm tình thật sự rất tốt, về phần Lô Chính Thuần con ruồi bọ đứng ở bậc thang thuỷ tạ, cũng thấy không quá chướng mắt.

Đứa con mặc áo choàng đỏ thẫm đứng ở trên ghế dài, hướng hồ nhỏ thả mồi câu, gần trăm con cá chép đuôi đỏ chật chội cùng một chỗ, sóng đỏ cuồn cuộn, hình ảnh có chút đồ sộ.

Phụ nhân phân phó với Lô Chính Thuần: "Ngươi không cần ở bên cạnh đợi lệnh nữa, đợi xong chuyện nơi đây, ngươi sẽ theo chúng ta đi Thanh Phong thành, trừ bỏ để cho phu quân nhà của ta thu ngươi làm đệ tử nhập thất, cũng sẽ đáp ứng thỉnh cầu có chút vô lý kia của gia gia ngươi, đó là cam đoan cho ngươi một ngày kia có thể bước vào trung ngũ cảnh, phải biết rằng loại hứa hẹn này, mới là đáng giá nhất, cho nên nói gia gia ngươi là một lão hồ li."

Nói tới đây, phụ nhân tự cười nói, "Theo ta thấy, nếu gia gia ngươi là chưởng đà nhân Lô thị, vương triều Lô thị vị tất sẽ sụp đổ nhanh như vậy. Cho dù là Đại Ly Phiên Vương Tống Trường Kính mắt cao hơn đỉnh, cũng thản ngôn có thể ở trong một năm liền lập hạ công diệt quốc, công lao có hoàng thất Lô thị các ngươi một nửa. Đương nhiên, chi Lô thị trấn nhỏ các ngươi, vận khí không tốt lắm, cùng chủ chi Lô thị, nhất vinh vị tất đều vinh, nhất tổn cũng không thật sự tổn, cho nên lần này Thanh Phong thành chúng ta cho ngươi cơ hội ngàn năm một thuở này, không cần bỏ lỡ, nắm bắt cho tốt."

Lô Chính Thuần hạ người cực thấp, hai tay chắp cao hơn đỉnh đầu, cảm động đến rơi nước mắt nói: "Lô Chính Thuần tuyệt không dám quên đại ân đại đức Hứa phu nhân, ngày sau đến tòa Thanh Phong thành danh chấn thiên hạ nọ, tất làm trâu làm ngựa cho Hứa phu nhân, hơn nữa Lô Chính Thuần thề, cuộc đời này chỉ trung tâm với một mình phu nhân!"

Thanh Phong thành Hứa thị ý cười quyến rũ, nheo lại đôi mắt, ôn nhu nói: "Loại lời nói này, cũng đừng nói cho phu quân ta, cũng chính là sư phụ tương lai của ngươi nghe được, hoặc là đến lúc đó ngươi cũng có thể ở trước mặt hắn lặp lại một lần?"

Sau khi nghe theo Hứa thị quỳ gối trước Lưu Tiện Dương ở ngõ Nê Bình, Lô Chính Thuần đối với việc này đã không hề lòng mang khúc mắc, sau khi nghe được phụ nhân tru tâm ngôn luận, lập tức quỳ xuống, cả người phủ phục ở trên bậc thang ngoài thuỷ tạ, run giọng nói: "Lô Chính Thuần tuyệt không dám vong bản!"

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 96: Tra Ra Manh Mối (2)

Phụ nhân cười cười, tùy ý huy phất tay, bắt đầu đuổi người, "Được rồi, đứng lên đi, về sau đến Thanh Phong thành, chuyện tu hành là hao quang âm nhất, đường xa biết sức ngựa, ngươi có phải vong bản hay không, tự nhiên tra ra manh mối."

Lô Chính Thuần lui về phía sau rời khỏi thuỷ tạ, xuống bậc thang mới chậm rãi xoay người, vị công tử từng ở trấn nhỏ hô phong hoán vũ này, ở trước mặt phụ nhân, giống như thắt lưng chưa từng đứng thẳng qua.

Lô thị ở ngoài trấn nhỏ, là một chi họ của vương triều chưởng quốc, ở sau khi bị Đại Ly biên quân đánh bị thương nặng, có thể nói đại thương nguyên khí, chưa gượng dậy nổi, trong ngắn hạn rất khó Đông Sơn tái khởi, từ trên xuống dưới, Lô thị hệ cùng bàng chi bà con xa, đành phải cụp đuôi làm người.

Nếu không, lấy danh tiếng của Thanh Phong thành, tuyệt đối không dám ở tòa nhà Lô thị trấn nhỏ, làm hoạt động tu hú chiếm tổ như thế, còn dám trên cao nhìn xuống, đối với tử đệ Lô thị hô hét. Nếu không cho dù đổi thành Chính Dương sơn đối với chủ tớ nọ, thật ra đều thực miễn cưỡng.

Hôm nay Lô thị rồng bởi nước cạn, thời cuộc gian khổ, thật sự là không thể không hạ mình.

Nam đồng áo bào đỏ cười nhạo nói: "Thật sự là trời sinh mệnh chó săn nô tài, mẫu thân người nhận lấy loại phế vật này làm cái gì? Sẽ không thật để cho cha thu hắn làm đồ đệ chứ, lại đáp ứng hắn một cái trung ngũ cảnh? Trong ngũ cảnh khi nào thì rẻ không đáng giá tiền như thế?"

Phụ nhân mim cười nói: "Lô Chính Thuần tuy mặt mày đáng ghét, nhưng cũng không phải là không có chỗ để dùng, người này tư chất, vốn trở thành ngoại môn đệ tử đã là vạn hạnh, nhưng nói đến cùng, người trẻ tuổi này chỉ là một phần nhỏ của vụ mua bán lớn mà thôi, dấy không nổi nửa điểm sóng gió. Về phần ở mặt ngoài, mẫu thân đồng ý cho Lô thị trấn nhỏ nhiều như vậy, đáp ứng hoàng thân quốc thích cùng kim chi ngọc diệp hoàng thất Lô thị chạy nạn này, có thể ở Thanh Phong thành tị nạn hơn nữa cắm rễ, Thanh Phong thành sẽ lấy lễ đối đãi, tôn sùng là thượng tân. Thậm chí ở trong thành chuyên môn phân chia ra một khu vực lớn, làm địa bàn tư nhân của Lô thị, kỳ hạn là một trăm năm. "

Đứa nhỏ đang cầm cần câu, đột nhiên chạy ra thuỷ tạ, kiểm một đống đá trở về, sau đó ghé vào lan can, hướng về phía đàn cá chép dùng sức ném tới, chơi cực kỳ vui vẻ, lại quay đầu nói: "Mẫu thân, chúng ta đến trấn nhỏ tìm kiếm hầu tử giáp, có phải chính là một cái cở che mắt mọi người, là thủ thuật che mắt Thanh Phong thành Hứa thị chúng ta mượn cơ hội này nắm trong tay Lô thị hay không? Dù sao rết trăm chân chết vẫn cứng, Lô thị đám chó mất nhà này, nghe nói nhân số chỉ thành viên hoàng thất đã có hơn ba ngàn người, cộng thêm nội hoạn nô tỳ phụ thuộc cùng di lão mất nước không muốn dựa vào Đại Ly Tống thị, tăng trưởng nhân khí đối với Thanh Phong thành chúng ta, có trợ giúp rất lớn. Nói như thế, đây mới là đầu mối then chốt vận chuyển tin tức chân chính của Lô thị nghèo túng hiện nay?"

Phụ nhân vui mừng cười nói: "Có thể nghĩ đến một tầng này, thuyết minh con ta thực thông minh, nhưng mà, vẫn là sai lầm."

Nam hài nhíu mày, chờ đáp án.

Phụ nhân trừng mắt nhìn, "Bộ hầu tử giáp nọ, trong có huyền cơ, đơn giản mà nói, chính là không kém hơn so với bộ kiếm kinh nọ."

Nam hài hung hăng quẳng ra một viên đá, nện ở lưng đuôi một con cá chép, máu tươi văng khắp nơi, đáng thương cá chép điên cuồng nhảy lên mặt nước.

Đứa nhỏ ánh mắt cực nóng, "Cha am hiểu nhất là đạo công phạt, sát lực to lớn, không hề kém hơn Đại Ly Tống Trường Kính bao nhiêu, chỉ tiếc vẫn bị nguy ở tiên thiên thân thể gầy yếu, sợ nhất đối thủ cùng người dùng đấu pháp vô lại lấy thương đổi thương, lúc này mới không thể nổi danh, còn bị người ta người, ngay cả người trong nhà Thanh Phong thành cũng dám ở sau lưng giễu cợt chúng ta, mẫu thân, có phải cha sau khi được khối bảo giáp này, có thể công phòng đều đủ, có thể cùng Tống Trường Kính nọ ganh đua cao thấp hay không?"

Phụ nhân vẫn lắc đầu.

Nam hài áo bào đỏ trùng trùng vỗ lan can, sắc mặt giận dữ nói: "Mẹ cũng không cần úp úp mở mở với con như vây!"

Nhe răng trợn mắt, nhằm người mà phệ, tựa như một hổ báo con.

Phụ nhân cho tới bây giờ cũng không cảm thấy con ở trước mặt mình hô to gọi nhỏ, có gì không ổn, dù sao con mình vừa ra sinh, đã nhận lời tiên tri đánh giá cực cao của một vị cao nhân, "tướng hổ lang, tư chất nhân chủ".

Phụ nhân kiên nhẫn giải thích: "Cha sau khi được bảo giáp, một khi tìm hiểu thành công, có thể ở bách xích can đầu càng tiến một bước, cần cái gì phòng ngự, nhất lực hàng thập hội, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái nghiền áp kẻ địch là được."

Nam hài cười ha ha, khoái ý đến cực điểm, "Giết giết giết, đến lúc đó để cho cha từ trong Thanh Phong thành chúng ta giết lên! Người một nhà làm chuyện ghê tởm, mới là ghê tởm nhất!"

Nam hài sau khi cười xong, rất nhanh tỉnh táo lại, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, liền hỏi: "Mẫu thân người trêu chọc Chính Dương sơn như

vậy, thật sự là chọc khỉ, sẽ không sợ con khỉ ngu ngốc nọ vạn nhất lấy lại tinh thần, sau khi rời khỏi trấn nhỏ liền ra tay đối với chúng ta thì sao? Còn có một việc, con thủy chung nghĩ không rõ ràng, họ Lưu kia, nếu sớm có người mua, thân mình đã căn cốt vô cùng tốt, cộng thêm có bảo giáp có kiếm kinh, hấp dẫn như vậy, quả thực là ít lại càng ít, ngay cả con không thừa nhận cũng không được, đối với hắn cần nhìn với cặp mắt khác xưa, như vậy người mua vì sao chậm chạp không lộ diện, để cho mẫu thân người có thể đục nước béo cò, còn để cho lão viên Chính Dương sơn nọ giúp chúng ta giải quyết cục diện rối rắm, hắn sau khi một quyền đánh chết Lưu Tiện Dương, cái gì cũng đều sạch sẽ, phiền toái bằng trời từ Chính Dương sơn gánh, về phần Thanh Phong thành chúng ta, đã có đường sống quay về thật lớn."

Phụ nhân định liệu trước nói: "Bàn sơn lão viên Chính Dương sơn kia tuổi tác đã cao, đầu óc không được tốt lắm, nhưng còn không đến mức vụng về đến bước bị mẫu thân tùy ý đùa giỡn, thật ra hắn sớm đoán ra thủ đoạn mượn đao giết người của mẫu thân, vì sao lão viên nguyện ý bị dắt mũi, tự mình nhảy vào cạm bẫy, nguyên nhân trong đó có vẻ phức tạp, vừa có Chính Dương sơn tự phụ không sợ chọc họa vào thân, cũng có một đoạn tin tức bí sử không muốn người biết, con tạm thời không cần phải xen vào cái này."

Phụ nhân lâm vào trầm tư, tra lại ý nghĩ, ý đồ tìm chỗ sơ hở để bổ khuyết, để tránh hậu hoạn vô cùng.

Người mua của thiếu niên Lưu Tiện Dương, từng là một cổ thế lực to lớn ủng hộ vương triều Lô gia, vương triều sau khi bị diệt, làm bị lỗ đến tận trời, vốn gốc không còn, còn ở trước đó, quả thật là nhất đẳng môn phiệt ở vương triều thế tục, nếu không cũng không đến mức ở sau khi xác nhận tư chất kiếm phôi của Lưu Tiện Dương, vẫn có thể hao phí số tiền lớn để Lưu Tiện Dương ở lại trấn nhỏ, mua xuống thời gian chín năm sau.

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 97: Dương Quang (1)

Chính Dương sơn không biết thông qua con đường gì sau khi biết được việc này, liền tìm đến người sa cơ thất thế kia, ý đồ mua bản mạng từ của Lưu Tiện Dương, một vị lão tổ Chính Dương sơn, giáp mặt liền đưa ra một cái giá trên trời. Nhưng mà hộ nhà nọ như uống sai thuốc vậy, chết sống không muốn nhả ra, chỉ nói là đã qua tay bán cho người khác, về phần là ai, lai lịch gì, lại kín miệng không nói.

Chính Dương Sơn sau đó nghi hoặc khó giải, liền nghe được tiếng gió, nói là tử địch Chính Dương sơn, Phong Lôi viên giành trước bắt lấy cơ hội, thừa hỏa hoạn đánh cướp, được tiên cơ. Hộ nhà nọ tự nhiên không dám làm mất mặt kiếm tiên Chính Dương sơn, nói mình đã mang thứ nọ bán cho Phong Lôi viên cừu địch Chính Dương sơn các mgười.

Về phần chuyện Lưu gia tổ truyền hầu tử giáp cùng kiếm kinh, cùng với tin tức Phong Lôi viện tiếp nhận bản mạng từ của Lưu Tiện Dương, đến cùng là ai tiết lộ cho Chính Dương sơn?

Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt.

Đúng là Hứa thị Thanh Phong thành, đương nhiên là loại tránh ở phía sau màn này.

Nàng là loại người chủ yếu mưu hoa, lần này tự mình đi trấn nhỏ, tiêu phí cái giá thật lớn, nàng tự nhiên phải cam đoan vụ mua bán này, ít nhất có thể hồi vốn, nếu không địa vị của nàng ở Thanh Phong thành, sẽ xuống dốc không phanh, nguy cơ trùng trùng, càng đừng hy vọng xa vời tự lực chấp chưởng Thanh Phong thành.

Trên thực tế trấn nhỏ này, ngọa hổ tàng long, không thể khinh thường, không đề cập tới Lô thị mặt trời đã về tây, ba dòng họ lớn còn lại, ở trên bản đồ Đông Bảo Bình Châu, ai mà không hùng cứ một phương, như mặt trời giữa trời?

Thật ra bốn họ mười tộc, nội tình chân chính, không phải nói địa đầu xà chiếm cứ bao nhiều thuật pháp thông thiên, gia chủ, lão tổ tông này, thật ra đã nhất định không ly khai, hay nói cây chết người cũng chết, đáng tiếc bọn họ đã sớm không khác gì cây đào ngõ đào diệp, cây hòe già trung tâm trấn nhỏ, thuộc loại đã sắp chết, không có khả năng sống lại, cho nên không có một thân đại thần thông, không thể thi triển.

Nội tình gia tộc này, ở chỗ bọn họ có thể nắm giữ bao nhiều chỗ long diêu, quản lý bao nhiều môn hộ, bởi vì cái này sẽ trực tiếp quyết định hàng năm được bên ngoài cung cấp bao nhiều bản mạng từ, một khi xuất hiện mầm mống tu hành tốt, người mua từ áp trúng bảo, chỉ cần không phải đỉnh đầu quá túng quẫn, quá nửa còn có thể thêm vào một cái "đại hồng bao", trừ cái đó ra, cũng tương đương hai bên kết xuống một phần tình hương hỏa, so với sơ giao, đương nhiên phân lượng càng nặng.

Phụ nhân đột nhiên cảm khái nói với mình con: "Ngàn vạn không cần khinh thường bất luận kẻ nào, cho dù là Lô Chính Thuần loại tiểu nhân vật xoay người làm chó này. Con cho là đến trấn nhỏ, có thể dễ dàng mang cơ duyên, bảo vật này lấy vào tay sao? Không phải như thế, Lão Long thành Phù Nam Hoa, hầu như đạo tâm sụp đổ, Vân Hà sơn Thái Kim Giản bốc hơi khỏi nhân gian, sinh tử không biết. Còn có một gã hậu bối tư chất không tầm thường, ở hành lang kiều bên kia nhìn như phúc chí tâm linh, tự tiện thủy quan, làm cho người ta hỏng đi tâm cảnh, không khác gì trong đáy hồ, bị người cứng rắn đập ra một cái hố to, khiến cho hồ nước hạ xuống. Loại chuyện này, có thể sẽ không dừng ở đây, ngược lại kế tiếp sẽ càng ngày càng nhiều, cho nên nói, trên đường tu hành, không một kẻ tiêu dao."

Đứa nhỏ nghĩ nghĩ, "Cẩn thận dùng thuyền vạn năm, mẫu thân, con sẽ chú \circ ."

Phụ nhân gật đầu nói: "Như thế tốt nhất."

Đứa nhỏ ném một cục đá cuối cùng, rồi hỏi: "Tề Tĩnh Xuân kia đến cùng là thế nào?"

Phụ nhân tức giận hiếm thấy, nghiêm khắc khiển trách: "Làm càn! Tôn xưng Tề tiên sinh!"

Đứa nhỏ sửng sốt, vẫn ngoan ngoãn sửa lời nói: "Tề tiên sinh có phải có phiền toái hay không?"

Phụ nhân do dự một lát, chậm rãi nói: "Ân sư của Tề tiên sinh, từng không chỉ bồi tế cho tòa văn miếu nọ, hơn nữa còn là vị thứ hai bên tay trái giáo chủ Nho giáo."

Đứa nhỏ trơn mắt há hốc mồm.

Cái này ý nghĩa ân sư Tề Tĩnh Xuân, là Nho gia, hoặc là nói chuẩn xác là người thứ tư trên lịch sử dài lâu của Nho giáo?

Loại tồn tại vượt quá tưởng tượng này, nếu có ai khoa trương, nói loại thánh nhân này dưới giận dữ, có thể một cước mang tòa núi cao lớn nhất Đông Bảo Bình Châu hoàn toàn giẫm nát, đứa nhỏ không dám nói mình tin hoàn toàn, nhưng khẳng định sẽ bán tín bán nghi.

Phụ nhân lòng hơi thấp thỏm, thấp giọng nói: "Chỉ là vị thánh nhân trong thánh nhân nọ, hôm nay địa vị so với tượng thần rách nát tòa trấn nhỏ này... Cũng không bằng."

Đứa nhỏ nuốt nước miếng, thuận miệng hỏi: "Bằng hữu Lưu Tiện Dương kia xử trí thế nào?" Phụ nhân nghĩ nghĩ, "Con là nói cô nhi họ Trần ngõ Nê Bình kia?"

Đứa nhỏ gật gật đầu.

Phụ nhân cười nói: "Con không phải vừa thấy mặt đã xưng là con kiến sao? Để cho bọn họ tự sinh tự diệt là được."

Đốc tạo quan nha thự đến hai vị khách phong trần mệt mỏi, hai người đều khoảng 20 tuổi, ngọc thụ lâm phong, như nam như tùng, mỹ chất hàng đầu. Người gác cổng sau khi nghe nói là tới bái phỏng Thôi tiên sinh, ngay cả thân phận cũng không hỏi, nhanh đưa vào biệt thự, đưa đến biệt viện vị Thôi tiên sinh kia tạm ở, sau khi giúp gỡ cửa, người gác cổng liền kính cần cáo từ.

Người mở cửa, chính là vị quân tử đại biểu Nho gia tới đây áp chế, khi còn trẻ đã thắng được mỹ dự a bút lang, vẫn được coi là người được chọn kế nhiệm sơn chủ Quan Hồ thư viện. Hắn sau khi nhìn thấy hai người trẻ tuổi, có vui mừng cũng có kinh ngạc, nhìn một người trẻ tuổi đang tựa vào cửa mà đứng trong đó cười hỏi: "Bá Kiều, vị bằng hữu bên cạnh người là ai vậy?"

Người trẻ tuổi được gọi là Bá Kiều, cợt nhả nói: "Người này à, là tử đệ Trần thị quận Long Vĩ vương triều Đại Ung, Thôi huynh người gọi hắn Tùng Phong là được, người này cuộc đời không thích sắc đẹp rượu ngon, duy chỉ thích nghiên mực đá, nghe nói dòng suối nhỏ ở đây có mấy cái hố cũ, nên muốn đến thử thời vận. Hắn còn có một thân thích bà con xa, lần này cũng đi theo cùng chúng ta, nếu không bởi vì nàng, ta cùng Tùng Phong cũng sẽ không trì hoãn đến bây giờ mới đến trấn nhỏ, vốn nên đến sớm hai ngày. Nàng không thích cùng người giao tiếp, nên một mình đi trấn nhỏ. Ài, đáng tiếc đáng tiếc, trên đường đi, nghe nói một hoàng tử triều Tùy được cơ duyên bằng trời, kiếm được một long lý đuôi màu vàng, về sau có hi vọng đi sông ra rồng, làm cho ta thèm ánh mắt đều đỏ, Thôi huynh người xem xem, tràn đầy tơ máu, đúng không?"

Người trẻ tuổi nhướng đầu về phía vị Nho gia quân tử kia, người nọ cười lấy tay đẩy cái đầu ra, nhắc nhở nói: "Lưu Bá Kiều, nếu đã kéo dài hành trình, thì nhanh làm chính sự đi, còn ở chỗ ta làm cái gì? Khi nào thì phong cách hành sự của Phong Lôi viên, trở nên lằng nhằng như thế?"

Vị tử đệ Trần thị quận Long Vĩ kia mặt mang xin lỗi, cười khổ nói: "Trên đường đi, từng có một hồi xung đột bất ngờ, Bá Kiều huynh bị thương tạng phủ khiếu huyệt làm dưỡng kiếm thất, đành phải mạo hiểm mang bản mạng kiếm dời tới minh đường khiếu, nếu không phải ta tu vi không đủ, thành trói buộc, tuyệt không đến mức để cho Bá Kiều huynh bị thương."

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 98: Dương Quang (2)

Lưu Bá Kiều sang sảng cười to nói: "Vài dã tu lén lút mà thôi, dựa vào một điểm đường ngang ngõ tắt, mới may mắn thương đến bản công tử, dù sao đã là vong hồn dưới kiếm của ta, không đáng nhắc tới! Nếu không phải vội chạy đi, bản công tử sẽ làm vài nấm mộ chôn bọn chúng, lập khối mộ bia, viết xuống ngày này tháng này năm này chúng đã chết ở dưới kiếm Lưu Bá Kiều, tương lai chờ ta trở thành kiếm đạo đệ nhất nhân, không chừng còn có thể trở thành một chỗ phong cảnh danh thắng, đúng không?"

Nho gia quân tử cùng vị thiên tài kiếm tu Phong Lôi viên này quen biết đã lâu, biết hắn trời sinh tính cách không đứng đắn, nên đưa hai người vào trong viện.

Lưu Bá Kiều đột nhiên đè thấp giọng nói, "Thôi huynh, ngươi nói cho ta nghe, phương thiên địa này có phải muốn sụp đổ hay không? Sơn Nhai thư viện vị Tề tiên sinh kia chuyển dời đến tận đây, thật mà muốn cố ý làm việc nghịch thiên sao?"

Người đọc sách họ Thôi ngoảnh mặt làm ngơ.

Lưu Bá Kiều cười hắc hắc, chỉ chỉ vị Thôi tiên sinh này, "Ta đã hiểu."

Vị nho gia quân tử kia nhìn như không chút để ý nói: "Tùng Phong, ta lúc trước đi học thục bên đó bái phỏng qua Tề tiên sinh, tiên sinh nói lên chuyện tu thân, từng có cảm khái "Thì bất ngã đãi"."

Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, vị mầm móng thánh nhân xuất từ Thôi thị này, lại chỉ nói đến tu thân liền đình chỉ.

Trần Tùng Phong ngay từ đầu vốn tưởng rằng là hàn huyên khách sáo giữa người đọc sách, chỉ là khi hắn nhìn thấy ánh mắt đối phương, linh tê chợt động, Trần Tùng Phong lập tức ngầm hiểu, ôm quyền nói: "Thôi tiên sinh, ta đi tìm vị đường tỷ bà con xa kia, sau khi trở về lại hướng tiên sinh lãnh giáo trị quốc thao lược."

Trần Tùng Phong trong ngôn ngữ, cố ý vô tình bỏ qua khâu "tề gia", chỉ đề cập trị quốc.

Trần Tùng Phong vội vàng rời đi.

Người đọc sách họ Thôi thở dài, cùng Lưu Bá Kiều ngồi ở bàn đá trong tiểu viện.

Lưu Bá Kiều bắt chéo chân, thắng thắn nói: "Trần Tùng Phong này thông minh là thông minh, một chút liền thấu, chẳng qua tướng ăn cũng quá không thể nói, tốt xấu ngồi xuống bậy bạ vài câu với người, lại đi cũng không muộn, vội vã đi như vậy cầu lá hòe? Ta xem không cần thiết, hôm nay Đông Bảo Bình Châu chúng ta trừ bỏ Trần thị quận Long Vĩ, còn lại mấy dòng họ môn phiệt có thể lên được mặt bàn? Lá hòe này, không ngoan ngoãn rởi vào trong túi Trần Tùng Phong hắn, chẳng lẽ còn rởi ở trên đầu tục nhân sinh trưởng ở trấn nhỏ này sao?"

Trần thị Đông Bảo Bình Châu, lấy Trần thị quận Long Vĩ làm đầu, tuy yên lặng đã lâu, chẳng qua lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, tuy thanh thế không quá nổi bật, nhưng đến cùng là tổ tiên hào phiệt ngàn năm đã từng có rất nhiều người tài kiêu hùng, cho nên cho dù là Lưu Bá Kiều chỗ Phong Lôi viên tông môn cường thịnh như vậy, cũng không dám khinh thường, cho nên ngay cả người như Lưu Bá Kiều, cũng nguyện ý cùng làm bạn, xem như nửa bằng hữu.

Người đọc sách tò mò hỏi: "Người tới đây là tìm vị Nguyễn sư kia, cầu hắn giúp người chú kiếm?"

Lưu Bá Kiều ấp a ấp úng, nói không rõ.

Mơ hồ ý tứ là vì hỗ trợ tông môn làm một chuyện, nếu làm thành, Phong Lôi viên sẽ ra mặt vì hắn cầu tình để Nguyễn sư chú kiếm. Về phần chuyện nọ là gì, Lưu Bá Kiều tựa như có chút khó có thể mở miệng.

Người đọc sách lại nói thêm: "Ngươi có biết Chính Dương sơn cũng có người tới, hơn nữa là hai chủ tớ hay không."

Lưu Bá Kiều ngần người, khiếp sợ nói: "Ta căn bản không có nghe nói, Chính Dương sơn là ai đến đây?"

Sau đó kiếm tu trẻ tuổi ở Phong Lôi viên nổi danh ương ngạnh này, nhắm mắt lại, hai tay chắp lại, lẩm bẩm cầu nguyện: "Ngàn vạn là Tô tiên tử khuynh quốc khuynh thành, tiểu tử ta quỳ cầu không phải Tô tiên tử đại giá quang lâm, bằng không ta xuất kiếm hay là không xuất kiếm? Tô tiên tử liếc mắt nhìn ta một cái, ta muốn còn không được, nào bỏ được tế ra phi kiếm..."

Người đọc sách có chút bất đắc dĩ, "Yên tâm, không phải Tô tiên tử trong lòng ngươi, là hộ sơn bạch viên, hắn hộ tống cháu gái bảo bối Chính Dương sơn Thuần Dương kiếm tổ Đào Khôi."

"Lão Thôi người thực là phúc tinh của ta! Không phải Tô tiên tử thì mọi sự đại cát!" Lưu Bá Kiều lập tức vui vẻ, cười ha ha nói: "Sợ hắn cái trứng?! Ta còn sợ một lão súc sinh hay sao?! Phong Lôi viên chúng ta ai cũng có thể sợ, duy chỉ có không sợ Chính Dương sơn!"

Người đọc sách do dự một chút, "Phong Lôi viên cùng Chính Dương sơn, vốn là kiếm đạo chính tông đồng căn đồng nguyên, vì sao sẽ không thể cởi bỏ khúc mắc?"

Lưu Bá Kiều thu liễm thần sắc vui đùa, trầm giọng nói: "Thôi Minh Hoàng, loại lời nói này ngươi về sau đến Phong Lôi viên, ngàn vạn ngàn

vạn đừng nói cùng ai nửa chữ."

Người đọc sách bùi ngùi thở dài.

Phong Lôi viên, Chính Dương sơn.

Hai bên từ tổ sư kiếm tiên đến đệ tử mới nhập môn, thường thường không cần một lời không hợp gì, chỉ cần gặp, sẽ trực tiếp rút kiếm xông vào nhau.

Người gác cổng Quan thự cùng quản sự già cả đột nhiên vô cùng lo lắng đi tới ngoài cửa viện, Thôi Minh Hoàng cùng Lưu Bá Kiều đồng thời đứng dậy.

Quản sự đi vào sân, sau khi hành lễ thì nói: "Thôi tiên sinh, vừa được một tin tức, Chính Dương sơn ra tay đối với một người thiếu niên tên là Lưu Tiện Dương."

Lưu Bá Kiều chợt giận dữ, "Người nào là Lưu Tiện Dương?!"

Quản sự đối với Thôi tiên sinh rất có kính ý, về phần vị công tử không biết tính danh trước mắt này, lão nhân thật ra cũng không úy kỵ, lạnh nhạt hồi báo: "Hồi bẩm vị công tử này, trấn nhỏ chúng ta chỉ có một người kêu Lưu Tiện Dương."

Lưu Bá Kiều sắc mặt kịch biến, cười lạnh nói: "Hay cho một Chính Dương sơn, khinh người quá đáng!"

Thôi Minh Hoàng thần sắc tự nhiên hỏi: "Tề tiên sinh có ra mặt hay không?"

Quản sự lắc đầu nói: "Chưa. Nghe nói thiếu niên nọ được đưa đi tiệm rèn kiếm Nguyễn sư, đánh giá cho dù không chết, cũng chỉ còn một hơi, có

người tận mắt thấy thiếu niên nọ ngực bị một quyền đánh nát, làm sao mà sống được."

Thôi Minh Hoàng cười cười, "Cảm ơn lão tiên sinh báo cho biết việc này."

Quản sự già cả vội vàng xua tay, "Không dám nhận không dám nhận, chỗ chức trách, quấy rầy Thôi tiên sinh."

Ở sau khi quản sự dẫn người gác cổng cùng nhau rời đi, Thôi Minh Hoàng nhìn thấy Lưu Bá Kiều đặt mông ngồi trở lại ghế dài, nghi hoặc hỏi: "Ngươi chẳng lẽ đúng là nhằm về thiếu niên kia mà đến sao?"

Lưu Bá Kiều sắc mặt âm trầm bất định, "Xem như một nửa đi. Kế tiếp sẽ thực phiền toái, đại phiền toái."

Thôi Minh Hoàng hỏi: "Không chỉ là liên lụy tới ân oán Phong Lôi viên cùng Chính Dương sơn?"

Lưu Bá Kiều gật gật đầu, "Xa xa không chỉ."

Người đọc sách ngồi yên nhẹ giọng nói: "Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Xem ra ta là nên nhích người lấy về khối tứ phương trấn khuê nọ, chẳng sợ sẽ bị Tề tiên sinh lầm cho rằng là Quan Hồ thư viện chúng ta bỏ đá xuống giếng, cũng không có biện pháp."

Thôi Minh Hoàng đứng lên, "Ta đi học thục một chuyến, đi rồi sẽ về."

Hắn sau khi rời khỏi biệt thự phố phúc lộc, đến bài phường lâu mười hai chân, dừng bước chân lại, ngửa đầu nhìn tấm biển có bốn chữ "Đương nhân bất nhượng".

Dưới ánh mặt trời, người đọc sách đưa tay che ở trán.

Hắn do dự một hồi, thì lại xoay người quay về quan thự.

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 99: Dương Quang (3)

Trên đường Phúc lộc, lão nhân đầu bạc khôi ngô dẫn nữ đồng dung nhan tinh xảo, cũng không có tiến vào đại trạch Lô gia, ngược lại là đi Tống gia, sớm có người chờ ở cửa, đưa hai người đón vào nhà, ở nội đường treo tấm biển "Cam lộ đường", một vị lão nhân khí độ uy nghiêm đứng lên, ra cửa đón chào, ôm quyền nói: "Lý Hồng ra mắt Viên tiền bối."

Chính Dương sơn bàn sơn lão viên, đối gia chủ với Lý gia tùy ý gật gật đầu, buông tay tiểu cô nương ra, cúi đầu ôn nhu nói: "Tiểu thư, lão nô ở đỉnh núi bên kia chờ người."

Tiểu cô nương ngồi ở cửa chính đường, tức giận không nói lời nào.

Gia chủ Lý thị nhẹ giọng nói: "Tiền bối yên tâm, Lý thị chúng ta nhất định sẽ đưa Đào tiểu thư bình yên vô sự ra khỏi trấn nhỏ."

Lão viên ừm một tiếng, "Lần này phiền toái các ngươi hỗ trợ chiếu cố tiểu thư, tính là Chính Dương sơn thiếu các ngươi một cái nhân tình. Để cho ta nói vài lời cùng với tiểu thư."

Lão nhân lập tức rời khỏi chính đường, hơn nữa hạ lệnh cho mọi người trong gia tộc cũng không tới gần Cam Lộ đường trăm bước.

Lão nhân cũng ngồi ở cửa, nghĩ nghĩ, "Tiểu thư, có chút lời vốn không nên nói với người, chỉ là việc đã đến nước này, giấu diếm nữa cũng không có ý tứ, lão nô sẽ nói rõ ràng với người. Chuyến đi trấn nhỏ lần này, quá nửa là có người tỉ mỉ bày ra một cái cục, Hứa gia bà nương Thanh Phong thành kia, chạy không thoát, chẳng qua nàng vị tất là người phân lượng

nặng nhất. Cái hố này, lợi hại nhất ở chỗ chẳng sợ lão nô có phát hiện, cũng vô pháp không nhảy. Tiểu thư có điều không biết, chủ nhân bộ kiếm kinh nọ, từng là một vị nghiệt đồ kiếm đạo phản bội Chính Dương sơn, từ hắn tự nghĩ ra mà thành, y theo cách nói gia gia người, bộ kiếm kinh này đáng quý nhất ở chỗ tuy người viết sách kiếm đạo thành tựu cuối cùng chỉ là ở cửa kiếm tiên, nhưng mà nội dung kiếm kinh, thẳng chỉ đại đạo. Tiểu thư người nghĩ đi, lão tổ Tạ gia cùng Chính Dương sơn chúng ta giao hảo, là tầm mắt loại nào, vẫn cho bộ kiếm kinh này, lời bình hai chữ "cực cao"."

Kế tiếp lão nhân giọng điệu lạnh lùng đi vài phần, "Mà người kiếm đạo thiên tài khi sư diệt tổ này, khi cùng đường, đầu phục Phong Lôi viên túc địch Chính Dương sơn chúng ta, Phong Lôi viên cũng quả thật che chở người này sống sót, hắn làm nửa đời người rùa đen rút đầu, sau lại vì xác minh kiếm kinh, lặng yên rời khỏi Phong Lôi viên, tìm kiếm đại kiếm tiên số lượng không rõ để chứng đạo, ví dụ như lão tổ Tạ gia, chẳng sợ khinh thường đối với nhân phẩm người này, nhưng mà đối với những gì kiếm kinh viết, xác thực đều tán thưởng không thôi. Lão tổ Tạ gia từng lén nói, kiếm kinh dung hợp tinh thần kiếm đạo hai nhà Chính Dương sơn, Phong Lôi viên, một khi một phương nào có người tu thành, như vậy hai nhà thuật đạo tranh chấp, hươu chết về tay ai, là sẽ kết thúc."

Lão nhân trầm giọng nói: "Cho nên bộ kiếm kinh này, lão nô nếu có thể lấy đến tay, giao cho tiểu thư người tới tu hành, là kết quả tốt nhất. Lui một vạn bước mà nói, cho dù Chính Dương sơn chúng ta không có lấy đến tay, cho cái gì Lão Long thành Vân Hà sơn, để người trẻ tuổi này có cơ duyên lấy được, Chính Dương sơn cũng có thể chịu, duy chỉ có một chuyện, tuyệt đối không thể thoái nhượng nửa bước, đó là bị đám cẩu tạp chủng Phong Lôi viên lấy kiếm kinh đến tay!"

Lão nhân sắc mặt xanh mét dữ tợn, "Tiểu thư, đừng quên, chỗ sâu nhất Phong Lôi viên, phía trên tòa thử kiếm tràng nọ, vị lão tổ Chính Dương sơn của chúng ta kia, cũng đang là nhất mạch tổ tiên của tiểu thư người, nàng

lúc trước ở khi Chính Dương sơn gầy yếu nhất, dứt khoát khiêu chiến một đời viên chủ Phong Lôi viên, kết quả sau khi đường đường chính chính chết trận, thi thể của nàng, chẳng những không có được Phong Lôi viên theo lễ đưa về Chính Dương sơn an táng, ngược lại mặc thi thể này phơi nắng, thậm chí bên trong đầu, còn cắm một cây trường kiếm kiếm sĩ Phong Lôi viên, cố ý để người quan sát giễu cợt!"

"Ba trăm năm, cả ba trăm năm, chẳng sợ Chính Dương sơn công nhận anh tài xuất hiện lớp lớp, thế mà thủy chung ngay cả một cây kiếm Phong Lôi viên, cũng không nhổ ra được! Từng đời kiếm tu Chính Dương sơn, thừa nhận loại nhục nhã vô cùng này, Chính Dương sơn một ngày không diệt Phong Lôi viên, thì một ngày là trò cười của toàn bộ Đông Bảo Bình Châu."

"Vì sao Chính Dương sơn ta, sau khi mỗi một vị lão tổ thành tựu kiếm tiên tôn sư, lại cũng không nguyện mở khánh điển, phổ cáo thiên hạ?!"

Chuyện cũ năm xưa này, tiểu cô nương thật ra đã sớm thuộc nằm lòng, lỗ tai đều nghe đến đóng kén.

Chẳng qua trước đây khi các trưởng bối nói lên, đều tận lực lấy giọng điệu gió nhẹ mây nhạt nhắc tới đoạn ân oán này, xa xa không phẫn uất đầy cõi lòng giống như bàn sơn viên, thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng.

Tiểu cô nương giọng trẻ con hỏi: "Bạch viên gia gia, vậy người vì sao không một quyền đánh chết thiếu niên nhất quyết không chịu nọ? Tuy nói hắn hôm nay đã là kinh mạch đứt từng khúc, khí tức sụp đổ đảo loạn, kiếm kinh tự nhiên sẽ bị đảo loạn quấy nát theo, thần tiên cũng không có biện pháp phục hồi như cũ. Nhưng mà không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất có người cứu hắn, vạn nhất có người được kiếm kinh, Chính Dương sơn chúng ta sẽ làm sao giờ?"

Bộ kiếm kinh nọ phương thức truyền thừa cực kỳ đặc thù huyền diệu, không thể truyền bằng lời, như là tổ tiên Lưu thị đề chữ trên vách tường, mà có thể nói là năm đó phản đồ Chính Dương sơn kia, lưu lại một đạo kiếm ý lưu chuyển bất định ở trong cơ thể con cháu, đời đời tương truyền, luôn luôn chờ đợi con cháu thiên tư trác tuyệt xuất hiện, có thể khống chế đạo kiếm ý ẩn chứa nội dung kiếm kinh này.

Cho nên chỉ cần thiếu niên chết đi mà nói, người mua từ của hắn cùng Phong Lôi viên sẽ hoàn toàn không liên quan. Bộ kiếm kinh chưa bao giờ chân chính hiện thế nọ, sẽ tan thành mây khói.

Lão nhân cười ha ha nói: "Lão nô nếu đương trường đánh chết thiếu niên nọ, sẽ bị đuổi ra tòa tiểu thiên địa này trong nháy mắt, đến lúc đó tiểu thư làm sao bây giờ, chẳng lẽ để tiểu thư một mình đối mặt người Phong Lôi viên? Còn nữa, nơi đây thuật pháp đều bị cấm tiệt, Nguyễn sư có thể chú kiếm có thể giết người, nhưng mà bản lãnh cứu người, thật sự là không được, trừ cái đó ra, không lẽ Tề Tĩnh Xuân ra tay? Tuyệt đối sẽ không, hôm nay hắn đã là Bồ Tát bùn qua sông tự thân khó bảo toàn, hơn nữa, thực chọc giận lão nô, cùng lắm thì hiện ra chân thân, lão nô cũng muốn xem, phương thiên địa này có chống đỡ được chân thân nghìn trượng của lão nô hay không!"

Lão nô đứng lên, khí thế mênh mông nói: "Tiểu thư, chuyện thiếu niên hành lang kiều, đã không cần để ý tới, để lão nô giết người Phong Lôi viên, rồi ở ngoài đỉnh núi nọ chờ người. Tề Tĩnh Xuân kia nếu là thức thời, thì bàng quan, nếu hắn dám nhúng tay, lão nô liền dám đánh hắn thành từng mảnh nhỏ. Đó là Nguyễn sư ra tay, lão nô cũng muốn chiến một trận đến cùng, mới tính chuyến đi này không tệ!"

Tiểu cô nương nghĩ nghĩ, cười sáng lạn nói: "Bạch viên gia gia, người đi đi, không cần lo lắng cho ta."

Lão nhân điềm nhiên cười nói: "Tiểu thư là không cần lo lắng cho lão nô."

KIÉM LAI

Phong Hỏa Hí Chư Hầu dtv-ebook.com

Chương 100: Áp Y Đao (1)

Trong một gian phòng tiệm rèn bên suối, tràn ngập mùi máu tươi dày đặc, từng chậu máu loãng bị mang đi, sau đó mang về từng chậu nước trong.

Một lão nhân hầu như là bị cô gái áo xanh như xách gà con mà đưa tới, chưởng quầy hiệu thuốc Dương gia, an vị ở trên chiếc ghế dài phía trước cửa sổ, đang rửa bàn tay đầy vết máu, trán chảy ra mồ hôi, sau khi ngắng đầu bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Nguyễn sư, thiếu niên này thương thế thật sự quá nặng, nếu là ở ngoài trấn nhỏ..."

Nguyễn sư phụ khoanh tay cau mày nói: "Lời thừa cũng đừng nói."

Lão nhân đành phải cười khổ.

Mình quả thật là nói lời thừa, nếu là ở ngoài trấn nhỏ, căn bản không cần hắn ra tay.

Cô gái áo xanh Nguyễn Tú, nhìn chằm chằm phiến lá hòe đặt ở trán thiếu niên trên giường bệnh, đã ảm đạm không ánh sáng, màu xanh lục vẫn cứ là màu xanh lục, nhưng không có nửa điểm ý xanh. Nàng đột nhiên quay đầu, phẫn nộ hỏi: "Không phải đã nói, Trần Bình An xuất ra phiến lá hòe của hắn, Lưu Tiện Dương có thể có một nửa sinh cơ sao?"

Lão chưởng quầy cửa hàng Dương gia thở dài nói: "Nếu là chủ nhân lá hòe này bị thương nặng, sau đó thừa nhận lá hòe bao bọc, đương nhiên cứu cơ hội sống là có năm thành, nhưng mà để cho người khác tiêu thụ phúc ấm, thì sẽ không giống."

Nguyễn Tú phẫn nộ quát: "Họ Dương! Vậy ngươi vì sao trước đó nói hưu nói vượn, nói có năm thành hy vọng?! Vì sao không nói sớm!"

Lão nhân vẻ mặt cầu xin, vô cùng ủy khuất, "Lão phu lúc ấy nếu không nói như vậy, sợ là thiếu niên không chết, lão phu cũng đã bị ngươi đánh chết tươi rồi."

Nguyễn Tú tức giận đến sắc mặt trắng bệch, đang muốn mở miệng mắng người.

Nam nhân trầm giọng nói: "Tú Tú, không thể vô lễ đối với Dương chưởng quầy."

Nguyễn Tú cắn chặt răng, im lặng không lên tiếng.

Nam nhân trầm mặc một lát, liếc mắt nhìn lão chưởng quầy ngây ra như phống, chậm chạp không hề có động tĩnh, thì như là sấm nổ trời xuân, bắt đầu chửi ầm lên: "Dương chưởng quầy, ngươi con mẹ nó sao như khúc gỗ ở đó vậy, làm gì đi chứ?!"

Gặp phải hai cha con như vậy, lão nhân thật sự là khóc không ra nước mắt, mấu chốt là còn không dám thể hiện chút bất mãn, đành phải kiên trì tiếp tục ngựa chết làm ngựa sống.

Từ đầu tới đuôi, thiếu niên giầy rơm đều không có hô to gọi nhỏ, cũng không có gào khóc, chỉ lần lượt mang nước ra cửa rồi lại vào cửa, từng chậu máu loãng đổi thành từng chậu nước trong.

Lại một khắc chung sau, chưởng quầy hiệu thuốc cũng đã bực bội đến cực điểm, cúi đầu nhìn bồn nước trong nọ, đột nhiên một cái tát vỗ vào trong nước, bắn lên vô số bọt nước, sau đó ngắng đầu vô cùng bi phẫn nói với nguyễn sư phụ: "Nguyễn sư! Ngươi rõ ràng một kiếm đâm chết ta đi, lão tử chỉ là bán thuốc, không phải thần y khởi tử hồi sinh!"

Hán tử rèn sắt mày nhíu lại từng chút một.

Lão nhân lập tức rụt cổ.

Thiếu niên kia rốt cuộc lên tiếng nói, "Dương chưởng quầy, thử lại xem sao."

Sau khi lão nhân quay đầu nhìn về phía thiếu niên, thiếu niên ánh mắt sạch sẽ, hơi hơi tăng thêm giọng điệu: "Thử lại xem sao!"

Lão nhân phun ra một ngụm trọc khí, không đành lòng nói: "Đứa nhỏ, lão phu là thật bất lực."

Thiếu niên gian nan gượng ra nụ cười, "Dương chưởng quầy, cầu người."

Lão nhân vẻ mặt mỏi mệt, vẫn lắc lắc đầu.

Thiếu niên giầy rơm một chút thần thái mong chờ còn sót lại cuối cùng trong ánh mắt, cũng đã biến mất không thấy.

Hắn ngồi xổm xuống buông chậu rửa mặt, ngồi ở bên giường, cầm bàn tay thiếu niên cao lớn đã hơi lạnh, gượng ra một khuôn mặt tươi cười so với khổ còn khó coi hơn, nhẹ giọng nói: "Ta sẽ trở lại."

Thiếu niên đứng dậy rời khỏi phòng, đi đến bên cửa, đột nhiên xoay người, đối với cha con họ Nguyễn cùng lão chưởng quầy, ba người vẫn bận rộn cho đến hiện tại, cúi đầu cảm tạ.

Thiếu niên vượt qua cửa.

Ánh mặt trời có chút chói mắt, thiếu niên hơi hơi tạm dừng, rồi đi nhanh về phía trước.

Lão thiên gia không cho công đạo, không có sao, tự ta đi đòi, có thể được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu.

Không lâu sau khi thiếu niên giầy rơm rời khỏi phòng, cô gái áo xanh dậm chân một cái, muốn theo sau, bị nam nhân trung niên từ Nguyễn sư biến thành Nguyễn sư phụ kêu lại, nghiêm mặt nói: "Tú Tú! Con nếu hiện tại cũng nhúng vào, chỉ có làm trở ngại chứ không giúp gì, hại Trần Bình An kia, đến lúc đó mới chính thức là vạn kiếp bất phục."

Nguyễn Tú không có xoay người, chỉ đột nhiên quay đầu, đuôi ngựa đen bóng ở không trung vẽ ra một đường cong xinh đẹp, cô gái ánh mắt sắc bén, giọng điệu gần như trách móc nặng nề nói: "Cha, chuyện Lưu Tiện Dương người cũng không nhúng vào, kết quả thế nào?"

Nam nhân muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nhịn xuống không có tiết lộ thiên cơ, trầm giọng nói: "Tin tưởng cha, con hiện tại, trợ giúp lớn nhất đối với thiếu niên kia, là tận lực nói cho hắn một ít bí mật cùng quy củ của tòa động thiên nhỏ này, để hắn tranh thủ mà làm việc ở trong khuôn phép, thiên thời địa lợi nhân hoà, có thể chiếm thêm được cái gì thì hay cái đó."

Nguyễn Tú cái hiểu cái không, do do dự dự. Nam nhân huy phất tay, nhẫn tính tình dặn dò: "Rút giây động rừng, con là con gái Nguyễn Cung ta, thiếu niên ngõ Nê Bình nọ, hòn đá hắn ném vào hồ nước có lớn, bắn lên bọt nước cũng có hạn, sẽ không quấy nhiễu đến lão vương bát đáy nước, cái này ý nghĩa mọi sự có thể chu toàn, nhưng mà Nguyễn Tú con không giống. Nhớ kỹ, mỗi lần gặp đại sự cần tĩnh khí, muốn con đọc nhiều sách, luôn không nghe! Tâm tính ngay cả một thiếu niên trong ngõ hẹp cũng không bằng, mệt con còn là người tu hành."

Nam nhân thật ra những lời cuối cùng vừa nói ra miệng, cũng có chút hối hận. Không có biện pháp, dù sao cũng là con gái nhà mình, hán tử cũng không thể nói nặng lời như vậy. Cũng may lúc này cô gái cũng không cảm

thấy có gì bực tức giận dỗi, bước nhanh chạy ra khỏi phòng, lưu lại nam nhân tâm tình phức tạp.

Nam nhân vốn tên là Nguyễn Cung tìm một cái ghế ngồi xuống, cầm lấy cổ tay thiếu niên cao lớn, một đoàn mạch tượng loạn hết cả lên, không xong đến cực điểm. Hán tử tâm tình vốn đã không tốt lắm sắc mặt càng thêm âm trầm, càu nhàu nói: "Tề Tĩnh Xuân cũng thật là, Chính Dương sơn làm việc như thế, cho dù không có biện pháp dựa theo quy củ mà trục xuất, tốt xấu cũng phải cho chút giáo huấn, giết gà dọa khỉ, cho dù không thể giết, đánh vài cái thì có vấn đề gì? Bằng không kế tiếp phương thiên địa này không ngừng có người mới ùa vào, càng thêm ngư long hỗn tạp, còn không lộn xộn sao? Thế nào đây, là nghĩ dù sao vài ngày nữa cũng sẽ từ nhiệm, cùng lắm thì sẽ để lại cho ta một đống hỗ độn sao? Nào có đảm đương của người đọc sách..."

Lão lang trung ngồi ở một bên mắt xem mũi lỗ xem tâm, tuyệt đối không xen mồm, để tránh chuốc họa vào thân, lão nhân chỉ dám trong lòng không ngừng oán thầm, không phải đã có mỗi lần gặp đại sự cần tĩnh khí sao?

Nguyễn Cung phát bực tức xong, cuối cùng thở dài nói: "Tề Tĩnh Xuân người bó tay bó chân như thế, cũng là chuyện không có biện pháp. Lời nói trước đó, người có thể xem như gió thoảng bên tai, những lời này, cũng đừng bỏ đi không nghe."

Table of Contents

Muc luc
Chương 1: Kinh Trập (1)
Chương 2: Kinh Trập (2)
Chương 3: Mở Cửa
Chương 4: Mặt Trời Mọc (1)
Chương 5: Mặt Trời Mọc (2)
<u>Chương 6: Se Sẻ (1)</u>
<u>Chương 7: Se Sẻ (2)</u>
Chương 8: Nói Toạc Ra (1)
Chương 9: Nói Toạc Ra (2)
<u>Chương 10: Thẻ Hạ (1)</u>
<u>Chương 11: Thẻ Hạ (2)</u>
Chương 12: Chén Nước (1)
Chương 13: Chén Nước (2)
Chương 14: Chén Nước (3)
Chương 15: Cỏ Rác (1)
<u>Chương 16: Cỏ Rác (2)</u>
<u>Chương 17: Cỏ Rác (3)</u>
Chương 18: Thiên Vũ Tuy Khoan (1)
Chương 19: Thiên Vũ Tuy Khoan (2)
Chương 20: Thực Trâu Bò (1)
Chương 21: Thực Trâu Bò (2)
Chương 22: ThiếU Nữ Và Phi KiếM (1)
Chương 23: ThiếU Nữ Và Phi KiếM (2)
Chương 24: ThiếU Nữ Và Phi KiếM (3)
Chương 25: Ngõ Nhỏ (1)
Chương 26: Ngõ Nhỏ (2)
Chương 27: Tương PhùNg (1)
Chương 28: Tương PhùNg (2)

Chương 29: Tương PhùNg (3)
Chương 30: Mùng Năm Tháng Năm (1
Chương 31: Mùng Năm Tháng Năm (2
Chương 32: ÁP ThắNg (1)
Chương 33: ÁP ThắNg (2)
Chương 34: Mơ TưởNg (1)
Chương 35: Mơ TưởNg (2)
Chương 36: BấT BìNh TắC Minh (1)
Chương 37: BấT BìNh TắC Minh (2)
Chương 38: BấT BìNh TắC Minh (3)
Chương 39: Ngũ Khứ Kỳ Tam (1)
Chương 40: Ngũ Khứ Kỳ Tam (2)
Chương 41: Ngũ Khứ Kỳ Tam (3)
Chương 42: Đại Đạo
Chương 43: ĐộT Nhiên Đâm LéN (1)
Chương 44: ĐộT Nhiên Đâm LéN (2)
Chương 45: Ưng Săn Rắn (1)
Chương 46: Ưng Săn Rắn (2)
Chương 47: Chỉ Cảnh (1)
Chương 48: Chỉ Cảnh (2)
<u>Chương 49: Hòe Âm (1)</u>
<u>Chương 50: Hòe Âm (2)</u>
Chương 51: Đem Tặng (1)
Chương 52: Đem Tặng (2)
Chương 53: Đem Tặng (3)
<u>Chương 54: Ly Biệt (1)</u>
<u>Chương 55: Ly Biệt (2)</u>
<u>Chương 56: Ly Biệt (3)</u>
Chương 57: Lời Nói Hay (1)
Chương 58: Lời Nói Hay (2)
Chương 59: Vẽ Rồng Điểm Mắt (1)
Chương 60: Vẽ Rồng Điểm Mắt (2)

Chương 61: Vẽ Rồng Điểm Mắt (3)
Chương 62: Tham Tiền
<u>Chương 63: Hồ Mị (1)</u>
<u>Chương 64: Hồ Mị (2)</u>
Chương 65: PhòNg TốI (1)
Chương 66: PhòNg TốI (2)
<u>Chương 67: Gõ Núi (1)</u>
<u>Chương 68: Gõ Núi (2)</u>
<u>Chương 69: Lá Đào (1)</u>
Chương 70: Lá Đào (2)
Chương 71: Cải Trang Vi Hành (1)
Chương 72: Cải Trang Vi Hành (2)
<u>Chương 73: Tề Tụ (1)</u>
<u>Chương 74: Tề Tụ (2)</u>
<u>Chương 75: Tề Tụ (3)</u>
Chương 76: Cam Thảo (1)
Chương 77: Cam Thảo (2)
Chương 78: Cam Thảo (3)
Chương 79: Quyền Phổ (1)
Chương 80: Quyền Phổ (2)
Chương 81: Cửu Cảnh (1)
Chương 82: Cửu Cảnh (2)
Chương 83: Cửu Cảnh (3)
Chương 84: Chửi Cây Hòe (1)
Chương 85: Chửi Cây Hòe (2)
<u>Chương 86: Hoàn Lễ (1)</u>
<u>Chương 87: Hoàn Lễ (2)</u>
Chương 88: Luyện Quyền (1)
Chương 89: Luyện Quyền (2)
Chương 90: Thiên Tài (1)
Chương 91: Thiên Tài (2)
Chương 92: Thiên Tài (3)

```
Chương 93: Thiếu Niên Cùng Con Chó Già (1)
```

Chương 94: Thiếu Niên Cùng Con Chó Già (2)

Chương 95: Tra Ra Manh Mối (1)

Chương 96: Tra Ra Manh Mối (2)

Chương 97: Dương Quang (1)

Chương 98: Dương Quang (2)

Chương 99: Dương Quang (3)

Chương 100: Áp Y Đao (1)